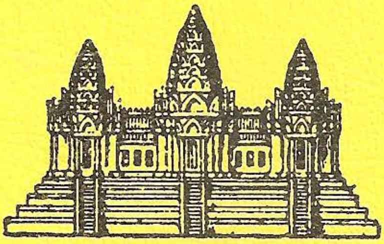

ឯកសារគម្ពីព្រះត្រៃបិដកស្កាននេះ
ត្រូវបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកជប៉ុន ។

ឯកសារគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ចាប់ពីភាគ១ ដល់ ភាគ៥០
គឺជារបស់ ឧបាសិកា កាំង ហ្គិចណៃ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រធីតា,
ធ្វើជូនលោកគ្រូអគ្គបណ្ឌិត ប៊ុត-សាវង្ស ។ និងទុកក្នុង
គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ សម្រាប់ជាធម្មទាន ។

កែសម្រួលតាមកុំព្យូទ័រ តម្រូវឧបករណ៍អានអេឡិចត្រូនិច
ដោយខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ ស្រុង-ចាន់ណា ៕

www.5000-years.org

ព្រះ
ត្រៃបិដកបាលី
នឹង
សេចក្ដីប្រែជាភាសាខ្មែរ
វិនយបិដក បរិវារ
បឋមភាគ
១២

បោះពុម្ពលើកទី ២

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព. ស. ២៥០៨

វិនយបិដកេ បរិវារោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស

មហាវិភង្គេ សោឡស មហាវារា

(១) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន បឋមំ បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ បទេសបញ្ញត្តិ សាធារណបញ្ញត្តិ អសាធារណបញ្ញត្តិ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ឧភតោ បញ្ញត្តិ ។ បញ្ចន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នំ កតមេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតិហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ

វិន័យបិដក បរិវារៈ

សូមនមស្ការ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ

អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គនោះ

មហាវិភង្គ មហាវារៈ ១៦

(១) សួរថា បឋមបារាជិក ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ (នូវកាលនៃការបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ឃើញច្បាស់ (នូវប្រយោជន៍១០យ៉ាងនៃការបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ៗ (បញ្ញត្តិ៩យ៉ាងគឺ) បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ ១ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ ១ បទេសបញ្ញត្តិ ១ សាធារណបញ្ញត្តិ ១ អសាធារណបញ្ញត្តិ ១ ឯកតោបញ្ញត្តិ១ ឧភតោបញ្ញត្តិ ១ មានក្នុងបឋមបារាជិកនោះដែរឬទេ ៗ បណ្តាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង៤ បឋមបារាជិក ដាក់ចុះក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុង ឧទ្ទេសណា: មកកាន់ឧទ្ទេស ត្រង់ឧទ្ទេសណា ៗ បណ្តាវិបត្តិ៤ យ៉ាង បឋមបារាជិកចាត់ជាអ្វី ៗ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ បឋមបារាជិកចាត់ចូលក្នុងកងអាបត្តិណា ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦យ៉ាង បឋមបារាជិកតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មានយ៉ាង ៗ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ យ៉ាង

អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ កោ តត្ថ វិនយោ កោ តត្ថ អភិវិនយោ កឹ តត្ថ បាតិមោក្ខំ កឹ តត្ថ អធិ-បាតិមោក្ខំ កា វិបត្តិ កា សម្បត្តិ កា បដិបត្តិ ។ កតិ អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា បឋមំ បារាជិកំ បញ្ញត្តំ ។ កេ សិក្ខន្តិ ។ កេ សិក្ខិតសិក្ខា ។ កត្ថ ឋិតំ ។ កេ ធារេន្តិ ។ កស្ស វចនំ ។ កេនាភតន្តិ ។

(២) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន បឋមំ បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ វេសាលិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សុទិន្នំ កលន្ទ-បុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សុទិន្នោ កលន្ទ-បុត្តោ បុរាណទុតិយិកាយ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវិ តស្មឹ

បឋមបារាជិក ចាត់ចូលក្នុងអធិករណ៍ណា ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ យ៉ាង បឋមបារាជិក រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ។ អ្វីជាវិន័យក្នុងបឋមបារាជិកនោះ អ្វីជាអភិវិន័យក្នុងបឋមបារាជិកនោះ អ្វីជាបាតិមោក្ខក្នុងបឋមបារាជិកនោះ អ្វីជាអធិបាតិមោក្ខក្នុងបឋមបារាជិកនោះ អ្វីជាវិបត្តិ អ្វីជាសម្បត្តិ អ្វីជាសេចក្តីប្រតិបត្តិ (ក្នុងបឋមបារាជិកនោះ) ។ បឋមបារាជិក ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តទុកមក ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ជនពួកណា សិក្សា ។ ជនពួកណា ដែលមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ។ បឋមបារាជិក ឋិតនៅក្នុងជនពួកណា ។ ជនពួកណាទ្រទ្រង់ទុក ។ បឋមបារាជិក ជាពាក្យរបស់នរណា ។ នរណានាំមក ។

(២) សួរថា បឋមបារាជិក ព្រះមានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវសុទិន្នភិក្ខុជាកូននៃកលន្ទសេដ្ឋី ។ ព្រោះរឿងក៏ដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងក៏ដែលសុទិន្នភិក្ខុជាបុត្រនៃកលន្ទសេដ្ឋីសេពមេថុនធម្មនឹងបុរាណទុតិយិកា

វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តី-
តិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ទ្វេ អនុប្បញ្ញត្តិយោ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ
តស្មឹ នត្ថិ ។ សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ បទេសប្បញ្ញត្តីតិ ។ សព្វត្ថ
បញ្ញត្តិ ។ សាធារណប្បញ្ញត្តិ អសាធារណប្បញ្ញត្តីតិ ។
សាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ឧភតោ បញ្ញត្តី-
តិ ។ ឧភតោ បញ្ញត្តិ ។ បញ្ចន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ
កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នំ ។ និទានោគធំ និទាន-
បរិយាបន្នំ ។ កតមេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតីតិ ។
ទុតិយេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ

(កិរិយារបស់ខ្លួនពីដើម) ។ បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិមានក្នុងបឋមបារាជិកនោះដែរឬទេ ។ មានតែបញ្ញត្តិ[1] ១ នឹងអនុប្បញ្ញត្តិ[2] ២ ឯអនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ[3] មិនមានក្នុងបឋមបារាជិកនោះទេ ។ បឋមបារាជិកនោះ ជាសព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ[4] ឬជាបទេសប្បញ្ញត្តិ[5] ។ ជាសព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ ។ បឋមបារាជិកនោះជាសាធារណប្បញ្ញត្តិ[6] ឬជាអសាធារណប្បញ្ញត្តិ[7] ។ ជាសាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ បឋមបារាជិកនោះជាឯកតោបញ្ញត្តិ ឬជាឧភតោបញ្ញត្តិ[8] ។ ជាឧភតោបញ្ញត្តិ ។ បណ្ដាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង៥ យ៉ាង បឋមបារាជិកដាក់ចុះក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា ។ បឋមបារាជិកដាក់ចុះក្នុងនិទាន រាប់បញ្ចូលក្នុងនិទាន ។ បឋមបារាជិកមកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសណា ។ មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសទី ២ ។ បណ្ដាវិបត្តិ៤យ៉ាង

---

១ អដ្ឋកថាថា សេចក្ដីបញ្ញត្តថា ភិក្ខុណាមួយសេពមេថុនធម្ម ត្រូវបារាជិកគ្មានសំវាស នេះជាបញ្ញត្តិ ១ ។ ២ ពាក្យថា ភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម ដោយហោចទៅសូម្បីតែនឹងសត្វតិរច្ឆានក្ដី មិនពោលលាសិក្ខាក្ដី ទាំងនេះរាប់ជា អនុប្បញ្ញត្តិពីរ ។ ៣ សេចក្ដីបញ្ញត្តិមុនកើតរឿងឡើង ដូចជាទ្រង់បញ្ញត្តគរុធម៌ ៨ ដល់ពួកភិក្ខុនី នេះរាប់ជាអនុប្បន្នបញ្ញត្តិ ។ នេះមិនមានក្នុងទីឯទៀតទេ ។ ៤ សិក្ខាបទដែលទ្រង់បញ្ញត្តទូទៅទាំងមជ្ឈិមបទេស ទាំងបច្ចន្តជនបទ ហៅថា សព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ ។ ៥ សិក្ខាបទដែលទ្រង់បញ្ញត្តហាមក្នុងមជ្ឈិមបទេសមាន៤ សិក្ខាបទគឺឧបសម្បទាដោយគណសង្ឃ មានភិក្ខុជាវិនយធរជាគំរប់ ៥ ស្បែកជើង ៤ជាន់ ស្រង់ទឹកជានិច្ច កម្រាលស្បែក ហៅថា បទេសប្បញ្ញត្តិ ។ ៦ សិក្ខាបទដែលទ្រង់បញ្ញត្តទូទៅទាំងភិក្ខុទាំងភិក្ខុនី ហៅថា សាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ ៧ សិក្ខាបទដែលទ្រង់បញ្ញត្តចំពោះតែភិក្ខុ ឬចំពោះតែភិក្ខុនីម្យ៉ាង ហៅថា អសាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ ៨ ឯកតោបញ្ញត្តិ មានសេចក្ដីដូចអសាធារណប្បញ្ញត្តិ ឧភតោបញ្ញត្តិ មានសេចក្ដីដូចសាធារណប្បញ្ញត្តិ ។

កតមា វិបត្តីតិ ។ សីលវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខ-
ន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោតិ ។ បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធោ ។
ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋា-
តីតិ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច
ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ
កតមំ អធិករណន្តិ ។ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ
សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតីតិ ។ ទ្វីហិ
សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករ-
ណេន ច ។ កោ តត្ថ វិនយោ កោ តត្ថ អភិវិន-
យោតិ ។ បញ្ញត្តិ វិនយោ វិភត្តិ អភិវិនយោ ។ កោ
តត្ថ បាតិមោក្ខំ កោ តត្ថ អធិបាតិមោក្ខន្តិ ។ បញ្ញត្តិ
បាតិមោក្ខំ វិភត្តិ អធិបាតិមោក្ខំ ។ កា វិបត្តីតិ ។
អសំវរោ វិបត្តិ ។ កា សម្បត្តីតិ ។ សំវរោ សម្បត្តិ ។
កា បដិបត្តីតិ ។ ន តថារូបំ ករិស្សាមីតិ យាវជីវំ អាបា-
ណកោដិកំ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ។

បឋមបារាជិក ចាត់ជាវិបត្តិអ្វី ។ ចាត់ជាសីលវិបត្តិ ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ បឋមបារាជិក ចាត់ចូលក្នុងកងនៃអាបត្តិណា ។ ចាត់ចូលក្នុងកងនៃអាបត្តិបារាជិក ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង បឋមបារាជិក តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាទេ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ យ៉ាង បឋមបារាជិក ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ យ៉ាង បឋមបារាជិករម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ។ រម្ងាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង គឺដោយសម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ ។ អ្វីជាវិន័យក្នុងបឋមបារាជិកនោះ អ្វីជាអភិវិន័យក្នុងបឋមបារាជិកនោះ ។ បញ្ញត្តិ ជាវិន័យ វិភត្តិ (បទភាជនៈ) ជាអភិវិន័យក្នុងបឋមបារាជិកនោះ ។ អ្វីជាបាតិមោក្ខក្នុងបឋមបារាជិកនោះ អ្វីជាអធិបាតិមោក្ខក្នុងបឋមបារាជិកនោះ ។ បញ្ញត្តិជាបាតិមោក្ខ វិភត្តិ (បទភាជនៈ) ជាអធិបាតិមោក្ខ ។ អ្វីជាវិបត្តិ ។ សេចក្ដីមិនសង្រួម ជាវិបត្តិ ។ អ្វីជាសម្បត្តិ ។ សេចក្ដីសង្រួម ជាសម្បត្តិ ។ អ្វីជាសេចក្ដីប្រតិបត្តិ (ក្នុងបឋមបារាជិកនោះ) ។ ភិក្ខុសមាទានសិក្ខាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយដរាបអស់ជីវិត មានជីវិតជាទីបំផុតដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើអំពើមានសភាពយ៉ាងនេះទេ (នេះជាសេចក្ដីប្រតិបត្តិ) ។

កតិ អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា បឋមំ បារាជិកំ បញ្ញត្តន្តិ ។ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា បឋមំ បារាជិកំ បញ្ញត្តំ សង្ឃសុដ្ឋុតាយ សង្ឃផាសុតាយ ទុម្មង្កូនំ បុគ្គលានំ និគ្គហាយ បេសលានំ ភិក្ខូនំ ផាសុវិហារាយ ទិដ្ឋធម្មិកានំ អាសវានំ សំវរាយ សម្បរាយិកានំ អាសវានំ បដិឃាតាយ អប្បសន្នានំ បសាទាយ បសន្នានំ ភិយ្យោភាវាយ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយានុគ្គហាយ ។ កេ សិក្ខន្តិ ។ សេក្ខា ច បុថុជ្ជនកល្យាណកា ច សិក្ខន្តិ ។ កេ សិក្ខិតសិក្ខាតិ ។ អរហន្តោ សិក្ខិតសិក្ខា ។ កត្ថ ឋិតន្តិ ។ សិក្ខាកាមេសុ ឋិតំ ។ កេ ធារេន្តីតិ ។ យេសំ វត្តតិ តេ ធារេន្តិ ។ កស្ស វចនន្តិ ។ ភគវតោ វចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។ កេនាភតន្តិ ។ បរម្បរាភតំ(១) ។

១ ម. ឞ. បរំបរាភតំ ។

បឋមបារាជិក ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តទុកមក ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ប៉ុន្មាន ។ បឋមបារាជិក ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តទុកមកព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ១ ដើម្បីនៅសប្បាយដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីសង្កត់សង្កិននូវបុគ្គលទាំងឡាយដែលមិនអៀនខ្មាស ១ ដើម្បីនៅជាសុខស្រួលដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីកាំងអាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីកំចាត់បង់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបរលោក ដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលទាំងឡាយដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីតាំងនៅមាំនៃព្រះសទ្ធម្ម១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់វិន័យ ១ ។ ជនពួកណាតែងសិក្សា ។ ពួកសេក្ខៈនិងពួកកល្យាណបុថុជ្ជនតែងសិក្សា ។ ជនពួកណាដែលមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ។ ពួកព្រះអរហន្តមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ។ បឋមបារាជិកនោះ ឋិតនៅក្នុងពួកជនណា ។ ឋិតនៅក្នុងពួកសិក្ខាកាមបុគ្គល (អ្នកប្រាថ្នាការសិក្សា) ។ ជនពួកណា រមែងទ្រទ្រង់ទុក ។ បឋមបារាជិកប្រព្រឹត្តទៅដល់ជនពួកណា ជនពួកនោះរមែងទ្រទ្រង់ទុក(១) ។ បឋមបារាជិក ជាពាក្យរបស់អ្នកណា ។ ជាពាក្យរបស់ព្រះមានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ អ្នកណានាំមក ។ ព្រះថេរៈ(ដូចមាននាមតទៅនេះ)នាំតៗ គ្នាមក ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា ពាក្យថាទ្រទ្រង់ទុក គឺចាំស្ទាត់ទាំងបាលីទាំងអដ្ឋកថា នៃបឋមបារាជិក ។

(៣) ឧទាលិ ទាសកោ ចេវ
សោណកោ សិគ្គវេ តថា
មោគ្គលិបុត្តេន បញ្ចមា
ឯតេ ជម្ពុសិរិវ្ហយេ(១) ។
តតោ មហិន្ទោ ឥដ្ដិយោ
ឧត្តិយោ ចេវ សម្ពលោ(២)
ភទ្ទនាមោ ច បណ្ឌិតោ
ឯតេ នាគា មហាបញ្ញា
ជម្ពុទីបា ឥធាគតា
វិនយំ តេ វាចយឹសុ
បិដកំ តម្ពបណ្ណិយា
និកាយេ បញ្ច វាចេសុំ
សត្ត ចេវ បករណេ ។
តតោ អរិដ្ឋោ មេធាវី
តិស្សទត្តោ ច បណ្ឌិតោ
វិសារទោ កាឡសុមនោ

---

១ ជម្ពុសិរិវ្ហយេតិ កត្ថចិ ទិស្សតិ ។ ២ ខ. ឧត្តិយោ សម្ពលោ តថា ។ ម. ឧដ្ដិយោ សម្បលោ តថា ។

(៣) ព្រះថេរៈឈ្មោះឧបាលិ ១ ទាសកៈ ១ សោណកៈ ១ សិគ្គវៈ ១ នឹងព្រះមោគ្គលីបុត្ត ១ អង្គទៀត ជាគំរប់ ៥ ព្រះថេរៈទាំងនេះបិតនៅក្នុងទ្វីបមានឈ្មោះថា ជម្ពូ ដ៏មានសិរី ។ តអំពីព្រះថេរៈទាំងនោះមក ព្រះមហាមហិន្ទ ១ ព្រះឥដ្ដិយៈ ១ ព្រះឧត្តិយៈ ១ ព្រះសម្ពលៈ ១ ព្រះភទ្ទនាមជាបណ្ឌិត ១ ព្រះនាគត្ថេរទាំងនេះ មានប្រាជ្ញាច្រើន មកអំពីជម្ពូទ្វីប ហើយបានមកនៅក្នុងលង្កាទ្វីប ព្រះថេរៈទាំងនោះ បានបង្រៀនវិនយ-បិដក បានបង្រៀននិកាយទាំង ៥ គម្ពីរ ព្រះអភិធម្មទាំង ៧ គម្ពីរ ក្នុងតម្ពបណ្ណិទ្វីប (កោះលង្កា) ។ តអំពីនោះមក (មានព្រះថេរៈច្រើនអង្គទៀតគឺ) ព្រះអរិដ្ឋជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ១ ព្រះតិស្សទត្តជាបណ្ឌិត ១ ព្រះកាឡសុមនត្ថេរជាអ្នកក្លៀវក្លា ១

មហាវិភង្គេ សោឡស មហាភិក ថេរនាមានិ

ថេរោ ច ទីឃនាមកោ
ទីឃសុមនោ ច បណ្ឌិតោ
បុនរេវ កាឡសុមនោ
នាគត្ថេរោ ច ពុទ្ធរក្ខិតោ
តិស្សត្ថេរោ ច មេធាវី
ទេវត្ថេរោ(១) ច បណ្ឌិតោ
បុនរេវ សុមនោ មេធាវី
វិនយេ ច វិសារទោ
ពហុស្សុតោ ចូឡនាគោ
គជោវ ទុប្បធំសិយោ
ធម្មបាលិតនាមោ ច
រោហណេ សាធុបូជិតោ
តស្ស សិស្សោ មហាបញ្ញោ
ខេមនាមោ តិបេដកី
ទីបេ តារករាជាវ
បញ្ញាយ អតិរោចតិ(២)

១ ម. ទេវត្ថេរោ ។ ២ ឱ. ម. អតិរោចថ ។

មហាវិភង្គ មហាវារៈ ១៦ នាមរបស់ព្រះថេរៈទាំងឡាយ

ព្រះទីឃនាមកៈ ១ ព្រះទីឃសុមនៈ ជាបណ្ឌិត ១ ព្រះកាឡសុមនៈ ១ ព្រះនាគត្ថេរ ១ ព្រះពុទ្ធរក្ខិត ១ ព្រះតិស្សត្ថេរជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ១ ព្រះទេវត្ថេរជាបណ្ឌិត ១ ព្រះសុមនៈមានប្រាជ្ញាក្លៀវក្លាក្នុងវិន័យ ១ ព្រះចូឡនាគជាពហុស្សុត ១ ព្រះគជត្ថេរជាអ្នកកំចាត់បង់ទោសដ៏អាក្រក់ ១ ព្រះថេរៈឈ្មោះធម្មបាលិត ដែលគេបូជាហើយដោយប្រពៃក្នុងរោហណជនបទ ១ សិស្សរបស់ព្រះធម្មបាលិតនោះឈ្មោះខេម ជាអ្នកមានប្រាជ្ញាច្រើន ទ្រទ្រង់ព្រះត្រៃបិដករុងរឿងដោយបញ្ញាក្នុងទ្វីបដូចព្រះចន្ទ ១ ព្រះថេរៈឈ្មោះ

ឧបតិស្សោ ច មេធាវី
ផុស្សទេវោ មហាគណី
បុនទេវ សុមនោ មេធាវី
បុប្ផនាមោ ពហុស្សុតោ
មហាកថី មហាសិវោ
បិដកេ សព្វត្ថ កោវិទោ
បុនទេវ ឧបាលិ មេធាវី
វិនយេ ច វិសារទោ
មហានាគោ មហាបញ្ញោ
សទ្ធម្មវំសកោវិទោ
បុនទេវ អភយោ មេធាវី
បិដកេ សព្វត្ថ កោវិទោ
តិស្សត្ថេរោ ច មេធាវី
វិនយេ ច វិសារទោ
តស្ស សិស្សោ មហាបញ្ញោ
ផុស្សនាមោ(១) ពហុស្សុតោ
សាសនំ អនុរក្ខន្តោ

---

១ ឱ ម. បុប្ផនាមោ ។

ឧបតិស្សៈជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ១ ព្រះបុស្សទេវៈដែលជាមហា-
ធម្មកថិក ១ ព្រះសុមនៈអ្នកមានប្រាជ្ញា ១ ព្រះបុប្ផៈជាពហុ-
សូត្រ ១ ព្រះមហាសីវៈជាមហាធម្មកថិកឈ្លាសវៃ ក្នុង
បិដកទាំងអស់ ១ ព្រះឧបាលិជាអ្នកមានប្រាជ្ញាក្លៀវក្លាក្នុង
វិន័យ ១ ព្រះមហានាគជាអ្នកមានប្រាជ្ញាច្រើនឈ្លាសវៃក្នុង
វង្សព្រះសទ្ធម្ម ១ ព្រះអភ័យជាអ្នកមានប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃក្នុង
បិដកទាំងអស់ ១ ព្រះតិស្សត្ថេរជាអ្នកមានប្រាជ្ញាក្លៀវក្លា
ក្នុងវិន័យ ១ សិស្សរបស់ព្រះតិស្សត្ថេរនោះ ឈ្មោះបុស្សៈ
ជាអ្នកមានប្រាជ្ញាច្រើនជាពហុសូត្រ ជាអ្នករក្សាព្រះសាសនា

ជម្ពុទីបេ បតិដ្ឋិតោ
ចូឡាភយោ ច មេធាវី
វិនយេ ច វិសារទោ
តិស្សត្ថេរោ ច មេធាវី
សទ្ធម្មវំសកោវិទោ
ចូឡទេវោ ច មេធាវី
វិនយេ ច វិសារទោ
សិវត្ថេរោ ច មេធាវី
វិនយេ សព្វត្ថ កោវិទោ
ឯតេ នាគា មហាបញ្ញា
វិនយញ្ញូ មគ្គកោវិទា
វិនយំ ទីបេ បកាសេសុំ
បិដកំ តម្ពបណ្ណិយាតិ ។

(៤) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ទុតិយំ បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ធនិយំ កុម្ភការបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ធនិយោ កុម្ភការ-

ប្រតិស្ឋានទុកក្នុងជម្ពូទ្វីប ១ ព្រះបុប្ផាភ័យជាអ្នកមានប្រាជ្ញាក្លៀវក្លាក្នុងវិន័យ ១ ព្រះតិស្សត្ថេរជាអ្នកមានប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃក្នុងវង្សព្រះសទ្ធម្ម ១ ព្រះបុប្ផាទេវៈជាអ្នកមានប្រាជ្ញាក្លៀវក្លាក្នុងវិន័យ ១ ព្រះសីវត្ថេរជាអ្នកមានប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃក្នុងវិន័យទាំងអស់ ១ ព្រះនាគត្ថេរទាំងនេះ សុទ្ធតែជាអ្នកមានប្រាជ្ញាច្រើន ចេះវិន័យស្ទាត់ក្នុងមគ្គ បានប្រកាសវិនយបិដកទុកក្នុងតម្ពបណ្ណិទ្វីប (លង្កាទ្វីប) ។

(៤) សួរថា ទុតិយបារាជិកដែលព្រះមានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទុតិយបារាជិក ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវធនិយភិក្ខុជាកូននៃស្មូនឆ្នាំង ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលធនិយភិក្ខុជាកូននៃស្មូនឆ្នាំង

បុត្តោ រញ្ញោ ទារូនិ អទិន្នានិ(១) អាទិយិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ នត្ថិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ(២) ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ(៣) តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៤) តតិយំ បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ វេសាលិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ អញ្ញមញ្ញំ ជីវិតា វោរោបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ នត្ថិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

១ ឱ. ម. អទិន្នំ ។ ២ សព្វត្ថ នត្ថិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តីតិ ទិស្សតិ ។ ៣ សព្វត្ថ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតីតិ ទិស្សតិ ។

យកឈើរបស់ព្រះរាជាដែលទ្រង់មិនបានប្រទាន ៗ ទុតិយបារាជិកនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បន្នបញ្ញត្តិមិនមានឡើយ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង ទុតិយបារាជិកតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយ ១ តាំងឡើងអំពីកាយ អំពីវាចានឹងចិត្ត ១ ៗ បេ ៗ

(៤) សួរថា តតិយបារាជិកព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរវេសាលី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនរូប ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនរូប ផ្ដាច់ជីវិតគ្នានឹងគ្នា ៗ តតិយបារាជិកនេះមានតែបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បន្នបញ្ញត្តិមិនមានឡើយ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង តតិយបារាជិកតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយ ១ តាំងឡើងអំពីកាយ អំពីវាចានឹងចិត្ត ១ ៗ បេ ៗ

(២) ចតុត្ថំ បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ វេសាលិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ វគ្គុមុទាតីរិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ វគ្គុមុទាតីរិយា ភិក្ខូ គិហីនំ អញ្ញមញ្ញស្ស ឧត្តរិមនុស្សធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ នត្ថិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។បេ ។

ចត្តារោ បារាជិកា និដ្ឋិតា ។

តស្សុទ្ទានំ

(៣) មេថុនាទិន្នាទានញ្ច

មនុស្សវិគ្គហុត្តរិ

បារាជិកានិ ចត្តារិ

ឆេជ្ជវត្ថូ អសំសយាតិ ។

(៦) សួរថា ចតុត្ថបារាជិកព្រះអង្គបញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុទាំងឡាយដែលនៅទៀបច្រាំងស្ទឹងវគ្គមុទា ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុទាំងឡាយអ្នកនៅទៀបច្រាំងស្ទឹងវគ្គមុទានាំគ្នាពោលអួតនូវគុណ នៃឧត្តរិមនុស្សធម្មនៃគ្នានឹងគ្នា ដល់គ្រហស្ថទាំងឡាយ ។ ចតុត្ថបារាជិកនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បន្នបញ្ញត្តិមិនមានឡើយ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង ចតុត្ថបារាជិកតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយ ១ តាំងឡើងអំពីកាយ អំពីវាចានឹងចិត្ត ១ ។ បេ ។

ចប់ បារាជិក ៤ ។

ឧទ្ទានគឺបញ្ជីរឿងនៃបារាជិកនោះដូច្នេះ

(៧) បារាជិក ៤ គឺ មេថុនធម្ម ១ លួចទ្រព្យគេ ១ សម្លាប់មនុស្ស ១ អួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ១ ជាឆេជ្ជវត្ថុ (វត្ថុជាហេតុឲ្យដាច់ចាកភិក្ខុភាវៈ) បណ្ឌិតមិនត្រូវសង្ស័យឡើយ ។

(៨) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា
សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេន្តស្ស
សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ
វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ
សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ បទេសបញ្ញត្តិ សាធារណបញ្ញត្តិ អសា-
ធារណបញ្ញត្តិ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ឧភតោ បញ្ញត្តិ ។ បញ្ចន្នំ
បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នំ កត-
មេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ
កតមា វិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិ-
ក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតិហិ សមុដ្ឋានេហិ
សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។
សត្តន្នំ សមថានំ កតិហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ កោ
តត្ថ វិនយោ កោ តត្ថ អភិវិនយោ កឹ តត្ថ បាតិមោក្ខំ
កឹ តត្ថ អធិបាតិមោក្ខំ កា វិបត្តិ កា សម្បត្តិ

(៨) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គ ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះភិក្ខុព្យាយាម បញ្ចេញអសុចិ ក្នុងទីណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ព្រោះរឿង ក៏ដូចម្តេច ។ បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ ១ សព្វត្ថ-បញ្ញត្តិ ១ បទេសប្បញ្ញត្តិ ១ សាធារណប្បញ្ញត្តិ ១ អសាធារណប្បញ្ញត្តិ ១ ឯកតោបញ្ញត្តិ ១ ឧភតោបញ្ញត្តិ ១ មានក្នុងបឋមសង្ឃាទិសេសនោះ ដែរឬទេ ។ បណ្ដាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង ៥ យ៉ាង បឋមសង្ឃាទិសេសចាត់ ដាក់ចុះក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ ឧទ្ទេសណា ។ បណ្ដាវិបត្តិ ៤ យ៉ាង បឋមសង្ឃាទិសេស ចាត់ជា វិបត្តិអ្វី ។ បណ្ដាគំនរនៃអាបត្តិទាំង ៧ យ៉ាង បឋមសង្ឃាទិសេសចាត់ចូល ក្នុងគំនរអាបត្តិណា ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង បឋមសង្ឃា-ទិសេស កើតឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ យ៉ាង បឋមសង្ឃាទិសេសចាត់ជាអធិករណ៍អ្វី ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ យ៉ាង បឋមសង្ឃាទិសេសរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ។ អ្វីជាវិន័យ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីជាអភិវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីជាបាតិមោក្ខក្នុង សិក្ខាបទនោះ អ្វីជាអធិបាតិមោក្ខក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីជាវិបត្តិ អ្វីជាសម្បត្តិ

កា បដិបត្តិ ។ កតិ អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា ឧបក្កមិត្វា អសុចិ មោចេន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ បញ្ញត្តោ ។ កេ សិក្ខន្តិ ។ កេ សិក្ខិតសិក្ខា ។ កត្ថ ឋិតំ ។ កេ ធារេន្តិ ។ កស្ស វចនំ ។ កេនាភតន្តិ ។

(៩) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឧបក្កមិត្វា អសុចិ មោចេន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ សេយ្យសកំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា សេយ្យសកោ ហត្ថេន ឧបក្កមិត្វា អសុចិ មោចេសិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តីតិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ តស្មិំ នត្ថិ ។ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ បទេសបញ្ញត្តីតិ ។ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ ។ សាធារណបញ្ញត្តិ អសាធារណបញ្ញត្តីតិ ។ អសាធារណបញ្ញត្តិ ។ ឯកតោបញ្ញត្តិ ឧភតោបញ្ញត្តីតិ ។ ឯកតោបញ្ញត្តិ ។

សេចក្ដីប្រតិបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនោះ) ដូចម្ដេច ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះភិក្ខុអ្នកព្យាយាមបញ្ចេញអសុចិ តើព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ជនពួកណាតែងសិក្សា ។ ជនពួកណាមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ។ សិក្ខាបទនោះឋិតនៅក្នុងជនពួកណា ។ ជនពួកណាតែងទ្រទ្រង់ទុក ។ សិក្ខាបទនោះជាពាក្យរបស់នរណា ។ នរណានាំមក ។

(៩) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះភិក្ខុអ្នកព្យាយាមបញ្ចេញអសុចិ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវសេយ្យសកភិក្ខុមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលសេយ្យសកភិក្ខុមានអាយុព្យា-យាមបញ្ចេញអសុចិដោយដៃ ។ បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ ១ មានក្នុងសិក្ខាបទនោះដែរឬទេ ។ មានតែបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បន្នបញ្ញត្តិមិនមានក្នុងសិក្ខាបទនោះទេ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាសព្វត្ថ-បញ្ញត្តិ ឬជាបទេសបញ្ញត្តិ ។ ជាសព្វត្ថបញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះជាសាធារ-ណបញ្ញត្តិ ឬជាអសាធារណបញ្ញត្តិ ។ ជាអសាធារណបញ្ញត្តិ ។ សិក្ខា-បទនោះ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ឬជាឧភតោបញ្ញត្តិ ។ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ។

ទ្វិន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយា-បន្នន្តិ ។ និទានោគធំ និទានបរិយាបន្នំ ។ កត-មេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតីតិ ។ ទុតិយេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តីតិ ។ សីលវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោតិ ។ បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋា-តីតិ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករ-ណានំ កតមំ អធិករណន្តិ ។ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតីតិ ។ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតក-រណេន ច ។ កោ តត្ថ វិនយោ កោ តត្ថ អភិវិន-យោតិ ។ បញ្ញត្តិ វិនយោ វិភត្តិ អភិវិនយោ ។ កឹ តត្ថ បាតិមោក្ខំ កឹ តត្ថ អធិបាតិមោក្ខន្តិ ។ បញ្ញត្តិ បាតិ-មោក្ខំ វិភត្តិ អធិបាតិមោក្ខំ ។ កា វិបត្តីតិ ។ អសំវរោ

បណ្ដាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង ៥ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ ដាក់ចុះក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា ៗ ដាក់ចុះក្នុងនិទាន រាប់បញ្ចូលក្នុងនិទាន ៗ សិក្ខាបទនោះមកកាន់ឧទ្ទេស គ្រង់ឧទ្ទេសណា ៗ មកកាន់ឧទ្ទេស គ្រង់ឧទ្ទេសទី ៣ ៗ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ សិក្ខាបទនោះចាត់ជាវិបត្តិអ្វី ៗ ចាត់ជាសីលវិបត្តិ ៗ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សិក្ខាបទនោះចាត់ចូលក្នុងកងនៃអាបត្តិណា ៗ ចាត់ចូលក្នុងកងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មានយ៉ាង ៗ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ៗ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ សិក្ខាបទនោះចាត់ចូលក្នុងអធិករណ៍ណា ៗ ចាត់ចូលក្នុងអាបត្តាធិករណ៍ ៗ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ សិក្ខាបទនោះរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ៗ រម្ងាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ ៗ អ្វីជាវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីជាអភិវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ៗ បញ្ញត្តិជាវិន័យ វិភត្តិជាអភិវិន័យ ៗ អ្វីជាបាតិមោក្ខ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីជាអធិប្បាតិមោក្ខក្នុងសិក្ខាបទនោះ ៗ បញ្ញត្តិជាបាតិមោក្ខ វិភត្តិជាអធិប្បាតិមោក្ខ ៗ អ្វីជាវិបត្តិ ៗ ការមិនសង្រួម

វិបត្តិ ។ កា សម្បត្តីតិ ។ សំវរោ សម្បត្តិ ។ កា បដិ-
បត្តីតិ ។ ឥធ ឯវរូបំ ការិស្សាមីតិ យាវជីវំ អាចារលោភោជិតំ
សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ។ កតិ អត្ថវសេ
បដិច្ច ភគវតា ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេន្តស្ស សង្ឃាទិ-
សេសោ បញ្ញត្តោតិ ។ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា ឧ-
បក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ បញ្ញត្តោ
សង្ឃសុដ្ឋុតាយ សង្ឃផាសុតាយ ទុម្មង្កូនំ បុគ្គលានំ
និគ្គហាយ បេសលានំ ភិក្ខូនំ ផាសុវិហារាយ ទិដ្ឋធម្មិ-
កានំ អាសវានំ សំវរាយ សម្បរាយិកានំ អាសវានំ
បដិឃាតាយ អប្បសន្នានំ បសាទាយ បសន្នានំ ភិ-
យ្យោភាវាយ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយានុគ្គហាយ ។
កេ សិក្ខន្តីតិ ។ សេក្ខា ច បុថុជ្ជនកល្យា-
ណកា ច សិក្ខន្តិ ។ កេ សិក្ខិតសិក្ខាតិ ។
អរហន្តោ សិក្ខិតសិក្ខា ។ កត្ថ ឋិតន្តិ ។

ជាវិបត្តិ ។ ក្តីជាសម្បត្តិ ។ ការសម្រេចជាសម្បត្តិ ។ សេចក្តីប្រតិបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនោះ) ដូចម្តេច ។ ភិក្ខុសមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ដរាបដល់អស់ជីវិត មានជីវិតជាទីបំផុត ដោយគិតថា អញនឹងមិនធ្វើកម្មយ៉ាងនេះទេ (នេះជាសេចក្តីប្រតិបត្តិ) ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសបំពោះភិក្ខុព្យាយាមបញ្ចេញអសុចិ តើព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសបំពោះភិក្ខុព្យាយាមបញ្ចេញអសុចិ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍១០ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីសេចក្តីសប្បាយដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីសង្កត់សង្កិននូវបុគ្គលទាំងឡាយដែលមិនមានអៀនខ្មាស់ ១ ដើម្បីកិរិយានៅជាសុខស្រួល ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីកាំងនូវអាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន១ ដើម្បីកំចាត់បង់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបរលោក ១ ដើម្បីញ៉ាំងជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីញ៉ាំងជនទាំងឡាយដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីតំកល់នៅមាំនៃព្រះសទ្ធម្ម ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់វិន័យ ១ ។ ពួកជនណាតែងសិក្សា ។ សេក្ខបុគ្គលទាំងកល្យាណបុថុជ្ជនតែងសិក្សា ។ ជនពួកណាដែលមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ។ ព្រះអរហន្តមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ។ សិក្ខាបទនោះឋិតនៅក្នុងបុគ្គលពួកណា ។

សិក្ខាកាមេសុ ឋិតំ ។ កេ ធារេន្តិ ។ យេសំ វត្តតិ តេ ធារេន្តិ ។ កស្ស វចនន្តិ ។ ភគវតោ វចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។ កេនាភតន្តិ ។ បរម្បរាភតំ ។

ឧបាលិ ទាសកោ ចេវ
សោណកោ សិគ្គវោ តថា
មោគ្គលិបុត្តេន បញ្ចមា
ឯតេ ជម្ពុសិរិវ្ហយេ ។
តតោ មហិន្ទោ ឥដ្ដិយោ
ឧត្តិយោ ចេវ សម្ពលោ ។ បេ ។
ឯតេ នាគា មហាបញ្ញា
វិនយញ្ញូ មគ្គកោវិទា
វិនយំ ទីបេ បកាសេសុំ
បិដកំ តម្ពបណ្ណិយាតិ ។

(១០) យន្តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ

ឋិតនៅក្នុងពួកសិក្ខាកាមបុគ្គល ៗ ជនពួកណាតែងទ្រទ្រង់ទុក ៗ សិក្ខា-
បទនោះតែងប្រព្រឹត្តទៅ ដល់ជនពួកណា ជនពួកនោះតែងទ្រទ្រង់ទុក ៗ
សិក្ខាបទនោះ ជាពាក្យរបស់នរណា ៗ ជាពាក្យរបស់ព្រះមានព្រះ
ភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ៗ សិក្ខាបទនោះ លោកអង្គណានាំមក ៗ
(ព្រះថេរៈដែលមាននាមដូចតទៅនេះ) នាំត ៗ គ្នាមក ៗ

ព្រះថេរៈឈ្មោះឧបាលិ ១ ទាសកៈ ១ សោណកៈ ១ សិគ្គវៈ ១
ព្រះមោគ្គលីបុត្ត ១ អង្គទៀត ជាគំរប់ ៥ ព្រះថេរៈទាំងនេះ
ឋិតនៅក្នុងទ្វីបមានឈ្មោះជាជម្ពូដ៏មានសិរី ៗ តអំពីនោះមក
ព្រះមហិន្ទត្ថេរ ១ ព្រះឥដ្ឋិយៈ ១ ព្រះឧត្តិយៈ ១ ព្រះសម្ពលៈ ១
ៗ បេ ៗ ព្រះនាគត្ថេរទាំងនេះ មានប្រាជ្ញាច្រើន ជាអ្នកចេះ
ព្រះវិន័យ ឈ្លាសក្នុងមគ្គ បានប្រកាសវិនយបិដកទុក ក្នុង
តម្ពបណ្ណិទ្វីប ៗ

(១០) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គ
ជ្រាបច្បាស់ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះភិក្ខុដែលស្ទាប
អង្អែលកាយមាតុគ្រាមក្នុងទីណា ៗ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ
ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិ មានអាយុ ៗ

អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ អាយស្មា ឧទាយី មាតុគា-
មេន សទ្ធិំ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។
ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន ស-
មុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច ស-
មុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

(១១) មាតុគាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសន្តស្ស
សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា
បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។
កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយី មាតុគាមំ
ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា
បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ
សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ
ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ
ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច
ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១២) មាតុគាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិ-
យាយ វណ្ណំ ភាសន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ

ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលព្រះឧទាយិមានអាយុ ស្ទាបអង្អែលកាយមាតុគ្រាម ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាងសិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។បេ។

(១១) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេស ចំពោះកិច្ចដែលនិយាយចែចង់មាតុគ្រាមក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលព្រះឧទាយិមានអាយុនិយាយចែចង់មាតុគ្រាម ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយ ១ តាំងឡើងអំពីកាយអំពីវាចានឹងចិត្ត ។បេ។

(១២) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេស ចំពោះកិច្ច ដែលនិយាយសរសើរការបំរើដោយកាមដើម្បីខ្លួនក្នុងសំណាក់មាតុ-

បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយី មាតុគាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ អភាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៣) សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយី សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា វាចតោ សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

គ្រាមក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឧទាយិមានអាយុ និយាយសរសើរការបំរើដោយកាម ដើម្បីខ្លួនក្នុងសំណាក់មាតុគ្រាម ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ បេ ។

(១៣) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះកិច្ចដែលប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធ នូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឧទាយិមានអាយុ និយាយដឹកនាំ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង គឺ តាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្តមិនតាំងឡើងអំពីកាយ ១ តាំងឡើងអំពីកាយអំពីវាចា នឹងចិត្ត ១ ។ បេ ។

(១៦) សញ្ញាចិកាយ កុដឹ ការាបេន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ អាឡវិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាឡវកេ(១) ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាឡវកា ភិក្ខូ សញ្ញាចិកាយ កុដី ការាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៧) មហល្លកំ វិហារំ ការាបេន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ កោសម្ពិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឆន្នំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឆន្នោ វិហារវត្ថុំ សោធេន្តោ អញ្ញតរំ ចេតិយរុក្ខំ ឆេទាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

---

១ ម. ឱ. អាឡវកេ ។

(១៨) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះភិក្ខុដែលឲ្យគេធ្វើកុដិ (មិនមានទាយកជាម្ចាស់របស់) ដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍របស់គេមកដោយខ្លួនឯង ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរអាឡវី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុទាំងឡាយដែលទៅក្នុងនគរអាឡវី ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលភិក្ខុទាំងឡាយនៅក្នុងនគរអាឡវី ឲ្យគេធ្វើកុដិ (មិនមានទាយកជាម្ចាស់របស់) ដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍របស់គេមកដោយខ្លួនឯង ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(១៩) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះភិក្ខុដែលឲ្យគេធ្វើវិហារធំ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរកោសម្ពី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឆន្នមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលព្រះឆន្នមានអាយុ ជម្រះទីវិហារ បានប្រើគេឲ្យកាប់ដើមឈើ ដែលគេសន្មតថាជាចេតិយ១ដើម ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(១៦) ភិក្ខុំ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំ-សេន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ អា-រព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយ-ស្មន្តំ ទព្ពំ មល្លបុត្តំ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិ-សមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៧) ភិក្ខុំ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អ-នុទ្ធំសេន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្ពំ មល្លបុត្តំ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។

(១៦) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះ
ភិក្ខុដែលចោទ (បង្កាច់) ភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល ក្នុង
ទីណា ៗ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រិះ ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គល
ណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូច
ម្ដេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុចោទ (បង្កាច់) ព្រះ
ទព្វមល្លបុត្តមានអាយុ ដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល ៗ សិក្ខាបទ
នោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទ
នោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ៗ បេ ៗ

(១៧) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះ
ភិក្ខុដែលចោទ (បង្កាច់) ភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិបារាជិក ព្រោះអាស្រ័យ
ហេតុបន្តិចបន្តួចរបស់អធិករណ៍ ជាចំណែកដទៃមកជាគ្រឿងអាង ក្នុងទី
ណា ៗ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រិះ ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ៗ
ទ្រង់ប្រារព្ធនូវមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ៗ ព្រោះ
រឿងរ៉ាវដែលមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុចោទ (បង្កាច់) ព្រះទព្វមល្លបុត្តមាន
អាយុ ដោយអាបត្តិបារាជិក ព្រោះអាស្រ័យហេតុបន្តិចបន្តួចរបស់អធិក-
រណ៍ជាចំណែកដទៃមកជាគ្រឿងអាង ៗ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ

ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៨) សង្ឃភេទកស្ស ភិក្ខុនោ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ(១) នប្បដិនិស្សជ្ជន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ទេវទត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ទេវទត្តោ សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៩) ភេទានុវត្តកានំ ភិក្ខូនំ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តានំ សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ ទេវទត្តស្ស សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តស្ស អនុវត្តកា អហេសុំ(២) តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។

---

១ សមនុភាសិយមានោ [illegible] ។ ២ ។ ម. [illegible]
[illegible]

បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយ សមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ បេ ។

(១៨) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះ ភិក្ខុអ្នក(ព្យាយាម)បំបែកសង្ឃ ដែលសង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មអស់ វារៈ៣ដងហើយនៅតែមិនលះបង់ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុង នគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុឈ្មោះទេវ-ទត្ត ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលទេវទត្តភិក្ខុព្យាយាម ដើម្បីបំបែកសង្ឃដែលព្រមព្រៀងគ្នា ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយ សមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចាចិត្ត ។ បេ ។

(១៩) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះ ភិក្ខុទាំងឡាយអ្នកប្រព្រឹត្តតាមនូវភិក្ខុដែល (ព្យាយាម) បំបែកសង្ឃ សង្ឃ បានសូត្រសមនុភាសនកម្មអស់វារៈ ៣ ដង នៅតែមិនលះបង់ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ ប្រារព្ធនូវភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុ ទាំងឡាយច្រើនរូបប្រព្រឹត្តតាមទេវទត្តជាអ្នកព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ។

ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(២០) ទុព្ពចស្ស ភិក្ខុនោ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ កោសម្ពិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឆន្នំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឆន្នោ ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ អត្តានំ អវចនីយំ អកាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(២១) កុលទូសកស្ស ភិក្ខុនោ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តស្ស សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អស្សជិបុនព្ពសុកេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អស្សជិបុនព្ពសុកា ភិក្ខូ សង្ឃេន

សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចាចិត្ត ៗ បេ ៗ

(២០) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះភិក្ខុអ្នក (រឹងរូស) ប្រដៅបានដោយក្រ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មអស់វារៈ ៣ ដង នៅតែមិនលះបង់ ក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរកោសម្ពី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឆន្នៈមានអាយុ ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឆន្នៈមានអាយុ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយពោលទូន្មានប្រកបដោយធម៌ បានធ្វើខ្លួនឲ្យជាអ្នកដែលគេប្រដៅមិនបាន ៗ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចាចិត្ត ៗ បេ ៗ

(២១) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តសង្ឃាទិសេសចំពោះភិក្ខុអ្នកប្រទូស្តត្រកូល សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មអស់វារៈ៣ដង នៅតែមិនលះបង់ ក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ សង្ឃ

បព្ពាជនីយកម្មកតា ភិក្ខូ ឆន្ទគាមិតា ទោសាគាមិតា មោហាគាមិតា ភយគាមិតា ឆាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

តេរស សង្ឃាទិសេសា និដ្ឋិតា ។

តស្សុទ្ទានំ

(៤៤) វិសដ្ឋិ កាយសំសគ្គា(១)
ទុដ្ឋុល្លំ អត្តកាមញ្ច(២)
សញ្ចរិត្តំ កុដី ចេវ
វិហារោ ច អមូលកំ
កិញ្ចិ លេសញ្ច ភេទោ ច
តស្សេវ អនុវត្តកា
ទុព្ពចំ កុលទូសញ្ច(៣)
សង្ឃាទិសេស(៤)តេរសាតិ ។

---

១ ឱ. ម. កាយសំសគ្គំ ។ ២ ឱ. ម. អត្តកាមញ្ច ។ ៣ កុលទូសន្តិ បាឋោ បញ្ញាយតិ ។
៤ ឱ. ម. សង្ឃាទិសេសា ។

បានធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ (គេឲ្យប់ដេប្រទេច) ថា ភិក្ខុទាំងឡាយ លុះក្នុងអំណាចសេចក្ដីស្រឡាញ់ លុះក្នុងអំណាចសេចក្ដីស្អប់ លុះក្នុងអំណាចសេចក្ដីល្ងង់ លុះក្នុងអំណាចសេចក្ដីខ្លាច ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ វាចា ចិត្ត ។ បេ ។

ចប់ សង្ឃាទិសេស ១៣ ។

ឧទ្ទាន គឺបញ្ជីរឿង នៃសង្ឃាទិសេសនោះដូច្នេះ

(៦៦) សង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ គឺ សុក្កវិសដ្ឋិ ១ កាយសំសគ្គៈ ១ ទុដ្ឋុល្លវាចៈ ១ អត្តកាមបារិចរិយៈ ១ សញ្ចរិត្តៈ ១ កុដិការៈ ១ មហល្លកវិហារៈ ១ អមូលកៈ ១ កិញ្ចិទេស (អញ្ញភាគិយៈ) ១ សង្ឃភេទកៈ ១ ភេទានុវត្តកៈ ១ ទុព្វចៈ ១ កុលទូសកៈ ១ ។

(២៣) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន បឋមោ អនិយតោ កត្ថ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ សព្ពត្ថបញ្ញត្តិ បទេសបញ្ញត្តិ សាធារណបញ្ញត្តិ អសាធារណបញ្ញត្តិ ឯកតោបញ្ញត្តិ ឧភតោបញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នំ កតមេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ កោ តត្ថ វិនយោ កោ តត្ថ អភិវិនយោ ។ កិំ តត្ថ បាតិមោក្ខំ កិំ តត្ថ អធិបាតិមោក្ខំ ។ កា វិបត្តិ កា សម្បត្តិ កា បដិបត្តិ ។ កតិ អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា បឋមោ អនិយតោ បញ្ញត្តោ ។ កេ

(២៣) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ញត្តអនិយតៈទី ១ ក្នុងទីណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ បញ្ញត្តិ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ១ សព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ១ បទេសប្បញ្ញត្តិ ១ សាធារណប្បញ្ញត្តិ១ អសាធារណប្បញ្ញត្តិ១ ឯកតោបញ្ញត្តិ ១ ឧភតោបញ្ញត្តិ ១ មានក្នុងអនិយតៈទី១ នោះដែរឬទេ ។ បណ្ដាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង ៥ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ ដាក់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា មកកាន់ឧទ្ទេស ត្រង់ឧទ្ទេសណា ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ ចាត់ជាវិបត្តិអ្វី ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះចាត់ចូលក្នុងអាបត្តិកងណា ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង៤ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ ចាត់ជាអធិករណ៍អ្វី ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ។ អ្វីជាវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីជាអភិវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ អ្វីជាបាតិមោក្ខក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីជាអធិបាតិមោក្ខក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ អ្វីជាវិបត្តិ អ្វីជាសម្បត្តិ សេចក្ដីប្រតិបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនោះ) ដូចម្ដេច ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តអនិយតៈទី១ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ជនពួក

សិក្ខន្តិ ។ កេ សិក្ខិតសិក្ខា ។ កត្ថ ឋិតំ ។ កេ ធារេន្តិ ។ កស្ស វចនំ ។ កេនាភតន្តិ ។

(២៤) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន បឋមោ អធិយាយោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយិ មាតុគាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលង្កម្មនិយេ និសជ្ជំ កប្បេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តីតិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ តស្មឹ នត្ថិ ។ សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ បទេសប្បញ្ញត្តីតិ ។ សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ ។ សាធារណប្បញ្ញត្តិ អសាធារណបញ្ញត្តីតិ ។ អសាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ឧភតោ បញ្ញត្តីតិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ។ បញ្ចន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នន្តិ ។ និទានោគធំ និទានបរិយាបន្នំ ។ កតមេន ឧទ្ទេសេន

ណាតែងសិក្សា ៗ ជនពួកណា មានសិក្ខាសិក្សាហើយ ៗ សិក្ខាបទនោះ ថិតនៅក្នុងជនពួកណា ៗ ជនពួកណាតែងទ្រទ្រង់ទុក ៗ សិក្ខាបទនោះ ជាពាក្យរបស់នរណា ៗ សិក្ខាបទនោះនរណានាំមក ៗ

(២៤) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ញត្តអនិយតៈទី ១ ក្នុងទីណា ៗ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិមានអាយុ ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧទាយិមានអាយុ តែម្នាក់ឯងសម្រេចនូវការអង្គុយលើអាសនៈដ៏ស្ងាត់ កំបាំងល្មមធ្វើ (សេវនកិច្ចបាន) ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ ៗ បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ ១ ក្នុងអនិយតៈទី ១ នោះ មានដែរឬទេ ៗ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បញ្ញត្តិ និងអនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ មិនមានក្នុងសិក្ខាបទនោះទេ ៗ សិក្ខាបទនោះ ជាសព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ ឬជាបទេសប្បញ្ញត្តិ ៗ ជាសព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ ៗ សិក្ខាបទនោះ ជាសាធារណប្បញ្ញត្តិ ឬជាអសាធារណប្បញ្ញត្តិ ៗ ជាអសាធារណប្បញ្ញត្តិ ៗ សិក្ខាបទនោះ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ឬជាឧភតោបញ្ញត្តិ ៗ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ៗ បណ្តាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង ៥ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះដាក់ចុះក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា ៗ ដាក់ចុះក្នុងនិទាន រាប់បញ្ចូលក្នុងនិទាន ៗ សិក្ខាបទ

ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។ ចតុត្ថេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តិ ។ សិយា សីលវិបត្តិ សិយា អាចារវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោ ។ សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធោ សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធោ សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ កោ តត្ថ វិនយោ កោ តត្ថ អភិវិនយោ ។ បញ្ញត្តិ វិនយោ វិភត្តិ អភិវិនយោ ។ កោ តត្ថ បាតិមោក្ខោ កោ តត្ថ អធិបាតិមោក្ខោ ។ បញ្ញត្តិ បាតិមោក្ខំ វិភត្តិ អធិបាតិមោក្ខំ ។ កា វិបត្តិ ។ អសំវរោ វិបត្តិ ។ កា សម្បត្តិ ។

នោះ មកកាន់ឧទ្ទេស ត្រង់ឧទ្ទេសណា ៗ មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសទី ៤ ៗ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះចាត់ជាវិបត្តិអ្វី ៗ សិក្ខាបទនោះ ចាត់ជាសីលវិបត្តិក៏មាន ជាអាចារវិបត្តិក៏មាន ៗ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ ចាត់ជាកងនៃអាបត្តិណា ៗ ចាត់ជាកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន ចាត់ជាកងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន ចាត់ជាកងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មានយ៉ាង ៗ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាទេ ៗ សួរថា បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះចាត់ជាអធិករណ៍អ្វី ៗ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ៗ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ៗ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ យ៉ាង គឺដោយសម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ សម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈ ១ ៗ អ្វីជាវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីជាអភិវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ៗ បញ្ញត្តិជាវិន័យ វិភត្តិជាអភិវិន័យ ៗ អ្វីជាបាតិមោក្ខក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីជាអធិប្បាតិមោក្ខក្នុងសិក្ខាបទនោះ ៗ បញ្ញត្តិជាបាតិមោក្ខ វិភត្តិជាអធិប្បាតិមោក្ខ ៗ អ្វីជាវិបត្តិ ៗ សេចក្ដីមិនសង្រួមជាវិបត្តិ ៗ អ្វីជាសម្បត្តិ ៗ

សំវរោ សម្បត្តិ ។ កា បដិបត្តីតិ ។ ន ឯវរូបំ ករិស្សាមីតិ យាវជីវំ អាបាណកោដិកំ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ។ កតិ អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា បឋមោ អនិយតោ បញ្ញត្តោតិ ។ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា បឋមោ អនិយតោ បញ្ញត្តោ សង្ឃសុដ្ឋុតាយ សង្ឃផាសុតាយ ទុម្មង្កូនំ បុគ្គលានំ និគ្គហាយ បេសលានំ ភិក្ខូនំ ផាសុវិហារាយ ទិដ្ឋធម្មិកានំ អាសវានំ សំវរាយ សម្បរាយិកានំ អាសវានំ បដិឃាតាយ អប្បសន្នានំ បសាទាយ បសន្នានំ ភិយ្យោភាវាយ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយានុគ្គហាយ ។ កេ សិក្ខន្តីតិ ។ សេក្ខា ច បុថុជ្ជនកល្យាណកា ច សិក្ខន្តិ ។ កេ សិក្ខិតសិក្ខាតិ ។ អរហន្តោ សិក្ខិតសិក្ខា ។ កត្ថ ឋិតន្តិ ។ សិក្ខាកាមេសុ ឋិតំ ។

សេចក្ដីសង្រួមជាសម្បត្តិ ៗ សេចក្ដីប្រតិបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនោះ) ដូចម្ដេច ៗ ភិក្ខុសមាទានសិក្ខាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ដរាបដល់អស់ជីវិត មានជីវិតជាទីបំផុតដោយសេចក្ដីកំណត់ក្នុងចិត្តថា អញនឹងមិនធ្វើកម្មមានសភាពយ៉ាងនេះឡើយ (នេះជាសេចក្ដីប្រតិបត្តិ) ៗ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តអនិយតៈ ទី១ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ប៉ុន្មានយ៉ាង ៗ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តអនិយតៈទី ១ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង គឺ ដើម្បីល្អដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីសេចក្ដីសប្បាយដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីសង្កត់សង្កិនបុគ្គលដែលមិនអៀនខ្មាស ១ ដើម្បីនៅជាសុខស្រួលដល់ភិក្ខុដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីរាំងរាអាសវៈទាំងឡាយ ដែលកើតឡើងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីកំចាត់បង់នូវអាសវៈទាំងឡាយដែលកើតឡើងក្នុងបរលោក ១ ដើម្បីញុំាងបុគ្គលទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីញុំាងបុគ្គលទាំងឡាយដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង១ ដើម្បីតំកល់នៅមាំនៃព្រះសទ្ធម្ម ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់វិន័យ ១ ៗ ពួកជនណាតែងសិក្សា ៗ ពួកសេក្ខបុគ្គលនឹងកល្យាណបុថុជ្ជនតែងសិក្សា ៗ ពួកជនណាមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ៗ ព្រះអរហន្តទាំងឡាយមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ៗ សិក្ខាបទនោះឋិតនៅក្នុងជនពួកណា ៗ ឋិតនៅក្នុងពួកសិក្ខាកាមបុគ្គល ៗ

កោ ធារេន្តីតិ ។ យេសំ វត្តតិ តេ ធារេន្តិ ។ កស្សេតំ វចនន្តិ ។ ភគវតោ វចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។ កេនាភតន្តិ ។ បរម្បរាភតំ ។

ឧបាលិ ទាសកោ ចេវ
សោណកោ សិគ្គវោ តថា
មោគ្គលិបុត្តេន បញ្ចមា
ឯតេ ជម្ពុសិរិវ្ហយេ ។
តតោ មហិន្ទោ ឥដ្ដិយោ
ឧត្តិយោ ចេវ សម្ពលោ ។ បេ ។
ឯតេ នាគា មហាបញ្ញា
វិនយញ្ញូ មគ្គកោវិទា
វិនយំ ទីបេ បកាសេសុំ
បិដកំ តម្ពបណ្ណិយាតិ ។

[២៨] យន្តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ទុតិយោ អធិយតោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយោ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយិ

ជនពួកណាតែងទ្រទ្រង់ទុក ។ សិក្ខាបទនោះប្រព្រឹត្តទៅដល់ពួកជនណា ពួកជននោះតែងទ្រទ្រង់ទុក ។ សិក្ខាបទនោះជាពាក្យរបស់នរណា ។ ជាពាក្យរបស់ព្រះមានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ សិក្ខាបទនោះ នរណានាំមក ។ ព្រះថេរៈទាំងឡាយ (ដូចមាននាមតទៅនេះ) នាំតៗគ្នាមក ។

ព្រះឧបាលិ ១ ព្រះទាសកៈ ១ ព្រះសោណកៈ ១ ព្រះសិគ្គវៈ ១
និងព្រះមោគ្គលីបុត្ត ១ អង្គទៀតជាគំរប់ ៥ ព្រះថេរៈទាំងនេះ
នៅក្នុងទ្វីបមានឈ្មោះថាជម្ពូ ដ៏មានសិរី ។ តអំពីនោះមក
ព្រះមហិន្ទ ១ ព្រះឥដ្ដិយៈ ១ ព្រះឧត្តិយៈ ១ ព្រះសម្ពលៈ ១
។ បេ ។ ព្រះនាគត្ថេរទាំងឡាយនេះមានបញ្ញាច្រើន ចេះ
ព្រះវិន័យ ស្ទាត់ជំនាញក្នុងមគ្គ បានប្រកាសវិន័យបិដកទុក
ក្នុងតម្ពបណ្ណិទ្វីប ។

[២៥] សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ញត្តអនិយតៈទី ២ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះ

មាតុគាមេន សទ្ធិំ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ
កប្បេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ
អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ
អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ តស្មឹ នត្ថិ ។ សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ បទេស-
បញ្ញត្តិ ។ សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ ។ សាធារណបញ្ញត្តិ
អសាធារណបញ្ញត្តិ ។ អសាធារណបញ្ញត្តិ ។ ឯកតោ-
បញ្ញត្តិ ឧភតោបញ្ញត្តិ ។ ឯកតោបញ្ញត្តិ ។
បញ្ចន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាប-
ន្នំ ។ និទានោគធំ និទានបរិយាបន្នំ ។ កតមេន
ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុត្ថេន ឧទ្ទេសេន
ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តិ ។
សិយា សីលវិបត្តិ សិយា អាចារវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ
អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោ ។ សិយា
សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធោ សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធោ ។
ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតិហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋា-
តិ ។ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា

រឿងរ៉ាវដែលឧទាយិភិក្ខុមានអាយុតែម្នាក់ឯង សម្រេចការអង្គុយក្នុងទីកំបាំងជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ ៗ បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ ១ មានក្នុងសិក្ខាបទនោះដែរឬទេ ៗ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បញ្ញត្តិ នឹងអនុប្បន្នបញ្ញត្តិ មិនមានក្នុងសិក្ខាបទនោះទេ ៗ សិក្ខាបទនោះ ជាសព្វត្ថបញ្ញត្តិ ឬជាបទេសបញ្ញត្តិ ៗ ជាសព្វត្ថបញ្ញត្តិ ៗ សិក្ខាបទនោះ ជាសាធារណបញ្ញត្តិ ឬជាអសាធារណបញ្ញត្តិ ៗ ជាអសាធារណបញ្ញត្តិ ៗ សិក្ខាបទនោះ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ឬជាឧភតោបញ្ញត្តិ ៗ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ៗ បណ្ដាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង ៥ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ ដាក់ចុះក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា ៗ ដាក់ចុះក្នុងនិទានរាប់បញ្ចូលក្នុងនិទាន ៗ សិក្ខាបទនោះ មកកាន់ឧទ្ទេស ត្រង់ឧទ្ទេសណា ៗ មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសទី ៤ ៗ បណ្ដាវិបត្តិទាំង៤យ៉ាង សិក្ខាបទនោះចាត់ជាវិបត្តិអ្វី ៗ ចាត់ជាសីលវិបត្តិក៏មាន ចាត់ជាអាចារវិបត្តិក៏មាន ៗ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សិក្ខាបទនោះ ចាត់ជាកងនៃអាបត្តិណា ៗ ជាកងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន ជាកងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មានយ៉ាង ៗ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង

កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណន្តិ ។ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតិហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

ទេ្វ អនិយតា និដ្ឋិតា ។

តស្សុទ្ទានំ

(២៦) អលង្កម្មនិយញ្ចេវ
តថេវ ច ន ហេវ ខោ
អនិយតា សុបញ្ញត្តា
ពុទ្ធសេដ្ឋេន តាទិនា ។

គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្តមិនតាំងឡើងអំពីកាយ ១ តាំងឡើងអំពីកាយអំពីវាចានឹងចិត្ត ១ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ យ៉ាង សិក្ខាបទនេះចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ យ៉ាង សិក្ខាបទនេះរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ។ រម្ងាប់ដោយសមថៈ៣យ៉ាង គឺដោយសម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ ដោយសម្មុខាវិន័យ និងតិណវត្ថារកៈ ១ ។

ចប់អនិយតៈ ទាំងពីរ ។

ឧទ្ទាន គឺបញ្ជីរឿងនៃអនិយតៈនោះដូច្នេះ

(២៦) អនិយតៈ (ទាំងពីរ) គឺ អលង្កម្មនិយៈ ១ នាលង្កម្មនិយៈ ១ ដែលព្រះពុទ្ធប្រសើរ មានគុណធម៌ដ៏មាំមួន ទ្រង់បញ្ញត្តទុកហើយ ដោយល្អ ។

---

(២៧) យេន តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន អតិរេកចីវរំ ទសាហំ អតិក្កាមេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ វេសាលិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ អតិរេកចីវរំ[1] ធារេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(២៨) ឯករត្តំ តិចីវរេន វិប្បវសន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ

១ ឯត្ថន្តរេ ទសាហាតិក្កន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ បញ្ញាយតិ ។

(២៧) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលទុកអតិរេកចីវរឲ្យកន្លងហួសពី ១០ ថ្ងៃទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទ្រទ្រង់អតិរេកចីវរ (ទុកឲ្យកន្លង ១០ ថ្ងៃទៅ) ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីកាយ វាចា នឹងចិត្ត ១ ។ បេ ។

(២៨) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលនៅប្រាសចាកត្រៃចីវរអស់មួយយប់ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុច្រើនរូបផ្ញើចីវរក្នុងដៃនៃភិក្ខុទាំងឡាយហើយ (ស្លៀកដណ្ដប់) តែស្បង់នឹងចីពរចេញដើរទៅកាន់ជនបទចារិក ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង

ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច
វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច
វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(២៩) អកាលចីវរំ បដិគ្គហេត្វា មាសំ អតិក្កាមេ-
ន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិ-
យំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ
អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិំ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ អកា-
លចីវរំ បដិគ្គហេត្វា មាសំ អតិក្កាមេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។
ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ ស-
សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច វាចតោ
ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ
ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៣០) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោ-
វាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។
សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧ-
ទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិំ ។ អាយស្មា ឧទាយិ
អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោវាបេសិ តស្មឹ

សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីកាយ វាចា នឹងចិត្ត ១ ។ បេ ។

[២៩] សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុទទួលអកាលចីវរហើយទុកឲ្យកន្លងមួយខែទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុច្រើនរូបទទួលអកាលចីវរហើយ ទុកឲ្យកន្លងហួសមួយខែទៅ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្ត១ តាំងឡើងអំពីកាយ វាចា នឹងចិត្ត១ ។ បេ ។

[៣០] សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលប្រើនាងភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិឲ្យលាងចីវរចាស់ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិភិក្ខុមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧទាយិ មានអាយុ ប្រើភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ

វត្ថុស្មឹ ៗ ឯកា បញ្ញត្តិ ៗ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ៗ បេ ៗ

(៣១) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ ចីវរំ ប-ដិគ្គណ្ហន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ៗ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ៗ កំ អារព្ភាតិ ៗ អាយស្មន្តំ ឧ-ទាយឹ អារព្ភ ៗ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ៗ អាយស្មា ឧទាយិ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ ចីវរំ បដិគ្គហេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ៗ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ៗ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ៗ បេ ៗ

(៣២) អញ្ញាតកំ គហបតឹ វា គហបតានឹ វា ចីវរំ វិញ្ញាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ៗ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ៗ កំ អារព្ភាតិ ៗ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ៗ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ៗ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ អញ្ញាតកំ សេដ្ឋិ-បុត្តំ ចីវរំ វិញ្ញាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ៗ ឯកា បញ្ញត្តិ

ឲ្យហាន់ចីវរចាស់ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៦ យ៉ាង ។ល។

(៣១) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុអ្នកទទួលចីវរអំពីដៃភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧទាយិមានអាយុ ទទួលចីវរអំពីដៃភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ល។

(៣២) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលសូមចីវរនឹងគហបតី ឬគហបតានី ដែលមិនមែនជាញាតិ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ សូមចីវរនឹងសេដ្ឋីបុត្តដែលមិនមែនជាញាតិ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១

ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៣៣) អញ្ញាតកំ គហបតឹ វា គហបតានឹ វា តទុត្តរឹ ចីវរំ វិញ្ញាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ ចីវរំ វិញ្ញាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៣៤) បុព្វេ អប្បវារិតោ[១] អញ្ញាតកំ គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បុព្វេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកំ គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា

១ ម. អប្បវារិតស្ស ។

អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៣៣) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលសូមចីវរនឹងគហបតី ឬគហបតានីដែលមិនមែនជាញាតិឲ្យលើសជាងកំណត់ដែលគេប្រគេននោះទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនស្គាល់ប្រមាណ(ក្នុងការសូម)ហើយសូមចីវរជាច្រើន ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៣៤) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុអ្នកចូលទៅរកគហបតីមិនមែនជាញាតិ ដែលគេមិនបានបវារណាទុកមុនទេ ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធព្រះឧបនន្ទ ជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧបនន្ទ ជាសក្យបុត្តមានអាយុ គេមិនបានបវារណាទុកមុន ហើយចូលទៅរកគហបតីដែលមិនមែនជាញាតិ

ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៣៤) ទុត្យេ អប្បវារិតេន[១] អញ្ញាតកេ គហបតិកេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជនស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ទុត្យេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកេ គហបតិកេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

---

១ ម. អប្បវារិតស្ស ។

ដល់នូវកិរិយាកំណត់កន្ទីចីវរ[១] ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

[១៣៩] សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុ ដែលចូលទៅគេហបតីទាំងឡាយមិនមែនជាញាតិ ដែលគេមិនបានបវារណាទុកមុន ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់កន្ទីចីវរ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ គេមិនបានបវារណាទុកមុន ហើយចូលទៅគេហបតីទាំងឡាយដែលមិនមែនជាញាតិ ដល់នូវកិរិយាកំណត់កន្ទីចីវរ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

---

១ កំណត់ព្រួសនិងដីដុំ សំពត់ចីវរ តាមតែខ្លួនពេញចិត្ត ដែលកំណត់ឡើងហួសហេតុ ។

(៣៦) អតិរេកតិក្ខត្តុំ ចោទនាយ អតិរេកឆក្ខត្តុំ ឋានេន ចីវរំ អភិនិប្ផាទេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ឧបាសកេន អជ្ជណ្ហោ ភន្តេ អាគមេហីតិ វុច្ចមានោ នាគមេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

កឋិនវគ្គោ បឋមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

(៣៧) អតិរេកេករត្តញ្ច
អកាលចោភណាធោវនំ
បដិគ្គហណាបញ្ចមញ្ចេវ
វិញ្ញត្តិ ច តទុត្តរិ
ទ្វេ អប្បាដិកា ចេវ
តិក្ខត្តុំ ចោទនាយ ចាតិ(១) ។

---

១ បដិគ្គហញ្ចបញ្ចេវ វិញ្ញត្តិ ច តទុត្តរិ ទ្វេ អប្បាដិកាចេវ តិក្ខត្តុំ ចោទនាយ ចាតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៣៦) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ បំពោះភិក្ខុដែលញុំាងចីវរឲ្យសម្រេច ដោយការតឹងទារហួសកំណត់បីដង ដោយឈរហួសកំណត់ ៦ ដង ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងអ្វី ដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ដែលឧបាសកនិយាយ (អង្វរ) ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់រង់ចាំក្នុងថ្ងៃនេះ១ ថ្ងៃសិន ហើយមិនបានបង្អង់ចាំ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។បេ។

ចប់ កឋិនវគ្គទី ១ ។

ឧទ្ទាន គឺបញ្ជីរឿង នៃកឋិនវគ្គនោះដូច្នេះ

(៣៧) អតិរេកចីវរ ១ ចីវរដែលភិក្ខុនៅ ប្រាសចាក
មួយរាត្រី១ អកាលចីវរ១ ការប្រើភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ
ឲ្យគក់លាងចីវរចាស់ ១ ទទួលចីវរអំពីដៃភិក្ខុនី ១ ទៀត ជា
គំរប់ប្រាំ ការសូមចីវរអំពីគ្រហស្ថមិនមែនជាញាតិ ១ ការ
សូមឲ្យលើសពីស្បង់ចីពរ ១ ភិក្ខុដែលគេមិនបានបវារណា
មានពីរយ៉ាង១ ការតឹងទារចីវរឲ្យហួសកំណត់បីដង ១ ។

(៣៨) កោសិយមិស្សកំ សន្ថតំ ការាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ អាឡវិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កោសិយការកេ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមាហំសុ ពហូ អាវុសោ កោសការកេ[១] បចថ អម្ហាកម្បិ ទស្សថ មយម្បិ ឥច្ឆាម កោសិយមិស្សកំ សន្ថតំ ការាបេតុន្តិ[២] តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៣៩) សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ វេសាលិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

---

១ កោសិយការកេតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. កាតុន្តិ ។

(៣៨) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលឲ្យគេធ្វើសន្ថតលាយដោយសូត្រ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរអាឡវី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុចូលទៅរកពួកអ្នកធ្វើសូត្រហើយនិយាយថា ម្នាលអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ សូមអ្នកទាំងឡាយ ស្ងោរនាងឲ្យច្រើនហើយឲ្យមកពួកអាត្មាខ្លះ ឯអាត្មាចង់ឲ្យគេធ្វើសន្ថតលាយដោយសូត្រ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៣៩) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលឲ្យគេធ្វើសន្ថតទាំងរោមចៀមមានពណ៌ខ្មៅសុទ្ធ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថត លាយរោមចៀមមានពណ៌ខ្មៅសុទ្ធ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៤០) អនាទិយិត្វា តុលំ ឱទាតានំ តុលំ គោចរិយា-
នំ នវំ សន្ថតំ ការាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ
កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។
ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា
ភិក្ខូ ថោកំយេវ ឱទាតានំ(១) អន្តេ អាទិយិត្វា តថេវ
សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេសុំ
តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋា-
នានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៤១) អនុវស្សំ សន្ថតំ ការាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ
បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ
អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។
សម្ពហុលា ភិក្ខូ អនុវស្សំ សន្ថតំ ការាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុ-
ស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិ-
សមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

---

១ ឱ. ម. ថោកញ្ញេវ ឱទាតំ ។

(៤០) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែល (ធ្វើឯង) ឬប្រើឲ្យគេធ្វើនូវសន្ថតថ្មី មិនលាយរោមចៀមសមួយផល្លឹង រោមចៀមក្រហមមួយផល្លឹង (១ភាគ) ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថត ដោយរោមចៀមមានពណ៌ខ្មៅសុទ្ធយ៉ាងនោះដែរ តែលាយដោយរោមចៀមសបន្តិចត្រង់ជាយ ៗ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។បេ ។

(៤១) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលឲ្យគេធ្វើសន្ថតរាល់ឆ្នាំ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលភិក្ខុច្រើនរូបឲ្យគេធ្វើសន្ថតរាល់ៗឆ្នាំ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។បេ ។

(៤២) អនាទិយិត្វា បុរាណសន្ថតស្ស សាមន្តា សុគតវិទត្ថឹ នវំ និសីទនសន្ថតំ ការាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ សន្ថតានិ ឧជ្ឈិត្វា អារញ្ញកង្គំ(១) បិណ្ឌបាតិកង្គំ បំសុកូលិកង្គំ សមាទិយឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៤៣) ឯឡកលោមានិ បដិគ្គហេត្វា តិយោជនំ អតិក្កាមេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឯឡកលោមានិ បដិគ្គហេត្វា តិយោជនំ អតិក្កាមេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

១ អារញ្ញិកង្គន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៤២) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលឲ្យគេធ្វើសន្ថតសម្រាប់ក្រាលអង្គុយថ្មីមិនលាយសន្ថតចាស់មួយចំអាមព្រះសុគតដោយជុំវិញ ក្នុងទីណា ៗ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុច្រើនរូប ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុច្រើនរូបលះបោលសន្ថត ហើយសមាទាននូវអារញ្ញិកង្គធុតង្គ បិណ្ឌបាតិកង្គធុតង្គ បំសុកូលិកង្គ-ធុតង្គ ៗ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ៗ បេ ៗ

(៤៣) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលទទួលរោមចៀមនាំឲ្យកន្លងហួស ៣ យោជន៍ទៅ ក្នុងទីណា ៗ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុមួយរូប ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុមួយរូបទទួលរោមចៀម (នាំទៅ) ឲ្យកន្លងហួស ៣ យោ-ជន៍ ៗ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរយ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ ៗ បេ ៗ

(៦៦) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ឯឡកលោមានិ ធោវាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សក្កេសុ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អញ្ញាតិកាហិ ភិក្ខុនីហិ ឯឡកលោមានិ ធោវាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៦៧) រូបិយំ បដិគ្គណ្ហន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ រូបិយំ បដិគ្គហេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៦៨) នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។

(៤៤) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលប្រើភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិឲ្យលាងរោមចៀម ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងសក្កជនបទ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនមែនជាញាតិ ឲ្យលាងរោមចៀម ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៤៥) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលទទួលរូបិយៈ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុទទួលរូបិយៈ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៤៦) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលប្រព្រឹត្តទិញដូរដោយរូបិយ មានប្រការផ្សេងៗក្នុងទីណា ។

សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៨៧) នានប្បការកំ កយវិក្កយំ សមាបជ្ជន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បរិព្វាជកេន សទ្ធឹ កយវិក្កយំ សមាបជ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

កោសិយវគ្គោ ទុតិយោ ។

ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រព្រឹត្តការទិញដូរដោយរូបិយៈមានប្រការផ្សេងៗ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៨៧) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ បំពោះភិក្ខុដែលប្រព្រឹត្តការទិញនឹងការលក់មានប្រការផ្សេងៗក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវ ដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ប្រព្រឹត្តការទិញនឹងការលក់ជាមួយនឹងបរិព្វាជក ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

ចប់ កោសិយវគ្គ ទី ២ ។

តស្សុទ្ទានំ

(៨៨) មិស្សកំ សុទ្ធកញ្ចេវ
តុលញ្ច អនុវស្សកំ
បុរាណសន្ថតញ្ចេវ
លោមានិ ហារណេន ច
ធោវំ រូបិយញ្ចេវ
ទ្វេ ច នានប្បការកន្តិ ។

---

(៨៩) អតិរេកបត្តំ ទសាហំ អតិក្កាមេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អតិរេកបត្តំ ធារេសុំ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

ឧទ្ទាន គឺបញ្ជីរឿងនៃកោសិយវគ្គនោះដូច្នេះ

[៤៨] ភិក្ខុធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមលាយសូត្រ ១ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀម មានពណ៌ខ្មៅសុទ្ធ ១ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតលាយរោមចៀមសមួយជញ្ជីង ក្រហមមួយជញ្ជីង ១ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតពល់ឆ្នាំ ១ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតថ្មីត្រូវលាយនឹងសន្ថតចាស់ ១ ភិក្ខុទទួលរោមចៀមនាំទៅបានតែត្រឹមបីយោជន៍ ១ ភិក្ខុប្រើភិក្ខុនីឲ្យលាយរោមចៀម ១ ភិក្ខុទទួលរូបិយៈ ១ ភិក្ខុទិញលក់ផ្លាស់ប្ដូរដោយរូបិយវត្ថុមានប្រការផ្សេង ៗ មានពីរសិក្ខាបទ ១ ៗ

---

[៤៩] សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលទុកអតិរេកបាត្រឲ្យកន្លងហួស ១០ ថ្ងៃទៅ ក្នុងទីណា ៗ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទ្រទ្រង់អតិរេកបាត្រ ៗ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីកាយ វាចា នឹងចិត្ត ១ ៗបេ ៗ

(៨០) ឩនបញ្ចពន្ធនេន បត្តេន អញ្ញំ នវំ បត្តំ ចេ-តាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សក្កេសុ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ អប្បមត្តកេនបិ ភិន្នេន អប្បមត្តកេនបិ ខណ្ឌេន វិលិ-ខិតមត្តេនបិ ពហូ បត្តេ វិញ្ញាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុ-ដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៨១) ភេសជ្ជានិ បដិគ្គហេត្វា សត្តាហំ អតិក្កាមេ-ន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ ភេសជ្ជានិ បដិគ្គ-ហេត្វា សត្តាហំ អតិក្កាមេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។ បេ ។

(៤០) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលមានបាត្រមានបំណះ គឺស្នាមប្រេះបែកមិនទាន់ដល់ប្រាំអង្គុលី ហើយឱ្យគេទិញបាត្រថ្មីទៀត ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងសក្កជនបទ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយ-ភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមានបាត្រគ្រាន់តែបែកបន្តិចបន្តួចខ្លះ គ្រាន់តែដាចបន្តិចបន្តួចខ្លះ គ្រាន់តែមានស្នាមប្រេះបន្តិចបន្តួចខ្លះ ហើយសូមបាត្រជាច្រើន ៗ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។បេ។

(៤១) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលទទួលភេសជ្ជៈ ហើយទុកឱ្យកន្លងហួស៧ថ្ងៃទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុច្រើនរូបទទួលភេសជ្ជៈហើយទុកឱ្យកន្លងហួស ៧ថ្ងៃ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៦ យ៉ាង (ដូចក្នុងកឋិនសិក្ខាបទ) ។បេ។

(៨២) អតិរេកមាសេ សេសេ គិម្ហានំ(១) វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អតិរេកមាសេ សេសេ គិម្ហានំ វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៨៣) ភិក្ខុស្ស សាមំ ចីវរំ ទត្វា កុបិតេន អនត្តមនេន អច្ឆិន្ទន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ភិក្ខុស្ស សាមំ ចីវរំ ទត្វា កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

---

១ ឱ. ម. គិម្ហានេ ។

(៤២) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលស្វែងរកវស្សិកសាដិកចីវរ សម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងក្នុងកាលដែលហួសពីខែជាខាងចុងនៃរដូវក្តៅទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាស្វែងរកវស្សិកសាដិកចីវរ សម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងក្នុងកាលដែលហួសពីខែជាខាងចុងនៃរដូវក្តៅ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៤៣) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលបានឲ្យចីវរខ្លួនឯងដល់ភិក្ខុផងគ្នា ហើយមានចិត្តខឹងអាក់អន់ដណ្តើមយកវិញ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តមានអាយុ បានឲ្យចីវរខ្លួនឯងដល់ភិក្ខុផងគ្នា ហើយមានចិត្តអាក់អន់ដណ្តើមយកវិញ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន៣យ៉ាង ។ បេ ។

មហាវិភង្គេ សោឡស មហាវារា និស្សគ្គិយកណ្ឌេ បត្តវគ្គោ

(៨៤) សាមំ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ សាមំ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៨៨) បុព្វេ អប្បវារិតេន[១] អញ្ញាតកស្ស គហបតិកស្ស តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បុព្វេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកស្ស គហបតិកស្ស តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។

---

[១] អប្បវារិតស្សាតិ សព្វត្ថ ពោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៥៤) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលសូមអម្បោះ (អំពីគ្រហស្ថ) ដោយខ្លួនឯងយកមកឲ្យជាងដម្បាញត្បាញចីវរ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុសូមអម្បោះ (អំពីគ្រហស្ថ) ដោយខ្លួនឯងហើយឲ្យជាងដម្បាញត្បាញចីវរ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៥៥) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលគេមិនបានបវារណាជាមុន ហើយចូលទៅរកជាងដម្បាញរបស់គហបតីដែលមិនមែនជាញាតិ ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ (បង់បានឲ្យល្អហួសហេតុ) ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុដែលគេមិនបានបវារណាទុកជាមុន ហើយចូលទៅរកជាងដម្បាញរបស់គហបតីមិនមែនជាញាតិដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ ។

ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៤៦) អច្ចេកចីវរំ បដិគ្គហេត្វា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ អច្ចេកចីវរំ បដិគ្គហេត្វា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។ បេ ។

(៤៧) តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបិត្វា អតិរេកឆារត្តំ វិប្បវសន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបិត្វា អតិរេកឆារត្តំ វិប្បវសិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។

សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៩៦) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលទទួលអច្ចេកចីវរ ហើយទុកឲ្យកន្លងសម័យនៃចីវរកាលទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុច្រើនរូបទទួលអច្ចេកចីវរ ហើយទុកឲ្យកន្លងសម័យនៃចីវរកាលទៅ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(៩៧) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលទុកចីវរ បណ្ដាចីវរទាំង ៣ ចីវរណាមួយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ហើយនៅប្រាសចាក (ចីវរនោះ) លើស ៦ រាត្រីទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុច្រើនរូបទុកចីវរ បណ្ដាចីវរទាំង ៣ ចីវរណាមួយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ហើយនៅប្រាសចាក (ចីវរនោះ) លើសពី ៦ រាត្រីទៅ ។

ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឯកំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។ បេ ។

(៥៨) ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ អត្តនោ បរិណាមេន្តស្ស និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ អត្តនោ បរិណាមេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឯកំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

បត្តវគ្គោ តតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

(៥៩) អតិរេកញ្ច បត្តញ្ច
ឩនេន ពន្ធនេន ច
ភេសជ្ជំ សាដកាញ្ចេវ
ក្រុបិតេន អច្ឆិន្នំ
ធុរេវ តន្តិយា កេវ

សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង (ដូចកឋិនកសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(៩៨) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចំពោះភិក្ខុដែលដឹងថាលាភគេបង្អោនទៅ ដើម្បីសង្ឃ ហើយបង្អោនមក ដើម្បីខ្លួនវិញ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដឹងថាលាភដែលគេបង្អោនទៅ ដើម្បីសង្ឃ ហើយក៏ត្រឡប់បង្អោនមក ដើម្បីខ្លួនវិញ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ បេ ។

ចប់ បត្តវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទាន គឺបញ្ជីរឿងនៃបត្តវគ្គនោះដូច្នេះ

(៩៩) ភិក្ខុទុកអតិរេកបាត្រ ១ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណង មិនទាន់ដល់ប្រាំអន្លើ ១ ភិក្ខុទុកភេសជ្ជៈ ១ ភិក្ខុស្វែងរកសំពត់ងូតទឹកភ្លៀង ១ ភិក្ខុឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុឯទៀតហើយមានចិត្តអាក់អន់ដណ្តើមយកវិញ ១ ភិក្ខុសូមឲ្យជាងតម្បាញត្បាញចីវរ

អច្ចេកចីវរេន ច

ឆារត្តំ វិប្បវាសេន

អត្តនោ បរិណាមនាតិ(១) ។

តឹស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា(២) ។

---

[៦០] យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន សម្បជានមុសាវាទេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ហត្ថកំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ហត្ថកោ សក្យបុត្តោ តិត្ថិយេហិ សទ្ធឹ សល្លបន្តោ អវជានិត្វា បដិជានិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

---

១ តេសំ តេសំ វគ្គានំ អវសានេ ឧទ្ទានានិ ឧភោបិយបោត្ថកេ ន ទិស្សន្តិ ។ ២ ឥតោ បរំ តេសំ តេសំ វគ្គានំ ឧទ្ទានំ ទស្សិតំ តំ បន វិសទិសំ ហោតិ ។ ឥច្ចន្ទេន គន្ថ ឧៈឈាកេតព្វំ ។

មានពីរសិក្ខាបទ ១ ភិក្ខុទទួលអច្ចេកចីវរទុកឲ្យកន្លងសម័យនៃចីវរកាល ១ ភិក្ខុទុកចីវរណាមួយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ហើយនៅប្រាសចាកចីវរលើស ៦ រាត្រី ១ ភិក្ខុបង្អោនសង្ឃលាភមកដើម្បីខ្លួនឯង ១ ។

ចប់ ស្សគ្គិយបាចិត្តិយ: ៣០ ។

---

[៦០] សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយ: ព្រោះពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវហត្ថកភិក្ខុ ជាសក្យបុត្ត ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលហត្ថកភិក្ខុជាសក្យបុត្តនិយាយចរចាជាមួយនឹងតិរ្ថិយទាំងឡាយ គេបកសំដីហើយត្រឡប់ទទួលប្ដេជ្ញា ប្ដេជ្ញាហើយបែរជាគេបកសំដីវិញ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយ ១ តាំងឡើងអំពីកាយអំពីវាចានឹងចិត្ត ១ ។បេ។

(៦១) ឱមសវាទេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ បេសលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធិំ ភណ្ឌន្តា បេសលេ ភិក្ខូ ឱមសិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៦២) ភិក្ខុបេសុញ្ញេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ បេសុញ្ញំ ឧបសំហរិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៦១) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈ ព្រោះពោលពាក្យចាក់ដោត (ដេរប្រទេចភិក្ខុផងគ្នា) ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ទាស់ទែងនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ហើយពោលចាក់ដោត (ដេរប្រទេច) ភិក្ខុដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ បេ ។

(៦២) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈ ព្រោះពោលពាក្យញុះញង់ភិក្ខុផងគ្នា ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយ-ភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់របស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបង្កហេតុឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ បេ ។

(៦៣) អនុបសម្បន្នំ បទសោ ធម្មំ វាចេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧបាសកេ បទសោ ធម្មំ វាចេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា វាចតោ សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ន ចិត្តតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។ បេ ។

(៦៤) អនុបសម្បន្នេន ឧត្តរិទិរត្តតិរត្តំ(១) សហសេយ្យំ កប្បេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ អាឡវិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ អនុបសម្បន្នេន សហសេយ្យំ កប្បេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

---

១ ឧត្តរិទិរត្តតិរត្តន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៦៣) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលបង្រៀនធម៌ដោយបទ ដល់អនុបសម្បន្ន ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងថាដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបង្រៀនធម៌ដោយបទដល់ពួកឧបាសក ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយ ១ ។ បេ ។

(៦៤) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលសម្រេចការដេកនៅជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន ឲ្យលើសជាងពីរបីរាត្រីឡើងទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរអាឡវី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងថាដែលពួកភិក្ខុច្រើនរូបសម្រេចការដេកនៅជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ ។ បេ ។

(៦៥) មាតុគ្គាមេន សហ សេយ្យំ កប្បេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ មាតុគ្គាមេន សហ សេយ្យំ កប្បេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។ បេ ។

(៦៦) មាតុគ្គាមស្ស ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយិ មាតុគ្គាមស្ស ធម្មំ ទេសេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ទ្វេ អនុប្បញ្ញត្តិយោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (បទសោធម្មេ) ។ បេ ។

[៦៥] សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលសម្រេចការដេកនៅជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះអនុរុទ្ធមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះអនុរុទ្ធមានអាយុ សម្រេចការដេកនៅ ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង (ដូចក្នុងឯឡកលោមកសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

[៦៦] សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមឲ្យលើសជាងប្រាំ – ប្រាំមួយម៉ាត់ឡើងទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧទាយិមានអាយុ សំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាម ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ២ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង (ដូចក្នុងបទសោធម្មសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(៦៧) អនុបសម្បន្នស្ស ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ភូតំ អារោចេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ វេសាលិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ វគ្គុមុទាតីរិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ វគ្គុមុទាតីរិយា ភិក្ខូ គិហីនំ អញ្ញ-មញ្ញស្ស ឧត្តរិមនុស្សធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា វាចតោ សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយ-តោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ ។ បេ ។

(៦៨) ភិក្ខុស្ស ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុស្ស ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋា-នេហិ សមុដ្ឋាតិ (អទិន្នាទានសមុដ្ឋានំ) ។ បេ ។

(៦៧) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលប្រាប់ឧត្តរិមនុស្សធម្មដែលមានពិតដល់អនុបសម្បន្ន ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកភិក្ខុដែលនៅទៀបឆ្នេរស្ទឹងឈ្មោះវគ្គមុទា ។ ព្រោះរឿងអ្វី ដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកភិក្ខុអ្នកនៅទៀបឆ្នេរស្ទឹងឈ្មោះវគ្គមុទា ពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្មនៃគ្នានឹងគ្នាដល់គ្រហស្ថទាំងឡាយ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង គឺ តាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចា និងចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីកាយនិងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្ត ១ ។បេ។

(៦៨) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលប្រាប់ទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុផងគ្នាដល់អនុបសម្បន្ន ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងអ្វី ដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រាប់ទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុផងគ្នាដល់អនុបសម្បន្ន ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង (ដូចសមុដ្ឋាននៃអទិន្នាទាន) ។បេ។

(៦៩) បឋវឹ ខណន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ អាឡវិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាឡវកេ[១] ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាឡវកា ភិក្ខូ បឋវឹ ខណឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

មុសាវាទវគ្គោ បឋមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

(៧០) មុសា ឱមសបេសុញ្ញំ
បទសោ ទ្វេ និបជ្ជនា
ទេសនារោចនា ទ្វេ
ទុដ្ឋុល្លំ បឋវីខណេតិ ។

---

(៧១) ភូតគាមបាតព្យតាយ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ អាឡវិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាឡវកេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាឡវកា

---

១ ឱ. ម. អាឡវកេ ។

(៦៩) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលជីកដី ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរអាឡាវី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកភិក្ខុនៅក្នុងនគរអាឡាវី ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលពួកភិក្ខុនៅក្នុងនគរអាឡាវីនាំគ្នាជីកដី ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ល។

ចប់ មុសាវាទវគ្គទី ១ ។

ឧទ្ទាន គឺបញ្ជីរឿងនៃមុសាវាទវគ្គនោះដូច្នេះ

(៧០) ភិក្ខុពោលពាក្យកុហក១ ពោលពាក្យចាក់ដោត១ ពោលពាក្យញុះញុង់ ១ បង្រៀនធម៌ដោយបទ១ ដេករួមនឹងអនុបសម្បន្នមានពីរសិក្ខាបទ ១ ការសំដែងធម៌ ១ ការអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម១ ការប្រាប់ទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ១ ការជីកដី១ ៕

---

(៧១) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលធ្វើភូតគាមឲ្យវិនាសក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរអាឡាវី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងនគរអាឡាវី ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលពួកភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងនគរអាឡាវី

ភិក្ខូ រុក្ខំ ឆិន្ទឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៧២) អញ្ញវាទកេ វិហេសកេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ កោសម្ពិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឆន្នំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឆន្នោ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៧៣) ឧជ្ឈាបនកេ ខីយនកេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្ពំ មល្លបុត្តំ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា

កាប់ដើមឈើ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ បេ ។

[៧២] សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុពោលពាក្យដទៃធ្វើឲ្យសង្ឃលំបាក ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរកោសម្ពី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឆន្នៈមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឆន្នៈមានអាយុ កាលត្រូវសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ហើយត្រឡប់ពោលបិទបាំងពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ១ អនុប្បញ្ញត្តិ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ បេ ។

[៧៣] សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលបង្គាប់ភិក្ខុដទៃឲ្យពោលទោសតិះដៀល (ភិក្ខុផងគ្នា) ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ ប្រើភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យពោលទោសព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១

អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៧៤) សង្ឃិកំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា ភិសឹ វា កោច្ឆំ វា អជ្ឈោកាសេ សន្ថរិត្វា អនុទ្ធរិត្វា អនាបុច្ឆា បក្កមន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ សង្ឃិកំ សេនាសនំ អជ្ឈោកាសេ សន្ថរិត្វា អនុទ្ធរិត្វា អនាបុច្ឆា បក្កមឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។ បេ ។

(៧៥) សង្ឃិកេ វិហារេ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា អនុទ្ធរិត្វា អនាបុច្ឆា បក្កមន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សត្តរសវគ្គិយេ

អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ បេ ។

(៧៤) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលយកគ្រែក្ដី តាំងក្ដី ពូកក្ដី កៅអីក្ដី ជារបស់សង្ឃទៅក្រាលទុកក្នុងទីវាលមិនសាយកមកទុកដោយខ្លួនឯង (ក្ដី) មិនប្រើអ្នកដទៃឲ្យយកមកទុក (ក្ដី) ហើយដើរចៀសចេញទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុច្រើនរូបក្រាលសេនាសនៈរបស់សង្ឃក្នុងទីវាល មិនសាយកមកទុកដោយខ្លួនឯង ទាំងមិនប្រាប់ (អ្នកដទៃឲ្យសាយកមកទុក) ហើយដើរចៀសចេញទៅ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ១អនុប្បញ្ញត្តិ ១។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាងសិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង (ដូចក្នុងកឋិនសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(៧៥) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលក្រាលកម្រាលសម្រាប់ដេកក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ មិនសាយកមកទុកដោយខ្លួនឯង (ក្ដី) មិនប្រាប់ (អ្នកដទៃឲ្យសាយកមកទុកក្ដី) ហើយដើរចៀសចេញទៅ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកសត្តរសវគ្គិយ-

ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិំ ។ សត្តរសវគ្គិយា ភិក្ខូ សង្ឃិកេ វិហារេ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា អនុទ្ធរិត្វា អនាបុច្ឆា បក្កមិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិ-សមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកោ) ។ បេ ។

(៧៦) សង្ឃិកេ វិហារេ ជានំ បុព្វុបគតំ ភិក្ខុំ អនុបខជ្ជ សេយ្យំ កប្បេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ថេរេ ភិក្ខូ អនុបខជ្ជ សេយ្យំ កប្បេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

ភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុ ក្រាលកម្រាលសម្រាប់ដេកក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ មិនសាយកមកទុកវិញ ទាំងមិនបានប្រាប់ (អ្នកដទៃឲ្យសាយកមកទុក) ហើយដើរចៀសចេញទៅ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង (ដូចក្នុងកឋិនកសិក្ខាបទ) ។បេ។

(៧៦) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលដឹងថាមានភិក្ខុចូលទៅនៅមុនហើយចូលទៅច្រៀតបៀតសម្រេចការដេកនៅក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុចូលទៅច្រៀតបៀតភិក្ខុជាថេរៈទាំងឡាយ ហើយសម្រេចការដេកនៅ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ។បេ។

(៧៧) ភិក្ខុំ កុបិតេន អនត្តមនេន សង្ឃិកា វិហារា និក្កឌ្ឍន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ កុបិតា អនត្តមនា ភិក្ខូ សង្ឃិកា វិហារា និក្កឌ្ឍឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៧៨) សង្ឃិកេ វិហារេ ឧបរិវេហាសកុដិយា អាហច្ចបាទកំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា អភិនិសីទន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សង្ឃិកេ វិហារេ ឧបរិវេហាសកុដិយា អាហច្ចបាទកំ មញ្ចំ(១) សហសា អភិនិសីទិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

---

១ មញ្ចំ វា បីឋំ វាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៧៧) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលមានចិត្តខឹងក្រេវក្រោធហើយ ចាប់ទាញភិក្ខុផងគ្នាឲ្យចេញចាកវិហារជារបស់សង្ឃ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមានចិត្តខឹងក្រេវក្រោធ ចាប់ទាញភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យចេញចាកវិហារជារបស់សង្ឃ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ បេ ។

(៧៨) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលអង្គុយសង្កត់គ្រែ ឬតាំងដែលមានជើងគ្រាន់តែផ្គុំទុកក្នុងថ្នាក់ខាងលើ ក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធភិក្ខុ ១ រូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុ ១ រូប អង្គុយសង្កត់គ្រែ ឬតាំងដែលមានជើងគ្រាន់តែផ្គុំទុកក្នុងថ្នាក់ខាងលើ ក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ ។ សិក្ខាបទនេះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្ត១ តាំងឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ ។ បេ ។

(៧៩) ទ្វិត្តិបរិយាយេ អធិដ្ឋហិត្វា តទុត្តរឹ អធិដ្ឋហន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ កោសម្ពិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឆន្នំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឆន្នោ កតបរិយោសិតំ វិហារំ បុនប្បុនំ ឆាទាបេសិ បុនប្បុនំ លិម្បាបេសិ អតិភារិកោ វិហារោ បរិបតិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៨០) ជានំ សប្បាណកំ ឧទកំ តិណំ វា មត្តិកំ វា សិញ្ចន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ អាឡវិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាឡវកេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាឡវកា ភិក្ខូ ជានំ សប្បាណកំ ឧទកំ តិណម្បិ មត្តិកម្បិ[១] សិញ្ចិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

ភូតគាមវគ្គោ ទុតិយោ ។

១ តិណំ វា មត្តិកំ វាតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៧៩) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលបូកដម្បូលពីរបីជាន់ ហើយនៅតែបូកថែមឲ្យលើសពីនោះទៅទៀត ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរកោសម្ពី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឆន្នមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឆន្នមានអាយុ ឲ្យគេលាប ឲ្យគេបូករឿយៗ នូវវិហារដែលខ្លួនធ្វើជាស្រេចហើយ វិហារធ្ងន់ពេកក៏រលំបាក់ទៅ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៨០) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលដឹងថា ទឹកមានសត្វ ហើយយកទៅចាក់ស្រោចស្មៅឬដីក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរអាឡវី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនៅពួកភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងដែនអាឡវី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងដែនអាឡវីដឹងថា ទឹកមានសត្វ ហើយយកទៅស្រោចស្មៅឬដី ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាងផង ។ បេ ។

ចប់ភូតគាមវគ្គទី ២ ។

តស្សុទ្ទានំ

(៨១) រុក្ខាបច្ឆេទន ចេវ
បេសុញ្ញុជ្ឈាបនេន ច
អជ្ឈោកាសោ វិហារោ ច
អនុបខជ្ជនិក្កឌ្ឍា
វេហាសទ្វារំលេបនា
សប្បាណកាវសិញ្ចន្តិ ។

---

(៨២) អសម្មតេន ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អសម្មតា ភិក្ខុនិយោ ឱវទឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ តស្មឹ នត្ថិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា វាចតោ សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ន ចិត្តតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។ បេ ។

ឧទ្ទានគឺបញ្ជីរឿងនៃភូតគាមវគ្គនោះដូច្នេះ

(៨១) ភិក្ខុកាប់ដើមឈើ ១ ភិក្ខុញុះញង់ភិក្ខុផងគ្នា ១ ភិក្ខុពោលទោសគ្នា ១ ភិក្ខុយកសេនាសនៈទៅតាំងទុកក្នុងទីវាល១ យកកម្រាលទៅក្រាលក្នុងវិហារ ១ ភិក្ខុចូលទៅដេកជ្រៀតបៀត ១ ភិក្ខុទន្ទាញភិក្ខុផងគ្នា ១ ភិក្ខុអង្គុយសង្កត់គ្រែបន្ទាំងដែលគេទុកព្យួរជាន់ខាងលើ ១ ភិក្ខុប្រកបលាបដម្បូល ១ ភិក្ខុដឹងថា ទឹកមានសត្វ ហើយស្រោច (ស្មៅឬដី) ១ ។

---

(៨២) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលសង្ឃមិនបានសន្មតហើយទៅទូន្មានភិក្ខុនី ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ សង្ឃមិនបានសន្មតហើយទៅទូន្មានភិក្ខុនី ។ បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទនោះមានដែរឬទេ ។ មានតែបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បន្នបញ្ញត្តិមិនមានក្នុងសិក្ខាបទនោះទេ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយ ១ ។ បេ ។

(៨៣) អត្ថង្គតេ សុរិយេ ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ចូឡបន្ថកំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ចូឡបន្ថកោ អត្ថង្គតេ សុរិយេ ភិក្ខុនិយោ ឱវទិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (បទសោធម្មេ) ។ បេ ។

(៨៤) ភិក្ខុនុបស្សយំ ឧបសង្កមិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សក្កេសុ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុនុបស្សយំ ឧបសង្កមិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឱវទិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។ បេ ។

(៨៣) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលទូន្មានភិក្ខុនីក្នុងវេលាដែលព្រះអាទិត្យ អស្តង្គតហើយ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធព្រះចូឡបន្ថកៈមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះចូឡបន្ថកៈមានអាយុទៅទូន្មានភិក្ខុនីក្នុងវេលាព្រះអាទិត្យអស្តង្គតទៅ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង (ដូចក្នុងបទសោធម្មសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(៨៤) សួរថាព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលចូលទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុនីហើយទូន្មានភិក្ខុនី ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងសក្កជនបទ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុចូលទៅកាន់សំណាក់នៃភិក្ខុនីហើយទូន្មានភិក្ខុនី ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ យ៉ាង (ដូចក្នុងកឋិនកសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(៨៥) អាមិសហេតុ ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តីតិ ភណន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ អាមិសហេតុ ភិក្ខូ ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តីតិ ភណឹសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៨៦) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ចីវរំ ទេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ចីវរំ អទាសិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៨៥) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលពោលថា ភិក្ខុទាំងឡាយទូន្មានពួកភិក្ខុនីព្រោះហេតុតែអាមិស ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុពោលថា ភិក្ខុទាំងឡាយទូន្មានពួកភិក្ខុនីព្រោះហេតុតែអាមិស ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ យ៉ាង ។ បេ ។

(៨៦) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុដែលឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវភិក្ខុមួយរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុមួយរូបបានឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៨៧) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ចីវរំ សិព្វេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយិ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ចីវរំ សិព្វេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៨៨) ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុនីហិ សទ្ធឹ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៨៧) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលដេរចីវរឱ្យភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្ត ក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិ មានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧទាយិ មានអាយុ ដេរចីវរឱ្យភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែ បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំង ឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

(៨៨) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលបបួលភិក្ខុនីដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយមួយជាមួយគ្នា ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធ នូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួក ឆព្វគ្គិយភិក្ខុបបួលពួកភិក្ខុនីដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយមួយជាមួយគ្នា ។ សិក្ខាបទ នោះមានបញ្ញត្ត ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ យ៉ាង គឺតាំងឡើងអំពី កាយមិនតាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីកាយនិងវាចា មិន តាំងឡើងអំពីចិត្ត ១ តាំងឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចា ១ តាំងឡើងអំពីកាយអំពីវាចានិងចិត្ត ១ ។ បេ ។

(៨៩) ភិក្ខុនិយា សទ្ធិំ សំវិធាយ ឯកំ នាវំ អភិរូហនស្ស(១) បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុនីហិ សទ្ធិំ សំវិធាយ ឯកំ នាវំ អភិរូហិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៩០) ជានំ ភិក្ខុនីបរិបាចិតំ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជនស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ទេវទត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ទេវទត្តោ ជានំ ភិក្ខុនីបរិបាចិតំ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

---

១ អភិរូហនស្សាតិបិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៨៩) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលបបួលភិក្ខុនីឡើងជិះទូកមួយជាមួយគ្នា ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយ-ភិក្ខុ បបួលពួកភិក្ខុនីឡើងជិះទូកមួយជាមួយគ្នា ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ យ៉ាង ។ បេ ។

(៩០) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុ ដែលដឹងហើយឆាន់បិណ្ឌបាតដែលភិក្ខុនីចាត់ចែងឲ្យ ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវទេវទត្ត ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលទេវទត្តដឹងហើយឆាន់បិណ្ឌបាតដែលភិក្ខុនីចាត់ចែងឲ្យ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បេ ។

(៩១) ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយិ ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

ឱវាទវគ្គោ តតិយោ

តស្សុទ្ទានំ

(៩២) អសម្មតោ វ ឱវាទោ
អត្ថង្គតំ ឧបស្សយំ
អាមិសហេតុ ទេន្តស្ស
ចីវរំ សិព្វនេន ច

(៩១) សួរថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តបាចិត្តិយៈចំពោះភិក្ខុមួយរូប ដែលសម្រេចការអង្គុយនៅក្នុងទីកំបាំង ជាមួយនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលព្រះឧទាយិមានអាយុ សម្រេចការអង្គុយនៅ ក្នុងទីកំបាំងជាមួយនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង សិក្ខាបទនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បេ ។

ចប់ ឱវាទវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទាន គឺបញ្ជីរឿងនៃឱវាទវគ្គនោះដូច្នេះ

(៩២) ភិក្ខុដែលសង្ឃមិនបានសន្មតហើយ ទូន្មានភិក្ខុនី ១ ភិក្ខុចូលទៅទូន្មានភិក្ខុនី ក្នុងវេលាដែលព្រះអាទិត្យអស្តង្គត ១ ភិក្ខុចូលទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុនីដើម្បីទូន្មាន ១ ភិក្ខុពោលថា ភិក្ខុទាំងឡាយខំទូន្មានភិក្ខុនីព្រោះហេតុតែអាមិសៈ ១ ភិក្ខុឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ១ ភិក្ខុដេរចីវរឲ្យភិក្ខុនីមិនមែន

មហាវិភង្គេ សោឡស មហាវារ បាចិត្តិយកណ្ឌេ ភោជនវគ្គោ

សំវិធាយ គមនេន

នាវាយ អភិរុហនេ

បរិបាចិតំ ភត្តញ្ច

រហោ ទ្វិ និសីទនន្តិ ។

---

(៩៣) តទុត្តរឹ អាវសថបិណ្ឌំ ភុញ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អនុវសិត្វា អនុវសិត្វា អាវសថបិណ្ឌំ ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។ បេ ។

(៩៤) គណភោជនេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ទេវទត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ទេវទត្តោ សបរិសោ កុលេសុ វិញ្ញាបេត្វា វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។

ជាញត្តិ ១ ភិក្ខុបបួលភិក្ខុនី ដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយមួយជាមួយគ្នា ១ ភិក្ខុបបួលភិក្ខុនីឡើងជិះទូកមួយជាមួយគ្នា ១ ភិក្ខុដឹងហើយឆាន់បិណ្ឌបាតដែលភិក្ខុនីចាត់ចែងឲ្យ ១ ភិក្ខុអង្គុយនៅក្នុងទីកំបាំងជាមួយនឹងភិក្ខុនី ១ ។

---

(៩៣) ភិក្ខុបរិភោគដុំបាយក្នុងផ្ទះសំណាក់ (រោងទាន) លើសកំណត់មួយបំណោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនៅឆាន់ដុំបាយក្នុងផ្ទះសំណាក់រឿយ ៗ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ យ៉ាង អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៦ យ៉ាង (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។ល។

(៩៤) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះឆាន់គណភោជន ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុឈ្មោះទេវទត្ត ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងទេវទត្តព្រមទាំងបរិស័ទ ដើរសូមគេគ្រប់ត្រកូលហើយយកមកឆាន់ ។

ឯកា បញ្ញត្តិ សត្ត អនុបញ្ញត្តិយោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិ-
សមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោ-
មកេ) ។ បេ ។

(៩៥) បរម្បរភោជនេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។
វេសាលិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ សម្ពហុលេ
ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ
អញ្ញត្រ និមន្តិតា អញ្ញត្រ ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។
ឯកា បញ្ញត្តិ តិស្សោ អនុបញ្ញត្តិយោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិ-
សមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិន-
កេ) ។ បេ ។

(៩៦) ទ្វត្តិបត្តបូរេ បូវេ បដិគ្គហេត្វា តទុត្តរិ ប-
ដិគ្គណ្ហន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ
បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។
កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ ន មត្តំ ជានិត្វា
បដិគ្គហេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិ-
សមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ៧ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចក្នុងឯឡកលោម-សិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(៩៥) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះឆាន់បរម្បរភោជន ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងភិក្ខុច្រើនរូប គេនិមន្តទៅក្នុងទីដទៃហើយបែរជាទៅឆាន់ក្នុងទីឯទៀតវិញ (ក្រៅអំពីទីនិមន្តនោះ) ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ៣ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចក្នុងកឋិនសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(៩៦) ភិក្ខុទទួលនំកំណត់ត្រឹមពេញពីរបាត្របីបាត្រ គួរ តែបើទទួលឲ្យលើសកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលដូចម្ដេច ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូបមិនដឹងប្រមាណហើយចេះតែទទួល ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។ បេ ។

(៩៧) ភុត្តាវិនា បវារិតេន អនតិរិត្តំ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ភុញ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ ភុត្តាវី បវារិតា អញ្ញត្រ(១) ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។ បេ ។

(៩៨) ភិក្ខុំ ភុត្តាវិំ បវារិតំ អនតិរិត្តេន ខាទនីយេន វា ភោជនីយេន វា អភិហដ្ឋុំ បវារេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភិក្ខុំ ភុត្តាវិំ បវារិតំ អនតិរិត្តេន ភោជនីយេន(២) អភិហដ្ឋុំ បវារេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

---

១ អញ្ញត្រ អនតិរិត្តំ ភោជនន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ២ ខាទនីយេន វា ភោជនីយេន វា ។

(៩៧) ភិក្ខុឆាន់រួចហើយ ហាមភោជនហើយ ឆាន់ខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈ ដែលភិក្ខុមិនបានធ្វើវិនយកម្ម ឬមិនមែនសល់ដែលអំពីភិក្ខុឈឺ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូប ឆាន់រួចហើយ ហាមភោជនហើយ ក្រោកទៅឆាន់ក្នុងទីឯទៀតវិញ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(៩៨) ភិក្ខុនាំយកខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈ ដែលភិក្ខុមិនបានធ្វើវិនយកម្ម ឬមិនមែនសល់ដែលអំពីភិក្ខុឈឺ ទៅបង្ខឹភិក្ខុដែលឆាន់រួចហើយ ហាមភោជនហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុមួយរូប នាំយកភោជនីយៈដែលភិក្ខុមិនបានធ្វើវិនយកម្ម ឬមិនមែនសល់ដែលអំពីភិក្ខុឈឺ ទៅបង្ខឹភិក្ខុដែលឆាន់រួចហើយ ហាមភោជនហើយ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានបី ។ បេ ។

(៩៩) វិកាលេ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ភុញ្ជន្តស្ស អាបត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តា ។ កំ អារព្ភ ។ សត្តរសវគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សត្តរសវគ្គិយា ភិក្ខូ វិកាលេ ភោជនំ(១) ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកោ) ។ បេ ។

(១០០) សន្និធិការកំ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ភុញ្ជន្តស្ស អាបត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តា ។ កំ អារព្ភ ។ អាយស្មន្តំ វេលដ្ឋសីសំ(២) អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អាយស្មា វេលដ្ឋសីសោ សន្និធិការកំ ភោជនំ ភុញ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកោ) ។ បេ ។

---

១ ភោជនីយំ ។ ២ ឱ. ម. ពេលដ្ឋសីសំ ។

(៩៩) ភិក្ខុឆាន់ខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈ ក្នុងពេលមិនគួរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុ ឆាន់ភោជនក្នុងពេលមិនគួរ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(១០០) ភិក្ខុឆាន់ខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈ ដែលខ្លួនសន្សំទុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះវេលដ្ឋសីសៈមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះវេលដ្ឋសីសៈមានអាយុឆាន់ភោជនដែលខ្លួនសន្សំទុក ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(១០១) បណីតភោជនានិ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ បណីតភោជនានិ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ(១) ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១០២) អទិន្នំ មុខទ្វារំ អាហារំ អាហរន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ វេសាលិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អទិន្នំ មុខទ្វារំ អាហារំ អាហរិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។ បេ ។

ភោជនវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

---

១ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តីតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ នត្ថិ ។

(១០១) ភិក្ខុសូមបណីតភោជន(១)ចំពោះខ្លួនឯង ហើយឆាន់ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ សូមបណីតភោជនដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនៈហើយឆាន់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។ បេ ។

(១០២) ភិក្ខុឆាន់អាហារដែលសម្រាប់ឆាន់តាមធ្មារមាត់ ដែលគេមិនបានប្រគេន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុមួយរូប ឆាន់អាហារសម្រាប់ឆាន់តាមធ្មារមាត់ ដែលគេមិនបានប្រគេន ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

ចប់ ភោជនវគ្គ ទី ៤ ។

---

១ បណីតភោជននោះគឺ វត្ថុឧត្តម ៩ យ៉ាង គឺទឹកដោះរាវ ទឹកដោះខាប់ ប្រេង ទឹកឃ្មុំ ទឹកអំពៅ ត្រី សាច់ ទឹកដោះស្រស់ ទឹកដោះជូរ ។

តស្សុទ្ទានំ

(១០៣) អាវសថគណញ្ចេវ
បរម្បរញ្ច ច ភោជនំ
ទ្វេបត្តបវារិតា ចេវ
វិកាលេ ខាទនេន ច
សន្និធិបណីតញ្ចេវ
អទិន្នំ ទ្វារកេន ចាតិ ។

---

(១០៤) អចេលកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សហត្ថា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ទេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ វេសាលិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា អានន្ទោ អញ្ញតរិស្សា បរិព្វាជិកាយ ឯកំ មញ្ញមានោ ទ្វេ បូវេ អទាសិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកោ) ។បេ។

ឧទ្ទាននៃភោជនវគ្គនោះ ដូច្នេះ

(១០៣) រឿងភិក្ខុឆាន់ដុំបាយក្នុងផ្ទះសំណាក់ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់គណភោជន ១ រឿងភិក្ខុឆាន់បរម្បរភោជន ១ រឿងភិក្ខុទទួលនំបានតែត្រឹមពីរបាត្រឬបីបាត្រ ១ រឿងភិក្ខុហាមភោជន ១ រឿងភិក្ខុហាមភោជនហើយភិក្ខុឯទៀតនាំយកភោជនទៅបង្ខំឲ្យឆាន់ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់ក្នុងវេលាវិកាល ១ រឿងភិក្ខុឆាន់ភោជនដែលខ្លួនសន្សំទុក ១ រឿងភិក្ខុសូមបណីតភោជនដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន ១ រឿងភិក្ខុឆាន់អាហារសម្រាប់ឆាន់តាមទ្វារមាត់ដែលគេមិនបានប្រគេន ។

---

(១០៤) ភិក្ខុឲ្យខាទនីយៈឬភោជនីយៈ ដល់អចេលកក្តី ដល់បរិព្វាជកក្តី ដល់បរិព្វាជិកាក្តី ដោយដៃខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះអានន្ទមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះអានន្ទមានអាយុ ឲ្យនំពីរដុំដល់បរិព្វាជិកាម្នាក់ តែសំគាល់ថាឲ្យនំតែមួយដុំទេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(១០៤) ភិក្ខុំ ឯហាវុសោ គាមំ វា និគមំ វា បិណ្ឌាយ បវិសិស្សាមាតិ តស្ស ទាបេត្វា វា អទាបេត្វា វា ឧយ្យោជេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ភិក្ខុំ ឯហាវុសោ គាមំ(១) បិណ្ឌាយ បវិសិស្សាមាតិ តស្ស អទាបេត្វា ឧយ្យោជេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១០៥) សភោជនេ កុលេ អនុបខជ្ជ និសជ្ជំ កប្បេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ សភោជនេ កុលេ អនុបខជ្ជ និសជ្ជំ កប្បេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ

១ ឯត្តន្តរេ គាមំ វា និគមំ វា បិណ្ឌាយ បវិសិស្សាមាតិ កត្ថចិ ពោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(១០៥) ភិក្ខុបបួលភិក្ខុផងគ្នាថា នែលោកមានអាយុ មក យើងនឹងចូលទៅកាន់ស្រុកឬនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាតជាមួយគ្នា ហើយបានឲ្យក្តី មិនបានឲ្យក្តី នូវបិណ្ឌបាតដល់ភិក្ខុនោះ ហើយបញ្ជូនភិក្ខុនោះទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ បបួលភិក្ខុផងគ្នាថា នែលោកមានអាយុ មក យើងនឹងចូលទៅកាន់ស្រុក ដើម្បីបិណ្ឌបាតជាមួយគ្នា ហើយមិនបានឲ្យបិណ្ឌបាតដល់ភិក្ខុនោះ ហើយក៏បញ្ជូនទៅវិញ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានបី ។ បេ ។

(១០៦) ភិក្ខុចូលទៅសម្រេចការអង្គុយក្នុងត្រកូលដែលមានតែជនពីរនាក់ប្តីប្រពន្ធ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុចូលទៅសម្រេចការអង្គុយក្នុងត្រកូល ដែលមានតែជនពីរនាក់ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦

ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

(១០៧) មាតុគាមេន សទ្ធឹ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ និសជ្ជំ កប្បេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ មាតុគាមេន សទ្ធឹ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ និសជ្ជំ កប្បេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

(១០៨) មាតុគាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ មាតុគាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។

អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងដោយកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងដោយវាចាឡើយ ។បេ។

(១០៧) ភិក្ខុសម្រេចការអង្គុយលើអាសនៈដែលស្ងាត់កំបាំងជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ សម្រេចការអង្គុយលើអាសនៈ ដែលស្ងាត់កំបាំងជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងដោយកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងដោយវាចាឡើយ ។បេ។

(១០៨) ភិក្ខុសម្រេចការអង្គុយ ក្នុងទីស្ងាត់តែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្ត ក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ សម្រេចការអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់តែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

(១០៩) និមន្តិតេន សភត្តេន សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា បុរេភត្តំ វា បច្ឆាភត្តំ វា កុលេសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ និមន្តិតោ សភត្តោ សមានោ បុរេភត្តំ បច្ឆាភត្តំ កុលេសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ចតស្សោ អនុប្បញ្ញត្តិយោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។ បេ ។

(១១០) តទុត្តរឹ ភេសជ្ជំ វិញ្ញាបេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សក្កេសុ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ មហានាមេន សក្កេន អជ្ជណ្ហោ ភន្តេ អាគ-

បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងដោយកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងដោយវាចាឡើយ ។ បេ ។

(១០៩) ភិក្ខុដែលគេនិមន្តរួចហើយ ឈ្មោះថាប្រកបដោយភត្ត មិនបានលាភិក្ខុផងគ្នាដែលមាននៅ (ក្នុងវត្ត) ហើយស្រាប់តែត្រាច់ទៅក្នុងត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលមុនបាយក្តី ក្រោយបាយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ: ត្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ត្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ គេនិមន្តរួចហើយ ឈ្មោះថាជាភិក្ខុប្រកបដោយភត្ត ហើយត្រាច់ទៅក្នុងត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលមុនបាយ នឹងក្រោយបាយ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ៤ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចក្នុងកឋិនសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(១១០) ភិក្ខុសូមភេសជ្ជៈលើសកំណត់ដែលគេបវារណានោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ: ត្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ត្រង់បញ្ញត្តក្នុងដែនសក្កៈ ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ដែលមហានាមសក្យរាជអង្វរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់បង្អង់ចាំក្នុងថ្ងៃនេះ ខ ថ្ងៃស្អិន

ទេថាតិ វុច្ចមានា នាគមេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១១១) ឧយ្យុត្តំ សេនំ ទស្សនាយ គច្ឆន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧយ្យុត្តំ សេនំ ទស្សនាយ អគមំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។ បេ ។

(១១២) អតិរេកតិរត្តំ សេនាយ វសន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អតិរេកតិរត្តំ សេនាយ វសឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ)

។ បេ ។

ហើយមិនព្រមបង្អង់ចាំ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។ បេ ។

(១១១) ភិក្ខុទៅដើម្បីមើលកងទ័ព ដែលគេលើកចេញទៅ (អំពីស្រុក) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយ-ភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាទៅដើម្បីមើលកងទ័ពដែលគេលើកចេញទៅ (អំពីស្រុក) ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(១១២) ភិក្ខុនៅក្នុងកងទ័ពហួសអំពីកំណត់ ៣ រាត្រីទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនៅក្នុងកងទ័ពហួសអំពីកំណត់ ៣ រាត្រីទៅ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចក្នុងឯឡក-លោមសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(១១៣) ឧយ្យោធិកំ គច្ឆន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧយ្យោធិកំ អគមំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។ បេ ។

អចេលកវគ្គោ បញ្ចមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

(១១៤) អចេលកស្ស ទានេន
ភិក្ខុ ឧយ្យោជនេន ច
សភោជនំ កុលស្មឹ
ទ្វេ ច រហោ និសីទនំ
សន្តំ ភិក្ខុញ្ច កេសញ្ចិ
ឧយ្យុត្តំ ទស្សនេន ច
អតិរេកតិរត្តញ្ច
ឧយ្យោធិកគមនេន ចាតិ ។

(១១៣) ភិក្ខុទៅកាន់ទីដែលគេច្បាំងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ នាំគ្នាទៅកាន់ទីដែលគេច្បាំងគ្នា ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ៗ បេ ៗ

ចប់ អចេលកវគ្គ ទី ៥ ។

ឧទ្ទាននៃអចេលកវគ្គនោះគឺ

(១១៤) រឿងភិក្ខុឲ្យខាទនីយភោជនីយៈដល់អចេលក ១ រឿងភិក្ខុបណ្តេញភិក្ខុផងគ្នា ១ រឿងភិក្ខុអង្គុយក្នុងត្រកូលដែលមានតែជនពីរនាក់ប្តីប្រពន្ធ ១ រឿងភិក្ខុអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់មានពីរសិក្ខាបទ ១ រឿងភិក្ខុមិនបានលាភិក្ខុផងគ្នាដែលមាននៅក្នុងវត្ត ១ រឿងភិក្ខុសូមភេសជ្ជៈ ១ រឿងភិក្ខុទៅមើលកងទ័ពដែលគេលើកចេញទៅអំពីស្រុក ១ រឿងភិក្ខុនៅក្នុងកងទ័ពហួសអំពីកំណត់ ៣ រាត្រីទៅ ១ រឿងភិក្ខុទៅកាន់ទីដែលគេច្បាំងគ្នា ១ ៗ

(១១៥) សុរាមេរយបានេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្ត-ន្តិ ។ កោសម្ពិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ សាគតំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា សាគតោ មជ្ជំ បិវិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិស-មុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយ-តោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

(១១៦) អង្គុលិបតោទកេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុំ អង្គុលិ-បតោទកេន ហាសេសុំ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

(១១៧) ឧទកេ ហស្សធម្មេ(១) បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។

១ ម. ហសធម្មេ ។

(១១៥) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះផឹកសុរានិងមេរ័យ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរកោសម្ពី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះសាគតៈមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះសាគតៈមានអាយុផឹកទឹកស្រវឹង ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន ។ បេ ។

(១១៦) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះចាក់ដោយជន្ទញ គឺម្រាមដៃ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកភិក្ខុឆព្វគ្គិយ៍ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកភិក្ខុឆព្វគ្គិយ៍ចាក់ភិក្ខុឲ្យសើចដោយជន្ទញ គឺម្រាមដៃ (ចាក់ក្រឡៀក) ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បេ ។

(១១៧) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះលេងទឹក ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។

សត្តរសវគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សត្តរសវគ្គិយា ភិក្ខូ អចិរវតិយា នទិយា ឧទកេ កីឡឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

(១១៨) អនាទរិយេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ កោសម្ពិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឆន្នំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឆន្នោ អនាទរិយំ អកាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១១៩) ភិក្ខុំ ភឹសាបេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុំ ភឹសាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាលេងទឹកក្នុងស្ទឹងអចិរវតី ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បេ ។

(១១៨) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះមិនអើពើ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរកោសម្ពី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឆន្នៈមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឆន្នៈមានអាយុធ្វើសេចក្តីមិនអើពើ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១១៩) ភិក្ខុបន្លាចភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបន្លាចភិក្ខុផងគ្នា ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១២០) ជោតឹ សមាទហិត្វា វិសិព្វេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ ភគ្គេសុ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ ជោតឹ សមាទហិត្វា វិសិព្វេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ទ្វេ អនុប្បញ្ញត្តិយោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១២១) ឱរេនឌ្ឍមាសំ ន្ហាយន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ រាជានំបិ បស្សិត្វា ន មត្តំ ជានិត្វា ន្ហាយឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆ អនុប្បញ្ញត្តិយោ ។ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ បទេសប្បញ្ញត្តីតិ ។ បទេសប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។ បេ ។

(១២២) អនាទិយិត្វា តិណ្ណំ ទុព្វណ្ណករណានំ អញ្ញតរំ ទុព្វណ្ណករណំ នវំ ចីវរំ បរិភុញ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។

(១៦០) ភិក្ខុបង្អាត់ភ្លើងអាំង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងដែនភគ្គៈ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូបបង្អាត់ភ្លើងអាំង ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិពីរ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។ បេ ។

(១៦១) កំណត់ថ្ងៃមិនទាន់ដល់កន្លះខែ ភិក្ខុងូតទឹក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូបបានឃើញព្រះរាជាហើយនាំគ្នាងូតទឹកមិនដឹងប្រមាណ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ ។ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ៦ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាសព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ ឬជាបទេសប្បញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះជាបទេសប្បញ្ញត្តិ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(១៦២) បណ្តាវត្ថុសម្រាប់ធ្វើចីវរឲ្យមានពណ៌អាក្រក់ ៣ យ៉ាង ភិក្ខុមិនយកវត្ថុសម្រាប់ធ្វើចីវរឲ្យមានពណ៌អាក្រក់ណាមួយ មកធ្វើកប្បពិន្ទុ ហើយប្រើប្រាស់ចីវរថ្មី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។

សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ អត្តនោ ចីវរំ ន សញ្ជានឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។ បេ ។

(១២៣) ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា សិក្ខមានាយ វា សាមណេរស្ស វា សាមណេរិយា វា សាមំ ចីវរំ វិកប្បេត្វា អប្បច្ចុទ្ធារកំ បរិភុញ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ភិក្ខុស្ស សាមំ ចីវរំ វិកប្បេត្វា អប្បច្ចុទ្ធារកំ បរិភុញ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។ បេ ។

(១២៤) ភិក្ខុស្ស បត្តំ វា ចីវរំ វា និសីទនំ វា សូចិឃរំ វា កាយពន្ធនំ វា អបនិធេន្តស្ស បាចិត្តិយំ ។ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។

ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូបមិនស្គាល់ចីវររបស់ខ្លួន ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកឋិនឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(១២៣) ភិក្ខុវិកប្បចីវរដោយខ្លួនឯង ចំពោះភិក្ខុក្តី ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខមានាក្តី សាមណេរក្តី សាមណេរីក្តី មិនបានដកវិកប្បចេញ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុ វិកប្បចីវរដោយខ្លួនឯង ចំពោះភិក្ខុផងគ្នា មិនបានដកវិកប្បចេញ ហើយប្រើប្រាស់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(១២៤) ភិក្ខុលាក់បាត្រក្តី ចីវរក្តី និសីទនៈក្តី បំពង់ម្ជុលក្តី វត្ថពន្ធចង្កេះក្តី របស់ភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធ

ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ បត្តំ ចីវរំ និសីទនំ សូចិឃរំ កាយពន្ធនំ អបនិធេន្តិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

សុរាមេរយវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

តស្សុទ្ទានំ

(១២៥) សុរំ អង្គុលិបតោទេ
ឧទកេ ច អនាទរេ
ភិក្ខុំ ច ភឹសាបនញ្ច
ជោតិញ្ច ន្ហានទុព្វណ្ណ-
ករណំ វិកប្បនញ្ចេវ
ចីវរំ អបនិធេន ចាតិ ។

---

(១២៦) សញ្ចិច្ច បាណំ ជីវិតា វោរោបេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។

នឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយ-
ភិក្ខុលាក់បាត្រខ្លះ ចីវរខ្លះ និសីទនៈខ្លះ បំពង់ម្ជុលខ្លះ វត្ថពន្ធចង្កេះខ្លះ
ជារបស់ភិក្ខុផងគ្នា ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាន
នៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

ចប់ សុរាមេរយវគ្គ ទី ៦ ។

ឧទ្ទាននៃសុរាមេរយវគ្គនោះដូច្នេះ

(១២៥) រឿងភិក្ខុផឹកសុរា ១ រឿងភិក្ខុចាក់ក្រឡេកគ្នាដោយ
ចន្ទញគីម្រាមដៃ ១ រឿងភិក្ខុលេងទឹក ១ រឿងភិក្ខុមិន
អើពើ ១ រឿងភិក្ខុបន្លាចភិក្ខុផងគ្នា ១ រឿងភិក្ខុបង្កាត់ភ្លើង
អាំង ១ រឿងភិក្ខុងូតទឹក ១ រឿងភិក្ខុមិនយកវត្ថុសម្រាប់ធ្វើ
ចីវរឲ្យមានពណ៌អាក្រក់ មកធ្វើកប្បពិន្ទុ ១ រឿងភិក្ខុវិកប្ប
ចីវរ ១ រឿងភិក្ខុលាក់ចីវរ ១ ។

---

(១២៦) ភិក្ខុក្លែងធ្វើសត្វឲ្យធ្លាក់ចុះចាកជីវិត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ
ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹង
បុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។

អាយស្មា ឧទាយី សញ្ចិច្ច បាណំ ជីវិតា វោរោបេសិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១២៧) ជានំ សប្បាណកំ ឧទកំ បរិភុញ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ជានំ សប្បាណកំ ឧទកំ បរិភុញ្ជិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(២២៨) ជានំ យថាធម្មំ និហតាធិករណំ បុនកម្មាយ ឧក្កោដេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ជានំ យថាធម្មំ និហតាធិករណំ បុនកម្មាយ ឧក្កោដេសុំ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

ព្រោះរឿងដែលឧទាយិមានអាយុ តែងធ្វើសត្វឲ្យធ្លាក់ចុះចាកជីវិត ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១៦៧) ភិក្ខុដឹងហើយប្រើប្រាស់ទឹកដែលមានសត្វ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដឹងហើយប្រើប្រាស់ទឹកដែលមានសត្វ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១៦៨) ភិក្ខុដឹងហើយសើរើអធិករណ៍ដែលសង្ឃបានរម្ងាប់តាមធម៌ហើយដើម្បីកម្មទៀត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដឹងហើយសើរើអធិករណ៍ដែលសង្ឃបានរម្ងាប់តាមធម៌ហើយ ដើម្បីកម្មទៀត ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១២៩) ភិក្ខុស្ស ជានំ ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ បដិច្ឆាទេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ជានំ ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ បដិច្ឆាទេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៣០) ជានំ ឩនវីសតិវស្សំ បុគ្គលំ ឧបសម្បាទេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ ជានំ ឩនវីសតិវស្សំ បុគ្គលំ ឧបសម្បាទេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១២៩) ភិក្ខុដឹងហើយបិទបាំងទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុមួយរូបដឹងហើយបិទបាំងទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុផងគ្នា ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្ត ។ បេ ។

(១៣០) ភិក្ខុដឹងហើយឲ្យឧបសម្បទាដល់បុគ្គលដែលមានវស្សាមិនគ្រប់ ២០ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូបបានដឹងហើយឲ្យឧបសម្បទាដល់បុគ្គលដែលមានវស្សាមិនគ្រប់ ២០ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១៣១) ជានំ ថេយ្យសត្ថេន សទ្ធិំ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ជានំ ថេយ្យសត្ថេន សទ្ធិំ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៣២) មាតុគ្គាមេន សទ្ធិំ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ មាតុគ្គាមេន សទ្ធិំ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៣១) ភិក្ខុដឹងហើយបបួលគ្នាដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយតែមួយ ជាមួយនឹងពួកជនដែលមានថេយ្យចិត្ត (គិតនឹងពង់ស្ទួយព្រះរាជធានីជាដើម) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុមួយរូបបបួលគ្នាដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយមួយ ជាមួយនឹងពួកជនដែលមានថេយ្យចិត្ត ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានពីរ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។ បេ ។

(១៣២) ភិក្ខុបបួលគ្នាដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយមួយ ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុមួយរូបបបួលគ្នាដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយមួយ ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។ បេ ។

(១៣៣) បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ ន បដិនិស្សជ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អរិដ្ឋំ ភិក្ខុំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អរិដ្ឋោ ភិក្ខុ គទ្ធពាធិបុព្វោ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ ន បដិនិស្សជ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៣៤) ជានំ តថាវាទិនា ភិក្ខុនា អកដានុធម្មេន តេន ទិដ្ឋឹ អប្បដិនិស្សដ្ឋេន សទ្ធឹ សម្ភុញ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ជានំ តថាវាទិនា អរិដ្ឋេន ភិក្ខុនា អកដានុធម្មេន តេន ទិដ្ឋឹ អប្បដិនិស្សដ្ឋេន សទ្ធឹ សម្ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៣៣) កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដងហើយ ភិក្ខុមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងអរិដ្ឋភិក្ខុ មានបុព្វបុរសជាអ្នកសម្លាប់ត្មាត ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលអរិដ្ឋភិក្ខុ មានបុព្វបុរសជាអ្នកសម្លាប់ត្មាត កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដងហើយ មិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ វាចា នឹងចិត្ត ។ បេ ។

(១៣៤) ភិក្ខុដឹងហើយបរិភោគជាមួយនឹងភិក្ខុដែលមានវាទៈដូច្នោះ ដែលជាអ្នកមិនធ្វើតាមអនុធម៌[(១)] ទាំងមិនលះបង់ទិដ្ឋិនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ដឹងហើយ បរិភោគជាមួយនឹងអរិដ្ឋភិក្ខុ ដែលមានវាទៈដូច្នោះ មិនធ្វើតាមអនុធម៌ ទាំងមិនលះបង់នូវទិដ្ឋិនោះចេញ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

---

១ ភិក្ខុឃើញអាបត្តិក្តី មិនសំដែងអាបត្តិក្តី មិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ក្តី សង្ឃលើកវត្ត ដោយត្រឹមត្រូវតាមធម៌តាមវិន័យ ហើយសង្ឃបានឃើញភិក្ខុនោះប្រព្រឹត្តវត្តត្រឹមត្រូវក៏ធ្វើនូវឱសារណកម្ម គឺសូត្រដកវត្តនោះចេញ (ប្រហែលគ្នានឹងអព្ភានកម្ម) ហៅថា អនុធម៌ ។

(១៣៨) ជានំ តថានាសិតំ សមណុទ្ទេសំ ឧបលាបេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ជានំ តថានាសិតំ កណ្ដកំ សមណុទ្ទេសំ ឧបលាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

សប្បាណកវគ្គោ សត្តមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

(១៣៦) សញ្ចិច្ច បាណំ ជីវិតា
វារិភោគញ្ច សប្បាណកំ
យថាធម្មញ្ច នីហាតិ
ជានំ ទុដ្ឋុល្លឆាទនំ
ឩនវីសតិថេយ្យញ្ច
មាតុគ្គាមេន សំវិធា

(១៣៥) ភិក្ខុដឹងហើយសង្គ្រោះសមណុទ្ទេស (សាមណេរ) ដែលសង្ឃបានធ្វើនាសនកម្មដូច្នោះហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដឹងហើយសង្គ្រោះសមណុទ្ទេសឈ្មោះកណ្ឌកៈ ដែលសង្ឃធ្វើនាសនកម្មដូច្នោះហើយ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

ចប់ សប្បាណកវគ្គ ទី ៧ ។

ឧទ្ទាននៃសប្បាណកវគ្គនោះដូច្នេះ

(១៣៦) រឿងភិក្ខុក្លែងធ្វើសត្វឲ្យធ្លាក់ចុះចាកជីវិត ១ រឿងភិក្ខុប្រើប្រាស់ទឹកដែលមានសត្វ ១ រឿងភិក្ខុសើរើអធិករណ៍ដែលសង្ឃរម្ងាប់ត្រឹមត្រូវតាមធម៌ហើយ ១ រឿងភិក្ខុដឹងហើយបិទបាំងទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ១ រឿងភិក្ខុឲ្យឧបសម្បទាដល់បុគ្គលមានឆ្នាំមិនគ្រប់ម្ភៃ ១ រឿងភិក្ខុដើរផ្លូវឆ្ងាយទៅជាមួយនឹងពួកជនដែលមានថេយ្យចិត្ត ១ រឿងភិក្ខុដើរផ្លូវឆ្ងាយជាមួយនឹងមាតុ-

សទ្ធឹ សម្ភុញ្ជា ចេវ
នាសិតំ ឧបលាបនន្តិ ។

---

(១៣៧) ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានេន(១) ន តាវាហំ អាវុសោ ឯតស្មឹ សិក្ខាបទេ សិក្ខិស្សាមិ យាវនញ្ញំ ភិក្ខុំ ព្យត្តំ វិនយធរំ បរិបុច្ឆាមីតិ ភណន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ កោសម្ពិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឆន្នំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឆន្នោ ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ ន តាវាហំ អាវុសោ ឯតស្មឹ សិក្ខាបទេ សិក្ខិស្សាមិ(២) យាវនញ្ញំ ភិក្ខុំ ព្យត្តំ វិនយធរំ បរិបុច្ឆាមីតិ ភណតិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

---

១ វុច្ចមានស្សាតិ បាឋោ យុត្តតរោយេវ ។ ២ សិក្ខេយ្យន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

គ្រាមដោយបបួលគ្នា ១ (រឿងភិក្ខុមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់) ១ រឿងភិក្ខុបរិភោគជាមួយ (នឹងភិក្ខុដែលមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់) ១ រឿងភិក្ខុសង្គ្រោះសមណុទ្ទេសដែលសង្ឃធ្វើនាសនកម្មហើយ ១ ។

---

(១៣៧) ភិក្ខុកាលបើភិក្ខុទាំងឡាយ និយាយតាមសិក្ខាបទដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តទុក ហើយពោលតបវិញថា នែអាវុសោ ខ្ញុំមិនទាន់សិក្សាក្នុងសិក្ខាបទនេះទេ ព្រោះមិនទាន់បានសាកសួរភិក្ខុឯទៀត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកទ្រទ្រង់វិន័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរកោសម្ពី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឆន្នៈមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឆន្នមានអាយុ កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយ និយាយតាមសិក្ខាបទដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តទុក ក៏ពោលតបវិញថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនទាន់សិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់បានសាកសួរភិក្ខុឯទៀត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកទ្រទ្រង់វិន័យ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្ត ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១៣៨) វិនយំ វិវណ្ណេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ វិនយំ វិវណ្ណេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៣៩) មោហនកេ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ មោហេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៤០) ភិក្ខុស្ស កុបិតេន អនត្តមនេន បហារំ ទេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កុបិតា អនត្តមនា ភិក្ខូនំ បហារំ អទំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។

(១៣៨) ភិក្ខុពោលតិះដៀលវិន័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ពោលតិះដៀលវិន័យ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១៣៩) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះសង្ឃលើកមោហារោបនកម្មរួចហើយ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ធ្វើជាវង្វេងមិនស្គាល់សិក្ខាបទ (តើ) ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១៤០) ភិក្ខុឲ្យនូវការប្រហារដល់ភិក្ខុផងគ្នាដោយសេចក្តីខឹងអាក់អន់ចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយ ឲ្យនូវការប្រហារដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ
កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

(១៦១) ភិក្ខុស្ស កុបិតេន អនត្តមនេន តលសត្តិ-
កំ ឧគ្គិរន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ
បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។
កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កុបិតា អនត្តមនា
ភិក្ខូនំ តលសត្តិកំ ឧគ្គិរឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា
បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេ-
ន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន
វាចតោ ។ បេ ។

(១៦២) ភិក្ខុំ អមូលកេន សង្ឃាទិសេសេន
អនុទ្ធំសេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ
បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។
កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុំ អមូលកេន
សង្ឃាទិសេសេន អនុទ្ធំសេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា
បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ
សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ល។

(១៨១) ភិក្ខុលើកនូវលំពែងគឺបាតដៃជន្ទភិក្ខុផងគ្នា ដោយសេចក្ដីខឹងអាក់អន់ចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយលើកនូវលំពែងគឺបាតដៃ ជន្ទភិក្ខុទាំងឡាយ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ល។

(១៨២) ភិក្ខុចោទភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសដែលគ្មានមូល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ចោទភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសដែលគ្មានមូល ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ល។

(១៤៣) ភិក្ខុស្ស សញ្ចិច្ច កុក្កុច្ចំ ឧប្បាទេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ សញ្ចិច្ច កុក្កុច្ចំ ឧបទហិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៤៤) ភិក្ខូនំ កលហជាតានំ ភណ្ឌនជាតានំ វិវាទាបន្នានំ ឧបស្សុតិំ តិដ្ឋន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ កលហជាតានំ ភណ្ឌនជាតានំ វិវាទាបន្នានំ ឧបស្សុតិំ តិដ្ឋិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៨៣) ភិក្ខុក្លែងបណ្ដាលសេចក្ដីរង្កៀសឲ្យកើតឡើងដល់ភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ក្លែងបណ្ដាលសេចក្ដីរង្កៀសឲ្យកើតឡើងដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១៨៤) ភិក្ខុឈរអែបស្ដាប់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលបង្កហេតុ ឈ្លោះទាស់ទែងកើតឡើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ឈរអែបស្ដាប់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលបង្កហេតុ ឈ្លោះទាស់ទែងកើតឡើង ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។ បេ ។

(១៤៥) ធម្មិកានំ កម្មានំ ឆន្ទំ ទត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ធម្មិកានំ កម្មានំ ឆន្ទំ ទត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៤៦) សង្ឃេ វិនិច្ឆយកថាយ វត្តមានាយ ឆន្ទំ អទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សង្ឃេ វិនិច្ឆយកថាយ វត្តមានាយ ឆន្ទំ អទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៤៥) ភិក្ខុបានឲ្យឆន្ទៈ គឺសេចក្ដីយល់ព្រម ដល់កម្មដែលប្រកប ដោយធម៌ ហើយត្រឡប់តិះដៀលជាខាងក្រោយវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្ត ក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្ត ក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធ នឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធ នឹងឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូច ម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ បានឲ្យឆន្ទៈ ដល់កម្មដែលប្រកប ដោយធម៌ ហើយត្រឡប់តិះដៀលជាខាងក្រោយវិញ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំង ឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១៤៦) ពាក្យវិនិច្ឆ័យកំពុងតែប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសង្ឃ ភិក្ខុមិនបានឲ្យ ឆន្ទៈហើយក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់ បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គល ណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿង ដែលភិក្ខុមួយរូប កាលបើពាក្យវិនិច្ឆ័យកំពុងតែប្រព្រឹត្ត ទៅក្នុងសង្ឃ មិន បានឲ្យឆន្ទៈ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែ បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយ សមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្ត ។ បេ ។

(១៦៧) សមគ្គេន សង្ឃេន ចីវរំ ទត្វា បច្ឆា ខីយ-នធម្មំ អាបជ្ជន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ រាជគ-ហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ សមគ្គេន សង្ឃេន ចីវរំ ទត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋា-នេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៦៨) ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ បុគ្គលស្ស បរិណាមេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ បុគ្គលស្ស បរិណាមេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៦៧) ភិក្ខុឲ្យចីវរដោយមានសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា ហើយត្រឡប់តិះដៀលជាខាងក្រោយវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ បានឲ្យចីវរដោយមានសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា ហើយត្រឡប់តិះដៀលជាខាងក្រោយវិញ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

(១៦៨) ភិក្ខុដឹងថាលាភរបស់សង្ឃដែលគេបង្អោន ដើម្បីសង្ឃហើយ ក៏ត្រឡប់បង្អោនទៅដើម្បីបុគ្គលវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ដឹងថាលាភរបស់សង្ឃដែលគេបង្អោន ដើម្បីសង្ឃហើយ ត្រឡប់បង្អោនទៅដើម្បីបុគ្គលវិញ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។ បេ ។

ចប់ សហធម្មិកវគ្គ ទី ៨ ។

តស្សុទ្ទានំ

(១៤៩) វុច្ចមានោ សហធម្មេន
វិនយញ្ច វិវណ្ណយិ
មោហោន្តោ បហារំ ទេន្តោ
តលសត្តិកំ អមូលកំ
កុក្កុច្ចុបស្សុតិញ្ច
ធម្មិកានំ វិធិច្ឆយំ
សមគ្គសង្ឃគានេន
បុគ្គលបរិណាមនាតិ ។

---

(១៥០) បុព្វេ អប្បដិសំវិទិតេន រញ្ញោ អន្តេបុរំ បវិសន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា អានន្ទោ បុព្វេ អប្បដិសំវិទិតោ រញ្ញោ អន្តេបុរំ បាវិសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។

ឧទ្ទាននៃសហធម្មិកវគ្គនោះ ដូច្នេះ

(១៤៩) រឿងភិក្ខុដែលគេប្រដៅដោយសហធម៌ (សិក្ខាបទ) ១ រឿងភិក្ខុពោលតិះដៀលវិន័យ ១ រឿងភិក្ខុក្លែងធ្វើជាមិនដឹងសិក្ខាបទ ១ រឿងភិក្ខុប្រហារភិក្ខុផងគ្នា ១ រឿងភិក្ខុលើកលំពែងគឺបាតដៃ ១ រឿងភិក្ខុចោទភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមិនមានមូល ១ រឿងភិក្ខុក្លែងញុំាងសេចក្តីរង្កៀសឲ្យកើតឡើងដល់ភិក្ខុផងគ្នា ១ រឿងភិក្ខុអែបស្តាប់ភិក្ខុដែលឈ្លោះគ្នា ១ រឿងភិក្ខុឲ្យឆន្ទៈដល់កម្មដែលប្រកបដោយធម៌ ១ រឿងភិក្ខុមិនបានឲ្យឆន្ទៈហើយក្រោកចាកទីវិនិច្ឆ័យ ១ រឿងសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុ ១ រឿងភិក្ខុបង្អោនលាភសង្ឃ ដើម្បីបុគ្គលវិញ ១ ។

---

(១៥០) ភិក្ខុចូលទៅកាន់ព្រះរាជវាំងរបស់ព្រះរាជាដោយមិនបានថ្វាយដំណឹងជាមុន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះអានន្ទមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះអានន្ទមានអាយុ មិនបានថ្វាយដំណឹងជាមុន ហើយចូលទៅកាន់ព្រះរាជវាំងរបស់ព្រះរាជា ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កាយចិត្តតោ) ។ បេ ។

(១៨១) រតនំ ឧគ្គណ្ហន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ រតនំ ឧគ្គហេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ទ្វេ អនុបញ្ញត្តិយោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៨២) សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា វិកាលេ គាមំ បវិសនស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា វិកាលេ គាមំ បវិសិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ តិស្សោ អនុបញ្ញត្តិយោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កាយចិត្តតោ) ។ បេ ។

បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។បេ។

(១៩១) ភិក្ខុរើសរតនវត្ថុ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុមួយរូបបានរើសរតនវត្ថុ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ២ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។បេ។

(១៩២) ភិក្ខុមិនបានលាភិក្ខុផងគ្នាដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់ស្រុកក្នុងវេលាវិកាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ មិនបានលាភិក្ខុផងគ្នាដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់ស្រុកក្នុងវេលាវិកាល ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ៣ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។បេ។

(១៩៣) អដ្ឋិមយំ ច ទន្តមយំ ច វិសាណមយំ ច សូចិឃរំ ការាបេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សក្កេសុ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ ន មត្តំ ជានិត្វា ពហូ សូចិឃរេ វិញ្ញាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៩៤) បមាណាតិក្កន្តំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា ការាបេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ឧច្ចំ មញ្ចំ ការាបេសិ(១) តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៩៥) មញ្ចំ វា បីឋំ វា តូលោនទ្ធំ ការាបេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។

---

១ ឱ. ម. ឧច្ចេ មញ្ចេ សយិ ។

(១៥៣) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើបំពង់ម្ជុលទឹងឆ្អឹងក្តី ទឹងភ្លុកក្តី ទឹងស្នែងក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ: ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងដែនសក្កៈ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូបមិនដឹងប្រមាណ ដើរសូមបំពង់ម្ជុលគេជាច្រើន ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។ បេ ។

(១៥៤) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើគ្រែក្តី តាំងក្តី ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ: ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧបនន្ទ ជាសក្យបុត្តមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឧបនន្ទជាសក្យបុត្តមានអាយុឲ្យគេធ្វើគ្រែខ្ពស់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។ បេ ។

(១៥៥) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើគ្រែក្តី តាំងក្តី ដែលញាត់ដោយសំឡី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ: ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។

កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ មញ្ចំបិ បីឋំបិ តូលោនទ្ធំ ការាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៨៦) បមាណាតិក្កន្តំ និសីទនំ ការាបេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ អប្បមាណិកានិ និសីទ-នានិ ការាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋា-នេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៨៧) បមាណាតិក្កន្តំ កណ្ឌុប្បដិច្ឆាទឹ ការា-បេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ អប្បមាណិកាយោ កណ្ឌុប្បដិច្ឆាទិយោ ធារេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេធ្វើគ្រែខ្នះ តាំងខ្នះដែលញាត់ដោយសំឡី ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។ បេ ។

(១៨៦) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់និសីទនៈឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់និសីទនៈមិនត្រូវខ្នាត ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។ បេ ។

(១៨៧) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់គ្របកម ឬដំបៅឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់សំពត់គ្របកមឬដំបៅមិនត្រូវខ្នាត ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។ បេ ។

(១៩៨) បមាណាតិក្កន្តំ វស្សិកសាដិកំ ការាបេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អប្បមាណិកាយោ វស្សិកសាដិកាយោ ធារេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៩៩) សុគតចីវរប្បមាណំ ចីវរំ ការាបេន្តស្ស បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ នន្ទំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា នន្ទោ សុគតចីវរប្បមាណំ ចីវរំ ធារេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

រាជវគ្គោ នវមោ ។

(១៥៨) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់ងូតទឹកភ្លៀង កន្លងហួសប្រមាណ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់សំពត់ងូតទឹកភ្លៀងមិនត្រូវខ្នាត ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។ បេ ។

(១៥៩) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើចីវរប៉ុនគ្នានឹងចីវរព្រះសុគត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះនន្ទមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះនន្ទមានអាយុប្រើប្រាស់ចីវរប៉ុនគ្នានឹងចីវរព្រះសុគត ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។ បេ ។

ចប់ រាជវគ្គ ទី ៩ ។

មហាវិភង្គេ សោឡស បាចិត្តិយកណ្ឌ ឧទ្ទានគាថា

តស្សុទ្ទានំ

(១៦០) អន្តេបុរញ្ច ឧក្កោដ្ឋា
អនាបុច្ឆា បវេសនេ
សូចិឃរញ្ច មញ្ចញ្ច
តូលោនទ្ធំ និសីទនំ
កណ្ឌុវស្សិកសាដិកំ
បមាណំ ចីវរំ ឆារយីតិ(១) ។

ខុទ្ទកា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា ។

តេសំ វគ្គានំ ឧទ្ទានំ

(១៦១) មុសា ភូតញ្ច(២) ឱវាទោ
ភោជនាចេលកោន ច
សុរា សប្បាណកា ធម្មោ
រាជវគ្គេន តេ នវាតិ ។

---

១ តេសំ តេសំ វគ្គានំ អវសានេ ឧទ្ទានានិ ឥតរេសុ ពោត្ថកេ ន ទិស្សន្តិ ឥធេវ ទិស្សន្តិ តានិ បន វិសទិសានិ ហោន្តិ ។ វិរុទ្ធេ គន្ថ ឧបធារេតព្វំ ។ ២ ឱ. ភូតា ច ។

ឧទ្ទាននៃរាជវគ្គនោះដូច្នេះ

[១៦០] រឿងភិក្ខុចូលទៅកាន់ព្រះរាជវាំង ១ រឿងភិក្ខុរើសរតនវត្ថុ ១ រឿងភិក្ខុមិនបានលាភិក្ខុផងគ្នាហើយចូលទៅកាន់ស្រុក ១ រឿងភិក្ខុឲ្យគេធ្វើបំពង់ម្ជុល ១ រឿងភិក្ខុឲ្យគេធ្វើគ្រែ ១ រឿងភិក្ខុឲ្យគេធ្វើគ្រែញាត់ដោយសំឡី ១ រឿងភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់និសីទនៈ ១ រឿងភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់គ្របកមឬដំបៅ ១ រឿងភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់ងូតទឹកភ្លៀង ១ រឿងភិក្ខុប្រើប្រាស់ចីវរប៉ុនគ្នានឹងចីវរព្រះសុគត ១ ។

ចប់ បាចិត្តិយៈ ៩២ តែប៉ុណ្ណោះ ។

ឧទ្ទាននៃវគ្គទាំងនោះ ដូច្នេះ

[១៦១] វគ្គទាំងនោះ មាន ៩ គឺ មុសាវាទវគ្គ ១ ភូតគាមវគ្គ ១ ឱវាទវគ្គ ១ ភោជនវគ្គ ១ អចេលកវគ្គ ១ សុរាបាណកវគ្គ ១ សប្បាណកវគ្គ ១ សហធម្មិកវគ្គ ១ រាជវគ្គ ១ ។

(១៦២) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា អន្តរឃរំ បវិដ្ឋាយ ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជន្តស្ស បាដិទេសនីយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា អន្តរឃរំ បវិដ្ឋាយ ហត្ថតោ អាមិសំ បដិគ្គហេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។បេ។

(១៦៣) ភិក្ខុនិយោ វោសាសន្តិយោ ន និវារេត្វា ភុញ្ជន្តស្ស បាដិទេសនីយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។

(១៦២) សួរថា សិក្ខាបទណាមានឈ្មោះថាបាដិទេសនីយៈ ដែលព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តនូវសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចប្រយោជន៍ទាំង១០) បានបញ្ញត្តហើយ ដល់ភិក្ខុដែលទទួលខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈដោយដៃរបស់ខ្លួនអំពីដៃភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិ ដែលចូលទៅកាន់ចន្លោះស្រុក សិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុមួយរូប ទទួលអាមិសៈ អំពីដៃភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ដែលចូលទៅចន្លោះស្រុក ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន ។ បេ ។

(១៦៣) ភិក្ខុមិនបានឃាត់ភិក្ខុនីដែលកំពុងបង្គាប់បញ្ជា ហើយឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ

កិស្មិំ វត្ថុស្មិំ ៗ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុនិយោ វោសាសន្តិ-
យោ ន និវារេសុំ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ៗ ឯកា បញ្ញត្តិ ៗ ឆន្នំ
អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា
កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា
កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(១៦៤) សេក្ខសម្មតេសុ កុលេសុ ខាទនីយំ វា
ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជនបច្ចយា បាដិ-
ទេសនីយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ៗ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ៗ កំ
អារព្ភាតិ ៗ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ៗ កិស្មិំ វត្ថុស្មិំ ៗ
សម្ពហុលា ភិក្ខូ ន មត្តំ ជានិត្វា បដិគ្គហេសុំ តស្មិំ
វត្ថុស្មិំ ៗ ឯកា បញ្ញត្តិ ទ្វេ អនុប្បញ្ញត្តិយោ ឆន្នំ អា-
បត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា
កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា
កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

(១៦៥) អារញ្ញកេសុ សេនាសនេសុ បុព្វេ អប្បដិ-
សំវិទិតំ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា អជ្ឈារាមេ សហត្ថា

ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនបានឃាត់ភិក្ខុនីដែលកំពុងបង្គាប់បញ្ជា (ឲ្យប្រគេនបាយសម្លដល់ភិក្ខុ) ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនបានតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្តក៏មាន ។ បេ ។

(១៦៨) ភិក្ខុទទួលខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈដោយដៃរបស់ខ្លួន ក្នុងត្រកូលដែលសង្ឃបានសន្មតឲ្យជាសេក្ខត្រកូល ឆាន់ខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូប មិនដឹងប្រមាណហើយទទួល ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ២ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន ។ បេ ។

(១៦៩) ភិក្ខុនៅក្នុងសេនាសនៈក្នុងព្រៃ ទទួលខាទនីយៈឬភោជនីយៈដែលគេយកមកមិនបានប្រាប់ជាមុន ដោយដៃរបស់ខ្លួនក្នុងអារាមហើយ

បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជន្តស្ស បាដិទេសនីយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សក្កេសុ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ អារាមេ ចោរេ បដិវសន្តេ នារោចេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

ចត្តារោ បាដិទេសនីយា និដ្ឋិតា ។

តស្សុទ្ទានំ

(១៦៦) អញ្ញាតិកាយ វោសាសំ

សេក្ខអារញ្ញកេន ច

បាដិទេសនីយា ចត្តារោ

សម្ពុទ្ធេន បកាសិតាតិ (១) ។

១ អញ្ញាតិកាយ បរិណ្ណាយ វោស. សត្ថិ ៩ និភាយេ សេក្ខសម្មតកានេន អារញ្ញកោជនេន ចាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងដែនសក្កៈ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូប កាលបើចោរនៅអាស្រ័យក្នុងអារាម ក៏មិនបានប្រាប់គេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនបានតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។ បេ ។

ចប់ បាដិទេសនីយៈ ៤ តែប៉ុណ្ណោះ ។

ឧទ្ទាននៃបាដិទេសនីយៈនោះដូច្នេះ

[១៦៦] រឿងភិក្ខុទទួលខាទនីយភោជនីយាហារ អំពីភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិ ១ រឿងភិក្ខុមិនឃាត់ភិក្ខុនីដែលកំពុងបង្គាប់បញ្ជា ១ រឿងភិក្ខុទទួលខាទនីយភោជនីយាហារក្នុងសេក្ខត្រកូល ១ រឿងភិក្ខុនៅក្នុងសេនាសនៈក្នុងព្រៃ ១ បាដិទេសនីយៈទាំង ៤ ដូច្នេះ ព្រះសម្ពុទ្ធសំដែងហើយ ។

(១៦៧) យន្តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា
សម្មាសម្ពុទ្ធេន អនាទរិយំ បដិច្ច បុរតោ វា បច្ឆតោ វា
ឱលម្ពេន្តេន និវាសេន្តស្ស ទុក្កដំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។
សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ
អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ បុរតោបិ
បច្ឆតោបិ ឱលម្ពេត្វា និវាសេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា
បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋា-
នេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន
វាចតោ ។ បេ ។

(១៦៨) អនាទរិយំ បដិច្ច បុរតោ វា បច្ឆតោ វា
ឱលម្ពេន្តេន បារុបន្តស្ស ទុក្កដំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។
សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ
អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ បុរតោបិ
បច្ឆតោបិ ឱលម្ពេត្វា បារុបឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា

(១៦៧) សួរថា អាបត្តិទុក្កដណា ដែលព្រះមានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលគួរទីបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (អំណាចប្រយោជន៍ទាំង ១០) បានបញ្ញត្តហើយដល់ភិក្ខុ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ស្លៀកឃើកឃោកខាងមុខខាងក្រោយ អាបត្តិទុក្កដនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ឆ្លើយថា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយ-ភិក្ខុ ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុស្លៀកស្បង់ឃើកឃោកខាងមុខខ្លះខាងក្រោយខ្លះ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ៗ បេ ៗ

(១៦៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដណ្តប់ចីពរ ឃើកឃោកខាងមុខក្តី ខាងក្រោយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដណ្តប់ចីពរឃើកឃោកខាងមុខខ្លះខាងក្រោយខ្លះ ៗ សិក្ខាបទនោះ មាន

បញ្ញត្តិ ។ ឆដ្ឋំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។

(១៦៩) អនាទរិយំ បដិច្ច កាយំ វិវរិត្វា អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កាយំ វិវរិត្វា អន្តរឃរេ គច្ឆិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆដ្ឋំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(១៧០) អនាទរិយំ បដិច្ច កាយំ វិវរិត្វា អន្តរឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កាយំ វិវរិត្វា អន្តរឃរេ និសីទិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆដ្ឋំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(១៧១) អនាទរិយំ បដិច្ច ហត្ថំ វា បាទំ វា កីឡាបេន្តេន អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយា

តែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចា ។ បេ ។

(១៦៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ហើយបើកកាយដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបើកកាយ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៧៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បើកកាយអង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបើកកាយអង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៧១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ក្រមាច់ដៃក្ដី ជើងក្ដី ដើរចូលទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយ-

ភិក្ខូ ហត្ថម្បិ បាទម្បិ កីឡាបេត្វា អន្តរឃរេ គច្ឆឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៧២) អនាទរិយំ បដិច្ច ហត្ថំ វា បាទំ វា កីឡាបេន្តេន អន្តរឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ហត្ថម្បិ បាទម្បិ កីឡាបេត្វា អន្តរឃរេ និសីទឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៧៣) អនាទរិយំ បដិច្ច តហំ តហំ ឱលោកេន្តេន អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ តហំ តហំ ឱលោកេន្តា អន្តរឃរេ គច្ឆឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៧៤) អនាទរិយំ បដិច្ច តហំ តហំ ឱលោកេន្តេន អន្តរឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ

ភិក្ខុក្រមាច់ដៃខ្លះ ជើងខ្លះ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៧២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ក្រមាច់ដៃក្ដី ជើងក្ដី អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក្រមាច់ដៃខ្លះ ជើងខ្លះ អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៧៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ក្រឡេកមើលពីសពាស ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយ-ភិក្ខុ ក្រឡេកមើលពីសពាស ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៧៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ក្រឡេកមើលពីសពាសអង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ

តហិំ តហិំ ឱលោកេន្តា អន្តរឃរេ និសីទិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។ បេ ។

(១៧៥) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧក្ខិត្តកាយ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧក្ខិត្តកាយ អន្តរឃរេ គច្ឆិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(១៧៦) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧក្ខិត្តកាយ អន្តរឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧក្ខិត្តកាយ អន្តរឃរេ និសីទិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

បរិមណ្ឌលវគ្គោ បឋមោ ។

ក្រឡេកមើលពីសពាយ អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(១៧៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយចីវរ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ហើយចីវរ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៧៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយចីវរ អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុហើយចីវរ អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុង បឋមបារាជិកសិក្ខាបទ)

ចប់ បរិមណ្ឌលវគ្គ ទី ១ ។

(១៧៧) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧជ្ជគ្ឃិកាយ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ មហាហសិតំ ហសន្តា អន្តរឃរេ គច្ឆឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(១៧៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧជ្ជគ្ឃិកាយ អន្តរឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(១៧៩) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧច្ចាសទ្ទំ មហាសទ្ទំ ករោន្តេន អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាសទ្ទំ មហាសទ្ទំ ករោន្តា អន្តរឃរេ គច្ឆឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (សមនុភាសនាយ) ។

(១៧៧) ភិក្ខុណាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះដោយសំណើចខ្លាំង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុសើចខ្លាំង ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចានិងចិត្ត ។

(១៧៨) ភិក្ខុណាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះដោយសំណើចខ្លាំង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺ តាំងឡើងអំពីកាយវាចានិងចិត្ត ។

(១៧៩) ភិក្ខុណាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ធ្វើសំឡេងហ៊ោ សំឡេងខ្លាំង ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ធ្វើសំឡេងហ៊ោ សំឡេងខ្លាំង ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងសមនុភាសនសិក្ខាបទ) ។

(១៨០) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧច្ចាសទ្ទំ មហាសទ្ទំ ករោន្តេន អន្តរឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (សមនុភាសនាយ) ។

(១៨១) អនាទរិយំ បដិច្ច កាយប្បចាលកំ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កាយប្បចាលកំ អន្តរឃរេ គច្ឆឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៨២) អនាទរិយំ បដិច្ច កាយប្បចាលកំ អន្តរឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៨៣) អនាទរិយំ បដិច្ច ពាហុប្បចាលកំ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៨០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ធ្វើសំឡេងហៅ សំឡេងខ្លាំង អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចក្នុងសមនុភាសនសិក្ខាបទ) ។

(១៨១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរគ្រវែងកាយទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ដើរគ្រ-វែងកាយទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៨២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយគ្រវែងកាយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចក្នុងបឋមបារា-ជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៨៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរកេសដៃទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៨៤) អនាទរិយំ បដិច្ច កាយប្បចាលកំ អន្តរ-ឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៨៥) អនាទរិយំ បដិច្ច សីសប្បចាលកំ អន្តរ-ឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៨៦) អនាទរិយំ បដិច្ច សីសប្បចាលកំ អន្តរ-ឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

ខម្ភកតវគ្គោ តតិយោ ។

(១៨៧) អនាទរិយំ បដិច្ច ខម្ភកតេន អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

[១៨៤] ភិក្ខុណាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយពាសដៃក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

[១៨៥] ភិក្ខុណាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរគ្រលែងក្បាលទៅក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

[១៨៦] ភិក្ខុណាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយគ្រលែងក្បាលក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

ចប់ ឧជ្ជគ្ឃិកវគ្គ ទី ២ ។

[១៨៧] ភិក្ខុណាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរស្ទឹមចុងជើងទៅក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៨៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ខម្ភកតេន អន្តរឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៨៩) អនាទរិយំ បដិច្ច ឱគុណ្ឋិតេន អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ សសីសកំ បារុបិត្វា អន្តរឃរេ គច្ឆិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៩០) អនាទរិយំ បដិច្ច ឱគុណ្ឋិតេន អន្តរឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៩១) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧក្កុដិកាយ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៨៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយស្ទឹមចង្កេះក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៨៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរទទូរក្បាលទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ដណ្តប់គ្រលុំកាយព្រមទាំងក្បាលដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៩០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយទទូរក្បាលនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៩១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរចំអើតជើងទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៩២) អនាទរិយំ បដិច្ច បល្លត្ថិកាយ អន្តរឃរេ និសីទន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៩៣) អនាទរិយំ បដិច្ច អសក្កច្ចំ បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គណ្ហន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៩៤) អនាទរិយំ បដិច្ច តហំ តហំ ឱលោកេន្តេន បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គណ្ហន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៩៥) អនាទរិយំ បដិច្ច សូបញ្ញេវ ពហុំ បដិគ្គណ្ហន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(១៨២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ អង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ នៅក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៨៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ទទួលបិណ្ឌបាតមិនគោរព ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។បេ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៨៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ក្រឡេកមើលពីសពាស ទទួលបង្ហាន់បិណ្ឌបាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ១ ។បេ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៨៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ទទួលសម្លឲ្យច្រើន (លើសបាយ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។បេ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១(ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ)។

(១៩៦) អនាទរិយំ បដិច្ច ថូបីកតំ បិណ្ឌបាតំ បដិ-
គ្គណ្ហន្តស្ស ទុក្កដំ ។បេ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។បេ។
ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

ខម្ភកតវគ្គោ តតិយោ ។

(១៩៧) អនាទរិយំ បដិច្ច អសក្កច្ចំ បិណ្ឌបាតំ
ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។បេ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។បេ។
ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(១៩៨) អនាទរិយំ បដិច្ច តហំ តហំ ឱលោកេន្តេន
បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។បេ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។បេ។
ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(១៩៩) អនាទរិយំ បដិច្ច តហំ តហំ ឱមសន្តេន
បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។បេ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។បេ។
ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(១៩៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ទទួលបិណ្ឌបាតឲ្យកំពូន (ហួសមាត់បាត្រ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចគ្នានឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

ចប់ ខម្ភកតវគ្គ ទី៣ ។

(១៩៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បរិភោគបិណ្ឌបាតមិនគោរព ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចគ្នានឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៩៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ក្រឡេកមើលពីសពាស បរិភោគបិណ្ឌបាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចគ្នានឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(១៩៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ កកាយបាយឲ្យខ្វង់ ក្នុងទីនោះៗ ឆាន់បិណ្ឌបាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចគ្នានឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២០០) អនាទរិយំ បដិច្ច សូបញ្ចេវ ពហុំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(២០១) អនាទរិយំ បដិច្ច ថូបតោ(១) ឱមទ្ទិត្វា បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។បេ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (កឋមបារាជិកេ) ។

(២០២) អនាទរិយំ បដិច្ច សូបំ វា ព្យញ្ជនំ វា ឱទនេន បដិច្ឆាទេន្តស្ស ទុក្កដំ ។បេ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(២០៣) អនាទរិយំ បដិច្ច សូបំ វា ឱទនំ វា អគិលានោ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ សូបម្បិ

១ ឱ. ថូបកតោ ។

(២០០) ភិក្ខុរាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បរិភោគសម្លច្រើនផង (បាយ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចគ្នឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២០១) ភិក្ខុរាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ឆាន់បិណ្ឌបាតប្រមុះអំពីកំពូលបាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចគ្នឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២០២) ភិក្ខុរាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ កកាយបាយលុបសម្ល ឬម្ហូប ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចគ្នឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២០៣) ភិក្ខុរាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ សុំសម្ល ឬបាយបម្រើខ្លួនឯង ហើយឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទៅសុំសម្លនិង

ឱទនម្បិ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(២០៤) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧជ្ឈានសញ្ញិតា(១) បរេសំ បត្តំ ឱលោកេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(២០៥) អនាទរិយំ បដិច្ច មហន្តំ កពឡំ ករោន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(២០៦) អនាទរិយំ បដិច្ច ទីឃំ អាលោបំ ករោន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

បិណ្ឌបាតវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

---

១ ឧ. ឧជ្ឈានសញ្ញិតោ ។

បាយខ្ទះ បម្រុងទុកឯងហើយឆាន់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

(២០៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ សំគាល់ដោយការលើកទោសគេ រំពៃមើលបាត្រភិក្ខុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ១ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២០៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ធ្វើពំនូតបាយឲ្យធំ[១] ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២០៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ធ្វើពំនូតបាយឲ្យវែង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

ចប់ បិណ្ឌបាតវគ្គ ទី ៤ ។

---

១ អាហារចំនួនមួយម៉ាត់ ៗ ក៏ហៅថាពំនូតដែរ ។

(២០៧) អនាទរិយំ បដិច្ច អនាហដេ កពឡេ មុ-ខទ្វារំ វិវរន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(២០៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ភុញ្ជមានេន សព្វំ ហត្ថំ មុខេ បក្ខិបន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(២០៩) អនាទរិយំ បដិច្ច សកពឡេន មុខេន ព្យាហរន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(២១០) អនាទរិយំ បដិច្ច បិណ្ឌុក្ខេបកំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(២០៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ កាលដែលពំនូតបាយមិនទាន់ដល់មាត់ ក៏ហាមាត់ចាំ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចគ្នានឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២០៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បរិភោគញាត់ម្រាមដៃទាំងអស់ទៅក្នុងមាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចគ្នានឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២០៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ និយាយទាំងពំនូតបាយនៅក្នុងមាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខានោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្ត ។

(២១០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បរិភោគបោះដុំបាយទៅក្នុងមាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចគ្នានឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២១១) អនាទរិយំ បដិច្ច កពឡាវច្ឆេទកំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកតោ) ។

(២១២) អនាទរិយំ បដិច្ច អវគណ្ឌការកំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកតោ) ។

(២១៣) អនាទរិយំ បដិច្ច ហត្ថនិទ្ធុនកំ ភុញ្ជន្តស្ស ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកតោ) ។

(២១៤) អនាទរិយំ បដិច្ច សិត្ថាវការកំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកតោ) ។

(២១៥) អនាទរិយំ បដិច្ច ជិវ្ហានិច្ឆារកំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកតោ) ។

(២១១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បរិភោគខាំកាត់ពំនូតបាយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២១២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បរិភោគបៀមទុលថ្ពាល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិក-សិក្ខាបទ) ។

(២១៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បរិភោគរលាស់ដៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(២១៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បរិភោគឲ្យជ្រុះគ្រាប់បាយត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ)

(២១៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បរិភោគលៀនអណ្ដាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ៖

(២១៦) អនាទរិយំ បដិច្ច ចបុចបុការកំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

កពឡវគ្គោ បញ្ចមោ ។

(២១៧) អនាទរិយំ បដិច្ច សុរុសុរុការកំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ តត្ថ បញ្ញត្តំ ។ កោសម្ពិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ សុរុសុរុការកំ ខីរំ បិវឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(២១៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ហត្ថនិល្លេហកំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(២១៦) ភិក្ខុណាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បរិភោគឲ្យឮបប់ ៗ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចកឋិនបឋមបាពដិកសិក្ខាបទ) ។

ចប់ កពឡវគ្គ ទី ៤

(២១៧) ភិក្ខុណាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បរិភោគឲ្យឮសុរុសុរុ (គ្រូក ៗ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរកោសម្ពី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងភិក្ខុច្រើនរូបផឹកទឹកដោះស្រស់ឲ្យឮសុរុសុរុ (គ្រូក ៗ) ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចកឋិនបឋមបាពដិកសិក្ខាបទ) ។

(២១៨) ភិក្ខុណាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បរិភោគលិទ្ធដៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចកឋិនបឋមបាពដិកសិក្ខាបទ) ។

(២១៩) អនាបត្តិយំ បដិច្ច បត្តនិល្លេហកំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(២២០) អនាបត្តិយំ បដិច្ច ឱដ្ឋនិល្លេហកំ ភុញ្ជន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(២២១) អនាបត្តិយំ បដិច្ច សាមិសេន ហត្ថេន បានីយថាលកំ បដិគ្គណ្ហន្តស្ស ទុក្កដំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ ភគ្គេសុ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ សាមិសេន ហត្ថេន បានីយថាលកំ បដិគ្គហេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។

(២២២) អនាបត្តិយំ បដិច្ច សសិត្ថកំ បត្តធោវនំ អន្តរឃរេ ឆឌ្ឌេន្តស្ស ទុក្កដំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ ភគ្គេសុ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ

(៦១៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បរិភោគលិទ្ធបាត្រ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។បេ។ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(៦២០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បរិភោគលិទ្ធបបូរមាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បេ ។ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(៦២១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ទទួលសៀនទឹក ដោយដៃដែលប្រឡាក់ដោយអាមិសៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទ្រង់បញ្ញត្ត ក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងដែនភគ្គៈ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ព្រោះរឿងភិក្ខុច្រើនរូប ទទួលសៀនទឹកដោយដៃដែលប្រឡាក់ដោយអាមិសៈ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចា ។

(៦២២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ចាក់ទឹកលាងបាត្រ ទាំងគ្រាប់បាយក្នុងបន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទ្រង់បញ្ញត្ត ក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងដែនភគ្គៈ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងភិក្ខុច្រើនរូបចាក់ទឹកលាង

សសិត្ថកំ បត្តធោវនំ អន្តរឃរេ ឆឌ្ឌេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។

(២២៣) អនាទរិយំ បដិច្ច ឆត្តបាណិស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឆត្តបាណិស្ស ធម្មំ ទេសេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២២៤) អនាទរិយំ បដិច្ច ទណ្ឌបាណិស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

បាត្រទាំងគ្រាប់បាយក្នុងបាត្រនោះផង ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចា ។

(៦៦៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ហើយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលមានឆត្រក្នុងដៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយ-ភិក្ខុសំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលមានឆត្រនៅក្នុងដៃ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(៦៦៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលមានដំបងក្នុងដៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(២២៥) អនាទរិយំ បដិច្ច សត្ថបាណិស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។បេ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២២៦) អនាទរិយំ បដិច្ច អាវុធបាណិស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។បេ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

សុរុសុរុវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

(២២៧) អនាទរិយំ បដិច្ច បាទុការូឡ្ហស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។បេ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២២៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្ស ដែលមានគ្រឿងសស្ត្រាក្នុងដៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(២២៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្ស ដែលមានគ្រឿងអាវុធ[១] ក្នុងដៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

ចប់ សុរុស្សុរុវគ្គ ទី ៦

(២២៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលពាក់ទ្រនាប់ជើង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

---

១ គ្រឿងប្រហារដែលប្រយោល មានមុខៗមិនមុតគ្លប់កាំភ្លើងធ្នូស្នា នឹងដំបងជាដើម ហៅថា អាវុធ ។

(២២៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧបាហនារូឡ្ហស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២២៩) អនាទរិយំ បដិច្ច យានគតស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២៣០) អនាទរិយំ បដិច្ច សយនគតស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២២៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលពាក់ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(២២៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលឋិតនៅលើយាន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(២៣០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលនៅលើដំណេក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(២៣១) អនាទរិយំ បដិច្ច បល្លត្ថិកាយ និសិន្នស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆដ្ឋំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២៣២) អនាទរិយំ បដិច្ច វេឋិតសីសស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆដ្ឋំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២២៣) អនាទរិយំ បដិច្ច ឱគុណ្ឋិតសីសស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុបញ្ញត្តិ ។ ឆដ្ឋំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២៣១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្ស ដែលអង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចា នឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(២៣២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្ស ដែលដួតក្បាល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(២៣៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្ស ដែលទទូរក្បាល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(២៣៤) អនាទរិយំ បដិច្ច ឆមាយំ និសីទិត្វា អាសនេ និសិន្នស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២៣៥) អនាទរិយំ បដិច្ច នីចេ អាសនេ និសីទិត្វា ឧច្ចេ អាសនេ និសិន្នស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២៣៦) អនាទរិយំ បដិច្ច ឋិតេន និសិន្នស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ។

(២៣៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ អង្គុយលើផែនដីសំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ កំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(៣២៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ អង្គុយលើអាសនៈទាបសំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលអង្គុយលើអាសនៈខ្ពស់ជាង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(២៣៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ឈរសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សដែលអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយ ។

(២៣៧) អនាទរិយំ បដិច្ច បច្ឆតោ គច្ឆន្តេន បុរ-
តោ គច្ឆន្តស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។
ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិស-
មុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ
ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(២៣៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧប្បថេន គច្ឆន្តេន
បថេន គច្ឆន្តស្ស ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។
ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិស-
មុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ
ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(២៣៩) អនាទរិយំ បដិច្ច ឋិតេន ឧច្ចារំ វា បស្សា-
វំ វា ករោន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា
អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន ស-
មុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ
ន វាចតោ ។

(៦៣៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរពីខាងក្រោយសំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលដើរអំពីមុខ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្ត ។

(៦៣៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរក្រៅផ្លូវសំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលដើរតាមផ្លូវ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្ត ។

(៦៣៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឈរបន្ទោបង់ឧច្ចារៈឬបស្សាវៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចា ។

(២៤០) អនាទរិយំ បដិច្ច ហរិតេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស ទុក្កដំ ។ បេ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។

(២៤១) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស ទុក្កដំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ អកំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។

បាទុកាវគ្គោ សត្តមោ ។

បញ្ចសត្តតិ សេក្ខិយា និដ្ឋិតា ។

មហាវិភង្គេ កត្ថបញ្ញត្តិវារំ និដ្ឋិតំ ។

(២៤០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បន្ទោបង់ឧច្ចារៈក្ដី បស្សាវៈក្ដី ស្ដោះទឹកមាត់ក្ដី ដាក់លើ (វត្ថុជាតិដើមឈើ) ដែលមានពណ៌ខៀវស្រស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចា ។

(២៤១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បន្ទោបង់ឧច្ចារៈក្ដី បស្សាវៈក្ដី ស្ដោះទឹកមាត់ក្ដី ដាក់ក្នុងទឹក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបានបន្ទោបង់ឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ស្ដោះទឹកមាត់ខ្លះ ដាក់ក្នុងទឹក ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចា ។

ចប់ បាទុកាវគ្គ ទី ៧ ។

សេខិយវគ្គ គឺវគ្គដែលភិក្ខុត្រូវសិក្សា មាន ៧៥ ចប់តែប៉ុណ្ណេះ ។

ចប់ វគ្គបញ្ញត្តិវារៈ ក្នុងមហាវិភង្គ ។

តស្សុទ្ទានំ

(១៤២) បរិមណ្ឌលំ បដិច្ឆន្នំ
សុសំវុតោក្ខិត្តចក្ខុនា
ឧក្ខិត្តោជ្ជគ្ឃិកា សទ្ទោ
តយោ ចេវ បចាលនា
ខម្ភំ ឱគុណ្ឋិតោ ចេវ
កុដិ បល្លត្ថិកាយ ច
សក្កច្ចំ បត្តសញ្ញី ច
សមសូបំ សមតិត្តិកំ
សក្កច្ចំ បត្តសញ្ញី ច
សបទានំ សមសូបកំ
ថូបតោ(១) ច បដិច្ឆន្នំ
វិញ្ញត្តុជ្ឈានសញ្ញិតា
ន មហន្តំ មណ្ឌលំ ទ្វារំ

---

១ ឱ. ម. ថូបកតោ ។

ឧទ្ទាននៃសេខិយវត្តនោះដូច្នេះ

(២៨២) រឿងភិក្ខុត្រូវស្លៀកដណ្តប់ ឲ្យជាបរិមណ្ឌល ១ រឿងភិក្ខុបិទបាំងកាយ ១ រឿងភិក្ខុសង្រួមឲ្យល្អ ១ រឿងភិក្ខុមានភ្នែកដាក់ចុះ ១ រឿងភិក្ខុសើយចីវរ ១ រឿងភិក្ខុធ្វើសំឡេងខ្លាំង ១ រឿងភិក្ខុគ្រលែងអវយវៈបីយ៉ាង ១ រឿងភិក្ខុស្ទឹមចង្កេះ ១ រឿងភិក្ខុទទូរក្បាល ១ រឿងភិក្ខុបំអើតជើង ១ រឿងភិក្ខុអង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ ១ រឿងភិក្ខុទទួលបិណ្ឌបាតដោយគោរព ១ រឿងភិក្ខុទទួលបិណ្ឌបាតមានសេចក្តីសំគាល់តែក្នុងបាត្រ ១ រឿងភិក្ខុទទួលបិណ្ឌបាត ឲ្យមានសម្លស្មើគ្នា ១ រឿងភិក្ខុទទួលបិណ្ឌបាត ឲ្យត្រឹមស្មើមាត់បាត្រ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់បិណ្ឌបាតដោយគោរព ១ រឿងភិក្ខុឆាន់បិណ្ឌបាតមានសេចក្តីសំគាល់តែក្នុងបាត្រ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់បិណ្ឌបាតរាបឲ្យស្មើ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់សម្លឲ្យស្មើនឹងបាយ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់ប្រមចុះអំពីកំពូលបាយ ១ រឿងភិក្ខុកកាយបាយលុបសម្លឬម្ហូប ១ រឿងភិក្ខុសុំបិណ្ឌបាត ១ រឿងភិក្ខុសំគាល់គិតនឹងលើកទោស ១ រឿងភិក្ខុមិនធ្វើពំនូតបាយឲ្យធំហួសប្រមាណ ១ រឿងភិក្ខុធ្វើពំនូតបាយឲ្យបរិមណ្ឌល ១ រឿងភិក្ខុហាមាត់ចាំ

មហាវិភង្គេ សោឡស មហាភិក សេក្ខិយករណ្ឌ ឧទ្ទានគាថា

សព្វហត្ថំ ន ព្យាហរេ
ឧក្ខេបោ ឆេទនា គណ្ឌោ
ធុនំ សិត្ថាវការកំ
ជិវ្ហានិច្ឆារកញ្ចេវ
ចបុចបុ សុរុសុរុ
ហត្ថោ បត្តោ ច ឱដ្ឋោ ច
សាមិសំ សិត្ថកេន ច
ឆត្តបាណិស្ស សទ្ធម្មំ
ន ទេសេន្តិ តថាគតា
ឯវមេវ ទណ្ឌបាណិស្ស
សត្ថអាវុធបាណិនំ
បាទុកា ឧបាហនា ចេវ
យានសេយ្យាគតស្ស ច
បល្លត្ថិកានិសិន្នស្ស
វេឋិតោគុណ្ឋិតស្ស ច
ឆមានីចាសនេ ឋានេ

ពំនូតបាយ ១ រឿងភិក្ខុញាត់ម្រាមដៃទាំងអស់ទៅក្នុងមាត់ ១ រឿងភិក្ខុនិយាយទាំងអាហារនៅក្នុងមាត់ ១ រឿងភិក្ខុបោះដុំបាយបរិភោគ ១ រឿងភិក្ខុខាំកាត់ពំនូតបាយ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់អាហារបៀមទុលថ្ពាល់ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់រលាស់ដៃ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់ឲ្យជ្រុះគ្រាប់បាយ ១ រឿងភិក្ខុលៀនអណ្តាត ១ រឿងភិក្ខុឆាន់ឮសូរចបុចបុ ១ ឮសូរសុរុសុរុ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់លិទ្ធដៃ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់លិទ្ធបាត្រ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់លិទ្ធបបូរមាត់ ១ រឿងភិក្ខុយកដៃដែលប្រឡាក់អាមិសទៅទទួលភាជន៍ទឹក ១ រឿងភិក្ខុចាក់ទឹកលាងបាត្រទាំងគ្រាប់បាយ ១ ព្រះតថាគតទាំងឡាយ មិនបានសំដែងព្រះសទ្ធម្មដល់មនុស្សដែលមានឆត្រក្នុងដៃ នឹងមនុស្សដែលមានដម្បងក្នុងដៃ នឹងមនុស្សមានគ្រឿងសស្ត្រា នឹងអាវុធក្នុងដៃ នឹងមនុស្សពាក់ទ្រនាប់ជើង ពាក់ស្បែកជើងបិតនៅលើយាននឹងលើដំណេក អង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ ជួតក្បាល ទទូរក្បាល នឹងមិនអង្គុយលើផែនដី សំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលអង្គុយនៅលើអាសនៈ មិនអង្គុយលើអាសនៈទាបសំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលអង្គុយលើអាសនៈខ្ពស់ មិនឈរសំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលអង្គុយ

បច្ឆតោ ឧប្បថេន ច
ឋិតកេន ច កាតព្វំ
ហរិតេ ឧទកម្ហិ ចាតិ ។

តេសំ វគ្គានំ ឧទ្ទានំ

(១៤៣) បរិមណ្ឌលំ ឧជ្ជគ្ឃិ
ខម្ភំ បិណ្ឌំ តថេវ ច
កពឡា សុរុសុរុ ច
បាទុកេន ច សត្តមាតិ ។

---

[២៤៤] មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អក្ខាយិតេ សរីរេ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស យេភុយ្យេន ខាយិតេ សរីរេ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស វិវដកតេ[១] មុខេ អង្គជាតំ បវេសេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោ ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

១ ឱ. វដ្ដកតេ ។ ម. វដ្ឋកតេ ។

មិនដើរក្រោយ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលដើរមុន មិនដើរក្រៅផ្លូវ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សដែលដើរតាមផ្លូវ រឿងភិក្ខុមិនត្រូវឈរបន្ទោបង់ឧច្ចារៈឬបស្សាវៈនឹងមិនត្រូវបន្ទោបង់ឧច្ចារៈ ឬបស្សាវៈលើវត្ថុស្រស់នឹងទឹក ។

ឧទ្ទាននៃវគ្គទាំងនោះ ដូច្នេះ

(២៨៣) បរិមណ្ឌលវគ្គ ១ ឧជ្ជគ្ឃិកវគ្គ ១ ខម្ភកតវគ្គ ១ បិណ្ឌបាតវគ្គ ១ កពឡវគ្គ ១ សុរុសុរុវគ្គ ១ បាទុកាវគ្គទីប្រាំពីរ ១ ។

---

(២៨៤) ភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម ត្រូវអាបត្តិ ៣ យ៉ាង គឺសេពមេថុនធម្មចំពោះសរីរៈដែលសត្វមិនទាន់ស៊ី ត្រូវអាបត្តិបារាជិក សេពមេថុនធម្មចំពោះសរីរៈដែលសត្វស៊ីហើយដោយច្រើន ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បញ្ចូលអង្គជាតទៅក្នុងមាត់ដែលហាតែមិនឲ្យប៉ះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម ត្រូវអាបត្តិ ៣ យ៉ាងនេះឯង ។

[២៤៨] អទិន្នំ អាទិយន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អទិន្នំ អាទិយន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បញ្ចមាសកំ វា អតិរេកបញ្ចមាសកំ វា អគ្ឃនកំ អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស អតិរេកមាសកំ វា ឩនបញ្ចមាសកំ វា អគ្ឃនកំ អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស មាសកំ វា ឩនមាសកំ វា អគ្ឃនកំ អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អទិន្នំ អាទិយន្តោ ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

[២៤៩] សញ្ចិច្ច មនុស្សវិគ្គហំ ជីវិតា វោរោបេន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ សញ្ចិច្ច មនុស្សវិគ្គហំ ជីវិតា វោរោបេន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ មនុស្សំ ឧទ្ទិស្ស ឱបាតំ ខណតិ បបតិត្វា មរិស្សតីតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស បបតិតេ ទុក្ខា វេទនា ឧប្បជ្ជតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស មរតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស សញ្ចិច្ច មនុស្សវិគ្គហំ ជីវិតា វោរោបេន្តោ ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(២៤៥) ភិក្ខុកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុកាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនឲ្យត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យគួរដល់ថ្លៃ ៥ មាសកក្តី លើសពី ៥ មាសកក្តី ដោយថេយ្យ-ចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបារាជិក កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ គួរដល់ថ្លៃលើសពី ១ មាសកក្តី ខ្វះពី ៥ មាសកក្តី ដោយថេយ្យចិត្ត ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ គួរដល់ថ្លៃ ១ មាសកក្តី ខ្វះពី ១ មាសកក្តី ដោយថេយ្យចិត្ត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ ត្រូវអាបត្តិ ៣ នេះឯង ។

(២៤៦) ភិក្ខុក្លែងផ្តាច់បង់ភងកាយ របស់មនុស្សឲ្យធ្លាក់ចុះចាកជីវិតត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុក្លែងផ្តាច់បង់ភងកាយរបស់មនុស្សឲ្យធ្លាក់ចុះចាកជីវិត ត្រូវអាបត្តិ ៣ យ៉ាង គឺ ជីករណ្តៅចំពោះមនុស្ស ដោយប៉ុនប៉ងថា អ្នកណានីមួយនឹងធ្លាក់ស្លាប់ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើមនុស្សនោះធ្លាក់ទៅហើយកើតទុក្ខវេទនាឡើង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ (បើ) មនុស្សនោះស្លាប់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុក្លែងផ្តាច់បង់ជីវិតរបស់មនុស្ស ត្រូវអាបត្តិ ៣ នេះឯង ។

(២៤៧) អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បាបិច្ឆោ ឥច្ឆាបកតោ អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស យោ តេ វិហារេ វសតិ សោ ភិក្ខុ អរហាតិ ភណតិ បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ន បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបន្តោ ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

ចតុត្ថោ បារាជិកា និដ្ឋិតា ។

(២៤៨) ឧបក្កមិត្វា អសុចិំ មោចេន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ ឧបក្កមិត្វា អសុចិំ មោចេន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ន មុច្ចតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស បយោគេ ទុក្កដំ ។

(២៤៧) ភិក្ខុពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្មដែលមិនមាន ដែលមិនពិត ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន ដែលមិនពិត ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក មានសេចក្តីប្រាថ្នាគ្របសង្កត់ហើយ ពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន ដែលមិនពិត ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុនិយាយកុហកថា ភិក្ខុណានៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះជាព្រះអរហន្ត កាលបើអ្នកស្តាប់ដឹងច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បើពុំដឹងច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន ដែលមិនពិត ត្រូវអាបត្តិ ៣ នេះឯង ។

ចប់ បារាជិក ៤ ។

(២៤៨) ភិក្ខុព្យាយាមបញ្ចេញអសុចិ ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុព្យាយាមបញ្ចេញអសុចិ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ គិតព្យាយាមទាល់តែអសុចិឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស គិតព្យាយាម តែអសុចិមិនឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ គ្រាន់តែព្យាយាម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៤៩) មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៥០) មាតុគ្គាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសេន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណម្បិ ភណតិ អវណ្ណម្បិ ភណតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ ឋបេត្វា អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ អាទិស្ស វណ្ណម្បិ ភណតិ អវណ្ណម្បិ ភណតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស កាយប្បដិពទ្ធំ អាទិស្ស វណ្ណម្បិ ភណតិ អវណ្ណម្បិ ភណតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៥១) អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសេន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ មាតុគ្គាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស បណ្ឌកស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ

(២៤៩) ភិក្ខុដល់ព្រមនូវកាយសំសគ្គៈ មួយអន្លើដោយមាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ភិក្ខុស្ទាបអង្អែលកាយ (ស្រី) ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ស្ទាបអង្អែលវត្ថុដែលជាប់ដោយកាយ (ស្រី) ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ស្ទាបអង្អែលវត្ថុដែលជាប់ដោយកាយ (ស្រី) ដោយវត្ថុជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៥០) ភិក្ខុនិយាយបែបនឹងមាតុគ្រាមដោយសំដីអាក្រក់ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ភិក្ខុនិយាយសរសើរក្តី និយាយតិះដៀលក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គឬបស្សាវមគ្គ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស និយាយសរសើរក្តី និយាយតិះដៀលក្តី ចំពោះអវយវៈពីត្រឹមដងកាំបិតចុះមកខាងក្រោម ពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅខាងលើ វៀរលែងតែវច្ចមគ្គនឹងបស្សាវមគ្គចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ និយាយសរសើរក្តី និយាយតិះដៀលក្តី ចំពោះវត្ថុជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៥១) ភិក្ខុនិយាយសរសើរការបម្រើកាមដើម្បីខ្លួន ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ និយាយសរសើរការបម្រើកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់មាតុ-គ្រាម ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស និយាយសរសើរការបម្រើកាមដើម្បីខ្លួន

វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តិរច្ឆានគតស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៨២) សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ ន បច្ចាហរតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស បដិគ្គណ្ហាតិ ន វីមំសតិ ន បច្ចាហរតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៨៣) សញ្ញាចិកាយ កុដឹ ការាបេន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឯកបិណ្ឌេ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មឹ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៨៤) មហល្លកំ វិហារំ ការាបេន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឯកបិណ្ឌេ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មឹ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ក្នុងសំណាក់បណ្ឌក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ និយាយសរសើរការបម្រើកាម ដើម្បីខ្លួនក្នុងសំណាក់តិរច្ឆាន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៨២) ភិក្ខុប្រព្រឹត្តការដឹកនាំ (ពាក្យប្រុសស្រី) ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ទទួលពាក្យខាង (ប្រុស) ហើយទៅនិយាយល្បងមើល (នឹងស្រី) ហើយត្រឡប់មកប្រាប់ (ខាងប្រុសវិញ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ទទួលពាក្យហើយទៅនិយាយល្បងមើល តែមិនត្រឡប់មកប្រាប់វិញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ទទួលពាក្យហើយ តែមិនទៅនិយាយល្បងមើល មិនត្រឡប់មកប្រាប់វិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៨៣) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើកុដិ ដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍ពីគេមក ដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ឲ្យគេធ្វើត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគ (ដែលធ្វើ) កាលបើមិនទាន់បូកលាបដុំកំបោរ ឬដីស្អិតមួយដុំនៅឡើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ កាលបើបានបូកលាបដុំកំបោរ ឬដីស្អិតមួយដុំនោះស្រេចហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(២៨៤) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើវិហារធំ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ឲ្យគេធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគ (ដែលប្រើគេឲ្យធ្វើ) កាលបើមិនទាន់បូកលាបដុំកំបោរ ឬដីស្អិតមួយដុំ នៅឡើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ កាលបើបានបូកលាបដុំកំបោរ ឬ ដីស្អិតមួយដុំនោះ ស្រេចហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(២៥៥) ភិក្ខុំ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អនោកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ឱកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ឱមសវាទស្ស ។

(២៥៦) ភិក្ខុំ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អនោកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ឱកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ឱមសវាទស្ស ។

(២៥៧) សង្ឃភេទកោ ភិក្ខុ យាវតតិយំ សមនុភាសិយមានោ ន បដិនិស្សជ្ជន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៩៥) ភិក្ខុចោទភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិបារាជិក មិនមានមូល ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ មិនសូមឱកាសជាមុនសិន ហើយចោទ ដោយមានប្រាថ្នា ដើម្បីឲ្យឃ្លាតចាកព្រហ្មចារ្យ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស នឹងទុក្កដ ភិក្ខុសូមឱកាសជាមុនហើយទើបចោទ ដោយមានប្រាថ្នានឹងដែរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះពោលពាក្យចាក់ដោត ។

(២៩៦) ភិក្ខុចោទភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិបារាជិក ព្រោះអាស្រ័យគ្រឿងអាងណាមួយ គ្រាន់តែជាលេសនៃអធិករណ៍ជាចំណែកដទៃ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ភិក្ខុមិនសូមឱកាស (ជាមុន) ហើយចោទ ដោយមានប្រាថ្នា ដើម្បីឲ្យឃ្លាតចាកព្រហ្មចារ្យ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស នឹងទុក្កដ សូមឱកាស (ជាមុន) ហើយចោទ ដោយមានប្រាថ្នានឹងដែរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះពោលពាក្យចាក់ដោត ។

(២៩៧) ភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃ កាលបើសង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មអស់វារៈ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងខណៈសូត្រញត្តិ (ដំបូង) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ដោយសូត្រកម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ក្នុងខណៈសូត្រកម្មវាចាចប់ ។

(២៥៨) ភេទកានុវត្តកា ភិក្ខូ យាវតតិយំ សមនុភាសិយមានា នប្បដិនិស្សជ្ជន្តា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជន្តិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៥៩) ទុព្ពចោ ភិក្ខុ យាវតតិយំ សមនុភាសិយមានោ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៦០) កុលទូសកោ ភិក្ខុ យាវតតិយំ សមនុភាសិយមានោ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

តេរស សង្ឃាទិសេសា និដ្ឋិតា ។

(៦៥៨) ពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃ កាលបើសង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្ម អស់វារៈជាគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងខណៈសូត្រញត្តិ (ជាដំបូង) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ដោយសូត្រកម្មវាចាពីរដង ត្រូវសង្ឃាទិសេស ក្នុងខណៈសូត្រកម្មវាចាចប់ ។

(៦៥៩) ភិក្ខុដែលគេប្រដៅបានដោយក្រ កាលបើសង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្ម អស់វារៈជាគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងខណៈសូត្រញត្តិ (ជាដំបូង) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ដោយសូត្រកម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ក្នុងខណៈសូត្រកម្មវាចាចប់ ។

(៦៦០) ភិក្ខុប្រទូស្តត្រកូល កាលបើសង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្ម អស់វារៈជាគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងខណៈសូត្រញត្តិ (ដំបូង) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ដោយសូត្រកម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ក្នុងខណៈសូត្រកម្មវាចាចប់ ។

ចប់ សង្ឃាទិសេស ១៣ ។

(២៦១) អតិរេកចីវរំ ទសាហំ អតិក្កាមេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៦២) ឯករត្តឹ តិចីវរេន វិប្បវសន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៦៣) អកាលចីវរំ បដិគ្គហេត្វា មាសំ អតិក្កាមេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៦៤) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោវាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ធោវាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ធោវាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៦៥) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ ចីវរំ បដិគ្គណ្ហន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ គណ្ហាតិ បយោគេ ទុក្កដំ គហិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៦៦) អញ្ញាតកំ គហបតឹ វា គហបតានឹ វា ចីវរំ វិញ្ញាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វិញ្ញាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៦១) ភិក្ខុទុកអតិរេកចីវរឲ្យកន្លងហួស ១០ ថ្ងៃទៅ ត្រូវអាបត្តិ១ គឺ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៦២) ភិក្ខុនៅប្រាសចាកត្រៃចីវរ អស់មួយរាត្រី ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៦៣) ភិក្ខុទទួលអកាលចីវរ ហើយទុកឲ្យកន្លងហួសមួយខែទៅ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៦៤) ភិក្ខុប្រើភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិឲ្យលាងចីវរចាស់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលប្រើឲ្យលាង លុះឲ្យលាងរួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៦៥) ភិក្ខុទទួលចីវរអំពីដៃភិក្ខុនី ដែលមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលទទួល លុះទទួលបានមកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៦៦) ភិក្ខុសូមចីវរនឹងគហបតិក្តី គហបតានីក្តី ដែលមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺភិក្ខុកំពុងសូម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលសូម លុះសូមបានមកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៦៧) អញ្ញាតកំ គហបតឹ វា គហបតានឹ វា ត-
តុត្តរឹ ចីវរំ វិញ្ញាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វិញ្ញាបេ-
តិ បយោគេ ទុក្កដំ វិញ្ញាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៦៨) បុព្វេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកំ គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ វិកប្បំ អាបន្នេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៦៩) បុព្វេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកេ គហបតិកេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ វិកប្បំ អាបន្នេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៧០) អតិរេកតិក្ខត្តុំ ចោទនាយ អតិរេកឆក្ខត្តុំ ឋានេន ចីវរំ អភិនិប្ផាទេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អភិនិប្ផាទេតិ បយោគេ ទុក្កដំ អភិនិប្ផាទិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ

កឋិនវគ្គោ បឋមោ ។

(២៦៧) ភិក្ខុសូមចីវរនឹងគហបតិក្តី នឹងគហបតានីក្តី ដែលមិនមែនជាញាតិ ឲ្យច្រើនលើសពីសង្ស័នឹងបីពរនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងសូម លុះសូមបានមកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៦៨) ភិក្ខុដែលគេមិនបានបវារណាទុកជាមុន ហើយចូលទៅរកគហបតី ដែលមិនមែនជាញាតិ ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ (ចង់បានឲ្យល្អហួសហេតុ) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ លុះកំណត់ចីវរបានហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៦៩) ភិក្ខុដែលគេមិនបានបវារណាទុកជាមុន ហើយចូលទៅរកគហបតីទាំងឡាយ ដែលមិនមែនជាញាតិ ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ លុះកំណត់ក្នុងចីវររួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៧០) ភិក្ខុឲ្យចីវរសម្រេចបានដោយការតឹងទារឲ្យលើសអំពី ៣ ដង ដោយការឈរឲ្យលើសអំពី ៦ ដង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យចីវរសម្រេច កាលបើចីវរសម្រេចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ កឋិនវគ្គ ទី ១ ។

(២៧១) កោសិយមិស្សកំ សន្ថតំ ការាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៧២) សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៧៣) អនាទិយិត្វា តុលំ ឱទាតានំ តុលំ គោចរិយានំ នវំ សន្ថតំ ការាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៧៤) អនុវស្សំ សន្ថតំ ការាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៧៥) អនាទិយិត្វា បុរាណសន្ថតស្ស សាមន្តា សុគតវិទត្ថឹ នវំ និសីទនសន្ថតំ ការាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៧១) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថត លាយដោយសូត្រ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើស្រេចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៧២) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថត ដោយរោមចៀមមានពណ៌ខ្មៅសុទ្ធ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើស្រេចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៧៣) ភិក្ខុធ្វើសន្ថតថ្មី មិនលាយរោមចៀមស ទម្ងន់មួយជញ្ជីង រោមចៀមក្រហម ទម្ងន់មួយជញ្ជីង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើរួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបា-ចិត្តិយៈ ។

(២៧៤) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតរាល់ ៗ ឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើរួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៧៥) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតសម្រាប់អង្គុយថ្មី មិនលាយសន្ថតចាស់ មួយចំអាមព្រះសុគត ដោយជុំវិញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលប្រើឲ្យគេធ្វើ លុះប្រើឲ្យគេធ្វើរួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៧៦) ឯឡកលោមានិ បដិគ្គហេត្វា តិយោជនំ អតិក្កាមេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បឋមំ បាទំ តិយោជនំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៧៧) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ឯឡកលោមានិ ធោវាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ធោវាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ធោវាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៧៨) រូបិយំ បដិគ្គណ្ហន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ គណ្ហាតិ បយោគេ ទុក្កដំ គហិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៧៩) នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ សមាបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ សមាបន្នេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៨០) នានប្បការកំ កយវិក្កយំ សមាបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ សមាបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ សមាបន្នេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

កោសិយវគ្គោ ទុតិយោ ។

(២៧៦) ភិក្ខុទទួលកោមចៀម ហើយនាំយកឲ្យកន្លងហួស ៣ យោជន៍ទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ឈានជំហានដំបូងឲ្យកន្លងហួស ៣ យោជន៍ទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានទី ២ ឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៧៧) ភិក្ខុប្រើភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិ ឲ្យលាងកោមចៀម ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលប្រើឲ្យគេលាង លុះប្រើឲ្យគេលាងរួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៧៨) ភិក្ខុទទួលរូបិយៈ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលទទួល លុះទទួលរួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៧៩) ភិក្ខុប្រព្រឹត្តទិញដូរដោយរូបិយៈ មានប្រការផ្សេងៗ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលប្រព្រឹត្ត (ការលក់ដូរ) លុះប្រព្រឹត្តរួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៨០) ភិក្ខុប្រព្រឹត្តទិញដូរ របស់មានប្រការផ្សេងៗ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលខំប្រព្រឹត្ត លុះប្រព្រឹត្តរួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ កោសិយវគ្គ ទី ២ ។

(២៨១) អតិរេកបត្តំ ទសាហំ អតិក្កាមេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៨២) ឩនបញ្ចពន្ធនេន បត្តេន អញ្ញំ នវំ បត្តំ ចេតាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ចេតាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៨៣) ភេសជ្ជានិ បដិគ្គហេត្វា សត្តាហំ អតិក្កាមេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៨៤) អតិរេកមាសេ សេសេ គិម្ហានំ(១) វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិយេសតិ បយោគេ ទុក្កដំ បរិយិដ្ឋេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៨៥) ភិក្ខុស្ស សាមំ ចីវរំ ទត្វា កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អច្ឆិន្ទតិ បយោគេ ទុក្កដំ អច្ឆិន្នេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(២៨៦) សាមំ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វាយាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វាយាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

---

១ ឱ. ម. គិម្ហានេ ។

(២៨១) ភិក្ខុទុកអតិរេកបាត្រ ឲ្យកន្លងហួស ១០ ថ្ងៃទៅ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៨២) ភិក្ខុមានបាត្រ មានបំណះមិនទាន់ដល់ ៥ អន្លើ ហើយសូមបាត្រថ្មីដទៃទៀត ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលសូម លុះសូមបានមកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៨៣) ភិក្ខុទទួលភេសជ្ជៈទាំងឡាយហើយ ទុកឲ្យកន្លងហួស ៧ ថ្ងៃទៅ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៨៤) ភិក្ខុស្វែងរកវស្សិកសាដកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង ក្នុងកាលដ៏លើសអំពីខែខាងចុងនៃរដូវក្តៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលស្វែងរក លុះស្វែងរកបានមកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៨៥) ភិក្ខុឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុដទៃគ្នាដោយខ្លួនឯង ហើយក្រោធអាក់អន់ចិត្ត ក៏ដណ្តើមយកវិញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលដណ្តើម លុះដណ្តើមបានមកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៨៦) ភិក្ខុសូមអំបោះដោយខ្លួនឯង យកមកឲ្យជាងតម្បាញត្បាញចីវរ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលប្រើគេឲ្យត្បាញ លុះប្រើគេឲ្យត្បាញរួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[២៨៧] បុព្វេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកស្ស គហបតិកស្ស តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ វិកប្បំ អាបន្នេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

[២៨៨] អច្ចេកចីវរំ បដិគ្គហេត្វា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

[២៨៩] តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបិត្វា អតិរេកឆារត្តំ វិប្បវសន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

[២៩០] ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ អត្តនោ បរិណាមេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិណាមេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បរិណាមិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

បត្តវគ្គោ តតិយោ ។

តឹស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា ។

(២៨៧) ភិក្ខុដែលគេមិនបានបវារណាទុកជាមុន ហើយចូលទៅរកជាងតម្បាញរបស់គហបតីមិនមែនជាញាតិ ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំណត់ លុះកំណត់រួចហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៨៨) ភិក្ខុទទួលអច្ចេកចីវរទុកឲ្យកន្លងហួសសម័យនៃចីវរកាលទៅ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(២៨៩) បណ្ដាចីវរទាំង ៣ ភិក្ខុទុកចីវរណាមួយ ក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ហើយនៅប្រាសចាកលើស ៦ រាត្រីទៅ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺនិស្សគ្គិយ-បាចិត្តិយៈ ។

(២៩០) ភិក្ខុដឹងថាលាភ របស់សង្ឃដែលគេបង្អោនទៅ (ដើម្បីសង្ឃ) ត្រឡប់បង្អោនមក ដើម្បីខ្លួនវិញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលបង្អោនមក លុះបង្អោនបានមកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ បត្តវគ្គ ទី ៣ ។

ចប់ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ៣០ ។

(២៩១) សម្បជានមុសា ភាសន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ សម្បជានមុសា ភាសន្តោ បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បាបិច្ឆោ ឥច្ឆាបកតោ អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ភិក្ខុំ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស យោ តេ វិហារេ វសតិ សោ ភិក្ខុ អរហាតិ ភណតិ បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស នប្បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស សម្បជានមុសាវាទេ បាចិត្តិយំ សម្បជានមុសា ភាសន្តោ ឥមា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(២៩២) ឱមសន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧបសម្បន្នំ ឱមសតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស អនុបសម្បន្នំ ឱមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២៩៣) បេសុញ្ញំ ឧបសំហរន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស អនុបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤៩១) ភិក្ខុពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុពោលពាក្យកុហក ដោយដឹងខ្លួន ត្រូវអាបត្តិ ៤ គឺ ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក មានសេចក្តីប្រាថ្នាគ្របសង្កត់ហើយ ពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន ដែលមិនពិត ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុចោទភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុពន្យល់គេថា ភិក្ខុណានៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះជាព្រះអរហន្ត បើគេដឹងច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បើគេមិនដឹងច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ និយាយកុហក (តាមធម្មតា) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះពោលសម្បជានមុសាវាទ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ត្រូវអាបត្តិទាំង ៤ នេះឯង ។

(៤៩២) ភិក្ខុពោលពាក្យចាក់ដោត ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ពោលចាក់ដោតឧបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ពោលចាក់ដោតអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៩៣) ភិក្ខុបង្កពាក្យញុះញង់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុបង្កពាក្យញុះញង់ ដល់ឧបសម្បន្នផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ បង្កពាក្យញុះញង់ដល់អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៩៤) អនុបសម្បន្នំ បទសោ ធម្មំ វាចេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វាចេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បទេ បទេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៩៥) អនុបសម្បន្នេន ឧត្តរិទិរត្តតិរត្តំ សហសេយ្យំ កប្បេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ និបន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៩៦) មាតុគ្គាមេន សហសេយ្យំ កប្បេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ និបន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៩៧) មាតុគ្គាមស្ស ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ទេសេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បទេ បទេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៩៨) អនុបសម្បន្នស្ស ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ភូតំ អារោចេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អារោចេតិ បយោគេ ទុក្កដំ អារោចិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៩៤) ភិក្ខុបង្រៀនធម៌ជាបទចំពោះអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលបង្រៀន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ១ បទ ។

(២៩៥) ភិក្ខុសម្រេចការដេក ជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន លើស ២-៣ រាត្រីឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលប្រាសដេក លុះដេកស៊ប់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(២៩៦) ភិក្ខុសម្រេចការដេកជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលប្រាសដេក លុះដេកស៊ប់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(២៩៧) ភិក្ខុសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមដោយវាចាលើសអំពី ៥-៦ មាត់ឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងសំដែង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ រាល់ ១ បទ ។

(២៩៨) ភិក្ខុប្រាប់ឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមានពិតប្រាកដដល់អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងប្រាប់ លុះប្រាប់រួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(២៩៩) ភិក្ខុស្ស ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អារោចេតិ ប-យោគេ ទុក្កដំ អារោចិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣០០) បឋវឹ ខណន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ខណតិ បយោគេ ទុក្កដំ បហារេ បហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

មុសាវាទវគ្គោ បឋមោ ។

(៣០១) ភូតគាមំ ឆេទេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឆេទេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បហារេ បហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣០២) អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អនារោបិតេ អញ្ញវាទកេ អញ្ញេនញ្ញំ បដិច-រតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អារោបិតេ អញ្ញវាទកេ អញ្ញេ-នញ្ញំ បដិចរតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៩៩) ភិក្ខុប្រាប់ទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុផងគ្នា ដល់អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងប្រាប់ លុះប្រាប់រួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣០០) ភិក្ខុជីកដី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគ (ដែលផ្គងនឹងជីក) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ៗ វារៈដែលជីក ។

ចប់ មុសាវាទវគ្គ ទី ១ ។

(៣០១) ភិក្ខុធ្វើភូតគាមឲ្យឃ្លាតចាកទី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគ (ដែលផ្គងនឹងធ្វើឲ្យឃ្លាតចាកទី) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ៗ វារៈដែលប្រហារ ។

(៣០២) ភិក្ខុពោលបិទបាំងពាក្យដទៃ ដោយពាក្យដទៃ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ កាលបើអញ្ញវាទកកម្ម ដែលសង្ឃមិនទាន់លើកឡើងទេ ភិក្ខុពោលបិទបាំងពាក្យដទៃ ដោយពាក្យដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើអញ្ញវាទកកម្មដែលសង្ឃបានលើកឡើងហើយ ភិក្ខុនៅតែពោលបិទបាំងពាក្យដទៃ ដោយពាក្យដទៃ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣០៣) ភិក្ខុំ ឧជ្ឈាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧជ្ឈាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧជ្ឈាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣០៤) សង្ឃិកំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា ភិសឹ វា កោច្ឆំ វា អជ្ឈោកាសេ សន្ថរិត្វា អនុទ្ធរិត្វា អនាបុច្ឆា បក្កមន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បឋមំ បាទំ លេឌ្ឌុបាតំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣០៥) សង្ឃិកេ វិហារេ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា អនុទ្ធរិត្វា អនាបុច្ឆា បក្កមន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បឋមំ បាទំ បរិក្ខេបំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣០៦) សង្ឃិកេ វិហារេ ជានំ បុព្វុបគតំ ភិក្ខុំ អនុបខជ្ជ សេយ្យំ កប្បេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ និបន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣០៣) ភិក្ខុឲ្យភិក្ខុដទៃពោលទោសភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេពោលទោស លុះឲ្យគេពោលទោសហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣០៤) ភិក្ខុលាគ្រែក្តី តាំងក្តី ពូកក្តី កៅអីក្តី ជារបស់សង្ឃ ទុកក្នុងទីវាល មិនសាយកមកទុកវិញ ទាំងមិនបានប្រាប់ (អ្នកឯទៀតឲ្យសាយកមកទុកវិញ) ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺឈានជំហានជាដំបូង ឲ្យកន្លងហួសលេឌ្ឌុបាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានទី ២ ឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣០៥) ភិក្ខុក្រាលកម្រាលសម្រាប់ដេកក្នុងវិហាររបស់សង្ឃ ហើយមិនសាយកមកទុកវិញ ទាំងមិនបានប្រាប់ (អ្នកឯទៀតឲ្យសាយកមកទុកវិញ) ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ឈានជំហានជាដំបូង ឲ្យកន្លងផុតរបងទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានទី ២ ឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣០៦) ភិក្ខុដឹងថា មានភិក្ខុផងគ្នាចូលទៅមុន ក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ ហើយចូលជ្រៀតប្រៀតទៅ សម្រេចការដេក ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបដេក លុះដេកស៊ប់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣០៧) ភិក្ខុំ កុបិតោ អនត្តមនោ សង្ឃិកា វិហារា និក្កឌ្ឍេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និក្កឌ្ឍតិ បយោគេ ទុក្កដំ និក្កឌ្ឍិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣០៨) សង្ឃិកេ វិហារេ ឧបរិ វេហាសកុដិយា អាហច្ចបាទកំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា អភិនិសីទន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អភិនិសីទតិ បយោគេ ទុក្កដំ អភិនិសិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣០៩) ទ្វិត្តិបរិយាយេ អធិដ្ឋហិត្វា តទុត្តរឹ អធិដ្ឋហន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អធិដ្ឋេតិ បយោគេ ទុក្កដំ អធិដ្ឋិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១០) ជានំ សប្បាណកំ ឧទកំ តិណំ វា មត្តិកំ វា សិញ្ចន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ សិញ្ចតិ បយោគេ ទុក្កដំ សិញ្ចិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ភូតគាមវគ្គោ ទុតិយោ ។

(៣០៧) ភិក្ខុក្រោធអាក់អន់ចិត្ត ក៏ទន់ទាញភិក្ខុផងគ្នាចាកវិហារជារបស់សង្ឃ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបទន់ទាញ លុះទន់ទាញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣០៨) ភិក្ខុអង្គុយសន្ធឹតលើគ្រែក្តី តាំងក្តី ដែលមានជើងគ្រាន់តែផ្គុំទុក ឰដ៏ថ្នក់ខាងលើ ក្នុងវិហាររបស់សង្ឃ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងអង្គុយសន្ធឹត លុះអង្គុយសន្ធឹត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣០៩) ភិក្ខុធ្វើការប្រក់បានត្រឹមតែ ២-៣ ជាន់ កាលបើប្រក់ឲ្យលើសអំពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងប្រក់ លុះប្រក់ ត្រូវកាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣១០) ភិក្ខុដឹងថាទឹកមានសត្វហើយ ស្រោចស្មៅក្តី ដីក្តី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងស្រោច លុះស្រោច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ ភូតគាមវគ្គ ទី ២ ។

(៣១១) អសម្មតោ ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឱវទតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឱវទិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១២) អត្ថង្គតេ សុរិយេ ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឱវទតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឱវទិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៣) ភិក្ខុនុបស្សយំ ឧបសង្កមិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឱវទតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឱវទិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៤) អាមិសហេតុ ភិក្ខូ ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តីតិ ភណន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភណតិ បយោគេ ទុក្កដំ ភណិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៥) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ចីវរំ ទេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ទេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ទិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១១) ភិក្ខុដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ហើយទៅទូន្មានភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលទូន្មាន លុះទូន្មាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣១២) ភិក្ខុទូន្មានពួកភិក្ខុនី ក្នុងវេលាព្រះអាទិត្យអស្តង្គត ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងទូន្មាន លុះទូន្មាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣១៣) ភិក្ខុចូលទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុនី ហើយទូន្មានពួកភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងទូន្មាន លុះទូន្មាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣១៤) ភិក្ខុនិយាយថា ភិក្ខុទាំងឡាយទូន្មានពួកភិក្ខុនី ព្រោះហេតុតែអាមិសៈ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងនិយាយ លុះនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣១៥) ភិក្ខុឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនី ដែលមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងឲ្យ លុះឲ្យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣១៦) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ចីវរំ សិព្វេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ សិព្វេតិ បយោគេ ទុក្កដំ អារាបេ អារាបេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៧) ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិបជ្ជតិ ប-យោគេ ទុក្កដំ បដិបន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៨) ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ សំវិធាយ ឯកំ នាវំ អភិរូហន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អភិរូហតិ បយោ-គេ ទុក្កដំ អភិរូឡ្ហេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៩) ជានំ ភិក្ខុនីបរិបាចិតំ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជ-ន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហា-តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អា-បត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣២០) ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និសីទតិ បយោគេ ទុក្កដំ និសិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ឱវាទវគ្គោ តតិយោ ។

(៣១៦) ភិក្ខុដេរចីវរឲ្យភិក្ខុនី ដែលមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគ ដែលរៀបនឹងដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ៗ ថ្នេរ ដែលដេរ) ។

(៣១៧) ភិក្ខុបបួលភិក្ខុនីដើរទៅ កាន់ផ្លូវឆ្ងាយមួយជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងដើរទៅ លុះដើរទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣១៨) ភិក្ខុបបួលភិក្ខុនីឡើងជិះទូកមួយជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងឡើងជិះ លុះឡើងជិះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣១៩) ភិក្ខុដឹងហើយឆាន់បិណ្ឌបាតដែលភិក្ខុនីពាត់ចែង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួល ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ ករៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣២០) ភិក្ខុមួយរូបសម្រេចការអង្គុយ ក្នុងទីកំបាំង ជាមួយនឹងភិក្ខុនីតែមួយរូប ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងអង្គុយ លុះអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ ឱវាទវគ្គទី ៣ ។

(៣៦១) តទុត្តរិំ អាវសថបិណ្ឌំ ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦២) គណភោជនំ ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៣) បរម្បរភោជនំ ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៤) ទ្វត្តិបត្តបូរេ បូវេ បដិគ្គហេត្វា តទុត្តរិំ បដិគ្គណ្ហន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិគ្គណ្ហាតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិគ្គហិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៥) ភុត្តាវី បវារិតោ អនតិរិត្តំ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣២១) ភិក្ខុឆាន់បិណ្ឌបាតក្នុងផ្ទះសំណាក់ឬរោងឆាន់ ឲ្យលើសអំពីមួងទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ ករៈ ដែលលេបចូលទៅ ។

(៣២២) ភិក្ខុឆាន់គណភោជន ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ ករៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣២៣) ភិក្ខុឆាន់បរម្បរភោជន ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ ករៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣២៤) ភិក្ខុទទួលនំបានត្រឹម ២-៣ បាត្រ កាលបើទទួលឲ្យលើសពីនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងទទួល លុះទទួល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣២៥) ភិក្ខុឆាន់រួចហើយ ហាមភត្តហើយ បែរទៅឆាន់ខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈ ដែលជាអនតិរិត្តៈ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ ករៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣២៦) ភិក្ខុំ ភុត្តាវិំ បវារិតំ អនតិរិត្តេន ខាទនីយេន វា ភោជនីយេន វា អភិហដ្ឋុំ បវារេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ តស្ស វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ភោជនបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣២៧) វិកាលេ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣២៨) សន្និធិការកំ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣២៩) បណីតភោជនានិ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៦) ភិក្ខុបវារណាបន្ទំភិក្ខុផងគ្នាដែលឆាន់រួចហើយ ហាមភត្តហើយ ដោយខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈ ដែលជាអនតិរិត្តៈ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងទំពាស៊ីនឹងឆាន់ តាមពាក្យរបស់ភិក្ខុនោះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឆាន់រួចស្រេចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៦៧) ភិក្ខុឆាន់ខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈ ក្នុងវេលាវិកាល ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួល ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ ករៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣៦៨) ភិក្ខុឆាន់ខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈ ដែលខ្លួនធ្វើឲ្យជាសន្និធិ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ ករៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣៦៩) ភិក្ខុសូមបណីតភោជន ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនឯងមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួល ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ ករៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣៣០) អទិន្នំ មុខទ្វារំ អាហារំ អាហរន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ភោជនវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

(៣៣១) អចេលកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សហត្ថា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ទេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ទេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ទិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣២) ភិក្ខុំ ឯហាវុសោ គាមំ វា និគមំ វា បិណ្ឌាយ បវិសិស្សាមាតិ តស្ស ទាបេត្វា វា អទាបេត្វា វា ឧយ្យោជេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧយ្យោជេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧយ្យោជិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៣) សភោជនេ កុលេ អនុបខជ្ជ និសជ្ជំ កប្បេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និសីទតិ បយោគេ ទុក្កដំ និសិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣០) ភិក្ខុលេបអាហារ ដែលគេមិនបានប្រគេន ឲ្យចូលតាមមុខទ្វារ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួល ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

ចប់ ភោជនវគ្គ ទី ៤ ។

(៣៣១) ភិក្ខុឲ្យខាទនីយៈឬភោជនីយៈ ដល់អចេលកក្តី បរិព្វជកក្តី បរិព្វាជិកាក្តី ដោយដៃខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងឲ្យ លុះឲ្យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៣២) ភិក្ខុនិយាយនឹងភិក្ខុផងគ្នាថា ម្នាលអាវុសោ លោកចូរមក យើងនឹងចូលទៅកាន់ស្រុក ឬនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត (លុះថាដូច្នេះហើយ) ក៏ឲ្យគេឲ្យ ឬមិនឲ្យគេឲ្យ (អ្វីៗ) ដល់ភិក្ខុនោះ ហើយបញ្ជូនឲ្យត្រឡប់មកវិញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងបញ្ជូនឲ្យត្រឡប់វិញ លុះបញ្ជូនឲ្យត្រឡប់វិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៣៣) ភិក្ខុចូលទៅអង្គុយក្នុង (ផ្ទះ) នៃត្រកូលដែលមានជនតែពីរនាក់ (គឺស្វាមីនឹងភរិយា) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងអង្គុយ លុះអង្គុយហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៣៤) មាតុគ្រាមេន សទ្ធឹ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ និសជ្ជំ កប្បេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និសីទតិ បយោគេ ទុក្កដំ និសិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៥) មាតុគ្រាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និសីទតិ បយោគេ ទុក្កដំ និសិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៦) និមន្តិតោ សភត្តោ សមានោ បុរេភត្តំ វា បច្ឆាភត្តំ វា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា កុលេសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បឋមំ បាទំ ឧម្មារំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៧) តទុត្តរឹ ភេសជ្ជំ វិញ្ញាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វិញ្ញាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៤) ភិក្ខុសម្រេចការអង្គុយលើអាសនៈ ជាទីស្ងាត់កំបាំងភ្នែក ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងអង្គុយ លុះអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៣៥) ភិក្ខុមួយរូបសម្រេចការអង្គុយ ក្នុងទីស្ងាត់ (កំបាំងត្រចៀក) ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងអង្គុយ លុះអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៣៦) ភិក្ខុអ្នកទទួលនិមន្តគេហើយ ឈ្មោះថាជាអ្នកមានភត្ត ហើយ មិនលាភិក្ខុផងគ្នា ដែលមាននៅ ហើយចៀសចេញទៅក្នុងត្រកូលទាំងឡាយ (ឯទៀត) ក្នុងកាលមុនភត្តក្ដី ក្រោយភត្តក្ដី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ឈានជំហានទី ១ កន្លងហួសធរណីទ្វារទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានទី ២ ឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៣៧) ភិក្ខុសូមភេសជ្ជៈឲ្យលើសកំណត់ខែ ដែលគេបវារណា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលសូម លុះសូមបានមក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៣៨) ឧយ្យុត្តំ សេនំ ទស្សនាយ គច្ឆន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតោ បស្សតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៩) អតិរេកតិរត្តំ សេនាយ វសន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វសតិ បយោគេ ទុក្កដំ វសិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៤០) ឧយ្យោធិកំ គច្ឆន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតោ បស្សតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

អចេលកវគ្គោ បញ្ចមោ ។

(៣៤១) មជ្ជំ បិវន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បិវិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៤២) ភិក្ខុំ អង្គុលិបតោទកេន ហាសេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ហាសេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ហាសិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៨) ភិក្ខុទៅដើម្បីមើលកងទ័ពដែលលើកចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ក្នុងទីដែលឈរមើល ។

(៣៣៩) ភិក្ខុទៅនៅក្នុងកងទ័ពឲ្យលើសជាង ៣ រាត្រីទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបទីនៅ លុះនៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៤០) ភិក្ខុទៅកាន់ទីដែលគេត្រួតពល ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ក្នុងទីដែលឈរមើល ។

ចប់ អចេលកវគ្គ ទី ៥ ។

(៣៤១) ភិក្ខុផឹកទឹកស្រវឹង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងផឹក ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ ប្រយោគដែលផឹកលេបចូលទៅ ។

(៣៤២) ភិក្ខុធ្វើភិក្ខុផងគ្នាឲ្យសើចដោយជន្ទួញគឺម្រាមដៃ (ចាក់ក្រឡៀក) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលធ្វើឲ្យគេសើច លុះគេសើច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៦៣) ឧទកេ កីឡន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ហេដ្ឋាគោប្ផកេ ឧទកេ កីឡតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ឧបរិគោប្ផកេ ឧទកេ កីឡតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៤) អនាទរិយំ ករោន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ករោតិ បយោគេ ទុក្កដំ កតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៥) ភិក្ខុំ ភឹសាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភឹសាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ភឹសាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៦) ជោតឹ សមាទហិត្វា វិសិព្វេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ សមាទហតិ បយោគេ ទុក្កដំ សមាទហិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៧) ឱរេនឌ្ឍមាសំ ន្ហាយន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ន្ហាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ ន្ហានបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៤៣) ភិក្ខុលេងទឹក ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុលេងទឹកពក់ក្រោមក្នែកគោរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុលេងទឹកជ្រៅ លើក្នែកគោរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៤៤) ភិក្ខុធ្វើសេចក្តីមិនអើពើ (និងបុគ្គលអ្នកសំដែងធម៌ ឬធម៌) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងធ្វើសេចក្តីមិនអើពើ លុះធ្វើសេចក្តីមិនអើពើ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៤៥) ភិក្ខុបន្ទាចភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងបន្ទាច លុះបន្ទាចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៤៦) ភិក្ខុបង្កាត់ភ្លើងអាំង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងបង្កាត់ លុះបង្កាត់ស្រេចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៤៧) មិនទាន់ដល់កន្លះខែ ភិក្ខុ (អ្នកនៅក្នុងមជ្ឈិមបទេស) ងូតទឹក ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលងូត លុះងូតរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៤៨) អនាទយិត្វា តិណ្ណំ ទុព្វណ្ណករណានំ អញ្ញតរំ ទុព្វណ្ណករណំ នវំ ចីវរំ បរិភុញ្ជេយ្យ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិភុញ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ បរិភុត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៤៩) ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា សិក្ខមានាយ វា សាមណេរស្ស វា សាមណេរិយា វា សាមំ ចីវរំ វិកប្បេត្វា អបច្ចុទ្ធារកំ បរិភុញ្ជេយ្យ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិភុញ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ បរិភុត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៥០) ភិក្ខុស្ស បត្តំ វា ចីវរំ វា និសីទនំ វា សូ-ចិឃរំ វា កាយពន្ធនំ វា អបនិធេត្វា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អបនិធេតិ បយោគេ ទុក្កដំ អបនិធិតេ អា-បត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

សុរាមេរយវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

(៣៨៨) ភិក្ខុមិនកាន់យកវត្ថុសម្រាប់ធ្វើពណ៌ឲ្យខូច ៣ យ៉ាង វត្ថុសម្រាប់ធ្វើពណ៌ឲ្យខូចឯណានីមួយ ក៏ប្រើប្រាស់ចីវរថ្មី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងប្រើប្រាស់ លុះប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៨៩) ភិក្ខុវិកប្បចីវររបស់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុក្តី ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខមានាក្តី សាមណេរក្តី សាមណេរីក្តី មិនបានដកវិកប្បជាមុន ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងប្រើប្រាស់ លុះប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៩០) ភិក្ខុលាក់បាត្រក្តី ចីវរក្តី និសីទនៈក្តី បំពង់ម្ជុលក្តី វត្ថពន្ធចង្កេះក្តី របស់ភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងលាក់ លុះលាក់រួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ សុរាមេរយវគ្គ ទី ៦ ។

(៣៨១) សញ្ចិច្ច បាណំ ជីវិតា វោរោបេន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ សញ្ចិច្ច បាណំ ជីវិតា វោរោបេន្តោ ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អនោទិស្ស ឱបាតំ ខណតិ យោ កោចិ បបតិត្វា មរិស្សតីតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស មនុស្សោ តស្មឹ បបតិត្វា មរតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស យក្ខោ វា បេតោ វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហោ វា តស្មឹ បបតិត្វា មរតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តិរច្ឆានគតោ តស្មឹ បបតិត្វា មរតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស សញ្ចិច្ច បាណំ ជីវិតា វោរោបេន្តោ ឥមា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(៣៨២) ជានំ សប្បាណកំ ឧទកំ បរិភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិភុញ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ បរិភុត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៨៣) ជានំ យថាធម្មំ និហតាធិករណំ បុនកម្មាយ ឧក្កោដេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧក្កោដេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧក្កោដិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៥១) ភិក្ខុកែងផ្តាប់បង់សត្វឲ្យឃ្លាតចាកជីវិត ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុកែងផ្តាប់បង់សត្វឲ្យឃ្លាតចាកជីវិត ត្រូវអាបត្តិ ៤ គឺ ភិក្ខុជីករណ្តៅមិនបំពោះ (សត្វឬមនុស្ស) ដោយគិតថា អ្នកណាមួយនឹងធ្លាក់ស្លាប់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ មនុស្សធ្លាក់ក្នុងរណ្តៅនោះហើយស្លាប់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក យក្ខក្តី ប្រេតក្តី តិរច្ឆានមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ធ្លាក់ក្នុងរណ្តៅនោះស្លាប់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ តិរច្ឆានធ្លាក់ក្នុងរណ្តៅនោះស្លាប់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ភិក្ខុកែងផ្តាប់បង់សត្វឲ្យឃ្លាតចាកជីវិត ត្រូវអាបត្តិ ៤ នេះឯង ។

(៣៥២) ភិក្ខុដឹងថាទឹកមានសត្វហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងប្រើប្រាស់ លុះប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៥៣) ភិក្ខុដឹងថា អធិករណ៍ដែលសង្ឃឲ្យរម្ងាប់សមគួរតាមធម៌ហើយ រសើរើដើម្បីធ្វើជាថ្មីទៀត ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរសើរើ លុះរសើរើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៥៤) ភិក្ខុស្ស ជានំ ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ បដិច្ឆា-ទេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៣៥៥) ជានំ ឩនវីសតិវស្សំ បុគ្គលំ ឧបសម្បា-ទេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧបសម្បាទេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧបសម្បាទិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៥៦) ជានំ ថេយ្យសត្ថេន សទ្ធឹ សំវិធាយ ឯកទ្ធានមគ្គំ បដិបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិបន្នេ អាបត្តិ បា-ចិត្តិយស្ស ។

(៣៥៧) មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ សំវិធាយ ឯកទ្ធា-នមគ្គំ បដិបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិបន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៥៨) បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា យាវតតិយំ សមនុ-ភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អា-បជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៩៤) ភិក្ខុដឹងហើយបិទបាំងទុដ្ឋុល្លាបត្តិ របស់ភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ បាចិត្តិយៈ ។

(៣៩៥) ភិក្ខុដឹងថា បុគ្គលមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យឧបសម្បទា លុះឲ្យឧបសម្បទាហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៩៦) ភិក្ខុដឹងហើយបបួលដើរផ្លូវឆ្ងាយមួយជាមួយគ្នា នឹងពួកឈ្មួញដែលគេបង់ឲ្យរួចពន្ធ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងដើរ លុះដើរទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៩៧) ភិក្ខុបបួលដើរផ្លូវឆ្ងាយមួយជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងដើរ លុះដើរទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៩៨) ភិក្ខុមានទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលសង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្ម អស់វារៈ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងខណៈសូត្រញត្តិ លុះចប់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៥៩) ជានំ តថាវាទិនា ភិក្ខុនា អកតានុធម្មេន តំ ទិដ្ឋឹ អប្បដិនិស្សដ្ឋេន សទ្ធឹ សម្ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ សម្ភុញ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ សម្ភុត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦០) ជានំ តថានាសិតំ សមណុទ្ទេសំ ឧបលាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧបលាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧបលាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

សប្បាណកវគ្គោ សត្តមោ ។

(៣៦១) ភិក្ខុ(១) ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ ន តាវាហំ អាវុសោ ឯតស្មឹ សិក្ខាបទេ សិក្ខិស្សាមិ យាវ នញ្ញំ ភិក្ខុំ ព្យត្តំ វិនយធរំ បរិបុច្ឆាមីតិ ភណន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភណតិ បយោគេ ទុក្កដំ ភណិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ឱ· ម. ភិក្ខុសទ្ទោ នត្ថិ ។

(៣៥៩) ភិក្ខុដឹងហើយបរិភោគរួមជាមួយគ្នា នឹងភិក្ខុដែលពោលដូច្នោះ ជាអ្នកមិនធ្វើតាមធម៌ ជាអ្នកមិនលះទិដ្ឋិនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងបរិភោគរួម លុះបរិភោគរួម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៦០) ភិក្ខុដឹងថាសាមណេរដែលភិក្ខុឯទៀតឲ្យវិនាសទៅដូច្នោះ ហើយទៅប្រលោមយកមក ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងប្រលោម លុះនិយាយប្រលោមហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ សប្បាណកវគ្គ ទី ៧ ។

(៣៦១) ភិក្ខុដែលភិក្ខុទាំងឡាយពោលដាស់តឿន ប្រកបដោយធម៌ហើយនិយាយ (នឹងភិក្ខុទាំងឡាយ) យ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនទាន់សិក្សាសិក្ខាបទនុ៎ះនៅឡើយ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់បានសាកសួរភិក្ខុដទៃជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកទ្រទ្រង់វិន័យ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងនិយាយ លុះនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៦២) វិនយំ វិវណ្ណេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វិវណ្ណេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វិវណ្ណិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៣) មោហេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អនារោបិតេ មោហេ មោហេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អារោបិតេ មោហេ មោហេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៤) ភិក្ខុស្ស កុបិតោ អនត្តមនោ បហារំ ទេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បហរតិ បយោគេ ទុក្កដំ បហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៥) ភិក្ខុស្ស កុបិតោ អនត្តមនោ តលសត្តិកំ ឧគ្គិរន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧគ្គិរតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧគ្គិរិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៦) ភិក្ខុំ អមូលកេន សង្ឃាទិសេសេន អនុទ្ធំសេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អនុទ្ធំសេតិ បយោគេ ទុក្កដំ អនុទ្ធំសិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦២) ភិក្ខុពោលបង្អាច់វិន័យ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងពោលបង្អាច់ លុះពោលបង្អាច់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៦៣) ភិក្ខុក្លែងធ្វើជាវង្វេង (ក្លែងពើធ្វើជាមិនដឹង) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ កាលបើមោហារោបនកម្ម សង្ឃមិនទាន់សូត្រប្រកាសទេ ភិក្ខុក្លែងធ្វើជាវង្វេង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើមោហារោបនកម្ម សង្ឃបានសូត្រប្រកាសហើយ នៅតែក្លែងធ្វើជាវង្វេង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៦៤) ភិក្ខុក្រោធអាក់អន់ចិត្ត ឲ្យប្រហារភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងប្រហារ លុះប្រហារហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៦៥) ភិក្ខុក្រោធអាក់អន់ចិត្ត ង៉ាដន្ទល់ពែងគឺបាតដៃដល់ភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងង៉ាដន្ទ លុះង៉ាដន្ទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៦៦) ភិក្ខុចោទភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេស មិនមានមូល ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងចោទ លុះចោទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៦៧) ភិក្ខុស្ស សញ្ចិច្ច កុក្កុច្ចំ ឧបទហន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧបទហតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧបទហិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៨) ភិក្ខូនំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ ឧបស្សុតឹ តិដ្ឋន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ សោស្សាមីតិ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតោ សុណាតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៩) ធម្មិកានំ កម្មានំ ឆន្ទំ ទត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ខីយតិ បយោគេ ទុក្កដំ ខីយិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧០) សង្ឃេ វិនិច្ឆយកថាយ វត្តមានាយ ឆន្ទំ អទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិសាយ ហត្ថបាសំ អវិជហន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស វិជហិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៧) ភិក្ខុក្រែងបង្កសេចក្តីរង្កៀសឲ្យកើតឡើងដល់ភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងបង្កហេតុ លុះបង្ក (ហេតុនោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៦៨) កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយ កំពុងប្រកួតប្រកាន់ឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ភិក្ខុឈរអែបចាំស្តាប់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទៅដោយគិតថា អញនឹងចាំស្តាប់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ក្នុងទីដែលឈរស្តាប់ ។

(៣៦៩) ភិក្ខុបានឲ្យឆន្ទៈបំពោះកម្មទាំងឡាយ ដែលប្រកបដោយធម៌ លុះមកខាងក្រោយ ត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងតិះដៀល លុះតិះដៀល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៧០) កាលបើពាក្យវិនិច្ឆ័យ កំពុងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងជំនុំសង្ឃ ភិក្ខុមិនឲ្យឆន្ទៈហើយស្រាប់តែក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ កាលបើមិនទាន់លះបង់ហត្ថបាសបរិស័ទទៅទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះលះ (ហត្ថបាស) ចេញទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៧១) សមគ្គេន សង្ឃេន ចីវរំ ទត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ខីយតិ បយោគេ ទុក្កដំ ខីយិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧២) ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ បុគ្គលស្ស បរិណាមេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិណាមេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បរិណាមិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

សហធម្មិកវគ្គោ អដ្ឋមោ ។

(៣៧៣) បុព្វេ អប្បដិសំវិទិតោ រញ្ញោ អន្តេបុរំ បវិសន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បឋមំ បាទំ ឧម្មារំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧៤) រតនំ ឧគ្គណ្ហន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ គណ្ហាតិ បយោគេ ទុក្កដំ គហិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៧១] សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យចីវរ (ដល់ភិក្ខុ) ហើយភិក្ខុណាមួយ ត្រឡប់តិះដៀលជាខាងក្រោយ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងតិះដៀល លុះតិះដៀល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៧២] ភិក្ខុដឹងថាលាភជារបស់សង្ឃ គេបង្អោនទៅដើម្បីសង្ឃរួចហើយ ត្រឡប់បង្អោនមកដើម្បីបុគ្គលវិញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងបង្អោនទៅ លុះបង្អោនទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ សហធម្មិកវគ្គ ទី ៨ ។

[៣៧៣] ភិក្ខុដែលមិនទាន់បានទូលស្នើព្រះបរមក្សត្រឲ្យទ្រង់ជ្រាបជាមុនទេ ហើយស្រាប់តែចូលទៅកាន់ខាងក្នុងព្រះរាជដំណាក់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ឈានជំហានទី ១ ឲ្យកន្លងធរណីទ្វារទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានទី ២ ឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៧៤] ភិក្ខុរើសយករតនវត្ថុ (គ្រឿងប្រើប្រាស់របស់គ្រហស្ថ) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងរើសយក លុះរើសយក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៧៥) សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា វិកាលេ គាមំ បវិសន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បឋមំ បាទំ បរិក្ខេបំ បវិសន្តោ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧៦) អដ្ឋិមយំ វា ទន្តមយំ វា វិសាណមយំ វា សូចិឃរំ ការាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧៧) បមាណាតិក្កន្តំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា ការាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧៨) មញ្ចំ វា បីឋំ វា តូលោនទ្ធំ ការាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧៩) បមាណាតិក្កន្តំ និសីទនំ ការាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧៥) ភិក្ខុមិនលាភិក្ខុផងគ្នាដែលមាននៅ ចូលទៅកាន់ស្រុកក្នុងវេលាវិកាល ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ឈានជំហាន ទី ១ ឲ្យកន្លងហួសរបងទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហាន ទី ២ ឲ្យកន្លងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៧៦) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើបំពង់ម្ជុលឆ្អឹងក្តី ភ្លុកក្តី ស្នែងក្តី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៧៧) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើគ្រែក្តី តាំងក្តី ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៧៨) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើគ្រែក្តី តាំងក្តី ញាត់ដោយសំឡី(១) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៧៩) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើនិសីទនៈ ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

---

១ មើលក្នុងមហាវិភង្គភាគទី៤ ត្រង់រតនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ បទ: ៣៧៨ ទំព័រ ៣៩០ ។

(៣៨០) បមាណាតិក្កន្តំ កណ្ឌុប្បដិច្ឆាទឹ ការា- បេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៨១) បមាណាតិក្កន្តំ វស្សិកសាដិកំ ការា- បេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៨២) សុគតចីវរប្បមាណំ ចីវរំ ការាបេន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ សុគតចីវរប្បមាណំ ចី- វរំ ការាបេន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស សុគតចីវរប្បមាណំ ចីវរំ ការាបេន្តោ ឥមា ទ្វេ អា- បត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

រាជវគ្គោ នវមោ ។

ខុទ្ទកា និដ្ឋិតា ។

(៣៨០) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់សម្រាប់គ្របកមឬដំបៅ ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៨១) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសំពត់សម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៣៨២) ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើចីវរ ប៉ុនចីវរព្រះសុគត ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើចីវរ ប៉ុនចីវរព្រះសុគត ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យគេធ្វើ លុះឲ្យគេធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើចីវរ ប៉ុនចីវរព្រះសុគត ត្រូវអាបត្តិ ២ នេះឯង ។

ចប់ រាជវគ្គ ទី ៩ ។

ចប់ ពួកខុទ្ទកសិក្ខាបទ ។

---

(៣៨៣) អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា អន្តរឃរំ បវិដ្ឋាយ ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា អន្តរឃរំ បវិដ្ឋាយ ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិ-គ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា អន្តរឃរំ បវិដ្ឋាយ ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជន្តោ ឥមា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(៣៨៤) ភិក្ខុនិយា វោសាសន្តិយា ន និវារេត្វា ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោ-ហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

[៣៨៣] ភិក្ខុទទួលខាទនីយៈក្តី ភោជនីយៈក្តី ដោយដៃខ្លួនឯង អំពីដៃភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិដែលចូលទៅកាន់ចន្លោះផ្ទះ យកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុទទួលខាទនីយៈក្តី ភោជនីយៈក្តី ដោយដៃខ្លួនឯង អំពីដៃភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិដែលចូលទៅកាន់ចន្លោះផ្ទះ យកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួល ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ភិក្ខុទទួលខាទនីយៈក្តី ភោជនីយៈក្តី ដោយដៃខ្លួនឯង អំពីដៃភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិ ដែលចូលទៅកាន់ចន្លោះផ្ទះ យកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ នេះឯង ។

[៣៨៤] ភិក្ខុមិនហាមឃាត់ភិក្ខុនីដែលបង្គាប់ (ថាយកឲ្យប្រគេនរបស់នេះ របស់នោះ) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួល ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣៨៥) សេក្ខសម្មតេសុ កុលេសុ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

(៣៨៦) អារញ្ញកេសុ សេនាសនេសុ បុព្វេ អប្បដិសំវិទិតំ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា អជ្ឈារាមេ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អារញ្ញកេសុ សេនាសនេសុ បុព្វេ អប្បដិសំវិទិតំ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា អជ្ឈារាមេ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជន្តោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស អារញ្ញកេសុ សេនាសនេសុ បុព្វេ អប្បដិសំវិទិតំ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា អជ្ឈារាមេ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជន្តោ ឥមា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

ចត្តារោ បាដិទេសនីយា និដ្ឋិតា ។

(៣៨៥) ភិក្ខុទទួលខាទនីយៈក្តី ភោជនីយៈក្តី ក្នុងត្រកូលដែលសង្ឃសន្មតថាជាសេក្ខត្រកូល ដោយដៃខ្លួនឯងមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួល ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣៨៦) ភិក្ខុ (នៅ) ក្នុងសេនាសនៈដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃហើយទទួលខាទនីយៈក្តី ភោជនីយៈក្តី ដែលគេមិនបានឲ្យដំណឹងមកជាមុនដោយដៃខ្លួនឯង យកមកឆាន់ខាងក្នុងអារាម ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុ (នៅ) ក្នុងសេនាសនៈ ដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃ ហើយទទួលខាទនីយៈក្តី ភោជនីយៈក្តី ដែលគេមិនបានឲ្យដំណឹងមកជាមុនដោយដៃខ្លួនឯង យកមកឆាន់ខាងក្នុងអារាម ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ភិក្ខុទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈគ្រប់ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ភិក្ខុ (នៅ) ក្នុងសេនាសនៈដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃ ទទួលខាទនីយៈក្តី ភោជនីយៈក្តី ដែលគេមិនបានឲ្យដំណឹងមកជាមុនដោយដៃខ្លួនឯង យកមកឆាន់ខាងក្នុងអារាម ត្រូវអាបត្តិ ២ នេះឯង ។

ចប់ បាដិទេសនីយៈ ៤ ។

(៣៨៧) អនាទរិយំ បដិច្ច បុរតោ វា បច្ឆតោ វា ឱលម្ពេន្តោ និវាសេន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច បុរតោ វា បច្ឆតោ វា ឱលម្ពេន្តោ និវាសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច បុរតោ វា បច្ឆតោ វា ឱលម្ពេន្តោ និវាសេន្តោ ឥមំ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ។

(៣៨៨) អនាទរិយំ បដិច្ច បុរតោ វា បច្ឆតោ វា ឱលម្ពេន្តោ បារុបន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៣៨៩) អនាទរិយំ បដិច្ច កាយំ វិវរិត្វា អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៣៩០) អនាទរិយំ បដិច្ច កាយំ វិវរិត្វា អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៣៩១) អនាទរិយំ បដិច្ច ហត្ថំ វា បាទំ វា កីឡាបេន្តោ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៣៩២) អនាទរិយំ បដិច្ច ហត្ថំ វា បាទំ វា កីឡាបេន្តោ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៣៨៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សៀកស្បង់ស្ដុយមុខ ឬស្ដុយក្រោយ ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សៀកស្បង់ស្ដុយមុខ ឬស្ដុយក្រោយ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សៀកស្បង់ស្ដុយមុខ ឬស្ដុយក្រោយ ត្រូវអាបត្តិ ១ នេះឯង ។

(៣៨៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឃុំចីពរឲ្យស្ដុយមុខ ឬស្ដុយក្រោយ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៣៨៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បើកកាយដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៣៩០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បើកកាយអង្គុយនៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៣៩១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរគ្រវាសដៃឬជើងទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៣៩២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយគ្រវាសដៃឬជើងក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៣៩៣) អនាទរិយំ បដិច្ច តហំ តហំ ឱលោកេន្តោ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៣៩៤) អនាទរិយំ បដិច្ច តហំ តហំ ឱលោកេន្តោ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៣៩៥) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧក្ខិត្តកាយ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៣៩៦) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧក្ខិត្តកាយ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

បឋមោ វគ្គោ (១) ។

(៣៩៧) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧជ្ជគ្ឃិកាយ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៣៩៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧជ្ជគ្ឃិកាយ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៣៩៩) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧច្ចាសទ្ទំ មហាសទ្ទំ ករោន្តោ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

---

១ ឱ. ម. បរិមណ្ឌលវគ្គោ បឋមោ ។

(៣៩៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរងាកមើលពីសពាស ទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៣៩៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយងាកមើលពីសពាស ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៣៩៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សើយចីវរដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៣៩៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សើយចីវរអង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

ចប់ វគ្គទី ១ ។

(៣៩៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ដោយសំណើចខ្លាំង ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៣៩៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះដោយ សំណើចខ្លាំង ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៣៩៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ធ្វើសំឡេងហោ៊ សំឡេងខ្លាំង ដើរទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤០០) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧច្ចាសទ្ទំ មហាសទ្ទំ ករោន្តោ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤០១) អនាទរិយំ បដិច្ច កាយប្បចាលកំ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤០២) អនាទរិយំ បដិច្ច កាយប្បចាលកំ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤០៣) អនាទរិយំ បដិច្ច ពាហុប្បចាលកំ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤០៤) អនាទរិយំ បដិច្ច ពាហុប្បចាលកំ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤០៥) អនាទរិយំ បដិច្ច សីសប្បចាលកំ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤០៦) អនាទរិយំ បដិច្ច សីសប្បចាលកំ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

ទុតិយោ វគ្គោ(១) ។

---

១ ឱ. ម. ឧជ្ជគ្ឃិកវគ្គោ ទុតិយោ ។

(៤០០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ធ្វើសំឡេងហ៊ោ សំឡេងខ្លាំង អង្គុយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤០១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរគ្រលែងកាយទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤០២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយគ្រលែងកាយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤០៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរគ្រវាសដៃទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤០៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយគ្រាដៃក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤០៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរធ្វើក្បាលងក់ងោកទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤០៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយធ្វើក្បាលងក់ងោកក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

ចប់ វគ្គទី ២ ។

(៦០៧) អនាទរិយំ បដិច្ច ខម្ភកតោ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦០៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ខម្ភកតោ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦០៩) អនាទរិយំ បដិច្ច ឱគុណ្ឋិតោ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦១០) អនាទរិយំ បដិច្ច ឱគុណ្ឋិតោ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦១១) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧក្កុដិកាយ អន្តរឃរេ គច្ឆន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦១២) អនាទរិយំ បដិច្ច បល្លត្ថិកាយ អន្តរឃរេ និសីទន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦១៣) អនាទរិយំ បដិច្ច អសក្កច្ចំ បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គណ្ហន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦១៤) អនាទរិយំ បដិច្ច តហំ តហំ ឱលោកេ-ន្តោ បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គណ្ហន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦០៧) ភិក្ខុ អាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ដើរស្ទឹមបង្អែះទៅក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៦០៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ អង្គុយស្ទឹមបង្អែះក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៦០៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ដើរទទូរក្បាលទៅក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៦១០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ អង្គុយទទូរក្បាលក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៦១១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ដើរចំអើតជើងទៅក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៦១២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ អង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៦១៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ទទួលបិណ្ឌបាតដោយមិនគោរព ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៦១៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ឆាកមើលពីសពាសទទួលបិណ្ឌបាត ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤១៥) អនាទរិយំ បដិច្ច សូបញ្ញេវ ពហុំ បដិគ្គណ្ហន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤១៦) អនាទរិយំ បដិច្ច ថូបីកតំ បិណ្ឌបាតំ បដិគ្គណ្ហន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

តតិយោ វគ្គោ(១) ។

(៤១៧) អនាទរិយំ បដិច្ច អសក្កច្ចំ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤១៨) អនាទរិយំ បដិច្ច តហំ តហំ ឱលោកេន្តោ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤១៩) អនាទរិយំ បដិច្ច តហំ តហំ ឱមសិត្វា បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤២០) អនាទរិយំ បដិច្ច សូបញ្ញេវ ពហុំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤២១) អនាទរិយំ បដិច្ច ថូបតោ ឱមទ្ទិត្វា បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

---

១ ឱ. ម. ខម្ភកតវគ្គោ តតិយោ ។

(៤១៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ទទួលសម្លច្រើន (ជាន់បាយ) ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤១៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ទទួលបិណ្ឌបាតឲ្យកំពុនហួសពីកណ្តាប់បាត្រទៅ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

ចប់ វគ្គទី ៣ ។

(៤១៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់បិណ្ឌបាតដោយមិនគោរព ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤១៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់បិណ្ឌបាតងាកមើលពីសពាស ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤១៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ កកាយ (បាយ) ត្រង់ទីនោះៗ ឆាន់បិណ្ឌបាត ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤២០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់សម្លច្រើន (ជាន់បាយ) ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤២១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ប្រមចុះអំពីកំពូលបាយ ឆាន់បិណ្ឌបាត ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤២២) អនាទរិយំ បដិច្ច សូបំ វា ព្យញ្ជនំ វា ឱទនេន បដិច្ឆាទេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤២៣) អនាទរិយំ បដិច្ច សូបំ វា ឱទនំ វា អគិលានោ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤២៤) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧជ្ឈានសញ្ញី បរេសំ បត្តំ ឱលោកេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤២៥) អនាទរិយំ បដិច្ច មហន្តំ កពឡំ ករោន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤២៦) អនាទរិយំ បដិច្ច ទីឃំ អាលោបំ ករោន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

ចតុត្ថោ វគ្គោ[1] ។

(៤២៧) អនាទរិយំ បដិច្ច អនាហដេ កពឡេ មុខទ្វារំ វិវរន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤២៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ភុញ្ជមានោ សព្វំ ហត្ថំ មុខេ បក្ខិបន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

---

១ ឱ ម. បិណ្ឌបាតវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

(៤២២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ កកាយបាយលុបសម្ល ឬម្ហូបក្រៀម ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤២៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ខ្លួនមិនឈឺ សូមសម្ល ឬបាយ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនឯងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤២៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ មានសេចក្តីសំគាល់ដើម្បីលើកទោស ហើយសំឡឹងមើលបាត្រពួកភិក្ខុដទៃ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤២៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ធ្វើពំនូតបាយឲ្យធំ (ពេក) ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤២៦) ភិក្ខុស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ធ្វើពំនូតបាយ ឲ្យវែង (ពេក) ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

ចប់ វគ្គទី ៤ ។

(៤២៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ កាលដែលពំនូតបាយមិនទាន់ដល់មាត់ ហាមាត់ចាំ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤២៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់ញាត់ម្រាមដៃទាំងអស់ទៅក្នុងមាត់ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤២៩) អនាទរិយំ បដិច្ច សកពឡេន មុខេន ព្យាហរន្តោ ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៣០) អនាទរិយំ បដិច្ច បិណ្ឌុក្ខេបកំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៣១) អនាទរិយំ បដិច្ច កពឡាវច្ឆេទកំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៣២) អនាទរិយំ បដិច្ច អវគណ្ឌការកំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៣៣) អនាទរិយំ បដិច្ច ហត្ថនិទ្ធុនកំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៣៤) អនាទរិយំ បដិច្ច សិត្ថាវការកំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៣៥) អនាទរិយំ បដិច្ច ជិវ្ហានិច្ឆារកំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៣៦) អនាទរិយំ បដិច្ច ចបុចបុការកំ ភុញ្ជន្តោ ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

បញ្ចមោ វគ្គោ (១)។

---

១ ឱ ម. កពឡវគ្គោ បញ្ចមោ ។

(៦២៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ និយាយទាំងពំនូតបាយនៅក្នុងមាត់ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៦៣០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់បោះដុំបាយ (ទៅក្នុងមាត់) ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៦៣១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់ខាំកាត់ពំនូតបាយ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៦៣២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់បៀមពំនូតបាយឱ្យទុលថ្ពាល់ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៦៣៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់រលាស់ដៃបណ្តើរ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៦៣៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់រោយគ្រាប់បាយឱ្យជ្រុះរាយកាយ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៦៣៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់លៀនអណ្តាត ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៦៣៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឆាន់ឮសូរផ្លុប ៗ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

ចប់ វគ្គទី ៨ ។

(៤៣៧) អនាទរិយំ បដិច្ច សុរុសុរុការកំ ភុញ្ជន្តោ
ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៣៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ហត្ថនិល្លេហកំ ភុញ្ជន្តោ
ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៣៩) អនាទរិយំ បដិច្ច បត្តនិល្លេហកំ ភុញ្ជន្តោ
ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៤០) អនាទរិយំ បដិច្ច ឱដ្ឋនិល្លេហកំ ភុញ្ជន្តោ
ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៤១) អនាទរិយំ បដិច្ច សាមិសេន ហត្ថេន បា-
នីយថាលកំ បដិគ្គណ្ហន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ
ទុក្កដំ ។

(៤៤២) អនាទរិយំ បដិច្ច សសិត្ថកំ បត្តធោវនំ
អន្តរឃរេ ឆឌ្ឌេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៤៣) អនាទរិយំ បដិច្ច ឆត្តបាណិស្ស ធម្មំ
ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៣៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ឆាន់ឮសូរគ្រួកៗ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤៣៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ឆាន់លិទ្ធដៃ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៣៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ឆាន់លិទ្ធបាត្រ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៤០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ឆាន់លិទ្ធបបូរមាត់ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៤១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ មានដៃប្រឡាក់ដោយអាមិសៈ ទទួលផ្ដិលទឹក ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៤២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ ចាក់ទឹកលាងបាត្រ ទាំងគ្រាប់បាយ ចោលក្នុងចន្លោះផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤៤៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្សមានឆត្រក្នុងដៃ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៦៦៤) អនាទរិយំ បដិច្ច ទណ្ឌបាណិស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦៦៥) អនាទរិយំ បដិច្ច សត្ថបាណិស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦៦៦) អនាទរិយំ បដិច្ច អាវុធបាណិស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

ឆដ្ឋោ វគ្គោ(១) ។

(៦៦៧) អនាទរិយំ បដិច្ច បាទុការូឡ្ហស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦៦៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧបាហនារូឡ្ហស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦៦៩) អនាទរិយំ បដិច្ច យានគតស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៦៧០) អនាទរិយំ បដិច្ច សយនគតស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

---

១ ឱ. ម. សុរុសុរុវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

(៤៦៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្ស មានដំបងក្នុងដៃ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៦៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្ស មានគ្រឿងសស្ត្រាក្នុងដៃ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៦៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ដល់មនុស្ស មានគ្រឿងអាវុធក្នុងដៃ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

ចប់ វគ្គទី ៦ ។

(៤៦៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្ស ពាក់ទ្រនាប់ជើង ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៦៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្ស ពាក់ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៦៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្ស ដែលនៅលើយាន ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៧០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្ស ដែលនៅលើដំណេក ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ៕

(៤៩១) អនាទរិយំ បដិច្ច បល្លត្ថិកាយ និសិន្នស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៩២) អនាទរិយំ បដិច្ច វេឋិតសីសស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៩៣) អនាទរិយំ បដិច្ច ឱគុណ្ឋិតសីសស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៩៤) អនាទរិយំ បដិច្ច ឆមាយំ និសីទិត្វា អាសនេ និសិន្នស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៩៥) អនាទរិយំ បដិច្ច នីចេ អាសនេ និសីទិត្វា ឧច្ចេ អាសនេ និសិន្នស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៩៦) អនាទរិយំ បដិច្ច ឋិតោ និសិន្នស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៩៧) អនាទរិយំ បដិច្ច បច្ឆតោ គច្ឆន្តោ បុរតោ គច្ឆន្តស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៩១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្ស ដែលអង្គុយគ្រោបក្បាលជង្គង់ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺ ទុក្កដ ។

(៤៩២) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្ស ដែលជួតក្បាល ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៩៣) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្ស ដែលទទូរក្បាល ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៩៤) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយលើផែនដី សំដែងធម៌ ដល់មនុស្សដែលអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៩៥) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ អង្គុយលើអាសនៈទាប សំដែងធម៌ ដល់មនុស្សដែលអង្គុយលើអាសនៈខ្ពស់ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៩៦) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឈរសំដែងធម៌ ដល់មនុស្សដែលអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៩៧) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរពីខាងក្រោយ សំ-ដែងធម៌ ដល់មនុស្សដែលដើរពីខាងមុខ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៥៨) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧប្បថេន គច្ឆន្តោ បថេន គច្ឆន្តស្ស ធម្មំ ទេសេន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៥៩) អនាទរិយំ បដិច្ច ឋិតោ ឧច្ចារំ វា ប-ស្សាវំ វា ករោន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៦០) អនាទរិយំ បដិច្ច ហរិតេ ឧច្ចារំ វា ប-ស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។

(៤៦១) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តោ ឥមំ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ។

សត្តមោ វគ្គោ(១) ។

បញ្ចសត្តតិ សេក្ខិយា និដ្ឋិតា(២) ។

កតាបត្តិវារំ និដ្ឋិតំ ទុតិយំ ។

---

១ ម. បាទុកវគ្គោ សត្តមោ ។ ២ សេក្ខិយោ និដ្ឋិតា ។

(៤៥៨) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ដើរក្រៅផ្លូវ សំដែងធម៌ ដល់មនុស្សដែលដើរតាមផ្លូវ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៥៩) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ឈរបន្ទោឧច្ចារៈ ឬបស្សាវៈ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៦០) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ដាក់លើវត្ថុខៀវស្រស់ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។

(៤៦១) ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក ត្រូវអាបត្តិ ១ នេះឯង ។

ចប់ វគ្គទី ៧ ។

ចប់ ពួកសេក្ខិយវត្ត ៧៥ ។

ចប់ កតាបត្តិភារៈទី ២ ។

---

(៤៦២) មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តស្ស អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តស្ស អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។ បេ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស អាបត្តិ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស អាបត្តិ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ វិបត្តឹ ភជតិ អាចារវិបត្តឹ ។

វិបត្តិភាវំ និដ្ឋិតំ តតិយំ ។

(៤៦៣) មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តស្ស អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តស្ស អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ តីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ បេ ។ អនាទរិយំ

(៤៦២) បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលសេពមេ-ថុនធម្ម រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលសេពមេថុនធម្ម រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បេ ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ១ គឺ អាចារវិបត្តិ ។

ចប់ វិបត្តិវារៈ ទី ៣ ។

(៤៦៣) បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលសេពមេថុនធម្ម លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុ ដែលសេពមេថុនធម្ម លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៣ កង គឺ កងនៃបារាជិកាបត្តិក៏មាន កងនៃថុល្លច្ចយាបត្តិក៏មាន កងនៃទុក្កដាបត្តិក៏មាន ។ បេ ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិ

បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស អាបត្តិ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស អាបត្តិ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ឯកេន អាបត្តិក្ខន្ធេន សង្គហិតា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។

សង្គហិតវារំ និដ្ឋិតំ ចតុត្ថំ ។

(៤៦៤) មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តស្ស អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តស្ស អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ។បេ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស អាបត្តិ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច

តាំង ៧ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោរឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក លោកសង្គ្រោះដោយកង នៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិតាំង ៧ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោរឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដាបត្តិ ។

ចប់ សង្គហិតវារៈ ទី ៤ ។

(៤៦៤) បណ្តាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិតាំង ៦ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុ ដែលសេពមេថុនធម្ម តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិតាំង ៦ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលសេពមេថុនធម្ម តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បេ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិតាំង ៦ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោរឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិតាំង ៦ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ

ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស អាបត្តិ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។

សមុដ្ឋានវារំ និដ្ឋិតំ បឋមំ ។

[៤៦៥] មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តស្ស អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តស្ស អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ បេ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស អាបត្តិ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស អាបត្តិ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។

អធិករណវារំ និដ្ឋិតំ ទុតិយំ ។

[៤៦៦] មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តស្ស អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ មេថុនំ

បន្ទោទុក្កដៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។

ចប់ សមុដ្ឋានវារៈ ទី ៥ ។

(៤៦៥) បណ្តាអធិករណ៍ ទាំង ៤ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុ ដែលសេពមេថុនធម្ម ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលសេពមេថុនធម្ម ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បេ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោទុក្កដៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោទុក្កដៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។

ចប់ អធិករណវារៈ ទី ៦ ។

(៤៦៦) បណ្តាសមថៈទាំង ៧ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុ ដែលសេពមេថុនធម្ម រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧

ធម្មំ បដិសេវន្តស្ស អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាត-ករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ បេ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស អាបត្តិ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តស្ស អាបត្តិ សត្តន្នំ សម-ថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

សមថភារំ និដ្ឋិតំ សត្តមំ ។

អាបត្តិរបស់ភិក្ខុ ដែលសេពមេថុនធម្ម រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺ សម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មានខ្លះ សម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មានខ្លះ[១] ។ បេ ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ អាបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលអាស្រ័យសេចក្ដីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺ សម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មានខ្លះ សម្មុខាវិន័យតិណវត្ថារកៈក៏មានខ្លះ ។

ចប់ សមថភាគៈ ទី ៧ ។

---

១ ក្នុងទីនេះ បើនិយាយតាមឈ្មោះសមថៈ ឃើញថា ៣ តែបើនិយាយតាមសេចក្ដីរួមនៅតែ ២ វិញ ដូចសេចក្ដីដែលប្រែហើយនេះ ។ ព្រោះក្នុងសុមង្គលវិលាសិនីអដ្ឋកថាទីឃនិកាយ ត្រង់សង្គីតិសូត្រ ពន្យល់ថា អាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យតែម្យ៉ាងមិនបានទេ ដូចយ៉ាងភិក្ខុសំដែងលហុកាបត្តិក្នុងសំណាក់ភិក្ខុ ១ រូប ឬកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ឬគណៈ ក្នុងកាលណា ទើបហៅថា អាបត្តាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងបដិញ្ញាតករណៈ ក្នុងកាលនោះ ។ ព្រោះហេតុដូច្នោះ បានជាលោកពោលថា អាបត្តាធិករណ៍តែងរម្ងាប់ដោយន័យ ២ យ៉ាង គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មានខ្លះ ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មានខ្លះ ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៤៦៧) មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អក្ខាយិតេ សរីរេ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ យេភុយ្យេន ខាយិតេ សរីរេ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស វិវដកតេ មុខេ អច្ឆុបន្តំ អង្គជាតំ បវេសេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោ ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តិំ សិយា អាចារវិបត្តិំ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ តីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។

(៤៦៧) ភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ សេពមេថុនធម្មទឹងសរីរៈ ដែលសត្វមិនទាន់ទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិបារាជិក សេពមេថុនធម្មទឹងសរីរៈដែលសត្វទំពាស៊ីហើយដោយច្រើន ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បញ្ចូលអង្គជាតទៅក្នុងទ្វារមាត់ដែលហា តែមិនឲ្យប៉ះពាល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម ត្រូវអាបត្តិ ៣ នេះឯង ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូល ក្នុងវិបត្តិណា ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះ ដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិទាំងនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាអធិករណ៍ ទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះរាប់បញ្ចូល ក្នុងអធិករណ៍ណា បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ អាបត្តិទាំងនោះ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ អាបត្តិទាំងនោះ លោកសង្គ្រោះ ដោយកងនៃអាបត្តិ ៣ គឺ កងនៃបារាជិកាបត្តិក៏មាន កងនៃថុល្លច្ច័យាបត្តិក៏មាន កងនៃទុក្កដាបត្តិក៏មាន ។

ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ បេ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តោ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករោន្តោ ឥមំ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ។ សា អាបត្តិ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជតិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។

បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិទាំងនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ២ អាបត្តិទាំងនោះ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មានខ្លះ សម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មានខ្លះ ។ បេ ។ ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺទុក្កដ ។ ភិក្ខុអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ឬស្តោះទឹកមាត់ក្នុងទឹក ត្រូវអាបត្តិ ១ នេះឯង ។ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិនោះរាប់បញ្ចូល ក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ អាបត្តិនោះ រាប់សង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តិនោះ ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ អាបត្តិនោះ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។

សា អាបត្តិ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ វិបត្តឹ ភជតិ អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ឯកេន អាបត្តិក្ខន្ធេន សង្គហិតា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

សមុច្ចយវារំ និដ្ឋិតំ អដ្ឋមំ ។

ឥមេ អដ្ឋ វារា សជ្ឈាយមគ្គេន លិខិតា ។

តស្សុទ្ទានំ

(៤៦៨) កត្ថ បញ្ញត្តិ កតិ ច
វិបត្តិសង្គហេន ច
សមុដ្ឋានាធិករណា
សមថោ ច សមុច្ចយាតិ ។

បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិនោះ រាប់បញ្ចូល ក្នុងវិបត្តិ ១ គឺ អាចារៈវិបត្តិ ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ អាបត្តិនោះ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ១ គឺកងនៃទុក្កដាបត្តិ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តិនោះ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ អាបត្តិនោះរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺ សម្មុខាវិន័យ នឹងបដិញ្ញាតករណៈ ក៏មានខ្លះសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈ ក៏មានខ្លះ ។

ចប់ សមុច្ចយវារៈ ទី ៨ ។

វារៈទាំង ៨ ប្រការនេះ លោកកត់ត្រាទុកសម្រាប់ស្វាធ្យាយ ។

ឧទ្ទាន គឺបញ្ជីរឿងនៃមហាវារៈនោះដូច្នេះ

(៤៦៨) រឿងព្រះមានព្រះភាគ (ទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទនោះ ។) ក្នុងទីណា ១ រឿងបញ្ញត្តិទាំង ៩ យ៉ាង១ រឿងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តវិន័យ ព្រោះអាស្រ័យប្រយោជន៍ប៉ុន្មានយ៉ាង ១ រឿងសង្គ្រោះអាបត្តិចូលនឹងវិបត្តិ១ សមុដ្ឋាននឹងអធិករណ៍ ១ សមថៈ ១ សមុច្ចយៈ(ការប្រមូល) ១ ។

(៤៦៩) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ បេ ។ កេនាភតន្តិ ។ យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ វេសាលិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សុទិន្នំ កលន្ទបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សុទិន្នោ កលន្ទបុត្តោ បុរាណទុតិយិកាយ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តីតិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ទ្វេ អនុប្បញ្ញត្តិយោ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ តស្មិំ នត្ថិ ។ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ បទេសបញ្ញត្តីតិ ។ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ ។ សាធារណបញ្ញត្តិ អសាធារណបញ្ញត្តីតិ ។

(៤៦៩) បារាជិកសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង ១០) ទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យ គឺសេពមេថុនធម្ម បារាជិកសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ បុគ្គលណាបាននាំមក ។ បារាជិកសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង ១០) ទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យ គឺសេពមេថុនធម្ម បារាជិកសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងសុទិន្នភិក្ខុ ជាកូននៃកលន្ទសេដ្ឋី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលសុទិន្នភិក្ខុ ជាកូននៃកលន្ទសេដ្ឋី សេពមេថុនធម្មនឹងស្រីជាប្រពន្ធពីដើម ។ ក្នុងសិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ និង អនុប្បន្នបញ្ញត្តិឬទេ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ២ ឯអនុប្បន្នបញ្ញត្តិ មិនមានក្នុងសិក្ខាបទនោះឡើយ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាសព្វត្ថបញ្ញត្តិ ឬជាបទេសបញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាសព្វត្ថបញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាសាធារណបញ្ញត្តិ ឬជាអសាធារណបញ្ញត្តិ ។

សាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ឧភតោ បញ្ញត្តីតិ ។ ឧភតោ បញ្ញត្តិ ។ បញ្ចន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នំ ។ និទានោគធំ និទានបរិយាបន្នំ ។ កតមេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតីតិ ។ ទុតិយេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តីតិ ។ សីលវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោតិ ។ ទុព្ភាសិតាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតីតិ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។ កេនាភតន្តិ ។ បរម្បរាភតំ ។

ឧបាលិ ទាសកោ ចេវ
សោណកោ សិគ្គវោ តថា
មោគ្គលិបុត្តេន បញ្ចមា
ឯតេ ជម្ពុសិរិវ្ហយេ[១] ។
តតោ មហិន្ទោ ឥដ្ដិយោ
ឧត្តិយោ ចេវ សម្ពលោ ។ បេ ។

១ ជម្ពុសិរិវ្ហយេតិបិ បាឋោ ។

សិក្ខាបទនោះ ជាសាធារណបញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាឯកតោបញ្ញត្តិឬ ជាឧភតោបញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាឧភតោបញ្ញត្តិ ។ បណ្ដាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង៥ សិក្ខាបទនោះ ចាត់ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា ។ សិក្ខាបទនោះចាត់ចូលក្នុងនិទាន រាប់បញ្ចូលក្នុងនិទាន ។ សិក្ខាបទនោះ មកកាន់ឧទ្ទេស ត្រង់ឧទ្ទេសទីប៉ុន្មាន ។ សិក្ខាបទនោះ មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសទី ២ ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ សិក្ខាបទនោះ ជាវិបត្តិអ្វី ។ សិក្ខាបទនោះ ជាសីលវិបត្តិ ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សិក្ខាបទនោះ ជាកងនៃអាបត្តិអ្វី ។ សិក្ខាបទនោះ ជាកងនៃអាបត្តិបារាជិក ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។បេ។ សិក្ខាបទនោះ បុគ្គលណា បាននាំមក ។ ព្រះថេរៈទាំងឡាយ ដូចមានឈ្មោះខាងក្រោមបាននាំតៗ គ្នាមក ។

គឺព្រះថេរៈឈ្មោះឧបាលិ ១ ទាសកៈ ១ សោណកៈ ១ សិគ្គវៈ ១
និងព្រះមោគ្គលិបុត្តជាគំរប់៥ អង្គ ១ ឯព្រះថេរៈទាំងនេះ នៅ
ក្នុងទ្វីបឈ្មោះជម្ពូមានសិរី ។ តពីនោះមកព្រះអរហន្តទាំង
ឡាយ គឺព្រះថេរៈឈ្មោះមហិន្ទ ១ ឥដ្ឋិយៈ ១ ឧត្តិយៈ ១ សម្ពលៈ ១

។បេ។

មហាវិភង្គេ សោឡស មហាវារ កត្ថបញ្ញត្តិវារំ

ឯតេ នាគា មហាបញ្ញា
វិនយញ្ញូ មគ្គកោវិទា
វិនយំ ទីបេ បកាសេសុំ
បិដកំ តម្ពបណ្ណិយាតិ ។

(៤៧០) យន្តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន អទិន្នំ អាទិយនប្បច្ចយា បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ធនិយំ កុម្ភការបុត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ធនិយោ កុម្ភការបុត្តោ រញ្ញោ ទារូនិ អទិន្នានិ អាទិយិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

ព្រះនាគត្ថេរទាំងនេះ លោកមានប្រាជ្ញាច្រើន ស្គាល់ច្បាស់
នូវព្រះវិន័យ លោកឈ្លាសក្នុងមគ្គ បាននាំគ្នាប្រកាស នូវ
ព្រះវិន័យបិដក ទុកក្នុងតម្ពបណ្ណិទ្វីប គឺកោះលង្កា ។

---

[៤៧០] បារាជិកសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង ១០) ហើយទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យ គឺកាន់យកនូវទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ បារាជិកសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងធនិយភិក្ខុ ជាកូននៃស្មូនឆ្នាំង ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលធនិយភិក្ខុ ជាកូននៃស្មូនឆ្នាំង យកឈើព្រះរាជទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

(៤៧១) សញ្ចិច្ច មនុស្សវិគ្គហំ ជីវិតា វោរោបនប្បច្ចយា បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ វេសាលិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ អញ្ញមញ្ញំ ជីវិតា វោរោបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៧២) អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបនប្បច្ចយា បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ វេសាលិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ វគ្គុមុទាតីរិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ វគ្គុមុទាតីរិយា ភិក្ខូ គិហីនំ អញ្ញមញ្ញស្ស ឧត្តរិមនុស្សធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច

[៤៧១] បាចិត្តិយសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យ គឺកូនធ្វើកន្លាយមនុស្សឲ្យធ្លាក់ចុះចាកជីវិត ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូបញុំាងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្លាក់ចុះចាកជីវិត ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

[៤៧២] បាចិត្តិយសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យ គឺពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន មិនពិត ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលនៅប្រែបច្ឆរស្ទឹងវគ្គមុទា ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកភិក្ខុនៅប្រែបច្ឆរស្ទឹងវគ្គមុទា ពោលសរសើរគុណឧត្តរិមនុស្សធម្មនៃគ្នានឹងគ្នាដល់ពួកគ្រហស្ថ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹង

ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៧៣) យន្តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោ ។ កិំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ បេ ។ កេនាភតន្តិ ។ យន្តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កិំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ សេយ្យសកំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា សេយ្យសកោ ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្ន-

ចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនិងវាចានិងចិត្តក៏មាន ។

(៤៧៣) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង) ទ្រង់បញ្ញត្តព្រោះបច្ច័យ គឺ ព្យាយាមញុំាងអសុចិឲ្យឃ្លាតចេញ សង្ឃាទិសេស-សិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ បុគ្គលណាបាននាំមក ។ សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មា-សម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង) ទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យ គឺ ព្យាយាមញុំាងអសុចិឲ្យឃ្លាតចេញ សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះសេយ្យសកៈមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងព្រះសេយ្យសកៈមានអាយុ ព្យាយាមញុំាងអសុចិឲ្យឃ្លាតចេញ ។ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ និងអនុប្បន-

ប្បញ្ញត្តីតិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្ន-ប្បញ្ញត្តិ តស្មិំ នត្ថិ ។ សព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ បទេសប្បញ្ញត្តីតិ ។ សព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ ។ សាធារណប្បញ្ញត្តិ អសាធារណប្បញ្ញ-ត្តីតិ ។ អសាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ឧភតោ បញ្ញត្តីតិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ។ បញ្ចន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេ-សានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នន្តិ ។ និទានោគធំ និ-ទានបរិយាបន្នំ ។ កតមេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆ-តីតិ ។ តតិយេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តីតិ ។ សីលវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អា-បត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោតិ ។ សង្ឃាទិសេសា-បត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋា-នេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។ កោឆាភដន្តិ ។ បរម្បភកំ ។

ឧបាលិ ទាសកោ ចេវ

សោណកោ សិគ្គវោ តថា

មោគ្គលិបុត្តេន បញ្ចមា

បញ្ញត្តិ ដែរឬទេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ មិនមានក្នុងសិក្ខាបទនោះឡើយ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាសព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ ឬជាបទេសប្បញ្ញត្តិ ។ ជាសព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាសាធារណប្បញ្ញត្តិ ឬជាអសាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ ជាអសាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ឬជាឧភតោបញ្ញត្តិ ។ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ។ បណ្តាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង ៥ សិក្ខាបទនោះ ចាត់ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា ។ ចាត់ចូលក្នុងនិទាន រាប់បញ្ចូលក្នុងនិទាន ។ សិក្ខាបទនោះមកកាន់ឧទ្ទេស ត្រង់ឧទ្ទេសទីប៉ុន្មាន ។ មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសទី៣ ។ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ សិក្ខាបទនោះ ជាវិបត្តិអ្វី ។ ជាសីលវិបត្តិ ។ បណ្តាកងអាបត្តិទាំង ៧ សិក្ខាបទនោះ ជាកងនៃអាបត្តិអ្វី ។ ជាកងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បេ ។ សិក្ខាបទៈនោះ បុគ្គលណាបាននាំមក ។ ព្រះថេរៈទាំងឡាយ ដូចមាននាមខាងក្រោម បាននាំតៗគ្នាមក ។

គឺ ព្រះថេរៈឈ្មោះឧបាលិ ១ ទាសកៈ ១ សោណកៈ ១ សិគ្គវៈ ១

នឹងព្រះមោគ្គលិបុត្តជាគំរប់ ៥ អង្គ ១ ព្រះថេរៈទាំងនេះ ឋិត

ឯតេ ជម្ពុសិរិវ្ហយេ ។

តតោ មហិន្ទោ ឥដ្ដិយោ

ឧត្តិយោ ចេវ សម្ពលោ

។ បេ ។

ឯតេ នាគា មហាបញ្ញា

វិនយញ្ញូ មគ្គកោវិទា

វិនយំ ទីបេ បកាសេសុំ

បិដកំ តម្ពបណ្ណិយាតិ ។

(៤៧៤) មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយិ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។

នៅក្នុងទ្វីបឈ្មោះជម្ពូដ៏មានសិរី ។ តអំពីនោះមកមានព្រះអរហន្តទាំងឡាយទៀត គឺ ព្រះថេរៈឈ្មោះមហិន្ទ ១ ឥដ្ដិយៈ ១ ឧត្តិយៈ ១ សម្ពលៈ ១

។ បេ ។

ព្រះនាគត្ថេរទាំងនេះមានប្រាជ្ញាច្រើន ចេះដឹងនូវព្រះវិន័យ ឈ្លាសក្នុងមគ្គ នាំគ្នាប្រកាសព្រះវិន័យបិដក ទុកក្នុងតម្ពបណ្ណិទ្វីប ។

(៤៧៤) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្តព្រោះបច្ច័យគឺដល់នូវកាយសំសគ្គៈជាមួយនឹងមាតុគ្រាម (ប៉ះពាល់កាយមាតុគ្រាមជាដើម) ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងព្រះឧទាយិមានអាយុ ដល់នូវកាយសំសគ្គៈជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។

(៤៧៥) មាតុគ្គាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសនបច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយិ មាតុគ្គាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៧៦) មាតុគ្គាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសនបច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយិ មាតុគ្គាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ អភាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៧៥) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យគឺនិយាយលោមមាតុគ្រាមដោយសំដីចែចង់ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងព្រះឧទាយិមានអាយុ និយាយលោមមាតុគ្រាមដោយសំដីចែចង់ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ គឺ តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

(៤៧៦) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យគឺនិយាយសរសើរការបម្រើដោយកាមចំពោះខ្លួនក្នុងសំណាក់នៃមាតុគ្រាម ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងព្រះឧទាយិមានអាយុ និយាយសរសើរការបម្រើដោយកាមចំពោះខ្លួនក្នុងសំណាក់នៃមាតុគ្រាម សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋានៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៤៧៧) សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឧទាយិ សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា វាចតោ សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៧៨) សញ្ញាចិកាយ កុដឹ ការាបនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ អាឡវិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាឡវិកេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាឡវិកា ភិក្ខូ សញ្ញាចិកាយ កុដឹ

[៤៧៧] សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្តព្រោះបច្ច័យ គឺប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំស្ត្រីដើម្បីបុរស ដឹកនាំបុរសដើម្បីស្ត្រី ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឧទាយិមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងព្រះឧទាយិមានអាយុ ប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំស្ត្រីដើម្បីបុរស ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចា មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនបានតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

[៤៧៨] សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្តព្រោះបច្ច័យ គឺការប្រើគេឲ្យធ្វើកុដិ ដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍ដោយខ្លួនឯង ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងដែនអាឡវី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលនៅក្នុងដែនអាឡវី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកភិក្ខុនៅក្នុងដែនអាឡវី ប្រើគេឲ្យធ្វើកុដិ

ការាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៧៩) មហល្លកំ វិហារំ ការាបនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ កោសម្ពិយំ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឆន្នំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឆន្នោ វិហារវត្ថុំ សោធេន្តោ អញ្ញតរំ ចេតិយរុក្ខំ ឆេទាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៨០) ភិក្ខុំ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្ពំ មល្លបុត្តំ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

ដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍ដោយខ្លួនឯង ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង៦ ។

(៤៧៩) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យគឺការប្រើគេឲ្យធ្វើវិហារធំ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរកោសម្ពី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឆន្នៈមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឆន្នៈមានអាយុ កាលនឹងជំរះទីដីនៃវិហារ ក៏ប្រើគេឲ្យកាប់ដើមឈើដែលជាទីគោរពទៅដើម ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។

(៤៨០) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យគឺចោទភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុឈ្មោះមេត្តិយៈនឹងភុម្មជកៈ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងភិក្ខុឈ្មោះមេត្តិយៈ នឹងភុម្មជកៈ បានចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុ ដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន៣ ។

(៤៨១) ភិក្ខុំ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៨២) សង្ឃភេទកស្ស ភិក្ខុនោ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ទេវទត្តំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ទេវទត្តោ សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៨១) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យ គឺការកាន់យកនូវលេសជាគ្រឿងអាងបន្តិចបន្តួច របស់អធិករណ៍ ជាចំណែកដទៃ ហើយចោទភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិបារាជិក ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុឈ្មោះមេត្តិយៈ នឹងភុម្មជកៈ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងភិក្ខុឈ្មោះមេត្តិយៈ នឹងភុម្មជកៈ យកលេសជាគ្រឿងអាងបន្តិចបន្តួច របស់អធិករណ៍ជាចំណែកដទៃ ហើយចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុ ដោយអាបត្តិបារាជិក ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៤៨២) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យ គឺភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃ កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ហាមប្រាម) ជាគំរប់បីដង ក៏នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុឈ្មោះទេវទត្ត ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងភិក្ខុឈ្មោះទេវទត្ត ព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃដែលព្រមព្រៀងគ្នា ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្ត ។

(៤៨៣) ភេទានុវត្តកានំ ភិក្ខូនំ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខូ ទេវទត្តស្ស សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តស្ស អនុវត្តកា អហេសុំ វគ្គវាទកា តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៨៤) ទុព្ពចស្ស ភិក្ខុនោ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ កោសម្ពិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អាយស្មន្តំ ឆន្នំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អាយស្មា ឆន្នោ ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ អត្តានំ អវចនីយំ អកាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។

(៤៨៣) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្តព្រោះបច្ច័យ គឺភិក្ខុទាំងឡាយអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃ កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម ជាគំរប់បីដង ក៏នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគររាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុច្រើនរូបប្រព្រឹត្តតាមទេវទត្ត ដែលជាអ្នកព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ហើយជាអ្នកពោលពាក្យប្រមូលពួក ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្ត ។

(៤៨៤) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្តព្រោះបច្ច័យ គឺភិក្ខុដែលគេប្រដៅបានដោយក្រ កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម ជាគំរប់បីដង ក៏នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរកោសម្ពី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងព្រះឆន្នៈមានអាយុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលព្រះឆន្នៈមានអាយុ កាលភិក្ខុទាំងឡាយ និយាយប្រដៅតាមធម៌ ក៏ធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្តីថាមិនបាន ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៨៥) កុលទូសកស្ស ភិក្ខុនោ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតា ភិក្ខូ ឆន្ទគាមិតា ទោសគាមិតា មោហគាមិតា ភយគាមិតា(១) បាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។

(៤៨៦) យន្តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា ទុក្កដំ កត្ថ

១ ឆន្ទគាមិនោ ។ ល ។ ភយគាមិនោតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្ត ។

(៤៨៥) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ដែលទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យ គឺភិក្ខុអ្នកទ្រុស្តត្រកូល កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដង ក៏នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងអស្សជិភិក្ខុនឹងបុនព្វសុកភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលអស្សជិភិក្ខុនឹងបុនព្វសុកភិក្ខុ សង្ឃបានធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ ត្រឡប់ជាបន្ទោសសង្ឃថា សង្ឃលុះក្នុងឆន្ទាគតិ លុះក្នុងទោសាគតិ លុះក្នុងមោហាគតិ លុះក្នុងភយាគតិ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្ត ។ បេ ។

(៤៨៦) អាបត្តិទុក្កដណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង ១០) ទ្រង់បញ្ញត្ត ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យនូវសេចក្ដីមិនអើពើ បន្ទាបុច្ចារៈក្ដី បស្សាវៈក្ដី ទឹកមាត់ក្ដីក្នុងទឹក

បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។

កត្ថបញ្ញត្តិវារំ និដ្ឋិតំ បឋមំ ។

(៤៨៧) មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោ ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អក្ខាយិតេ សរីរេ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស យេភុយ្យេន ខាយិតេ សរីរេ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស វិវដកតេ មុខេ អច្ឆុបន្តំ អង្គជាតំ បវេសេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ជតុមដ្ឋកេ បាចិត្តិយំ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោ ឥមា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

អាបត្តិទុក្កដនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបានបន្ទោរបង់ឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹក ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។

ចប់ កត្ថបញ្ញត្តិវារៈ ជាបឋម ។

(៤៨៧) ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យគឺការសេពមេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិ ៤ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម គឺភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម នឹងសរីរៈសព ដែលសត្វមិនទាន់ទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម នឹងសរីរៈសព ដែលសត្វទំពាស៊ីដោយច្រើន ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុបញ្ចូលអង្គជាត (ខ្លួន) ទៅក្នុងមុខទ្វារដែលបើកហា តែមិនឲ្យប៉ះពាល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះអង្គជាតដែលធ្វើដោយជ័រឈើ ឬកាកលាក់ ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិទាំង ៤ នេះ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម ។

(៤៨៨) អទិន្នំ អាទិយន្តិយា កតិ អាបត្តិ-
យោ អាបជ្ជតិ ។ អទិន្នំ អាទិយន្តិយា តិស្សោ
អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បញ្ចមាសកំ វា អតិរេកបញ្ច-
មាសកំ វា អគ្ឃនកំ អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយ-
តិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស អតិរេកមាសកំ វា ឩនបញ្ច-
មាសកំ វា អគ្ឃនកំ អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយតិ
អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស មាសកំ វា ឩនមាសកំ វា អគ្ឃន-
កំ អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិយតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស
អទិន្នំ អាទិយន្តិយា ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោតិ
អាបជ្ជតិ ។

(៤៨៩) សញ្ចិច្ច មនុស្សវិគ្គហំ ជីវិតា វោរោបេន្តិ-
យា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ សញ្ចិច្ច មនុស្សវិគ្គហំ
ជីវិតា វោរោបេន្តិយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ
មនុស្សំ ឧទ្ទិស្ស ឱបាតំ ខណតិ បតិត្វា មរិស្សតីតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស បតិតេ ទុក្ខា វេទនា ឧប្បជ្ជតិ
អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស មរតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស

(៤៨៨) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យ គឺការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ គឺភិក្ខុមានថេយ្យចិត្តកាន់យកទ្រព្យមានតម្លៃ ៥ មាសក ឬច្រើនជាង ៥ មាសកឡើងទៅ ដែលគេមិនបានឲ្យ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុមានថេយ្យចិត្ត កាន់យកទ្រព្យ មានតម្លៃច្រើនជាង ១ មាសក ឬថយអំពី ៥ មាសកមក ដែលគេមិនបានឲ្យ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុមានថេយ្យចិត្ត កាន់យកទ្រព្យមានតម្លៃ ៤ មាសក ឬថយចុះចំពី ១ មាសកមក ដែលគេមិនបានឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទាំង ៣ នេះ ព្រោះបច្ច័យ គឺការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ។

(៤៨៩) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យ គឺការក្លែងញុំាងកាយនៃមនុស្សឲ្យធ្លាក់ចុះចាកជីវិត ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺការក្លែងញុំាងកាយនៃមនុស្ស ឲ្យធ្លាក់ចុះចាកជីវិត គឺភិក្ខុជីករណ្តៅ ចំពោះមនុស្ស ដោយតាំងចិត្តថា មនុស្សនឹងស្លាប់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើមនុស្សធ្លាក់ទៅហើយ មានទុក្ខវេទនាកើតឡើង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បើមនុស្សនោះស្លាប់ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិក

សញ្ចិច្ច មនុស្សវិគ្គហំ ជីវិតា វោរោបនប្បច្ចយា ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(៤៩០) អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបនប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បាបិច្ឆោ ឥច្ឆាបកតោ អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស យោ តេ វិហារេ វសតិ សោ ភិក្ខុ អរហាតិ ភណតិ បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស នប្បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបនប្បច្ចយា ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(៤៩១) ឧបក្កមិត្វា អសុចិ មោចនប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ ឧបក្កមិត្វា អសុចិ មោចនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ន មុច្ចតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស បយោគេ ទុក្កដំ ។

ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទាំង ៣ នេះ ព្រោះបច្ច័យ គឺការក្លែងញុំាងកងកាយនៃមនុស្សឲ្យធ្លាក់ចុះចាកជីវិត ។

(៤៩០) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យ គឺកិរិយាពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន មិនពិត (ក្នុងខ្លួន) ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺកិរិយាពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន មិនពិត (ក្នុងខ្លួន) គឺភិក្ខុជាអ្នកមានប្រាថ្នាអាក្រក់ មានសេចក្តីប្រាថ្នាគ្របសង្កត់ ក៏ពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន មិនពិត (ក្នុងខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុពោលថា ភិក្ខុណានៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះជាព្រះអរហន្ត កាលបើគេដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ កាលបើគេមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ទាំង៣ នេះ ព្រោះបច្ច័យ គឺកិរិយាពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន មិនពិត (ក្នុងខ្លួន) ។

(៤៩១) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យ គឺការព្យាយាមបញ្ចេញអសុចិ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺព្យាយាមបញ្ចេញអសុចិ គឺភិក្ខុគិតនឹងបញ្ចេញអសុចិ ក៏ព្យាយាមញុំាងអសុចិឲ្យឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុគិតនឹងបញ្ចេញអសុចិ ក៏ព្យាយាម ប៉ុន្តែទឹកអសុចិមិនឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលព្យាយាម ។

(៤៩២) កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តិយា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ភិក្ខុ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អង្គុលិបតោទកេ បាចិត្តិយំ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តិយា ឥមា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(៤៩៣) មាតុគ្គាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណម្បិ ភណតិ អវណ្ណម្បិ ភណតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ ឋបេត្វា អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ អាទិស្ស វណ្ណម្បិ ភណតិ អវណ្ណម្បិ ភណតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស កាយប្បដិពទ្ធំ អាទិស្ស វណ្ណម្បិ ភណតិ អវណ្ណម្បិ ភណតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤៩២) ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិ ៤ ព្រោះបច្ច័យ គឺការដល់នូវកាយសំសគ្គៈ គឺភិក្ខុនីមានតម្រេក ហើយត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់សរីរប្រទេស ខាងក្រោមដងកាំបិតចុះមក ខាងលើមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅនៃបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេកដូចគ្នា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុប៉ះពាល់កាយស្រីដោយកាយរបស់ខ្លួន ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុប៉ះពាល់នូវវត្ថុដែលជាប់ដោយកាយស្រី ដោយកាយរបស់ខ្លួន ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុប៉ះពាល់នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយស្រី ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយរបស់ខ្លួន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះដន្ទញ គឺម្រាមដៃ ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិទាំង ៤ នេះ ព្រោះបច្ច័យ គឺការដល់នូវកាយសំសគ្គៈ ។

(៤០៣) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺការនិយាយល្បួងមាតុគ្រាមដោយសំដីអាក្រក់ គឺភិក្ខុពោលសរសើរក្តី ពោលបន្ទាបក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ ឬបស្សាវមគ្គ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុមិនពោលចំពោះវច្ចមគ្គនឹងបស្សាវមគ្គ គ្រាន់តែពោលសរសើរក្តី ពោលបន្ទាបក្តី ចំពោះខាងក្រោមដងកាំបិតចុះមក ខាងលើមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុពោលសរសើរក្តី ពោលបន្ទាបក្តី ចំពោះវត្ថុដែលជាប់ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៩៤) អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ មាតុគាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស បណ្ឌកស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តិរច្ឆានគតស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤៩៥) សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ ន បច្ចាហរតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស បដិគ្គណ្ហាតិ ន វីមំសតិ ន បច្ចាហរតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤៩៦) សញ្ញាចិកាយ កុដឹ ការាបនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឯកបិណ្ឌេ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មឹ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៤៩៤) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺការពោលនូវគុណនៃការបម្រើដោយកាមចំពោះខ្លួន គឺភិក្ខុពោលនូវគុណនៃការបម្រើដោយកាមចំពោះខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃមាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុពោលនូវគុណនៃការបម្រើដោយកាមចំពោះខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃបណ្ឌក (ខ្ទើយ) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុពោលនូវគុណនៃការបម្រើដោយកាមចំពោះខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃសត្វតិរច្ឆាន (ញី) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៩៥) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺការប្រព្រឹត្តិនិយាយដឹកនាំស្ត្រីឲ្យបុរស ដឹកនាំបុរសឲ្យស្ត្រី គឺភិក្ខុទទួលពាក្យផង ទៅនិយាយប្រាប់ផង ត្រឡប់មកប្រាប់វិញផង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុទទួលពាក្យផង ទៅនិយាយប្រាប់ផង តែមិនត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុគ្រាន់តែទទួលពាក្យ តែមិនបានទៅនិយាយប្រាប់ផង មិនបានត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញផង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៩៦) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺការប្រើគេឲ្យធ្វើកុដិដោយសូមគ្រឿងឧបករណ៍ដោយខ្លួនឯង គឺភិក្ខុកំពុងប្រើគេឲ្យធ្វើ ក្នុងប្រយោគដែលប្រើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើបាយអមួយដុំមិនទាន់មកដល់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ កាលបើដុំបាយអនោះមកដល់ហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៤៩៧) មហល្លកំ វិហារំ ការាបនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឯកំ បិណ្ឌំ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មឹ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៤៩៨) ភិក្ខុ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អនោកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ឱកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទតិ អាបត្តិ ឱមសវាទស្ស ។

(៤៩៩) ភិក្ខុ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អនោកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ឱកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទតិ អាបត្តិ ឱមសវាទស្ស ។

(៤៩៧) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺការប្រើគេឲ្យធ្វើវិហារធំ គឺភិក្ខុកំពុងប្រើគេឲ្យធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលប្រើ កាលបើបាយអមួយដុំមិនទាន់មកដល់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ កាលបើដុំបាយអនោះមកដល់ហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៤៩៨) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺការចោទភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល គឺភិក្ខុមានបំណងដើម្បីឲ្យគេឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ មិនបានសូមឱកាសហើយចោទ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រមទាំងសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុមានបំណងដើម្បីជេរ តែបានសូមឱកាសហើយចោទ ត្រូវអាបត្តិឱមសវាទបាចិត្តិយៈ ។

(៤៩៩) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺការកាន់យកនូវលេសជាគ្រឿងអាងបន្តិចបន្តួចរបស់អធិករណ៍ ជាចំណែកដទៃ ហើយចោទភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិបារាជិក គឺភិក្ខុមានបំណងដើម្បីឲ្យគេឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ មិនបានសូមឱកាសហើយចោទ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រមទាំងសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុមានបំណងដើម្បីជេរ តែសូមឱកាសហើយចោទ ត្រូវអាបត្តិឱមសវាទបាចិត្តិយៈ ។

(៤០០) សង្ឃភេទកោ ភិក្ខុ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៤០១) ភេទានុវត្តកា ភិក្ខូ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៤០២) ទុព្ពចោ ភិក្ខុ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៩០០) ភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃ ត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺ កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម ជាគំរប់បីដង ហើយនៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ដោយសូត្រញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ដោយកម្មវាចាពីរលើក លុះចប់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៩០១) ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកប្រព្រឹត្តតាមនូវភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃ ត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺកាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម ជាគំរប់បីដង ហើយនៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ដោយសូត្រញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ដោយកម្មវាចាពីរលើក លុះចប់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៩០២) ភិក្ខុដែលគេប្រដៅក្រ ត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យ គឺ កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដង ហើយនៅតែមិនលះបង់នូវកម្មនោះចេញ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ដោយសូត្រញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ដោយកម្មវាចាពីរលើក លុះចប់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៤០៣) កុលទូសកោ ភិក្ខុ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បេ ។

(៤០៤) អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា ឥមំ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ។

កតាបត្តិវារំ និដ្ឋិតំ ទុតិយំ ។

(៤០៥) មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ

(៤០៣) ភិក្ខុអ្នកទ្រុស្តត្រកូល ត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យគឺកាលបើសង្ឃស្មូត្រសមនុភាសនកម្ម ជាគំរប់បីដង ហើយនៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ដោយស្មូត្រញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ដោយកម្មវាចាពីរលើក លុះចប់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។

(៤០៤) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ១ ព្រោះបច្ច័យ គឺ ការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ១ នេះឯង ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ។

ចប់ កតាបត្តិវារៈ ទី ២ ។

(៤០៥) ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២

វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។បេ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា អាបត្តិ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា អាបត្តិ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ វិបត្តឹ ភជតិ អាចារវិបត្តឹ ។

វិបត្តិវារំ និដ្ឋិតំ តតិយំ ។

[៨០៦] មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ចតូហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។បេ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា អាបត្តិ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ

គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។បេ។ អាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ១ គឺអាចារវិបត្តិ ។

ចប់ វិបត្តិវារៈ ទី ៣ ។

(៤០៦) ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៤ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។បេ។ អាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សង្គ្រោះដោយ

កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា អាបត្តិ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ឯកេន អាបត្តិក្ខន្ធេន សង្គហិតា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។

សង្គហិតវារំ និដ្ឋិតំ ចតុត្ថំ ។

(៤០៧) មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ។បេ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា អាបត្តិ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា អាបត្តិ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។

សមុដ្ឋានវារំ និដ្ឋិតំ បញ្ចមំ ។

កងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ១ គឺកងនៃអាបត្តិទុក្កដ ។

ចប់ សង្គហិតវារៈ ទី ៤ ។

(៩០៧) ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បេ ។ អាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។

ចប់ សមុដ្ឋានវារៈ ទី ៥ ។

(៤០៨) មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ បេ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា អាបត្តិ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា អាបត្តិ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។

អធិករណភិទំ និដ្ឋិតំ ឆដ្ឋំ ។

(៤០៩) មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ បេ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា អាបត្តិ

(៥០៨) ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ជាអធិករណ៍អ្វី ។ ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បេ ។ អាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ជាអធិករណ៍អ្វី ។ អាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។

ចប់ អធិករណភារៈ ទី ៦ ។

(៥០៩) ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម បណ្តាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម បណ្តាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យ និងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យ និងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។ បេ ។ អាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក បណ្តាសមថៈ

សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណបច្ចយា អាបត្តិ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

សមថវារំ និដ្ឋិតំ សត្តមំ ។

(៤១០) មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនបច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនបច្ចយា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អក្ខាយិតេ សរីរេ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស យេភុយ្យេន ខាយិតេ សរីរេ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស វិដកេ មុខេ អច្ឆុបន្តំ អង្គជាតំ បវេសេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ជតុមដ្ឋកេ បាចិត្តិយំ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវនបច្ចយា ឥមា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ

ទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ៗ អាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យ សេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក បណ្តា សមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈទាំង ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យ នឹង បដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ៗ

ចប់ សមថវារៈ ទី ៧ ។

(៤១០) ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេព មេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ ៤ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម គឺ ភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម នឹងសរីរៈ (សព) ដែលសត្វមិនទាន់ទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុសេពមេថុនធម្ម នឹងសរីរៈ (សព) ដែល សត្វទំពាស៊ីដោយច្រើន ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុបញ្ចូលអង្គជាត (ខ្លួន) ទៅក្នុងមុខទ្វារ ដែលបើកហា តែមិនឲ្យប៉ះពាល់ ត្រូវ អាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះអង្គជាតដែលធ្វើ ដោយជ័រឈើ ឬកាកលាក់ជ័រលើង(១) ភិក្ខុ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទាំង ៤ នេះ ព្រោះបច្ច័យ គឺការសេពមេថុនធម្ម ។ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ទាំង ៧ អាបត្តិទាំងនោះ សង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។

១ មើលភិក្ខុនីវិភង្គ បច្ចេកភាគទី ៤ បត្ត: ១៦១ ទំព័រ ១២៦ ។

សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋា-
នេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ
អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ
សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិ-
យោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តី សិយា អាចារវិបត្តី ។
សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ចតូហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិ-
តា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិ-
ក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដា-
បត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុ-
ដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហ-
ន្តិ ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។
សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ , យា
សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុ-
ខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ បេ ។ អនាទរិយំ
បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ច-
យា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អនាទរិយំ បដិច្ច
ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា

បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិទាំងនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ជាអធិករណ៍អ្វី ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ អាបត្តិទាំងនោះ សង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៤ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិទាំងនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្តមិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ អាបត្តិទាំងនោះ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺៈដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។ បេ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ១ ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក

ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ទុក្កដំ អនាទរិយំ បដិច្ច ឧទកេ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា ករណប្បច្ចយា ឥមំ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ។ សា អាបត្តិ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជតិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ សា អាបត្តិ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ វិបត្តឹ ភជតិ អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ឯកេន អាបត្តិក្ខន្ធេន សង្គហិតា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ចាតិ ។

សមុច្ចយវារំ និដ្ឋិតំ អដ្ឋមំ ។

អដ្ឋ បច្ចយវារា និដ្ឋិតា ។

មហាវិភង្គេ សោឡស មហាវារា និដ្ឋិតា ។

ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ១ នេះឯង ព្រោះបច្ច័យ គឺការអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ បន្ទោឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ។ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ជាអធិករណ៍អ្វី ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ១ គឺអាចារវិបត្តិ ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ១ គឺកងនៃអាបត្តិទុក្កដ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

ចប់ សមុច្ចយហារៈ ទី ៨ ។

ចប់ បច្ចយហារៈទាំង ៨ ។

ចប់ មហាហារៈ ១៦ ក្នុងមហាវិភង្គ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាវារា

(៤១១) យន្តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ភិក្ខុនីនំ បឋមំ បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ សព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ បទេសប្បញ្ញត្តិ សាធារណប្បញ្ញត្តិ អសាធារណប្បញ្ញត្តិ ឯកតោបញ្ញត្តិ ឧភតោបញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នំ កតមេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ កោ តត្ថ វិនយោ កោ តត្ថ អភិវិនយោ កឹ តត្ថ បាតិមោក្ខំ កឹ តត្ថ អធិប្បាតិមោក្ខំ កា វិបត្តិ កា សម្បត្តិ កា បដិបត្តិ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាវារៈ ១៦

(៤១១) បឋមបារាជិកសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង១០) ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ពួកភិក្ខុនី បឋមបារាជិកសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ បទេសបញ្ញត្តិ សាធារណបញ្ញត្តិ អសាធារណបញ្ញត្តិ ឯកតោបញ្ញត្តិ ឧភតោបញ្ញត្តិដែរឬ ៗ បណ្តាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង៤ សិក្ខាបទនោះចាត់ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសទីប៉ុន្មាន ៗ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ សិក្ខាបទនោះ ជាវិបត្តិអ្វី ៗ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សិក្ខាបទនោះជាកងនៃអាបត្តិអ្វី ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ៗ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តិនោះ ជាអធិករណ៍អ្វី ៗ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ អាបត្តិនោះរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ៗ អ្វីដែលហៅថាវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីដែលហៅថាអភិវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីដែលហៅថាបាតិមោក្ខក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីដែលហៅថាអធិបាតិមោក្ខក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីដែលហៅថាវិបត្តិ អ្វីដែលហៅសម្បត្តិ អ្វីដែលហៅថាបដិបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនោះ) ៗ

កតិ អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា ភិក្ខុនីនំ បញ្ចមំ បារា-
ជិកំ បញ្ញត្តំ ។ កា សិក្ខន្តិ ។ កា សិក្ខិតសិក្ខា ។
កត្ថ ឋិតំ ។ កា ធារេន្តិ ។ កស្ស វចនំ ។ កេ-
នាភតន្តិ ។

(៤១២) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរ-
ហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ភិក្ខុនីនំ បញ្ចមំ បារាជិកំ កត្ថ
បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។
សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សុន្ទរី-
នន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស
កាយសំសគ្គំ សាទិយិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ
បញ្ញត្តិ អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តីតិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ
អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ តស្មឹ នត្ថិ ។ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ
បទេសបញ្ញត្តីតិ ។ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ ។ សាធារណបញ្ញត្តិ

បញ្ចមបារាជិកសិក្ខាបទ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ពួកភិក្ខុនី ព្រោះអាស្រ័យអំណាចនៃប្រយោជន៍ប៉ុន្មាន ។ ស្រីពួកណាសិក្សា ។ ស្រីពួកណា ដែលឈ្មោះថាមានសិក្ខាសិក្សាស្រេចហើយ ។ សិក្ខាបទនោះឋិតនៅក្នុងពួកស្រីណា ។ ពួកស្រីណាទ្រទ្រង់ ។ សិក្ខាបទនោះជាពាក្យរបស់បុគ្គលណា ។ សិក្ខាបទនោះ បុគ្គលណាបាននាំមក ។

(៥១២) បញ្ចមបារាជិកសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង ១០) ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ពួកភិក្ខុនី បញ្ចមបារាជិកសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីជាស្រីមានតម្រេកដោយរាគៈ ក៏ត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់កាយនៃបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេកដោយរាគៈ (ដូច្នោះដែរ) ។ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ នឹងអនុប្បន្នបញ្ញត្តិដែរឬ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បញ្ញត្តិ នឹងអនុប្បន្នបញ្ញត្តិមិនមានក្នុងសិក្ខាបទនោះឡើយ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាសព្វត្ថបញ្ញត្តិ ឬជាបទេសបញ្ញត្តិ ។ ជាសព្វត្ថបញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះ ជាសាធារណបញ្ញត្តិ

អសាធារណបញ្ញត្តីតិ ។ អសាធារណបញ្ញត្តិ ។ ឯកតោ-
បញ្ញត្តិ ឧភតោបញ្ញត្តីតិ ។ ឯកតោបញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ
បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នន្តិ ។
និទានោគធំ និទានបរិយាបន្នំ ។ កតមេន ឧទ្ទេសេន
ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតីតិ ។ ទុតិយេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ
អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តីតិ ។ សីល-
វិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោ-
តិ ។ បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ
កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតីតិ ។ ឯកេន សមុដ្ឋា-
នេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ
ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករ-
ណន្តិ ។ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ
សមថេហិ សម្មតីតិ ។ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មតិ
សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច ។ កោ
តត្ថ វិនយោ កោ តត្ថ អភិវិនយោតិ ។ បញ្ញត្តិ វិនយោ
វិភត្តិ អភិវិនយោ ។ កោ តត្ថ បាតិមោក្ខោ កោ តត្ថ
អធិបាតិមោក្ខន្តិ ។ បញ្ញត្តិ បាតិមោក្ខោ វិភត្តិ អធិបា-

ឬជាអសាធារណបញ្ញត្តិ ។ ជាអសាធារណបញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះជាឯកតោបញ្ញត្តិ ឬជាឧភតោបញ្ញត្តិ ។ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ។ បណ្ដាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង ៤ សិក្ខាបទនោះតើចាត់ចូលក្នុងឧទ្ទេសអ្វី រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសអ្វី ។ ចាត់ចូលក្នុងនិទាន រាប់បញ្ចូលក្នុងនិទាន ។ សិក្ខាបទនោះមកកាន់ឧទ្ទេស ត្រង់ឧទ្ទេសទីប៉ុន្មាន ។ មកកាន់ឧទ្ទេស ត្រង់ឧទ្ទេសទី២ ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង៤ សិក្ខាបទនោះ ជាវិបត្តិអ្វី ។ ជាសីលវិបត្តិ ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សិក្ខាបទនោះ ជាកងនៃអាបត្តិអ្វី ។ ជាកងនៃអាបត្តិបារាជិក ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង៤ អាបត្តិនោះជាអធិករណ៍អ្វី ។ ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ អាបត្តិនោះរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ២ គឺដោយសម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ១ ។ អ្វីហៅថាវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីហៅថាអភិវិន័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ បញ្ញត្តិហៅថាវិន័យ ការចែកបទមាតិកាហៅថាអភិវិន័យ ។ អ្វីហៅថាបាតិមោក្ខក្នុងសិក្ខាបទនោះ អ្វីហៅថាអធិបាតិមោក្ខក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ បញ្ញត្តិហៅថាបាតិមោក្ខ ការចែកបទមាតិកាហៅថា

តិមោក្ខំ ។ កា វិបត្តីតិ ។ អសំវរោ វិបត្តិ ។ កា សម្បត្តីតិ ។ សំវរោ សម្បត្តិ ។ កា បដិបត្តីតិ ។ ន ឯវរូបំ ករិស្សាមីតិ យាវជីវំ អាបាណកោដិកំ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ។ កតិ អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា ភិក្ខូនំ បឋមំ បារាជិកំ បញ្ញត្តន្តិ ។ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច ភគវតា ភិក្ខូនំ បឋមំ បារាជិកំ បញ្ញត្តំ សង្ឃសុដ្ឋុតាយ សង្ឃផាសុតាយ ទុម្មង្កូនំ ភិក្ខូនំ និគ្គហាយ បេសលានំ ភិក្ខូនំ ផាសុវិហារាយ ទិដ្ឋធម្មិកានំ អាសវានំ សំវរាយ សម្បរាយិកានំ អាសវានំ បដិឃាតាយ អប្បសន្នានំ បសាទាយ បសន្នានំ ភិយ្យោភាវាយ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយានុគ្គហាយ ។ កា សិក្ខន្តីតិ ។ សេក្ខា ច បុថុជ្ជនកល្យា-

អធិប្បាតិមោក្ខ ។ អ្វីហៅថាវិបត្តិ ។ ការមិនសង្រួមហៅថាវិបត្តិ ។ អ្វីហៅថាសម្បត្តិ ។ ការសង្រួមហៅថាសម្បត្តិ ។ អ្វីហៅថាបដិបត្តិ ។ ភិក្ខុនីសមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ដរាបដល់អស់ជីវិត មានជីវិតជាទីបំផុត ដោយគិតថា អញនឹងមិនធ្វើអំពើយ៉ាងនេះ (ហៅថាបដិបត្តិ) ។ បញ្ចមបាកដិកសិក្ខាបទ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ពួកភិក្ខុនី ព្រោះអាស្រ័យអំណាចនៃប្រយោជន៍ប៉ុន្មាន ។ បញ្ចមបាកដិកសិក្ខាបទ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ពួកភិក្ខុនី ព្រោះអាស្រ័យអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង ១០ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីសេចក្តីសប្បាយដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីការសង្កត់សង្កិនពួកភិក្ខុនីដែលមិនអៀនខ្មាស ១ ដើម្បីការនៅជាសុខស្រួលដល់ពួកភិក្ខុនី ដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីកពាំងអាសវធម៌ទាំងឡាយដែលមានក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីកំចាត់បង់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយដែលមានក្នុងបរលោក ១ ដើម្បីញុំាងពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីញុំាងពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាច្រើនឡើង ១ ដើម្បីញុំាងព្រះសទ្ធម្មឲ្យតាំងនៅមាំ ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់វិន័យ ១ ។ ស្រីពួកណា សិក្សា (ក្នុងសិក្ខាបទនោះ) ។ ពួកស្រីដែលនៅជាសេក្ខបុគ្គល និងពួកស្រីដែលជ្រះថ្លាក្នុងកុសលធម៌តែជាបុថុជ្ជន

ណិកា ច សិក្ខន្តិ ។ កា សិក្ខិតសិក្ខាតិ ។ អរហន្តិយោ សិក្ខិតសិក្ខា ។ កត្ថ ឋិតន្តិ ។ សិក្ខាកាមាសុ ឋិតំ ។ កា ធារេន្តីតិ ។ យាសំ វត្តតិ តា ធារេន្តិ ។ កស្ស វចនន្តិ ។ ភគវតោ វចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។ កេនាភតន្តិ ។ បរម្បរាភតំ ។

ឧបាលិ ទាសកោ ចេវ
សោណកោ សិគ្គវោ តថា
មោគ្គលិបុត្តេន បញ្ចមា
ឯតេ ជម្ពុសិរិវ្ហយេ(១) ។
តតោ មហិន្ទោ ឥដ្ដិយោ
ឧត្តិយោ ចេវ សម្ពលោ

។ បេ ។

ឯតេ នាគា មហាបញ្ញា
វិនយញ្ញូ មគ្គកោវិទា
វិនយំ ទីបេ បកាសេសុំ
បិដកំ តម្ពបណ្ណិយាតិ ។

---

១ ជម្ពុសិរិវ្ហយេតិបិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

រមែងសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។ ពួកស្រីណា ៗ ឈ្មោះថាមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីដែលជាព្រះអរហន្តឈ្មោះថាមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ។ សិក្ខាបទនោះ ឋិតនៅក្នុងពួកស្រីណា ។ ឋិតនៅក្នុងពួកភិក្ខុនីដែលមានសេចក្ដីប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ។ ពួកភិក្ខុនីណាទ្រទ្រង់ ។ សិក្ខាបទនោះប្រព្រឹត្តទៅក្នុងពួកភិក្ខុនីណា ពួកភិក្ខុនីនោះតែងទ្រទ្រង់ (នូវសិក្ខាបទនោះ) ។ សិក្ខាបទនោះជាពាក្យរបស់បុគ្គលណា ។ ជាពាក្យរបស់ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ សិក្ខាបទនោះ បុគ្គលណាបាននាំមក ។ (ព្រះថេរៈទាំងឡាយដូចមាននាមខាងក្រោមនេះ) នាំត ៗ គ្នាមក ។

គឺព្រះថេរៈឈ្មោះឧបាលិ ១ ទាសកៈ ១ សោណកៈ ១ សិគ្គវៈ ១ ព្រះមោគ្គលិបុត្តជាគំរប់ ៥ អង្គ ១ ឯព្រះថេរៈទាំងនេះ ឋិតនៅក្នុងទ្វីបឈ្មោះជម្ពូមានសិរី ។ តអំពីនោះមក មានព្រះថេរៈទាំងឡាយគឺ ព្រះថេរៈឈ្មោះមហិន្ទ ១ ឥដ្ដិយៈ ១ ឧត្តិយៈ ១ សម្ពលៈ ១

។ បេ ។

ព្រះនាគត្ថេរទាំងនេះ មានប្រាជ្ញាច្រើន ចេះដឹងព្រះវិន័យ ឈ្លាសក្នុងមគ្គ បានប្រកាសនូវព្រះវិនយបិដកទុកក្នុងតម្ពបណ្ណិទ្វីប គឺកោះលង្កា ។

(៤១៣) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ភិក្ខុនីនំ ឆដ្ឋំ បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនិំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ជានំ បារា-ជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនិំ នេវ អត្តនា បដិចោទេសិ ន គណស្ស អារោចេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៤១៤) ភិក្ខុនីនំ សត្តមំ បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនិំ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អរិដ្ឋំ ភិក្ខុំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អនុវត្តិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេ-ន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបំ) ។

[៤១៣] ឆដ្ឋបារាជិកសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង ១០) ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឆដ្ឋបារាជិកសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីឈ្មោះថុល្លនន្ទា ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដឹងហើយមិនចោទភិក្ខុនី ដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកដោយខ្លួនឯង ទាំងមិនបានប្រាប់ដល់គណៈ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្ត ។

[៤១៤] សត្តមបារាជិកសិក្ខាបទសម្រាប់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុឈ្មោះអរិដ្ឋៈ មានបុព្វបុរសជាអ្នកសម្លាប់ត្មាត ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចគន្ធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៨១៨) ភិក្ខុនីនំ អដ្ឋមំ បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ។ កំ អារព្ភាតិ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ។ ឯកា បញ្ញត្តិ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប)។

អដ្ឋ បារាជិកា និដ្ឋិតា ។

តស្សុទ្ទានំ

(៨១៩) មេថុនាទិន្នទានញ្ច
មនុស្សវិគ្គហុត្តរិ
កាយសំសគ្គំ ឆាទេតិ
ឧក្ខិត្តា អដ្ឋវត្ថុកា
បញ្ញបេសិ មហាវីរោ
ឆេជ្ជវត្ថុ អសំសយាតិ ។

(៤១៥) អដ្ឋមបារាជិកសិក្ខាបទសម្រាប់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបំពេញវត្ថុគំរប់ ៨ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

ចប់ បារាជិក ៨ ។

ឧទ្ទាននៃបារាជិកសិក្ខាបទនោះដូច្នេះ

(៤១៦) រឿងភិក្ខុនីសេពមេថុនធម្ម ១ ភិក្ខុនីលួចទ្រព្យគេ ១ ភិក្ខុនីសម្លាប់មនុស្ស ១ ភិក្ខុនីពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ១ ភិក្ខុនីត្រេកអរនឹងកាយសំសគ្គៈ ១ ភិក្ខុនីបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ១ ភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុ ដែលសង្ឃលើកវត្ត ១ ភិក្ខុនីបំពេញវត្ថុទាំង ៨ មានត្រេកអរនឹងចាប់ដៃនៃបុរសជាដើម[1] ១ ព្រះពុទ្ធជាមហាវីរៈ (មានព្យាយាមធំ) ទ្រង់បញ្ញត្តបារាជិកទាំង ៨ ហៅថាឆេជ្ជវត្ថុ គឺវត្ថុដាច់ចាកភាវៈជាភិក្ខុនី ដោយឥតសង្ស័យ ។

---

១ មើលភិក្ខុនីវិភង្គបច្ចេកភាគទី ៥ តាំងពីបទ: ២៦ ទំព័រ ៣០ ដល់បទ: ២៩ ទំព័រ ៣៤ ។

(៥១៧) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឧស្សយវាទិកាយ(១) ភិក្ខុនិយា អឌ្ឌំ ការេន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោ ។ កឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ បេ ។ កេ ធារេន្តិ ។

(៥១៨) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឧស្សយវាទិកាយ ភិក្ខុនិយា អឌ្ឌំ ការេន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កឹ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឧស្សយវាទិកា វិហរិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តីតិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ អនុបញ្ញត្តិ

---

១ ឱ. ម. ឧស្យយវាទិកាយ ។

(៤១៧) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ អង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង ១០) ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុនី ដែលពោលពាក្យដោយសេចក្តីប្រណែន បានធ្វើនូវដំណើរកើតក្តី សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ បុគ្គលណាបាននាំមក ។

(៤១៨) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង១០) ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុនី ដែលពោលពាក្យដោយសេចក្តីប្រណែន បានធ្វើនូវដំណើរកើតក្តី សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តពោលពាក្យដោយសេចក្តីប្រណែន (ដ្តឹងដ្តល់) ។ ក្នុងសិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ នឹងអនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិដែរឬ ។ ក្នុងសិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បញ្ញត្តិ

អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ តស្មឹ នត្ថិ ។ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ បទេស-
បញ្ញត្តីតិ ។ សព្វត្ថបញ្ញត្តិ ។ សាធារណបញ្ញត្តិ អសា-
ធារណបញ្ញត្តីតិ ។ អសាធារណបញ្ញត្តិ ។ ឯកតោ
បញ្ញត្តិ ឧភតោ បញ្ញត្តីតិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ
បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នំ ។
និទានោគធំ និទានបរិយាបន្នំ ។ កតមេន ឧទ្ទេសេន
ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតីតិ ។ តតិយេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ
អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តីតិ ។
សីលវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិ-
ក្ខន្ធោតិ ។ សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិ-
សមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតីតិ ។
ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច
វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ
ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។ កោ-
នាកដ្ឋិ ។ បរម្បកតំ ។ បេ ។

នឹងអនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ មិនមានក្នុងសិក្ខាបទនោះឡើយ ។ សិក្ខាបទនោះជា សព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ ឬជាបទេសប្បញ្ញត្តិ ។ ជាសព្វត្ថប្បញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះជា សាធារណប្បញ្ញត្តិ ឬជាអសាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ ជាអសាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ សិក្ខាបទនោះជាឯកតោបញ្ញត្តិ ឬជាឧភតោបញ្ញត្តិ ។ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ។ បណ្ដាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង ៤ សិក្ខាបទនោះ ចាត់ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា ។ ចាត់ចូលក្នុងនិទាន រាប់បញ្ចូលក្នុងនិទាន ។ សិក្ខាបទនោះមកកាន់ឧទ្ទេស ត្រង់ឧទ្ទេសទីប៉ុន្មាន ។ មកកាន់ឧទ្ទេស ត្រង់ឧទ្ទេសទី៣ ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ សិក្ខាបទនោះ ជាវិបត្តិអ្វី ។ ជាសីលវិបត្តិ ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ សិក្ខាបទនោះ ជាកងនៃ អាបត្តិអ្វី ។ ជាកងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃ អាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ តាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនបានតាំងឡើងអំពី ចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។ បេ ។ សិក្ខាបទនោះ បុគ្គលណាបាននាំមក ។ ព្រះថេរៈទាំងឡាយបាននាំតៗ គ្នាមក ។ បេ ។

(៨១៩) ចោរឹ វុដ្ឋាបេន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចោរឹ វុដ្ឋាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៨២០) ឯកាយ គាមន្តរំ គច្ឆន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ឯកា គាមន្តរំ គច្ឆិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ តិស្សោ អនុបញ្ញត្តិយោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(៤១៩) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទរបស់ភិក្ខុនីដែលបំបួសស្រីជាចោរ ត្រូវបញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ត្រូវបញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ត្រូវប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ត្រូវប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បានបំបួសស្រីជាចោរ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីកាយក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

(៤២០) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទរបស់ភិក្ខុនីដែលដើរទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯង ត្រូវបញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ត្រូវបញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ត្រូវប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ត្រូវប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីមួយរូប ដើរទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯង ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុបញ្ញត្តិ ៣ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(៤២១) សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

៤២២) អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ អាមិសំ បដិគ្គហេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា

[៤២១] សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទរបស់ភិក្ខុនីដែលមិនប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្ដីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើ ហើយធ្វើឱសារណកម្មចំពោះភិក្ខុនី ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្ដា ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្ដីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើ ហើយធ្វើឱសារណកម្មចំពោះភិក្ខុនី ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្ដា ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

[៤២២] សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទរបស់ភិក្ខុនីដែលមានតម្រេក ទទួលខាទនីយៈ ឬភោជនីយៈដោយដៃរបស់ខ្លួនឯង អំពីដៃនៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរហើយឆាន់ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីជាស្រីមានតម្រេក ទទួលអាមិសៈអំពីដៃនៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ។ សិក្ខាបទនោះ

បញ្ញត្តិ ។ ឆដ្ឋំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(៨២៣) កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃ អយ្យេ យំ តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឧយ្យោជេន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃ អយ្យេ យំ តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា

មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(៩២៣) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទរបស់ភិក្ខុនីដែលបញ្ជូន (បង្ខិតបង្ខំ) ភិក្ខុនីផងគ្នា ដោយពាក្យថា នែលោកម្ចាស់ បុរសបុគ្គលនុ៎ះ ទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកម្ចាស់បាន នែលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកម្ចាស់ មិនមានតម្រេកទេ បើបុរសបុគ្គលនុ៎ះឲ្យវត្ថុណា ជាខាទនីយៈក្តី ភោជនីយៈក្តី ដល់លោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ចូរទទួលយកវត្ថុនោះ ដោយដៃខ្លួនឯងហើយ ទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីមួយរូបបញ្ជូនភិក្ខុនីផងគ្នា ដោយពាក្យថា នែលោកម្ចាស់ បុរសបុគ្គលនុ៎ះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកម្ចាស់បាន នែលោកម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើលោកម្ចាស់មិនមានតម្រេកទេ បើបុរសបុគ្គលនុ៎ះឲ្យវត្ថុណា ជាខាទនីយៈក្តី ភោជនីយៈក្តី ដល់លោកម្ចាស់ ៗ ចូរទទួលយកវត្ថុនោះ

ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឧយ្យោជេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤២៤) កុបិតាយ ភិក្ខុនិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កស្ស បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ចណ្ឌកាឡឹ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ចណ្ឌកាឡី ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ(១) ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមីតិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

(៤២៥) កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចាកតាយ(២) កុបិតាយ ភិក្ខុនិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កស្ស បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។

១ បច្ចក្ខាមីតិ កត្ថចិ ពោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ២ ម. បច្ចាកតា ។

ដោយដៃខ្លួនឯង ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៤២៤) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទរបស់ភិក្ខុនីដែលខឹងអាក់អន់ចិត្ត កាលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម ជាគំរប់បីដងហើយនៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៤២៥) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទរបស់ភិក្ខុនីដែលសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍ណាមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម ជាគំរប់បីដងហើយនៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។

ចណ្ឌកាឡឹ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ចណ្ឌកាឡី ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចាកតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ទោសគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ មោហគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។

(៤២៦) សំសដ្ឋានំ ភិក្ខុនីនំ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តីនំ សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរន្តិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។

ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ដែលសង្ឃឲ្យចាញ់ ព្រោះអធិករណ៍ណាមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា ពួកភិក្ខុនីលំអៀងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ពួកភិក្ខុនីលំអៀងដោយសេចក្តីស្អប់ផង ពួកភិក្ខុនីលំអៀងដោយសេចក្តីវង្វេងផង ពួកភិក្ខុនីលំអៀងដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចកង្ធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៤២៦) សង្ឃាទិសេសរបស់ពួកភិក្ខុនី ដែលនៅប្រឡូកប្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបនៅប្រឡូកប្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចកង្ធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៤២៧) សំសដ្ឋាវយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថាតិ ឧយ្យោជេន្តិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សំសដ្ឋាវយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថាតិ ឧយ្យោជេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។

ទស សង្ឃាទិសេសា និដ្ឋិតា ។

តស្សុទ្ទានំ

(៤២៨) ឧស្សយចោរី គាមន្តំ

ឧក្ខិត្តំ ខាទនេន ច

(៤២៧) សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទរបស់ភិក្ខុនីដែលបញ្ចូនភិក្ខុនីផង
គ្នាដោយពាក្យថា ម្នាលនាងម្ចាស់ នាងទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ កុំបីនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ កាលបើសង្ឃសូត្រ
សមនុភាសនកម្ម ជាគំរប់បីដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ
ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹង
បុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។
ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបញ្ចូន (ភិក្ខុនីផងគ្នា) ដោយពាក្យថា
ម្នាលនាងជាម្ចាស់ នាងទាំងឡាយចូរនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ)
ចុះ នាងទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែ
បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើង
ដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

ចប់ សង្ឃាទិសេសទាំង ១០ ។

ឧទ្ទាននៃសង្ឃាទិសេសនោះដូច្នេះ

(៤២៨) សង្ឃាទិសេសទាំង១០ នោះ គឺ ភិក្ខុនីពោល
ពាក្យដោយសេចក្តីប្រណែន១ ភិក្ខុនីបំបួសស្រីចោរ១ ភិក្ខុនី
ដើរទៅក្នុងចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯង១ ភិក្ខុនីធ្វើឱសារណកម្ម
បំពោះភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត១ ភិក្ខុនីមាន

កិន្តេ កុបិតា កិស្មិញ្ញ

សំសដ្ឋា អញ្ញាយ នេ ឧសាតិ ។

(៤២៩) យន្តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន បត្តសន្និចយំ ការេន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ អកំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កថិនកេ) ។

តម្រេកទទួលខាទនីយភោជនីយាហារ អំពីដៃគ្រហស្ថដែលមានតម្រេកដែរហើយឆាន់ ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនភិក្ខុនីផងគ្នាថា នែលោកម្ចាស់ បុរសបុគ្គលនោះនឹងធ្វើអ្វីលោកបានជាដើម ១ ភិក្ខុនីខឹងអាក់អន់ចិត្ត ១ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍ណាមួយ ១ ភិក្ខុនីនៅប្រឡូកប្រឡំដោយគ្រហស្ថ ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនភិក្ខុនីផងគ្នាថា ឲ្យនៅប្រឡូកប្រឡំចុះ កុំនៅបែកខ្ញែកគ្នា ១ ។

---

[៥២៩] និស្សគ្គិយបាចិត្តិយសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ អង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង១០) ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុនីដែលធ្វើនូវការសន្សំបាត្រទុក និស្សគ្គិយបាចិត្តិយសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីធ្វើនូវការសន្សំបាត្រទុក ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន២ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ៗ

(៨៣០) អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៨៣១) ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៨៣២) អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។

(៥៣០) ភិក្ខុនីអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគេឲ្យចែក (ចីវរនោះ) ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរ ហើយឲ្យគេចែក (ចីវរនោះ) ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៥៣១) ភិក្ខុនីដូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើមយកវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើមយកវិញ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៥៣២) ភិក្ខុនីសូមរបស់ដទៃ ហើយត្រឡប់សូមរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។

កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៨៣៣) អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៨៣៤) អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។

ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បានសូមរបស់ដទៃ ហើយត្រឡប់សូមរបស់ឯទៀតវិញ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។

(៤៣៣) ភិក្ខុនីប្រើគេឲ្យទិញរបស់ដទៃ ហើយបែរជាប្រើឲ្យទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានប្រើគេឲ្យទិញរបស់ដទៃ ហើយបែរជាប្រើឲ្យទិញរបស់ឯទៀតវិញ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង៦ ។

(៤៣៤) ភិក្ខុនីប្រើគេឲ្យទិញរបស់ដទៃដោយបរិក្ខាររបស់សង្ឃដែលទាយកប្រគេនមកដើម្បីវត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសមកដើម្បីវត្ថុដទៃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបប្រើគេឲ្យទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខាររបស់សង្ឃដែលទាយកប្រគេនមកដើម្បីវត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសមកដើម្បីវត្ថុដទៃ ។

ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៣៤) អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេត្វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កស្ស បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៣៥) អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេត្វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កស្ស បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ព-

សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង៦ ។

(៨៣៥) ភិក្ខុនីប្រើគេឲ្យទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់សង្ឃដែលទាយកប្រគេនមកដើម្បីវត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសមកដើម្បីវត្ថុដទៃ ទិញដោយវត្ថុដែលសូមបានដោយខ្លួនឯង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប ប្រើគេឲ្យទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់សង្ឃដែលទាយកប្រគេនមកដើម្បីវត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសមកដើម្បីវត្ថុដទៃ ទិញដោយវត្ថុដែលសូមបានដោយខ្លួនឯង ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។

(៨៣៦) ភិក្ខុនីប្រើគេឲ្យទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខាររបស់មហាជន គឺបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដល់គណៈដើម្បីវត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសមកដើម្បីវត្ថុដទៃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបប្រើគេឲ្យ

ហុលា ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិ-
កេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។
ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋា-
នេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៨៣៧) អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន
មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តិយា
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ
បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ
អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ
អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន
សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា
បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ
សមុដ្ឋាតិ ។

ទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់មហាជន គឺបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដល់គណៈដើម្បីវត្ថុដទៃ គេទទួលមកដើម្បីវត្ថុដទៃ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។

(៥៣៧) ភិក្ខុនីប្រើគេឲ្យទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់មហាជន គឺបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដល់គណៈដើម្បីវត្ថុដទៃ គេទទួលមកដើម្បីវត្ថុដទៃនឹងដោយវត្ថុដែលសូមបានមកដោយខ្លួនឯង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ៗ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ៗ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប ប្រើគេឲ្យទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់មហាជន គឺបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដល់គណៈដើម្បីវត្ថុដទៃ គេទទួលមកដើម្បីវត្ថុដទៃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមបានមកដោយខ្លួនឯង ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។

(៤៣៨) អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៣៩) អតិរេកចតុក្កំសបរមំ គរុបាវុរណំ ចេតាបេន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៩៣៨) ភិក្ខុនីប្រើគេឲ្យទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់បុគ្គលដែលទាយកប្រគេនមកដើម្បីវត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសមកដើម្បីវត្ថុដទៃ ទាំងដោយវត្ថុដែលសូមបានមកដោយខ្លួនឯង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រើគេឲ្យទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខាររបស់បុគ្គលដែលទាយកប្រគេនមកដើម្បីវត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសមកដើម្បីវត្ថុដទៃ ទាំងដោយវត្ថុដែលសូមបានមកដោយខ្លួនឯង ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។

(៩៣៩) ភិក្ខុនីសូមសំពត់ដណ្តប់មានសាច់ក្រាស់ (កួយ) មានតម្លៃលើសពី ៤ កហាបណៈ ៤ ដង (១៦ កហាបណៈ) ឡើងទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសូមសំពត់កម្ពលអំពីព្រះរាជា ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។

(៥៤០) អតិរេកអឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ លហុបាវុ-
រណំ ចេតាបេន្តិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញ-
ត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ថុល្លនន្ទំ
ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។
ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

ទ្វាទស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា ។

តស្សុទ្ទានំ

(៥៤១) បត្តំ អកាលកាលញ្ច

បរិវត្តេ ច វិញ្ញាបេ

ចេតាបេត្វា អញ្ញទត្ថិ

(៥៤០) ភិក្ខុនីសូមសំពត់មានសាច់ស្តើង (ស្បៃ) មានតម្លៃច្រើនលើសអំពី ៤ បីដងដោយកន្លះនៃកហាបណៈគឺ ១០ កហាបណៈឡើងទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសូមសំពត់សំបកឈើអំពីព្រះរាជា ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង៦ ។

ចប់ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ១២ ។

ឧទ្ទាននៃនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈនោះដូច្នេះ

(៥៤១) រឿងភិក្ខុនីសន្សំបាត្រទុក ១ ភិក្ខុនីអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរ១ ភិក្ខុនីផ្ដូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ១ ភិក្ខុនីសូមរបស់ដទៃហើយសូមរបស់ឯទៀតវិញ ១ ភិក្ខុនីប្រើគេឲ្យទិញរបស់ដទៃហើយបែរជាប្រើគេឲ្យទិញរបស់ឯទៀតវិញ ១ ភិក្ខុនី ប្រើគេឲ្យទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនមកដើម្បីវត្ថុដទៃ ១ ភិក្ខុនីឲ្យទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារ

សង្ឃិកញ្ញោ មហាវគ្គិ

សញ្ញាចិកា បុគ្គលិកា

ចតុក្កំសង្ខេយ្យកានិ ។

---

(៩៤២) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន លសុណំ ខាទន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ន មត្តំ ជានិត្វា លសុណំ ហារាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

របស់សង្ឃ ១ ភិក្ខុនីប្រើគេឲ្យទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់មហាជនគឺគណៈ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលសូមបានមកដោយខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់បុគ្គល ១ ភិក្ខុនីសូមសំពត់ដណ្តប់មានសាច់ក្រាស់មានតម្លៃច្រើនជាង ១៦ កហាបណៈឡើងទៅ ១ ភិក្ខុនីសូមសំពត់ដណ្តប់មានសាច់ស្តើង មានតម្លៃច្រើនជាង ១០ កហាបណៈឡើងទៅ ១ ។

---

[៤៤២] បាចិត្តិយសិក្ខាបទណា ដែលព្រះមានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាប (នូវកាលដែលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ទាំង ១០) ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុនីដែលទំពាស៊ីខ្ទឹម បាចិត្តិយសិក្ខាបទនោះ ទ្រង់បញ្ញត្ត ក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្ត ក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនដឹងប្រមាណ ក៏ប្រើគេឲ្យនាំយកខ្ទឹមមក ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៥២៣) សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេយ្យា បាចិត្តិយំ កាសុ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៥២៤) តលឃាតកេ បាចិត្តិយំ កាសុ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ តលឃាតកំ អកំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឯកំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(៥២៥) ជតុមដ្ឋកេ បាចិត្តិយំ កាសុ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។

(៤៤៣) ភិក្ខុនីប្រើគេឲ្យដករោមក្នុងទីបង្កៀត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ប្រើគេឲ្យដករោមក្នុងទីបង្កៀត ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។

(៤៤៤) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះប្រហារនូវផ្ទៃនៃនិមិត្ត ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនី ២ រូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីទាំងពីររូប បានប្រហារនូវផ្ទៃនៃនិមិត្ត ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(៤៤៥) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រោះអង្គជាតដែលធ្វើដោយជ័រឈើឬកាកល័ខជ័រលើង ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីមួយរូបកាន់យកអង្គជាតដែលធ្វើដោយជ័រឈើឬកាកល័ខជ័រលើង ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆដ្ឋំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(៤៦៦) អតិរេកទ្វង្គុលបព្វបរមំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សក្កេសុ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អតិគម្ភីរំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆដ្ឋំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

(៤៦៧) ភិក្ខុស្ស ភុញ្ជន្តស្ស បានីយេន វា វិធូបនេន វា ឧបតិដ្ឋន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស ភុញ្ជន្តស្ស បានីយេន ច វិធូបនេន ច ឧបតិដ្ឋិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆដ្ឋំ អាបត្តិសមុដ្ឋានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកោ) ។

បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(៤៦៦) ភិក្ខុនីកាន់យកនូវការជម្រះអង្គជាតដោយទឹកមានជម្រៅលើសជាង ២ ថ្នាំងម្រាមដៃឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងដែនសក្កៈ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីមួយរូបកាន់យកនូវការជម្រះអង្គជាត ដោយទឹកជ្រៅពេក ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(៤៦៧) ភិក្ខុកំពុងឆាន់ ភិក្ខុនីទៅបម្រើដោយទឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីមួយរូប កាលដែលភិក្ខុកំពុងឆាន់បាន ទៅបម្រើដោយទឹកផង ដោយផ្លិតផង ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៤៤៨) អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៤៩) ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា(១) សង្ការំ វា វិឃាសំ វា តិរោកុឌ្ឌេ ឆឌ្ឌេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ សង្ការម្បិ វិឃាសម្បិ តិរោកុឌ្ឌេ ឆឌ្ឌេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៥០) ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា សង្ការំ វា វិឃាសំ វា ហរិតេ ឆឌ្ឌេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។

---

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ ខេឡំ វាតិ បាឋោ ន បញ្ញាយតិ ។

(៤៤៨) ភិក្ខុនីសូមស្រូវស្រស់ឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនី ច្រើនរូបសូមស្រូវស្រស់ហើយឆាន់ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ៗ

(៤៤៩) ភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី សម្រាមក្តី របស់សំណល់ក្តី ខាងក្រៅជញ្ជាំង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីមួយរូបចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់សំណល់ខ្លះ ខាងក្រៅជញ្ជាំង ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ៗ

(៤៥០) ភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី សម្រាមក្តី របស់សំណល់ក្តី លើឈើឬស្មៅដែលស្រស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ

សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ សង្ការម្បិ វិឃាសម្បិ ហរិតេ ឆឌ្ឌេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៤១) នច្ចំ វា គីតំ វា វាទិតំ វា ទស្សនាយ គច្ឆន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ នច្ចម្បិ គីតម្បិ វាទិតម្បិ ទស្សនាយ អគមំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកោ) ។

លសុណវគ្គោ បឋមោ ។

(៤៤២) រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកាយ សន្តិដ្ឋន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។

ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបតោលទុច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់សំណល់ខ្លះ លើឈើប្ញស្សៅដែលស្រស់ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ៗ

(៩៩១) ភិក្ខុនីដើរទៅមើលរបាំក្តី ស្តាប់ចម្រៀងក្តី ភ្លេងប្រគំក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរពេជគ្រឹះ ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី បានដើរទៅមើលរបាំខ្លះ ស្តាប់ចម្រៀងខ្លះ ភ្លេងប្រគំខ្លះ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ៗ

ចប់ លសុណវគ្គ ទី ១ ។

(៩៩២) ភិក្ខុនីឋិតនៅជាមួយនឹងបុរសតែម្នាក់នឹងម្នាក់ ក្នុងវេលាយប់ងងឹតឥតមានប្រទីប ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ

សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ថេយ្យសត្ថកេ) ។

(៤៤៣) បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេ-នេកាយ សន្តិដ្ឋន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ថេយ្យសត្ថកេ) ។

(៤៤៤) អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា-យ សន្តិដ្ឋន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។

ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងភិក្ខុនីមួយរូបឋិតនៅជាមួយនឹងបុរសតែម្នាក់នឹងម្នាក់ ក្នុងវេលាយប់ងងឹតឥតមានប្រទីប ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងថេយ្យសត្ថសិក្ខាបទ) ។

(៩៥៣) ភិក្ខុនីឋិតនៅជាមួយនឹងបុរសតែម្នាក់នឹងម្នាក់ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងភិក្ខុនីមួយរូប ឋិតនៅជាមួយនឹងបុរសតែម្នាក់នឹងម្នាក់ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងថេយ្យសត្ថសិក្ខាបទ) ។

(៩៥៤) ភិក្ខុនីឋិតនៅជាមួយនឹងបុរសតែម្នាក់នឹងម្នាក់ក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសា-វត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។

កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ថេយ្យសត្ថកេ) ។

(៨៨៥) រថិយាយ វា ព្យូហេ វា សិង្ឃាដកេ វា បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកាយ សន្តិដ្ឋន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិយាយបិ ព្យូហេបិ សិង្ឃាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ថេយ្យសត្ថកេ) ។

(៨៨៦) បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កមន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។

ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីមួយរូប ឋិតនៅជាមួយនឹងបុរសតែម្នាក់នឹងម្នាក់ក្នុងទីកល ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងថេយ្យសត្ថសិក្ខាបទ) ។

(៩៩៥) ភិក្ខុនីឋិតនៅជាមួយនឹងបុរសតែម្នាក់នឹងម្នាក់ក្នុងប្រកបហេតុក្ដី ប្រកបពាល់ក្ដី ផ្សំបែកក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឋិតនៅជាមួយនឹងបុរសតែម្នាក់នឹងម្នាក់ក្នុងប្រកបហេតុខ្លះ ប្រកបពាល់ខ្លះ ផ្សំបែកខ្លះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងថេយ្យសត្ថសិក្ខាបទ) ។

(៩៩៦) ភិក្ខុនីចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងវេលាមុនបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ មិនបានប្រាប់ម្ចាស់គេហើយក៏ចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។

អញ្ញាតិកា ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កាមិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។

(៥៥៧) បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។

(៥៥៨) វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ

ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីមួយរូប ចូលទៅរកត្រកូលក្នុងវេលាមុនបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ មិនប្រាប់ម្ចាស់គេក៏ចៀសចេញទៅ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។

(៨៨៧) ភិក្ខុនីចូលទៅកាន់ត្រកូលវេលាក្រោយបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ដោយឥតមានប្រាប់ម្ចាស់គេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងវេលាក្រោយបាយ មិនបានប្រាប់ម្ចាស់គេក៏ស្រាប់តែអង្គុយលើអាសនៈ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។

(៨៨៨) ភិក្ខុនីចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងវេលាវិកាលហើយមិនប្រាប់ម្ចាស់គេ ស្រាប់តែក្រាលឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យក្រាលខ្លះនូវសេនាសនៈសម្រាប់ក្រាលដេកហើយក៏អង្គុយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប

ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា(១) អភិនិសីទិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។

(៥៥៩) ទុគ្គហិតេន ទូបធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ទុគ្គហិតេន ទូបធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៥៦០) អត្តានំ វា បរំ វា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ចណ្ឌកាលី

---

១. ម. សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា ។

ចូលទៅកាន់ត្រកូល ក្នុងវេលាវិកាលហើយមិនប្រាប់ម្ចាស់គេ ស្រាប់តែក្រាលសេនាសនៈសម្រាប់ក្រាលដេកហើយអង្គុយ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។

(៥៥៩) ភិក្ខុនីពោលទោសភិក្ខុនីដទៃ ដោយកិរិយាប្រកាន់អាក្រក់ នឹងដោយពិចារណាខុស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីមួយរូបពោលទោសភិក្ខុនីដទៃ ដោយកិរិយាប្រកាន់អាក្រក់ នឹងដោយពិចារណាខុស ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៥៦០) ភិក្ខុនីប្រទេចខ្លួនឯងក្ដី ប្រទេចភិក្ខុនីដទៃក្ដី ដោយនរក ឬដោយព្រហ្មចរិយៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី

ភិក្ខុនី អត្តានម្បិ បរម្បិ និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសបិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៦១) អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ចណ្ឌកាឡិំ ភិក្ខុនិំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ចណ្ឌកាឡី ភិក្ខុនី អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។

រត្តន្ធការវគ្គោ ទុតិយោ ។

(៤៦២) នគ្គាយ នហាយន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ នគ្គា នហាយិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

ប្រទេចខ្លួនឯងខ្លះ ប្រទេចភិក្ខុនីដទៃខ្លះ ដោយនរកក៏មាន ដោយព្រហ្មចរិយៈក៏មាន ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៤៦១) ភិក្ខុនី វាយទះគប់ខ្លួនឯងហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី វាយទះគប់ខ្លួនឯងហើយយំ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិទាំងនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

ចប់ អន្ធការវគ្គ ទី ២ ។

(៤៦២) ភិក្ខុនីងូតទឹកអាក្រាត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងភិក្ខុនីច្រើនរូប អាក្រាតងូតទឹក ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៨៦៣) បមាណាតិក្កន្តំ ឧទកសាដិកំ ការាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធារេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៨៦៤) ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា នេវ សិព្វាបេន្តិយា[១] ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វាបេត្វា[២] នេវ សិព្វេសិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ អកាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

១ ឱ. សិព្វេន្តិយា ។ ម. សិព្វន្តិយា ។ ២ ម. វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា ។

(៩៦៣) ភិក្ខុទីឲ្យគេធ្វើសំពត់សម្រាប់ងូតទឹកកន្លងហួសប្រមាណ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ: ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ប្រើប្រាស់សំពត់សម្រាប់ងូតទឹកមិនត្រូវប្រមាណ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។

(៩៦៤) ភិក្ខុនីរះខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេរះក្តី នូវចីវររបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយមិនឲ្យគេដេរ ទាំងមិនធ្វើនូវសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ: ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារះចីវរ ហើយមិនដេរឲ្យ ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរឲ្យ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៨៦៨) បញ្ចាហិកំ សង្ឃាដិចារំ អតិក្កាមេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។

(៨៦៩) ចីវរសង្កមនីយំ ធារេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ(១) អនាបុច្ឆា ធារេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។

---

១ ឱ. ម. អញ្ញតរាយ ភិក្ខុនិយា ចីវរំ ។

(៨៦៥) ភិក្ខុនីញុំាងភារៈនៃសង្ឃាដី(១) ឲ្យកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ត្រង់បញ្ញត្តិទីណា ។ ត្រង់បញ្ញត្តិនគរសាវត្ថី ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុច្រើនរូប ទុកដាក់ចីវរក្នុងដៃនៃពួកភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកនៃជនបទ ដោយមានតែស្បង់នឹងចីពរ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។

(៨៦៦) ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់សង្កមរីយចីវរ (ចីវរដែលលបយករបស់គេមកប្រើប្រាស់មួយសំណើរ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ត្រង់បញ្ញត្តិទីណា ។ ត្រង់បញ្ញត្តិនគរសាវត្ថី ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីមួយរូប មិនបានប្រាប់ហើយឃ្លុំចីវររបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។

---

១ ពាក្យថា ភារៈនៃសង្ឃាដី គឺការប្រើប្រាស់សង្ឃាដីផ្លាស់ប្តូរនឹងឧត្តរាសង្គៈ ។

(៤៦៧) គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករោន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ អកាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៦៨) ធម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៦៩) អគារិកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សមណចីវរំ ទេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្ល-

(៤៦៧) ភិក្ខុនីធ្វើចីវរលាភ របស់គណៈឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៤៦៨) ភិក្ខុនីឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៤៦៩) ភិក្ខុនីឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថ ដល់បរិព្វាជក ដល់បរិព្វាជិកា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលថុល្លនន្ទា-

នន្ទា ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស សមណចីវរំ អទាសិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៧០) ទុព្ពលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនិំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុព្ពលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេសិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ ស-មុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៧១) ធម្មិកំ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហន្តិយា បា-ចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនិំ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិកំ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

នហានវគ្គោ[១] តតិយោ ។

---

១ កត្ថចិ ឋានេ នគ្គវគ្គោតិបិ បាឋោ ។

ភិក្ខុនី ឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានទាំង ៦ ។

(៤៧០) ភិក្ខុនីញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាល ឲ្យកន្លងទៅដោយចង់បាននូវចីវរដ៏ទុព្វល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាល ឲ្យកន្លងទៅ ដោយចង់បាននូវចីវរដ៏ទុព្វល ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៤៧១) ភិក្ខុនីឃាត់ការដកកឋិនដែលប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឃាត់ការដកកឋិនដែលប្រកបដោយធម៌ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

ចប់ នហានវគ្គ ទី ៣ ។

(៤៧២) ទ្វិន្នំ ភិក្ខុនីនំ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេន្តីនំ បា-
ចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ
អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ
វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ
តុវដ្ដេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិ-
សមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡក-
លោមកេ) ។

(៤៧៣) ទ្វិន្នំ ភិក្ខុនីនំ ឯកត្ថរណបាវុរណា តុ-
វដ្ដេន្តីនំ បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។
កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ
វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណបា-
វុរណា តុវដ្ដេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។
ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ
(ឯឡកលោមកេ) ។

(៤៧៨) ភិក្ខុនិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករោន្តិយា
បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។
កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ

(៤៧៣) ភិក្ខុនីពីររូបដេកលើគ្រែតែ ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអំពីដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបដេកគ្នាពីរនាក់លើគ្រែតែ ១ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៤៧៣) ភិក្ខុនីពីររូបដេកលើកម្រាលនឹងដណ្តប់សម្ពត់តែ ១ ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអំពីដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបដេកលើកម្រាលទាំងដណ្តប់សម្ពត់តែ ១ ពីរនាក់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៤៧៤) ភិក្ខុនីក្លែងធ្វើសេចក្តីអផ្សុកដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿង

វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សញ្ចិច្ច អផាសុំ អកាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៧៥) ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋាបេន្តិយា(១) ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋាបេសិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ អកាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

(៤៧៦) ភិក្ខុនិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតាយ អនត្តមនាយ និក្កឌ្ឍន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍិ

១ ម. ឧបដ្ឋេន្តិយា ។

ក៏ដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងក៏ដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្លែងធ្វើសេចក្ដីអផ្សុកដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៤៧៥) ភិក្ខុនីមិនបានបម្រើ មិនបានធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីបម្រើ នូវភិក្ខុនីជាកូនសិស្សដែលមានជម្ងឺ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងក៏ដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងក៏ដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនបានបម្រើ មិនបានធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីបម្រើ នូវភិក្ខុនីជាកូនសិស្សដែលមានជម្ងឺ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៤៧៦) ភិក្ខុនីបានឲ្យលំនៅដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយមានសេចក្ដីខឹងអាក់អន់ចិត្ត ក៏ទងទាញភិក្ខុនីនោះចេញ (ចាកលំនៅនោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងក៏ដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងក៏ដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានឲ្យលំនៅដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយមានសេចក្ដីខឹងអាក់អន់ចិត្ត ក៏ទងទាញភិក្ខុនីនោះចេញ

តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៧៧) សំសដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (សមនុភាសនាយ[១]) ។

(៤៧៨) អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកាយ ចារិកំ ចរន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកាយោ ចារិកំ ចរឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា

---

១ ឱ. ម. ធុរនិក្ខេបេ ។

(ពាក់លំនៅនោះ) ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៤៧៧) ភិក្ខុនីនៅច្រឡុកច្រឡំដោយគ្រហស្ថ កាលបើសង្ឃ សូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះ ចេញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តកង់ទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តកង់ក្រុង សាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនៅច្រឡុក ច្រឡំដោយគ្រហស្ថ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តា សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូច កង់សមនុភាសនៈ) ។

(៤៧៨) ភិក្ខុនីមិនមានពួកឈ្មួញ (ជាគ្នា) ដើរទៅកាន់ចារិកខាងក្នុង ដែន ដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យ ចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តកង់ទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តកង់ ក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបមិនមានពួក ឈ្មួញ (ជាគ្នា) ដើរទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រ- កបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ។ សិក្ខាបទនោះ

បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

(៤៧៩) តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកាយ ចារិកំ ចរន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកាយោ ចារិកំ ចរិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

(៤៨០) អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកង់ឯឡូកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៩៧៩) ភិក្ខុនីមិនមានពួកឈ្នួញ (ជាគ្នា) ដើរទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តកង់ទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តកង់ក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបឥតមានពួកឈ្នួញ (ជាគ្នា) ដើរទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកង់ឯឡូកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៩៨០) ភិក្ខុនីដើរទៅកាន់ចារិកក្នុងវស្សា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តកង់ទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តកង់ក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប ដើរទៅកាន់ទីចារិកខាងក្នុងវស្សា ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកង់ឯឡូកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៤៨១) វស្សំ វុត្ថាយ ភិក្ខុនិយា ចារិកំ ន បក្កមន្តិយា បាចិត្តិយំ តត្ថ បញ្ញត្តិ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្ថា ចារិកំ ន បក្កមឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

តុវដ្ដវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

(៤៨២) រាជាគារំ វា ចិត្តាគារំ វា អារាមំ វា ឧយ្យានំ វា បោក្ខរណឹ វា ទស្សនាយ គច្ឆន្តិយា បាចិត្តិយំ តត្ថ បញ្ញត្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ រាជាគារម្បិ ចិត្តាគារម្បិ អារាមម្បិ ឧយ្យានម្បិ បោក្ខរណឹម្បិ ទស្សនាយ អគមំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

[៩៨១] ភិក្ខុនីចេញវស្សារួចហើយ មិនចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ត្រង់បញ្ញត្តិទីណា ។ ត្រង់បញ្ញត្តិនគររាជ-គ្រឹះ ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប ចេញវស្សារួចហើយ មិនបានចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋានទៃនអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចគ្នានឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

ចប់ តុវដ្ដវគ្គទី ៤ ។

[៩៨២] ភិក្ខុនីទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ក្តី ផ្ទះដំរូវចិត្រក្តី សួនច្បារក្តី ឧទ្យានក្តី ស្រះបោក្ខរណីក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ត្រង់បញ្ញត្តិទីណា ។ ត្រង់បញ្ញត្តិនគរសាវត្ថី ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ត្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ខ្លះ ផ្ទះដំរូវចិត្រខ្លះ សួនច្បារខ្លះ ឧទ្យានខ្លះ ស្រះបោក្ខរណីខ្លះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋានទៃនអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន២ (ដូចគ្នានឹងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៨៨៣) អាសន្ទឹ វា បល្លង្កំ វា បរិភុញ្ជេយ្យា បា-
ចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ
អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ
វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អាសន្ទឹបិ បល្លង្កំបិ
បរិភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិ-
សមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡក-
លោមកេ) ។

(៨៨៤) សុត្តំ កន្តេយ្យា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។
សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា
ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា
ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។
ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ
(ឯឡកលោមកេ) ។

(៨៨៥) គិហិវេយ្យាវច្ចំ ករេយ្យា បាចិត្តិយំ កត្ថ
បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។
សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។

(៤៨៣) ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់អាសន្ទិ គឺគ្រែកន្ទងហួសប្រមាណក្តី បល្លង្ក គឺគ្រែដែលគេធ្វើមានរូបសត្វសាហាវដាក់ត្រង់ជើងក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប ប្រើប្រាស់អាសន្ទិខ្លះបល្លង្កខ្លះ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៤៨៤) ភិក្ខុនីការស្បូតឬអម្បោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប ការស្បូតឬអម្បោះ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៤៨៥) ភិក្ខុនីធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ត្រូវអាបត្តិបា-ចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។

សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ គិហិវេយ្យាវច្ចំ អកំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកោ) ។

(៤៨៦) ភិក្ខុនិយោ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេហីតិ វុច្ចមានាយ សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា នេវ វូបសមេន្តិយា ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេហីតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិ-ស្សុណិត្វា នេវ វូបសមេសិ ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ អកាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អា-បត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបោ) ។

(៤៨៧) អាគារិកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វា-ជិកាយ វា សហត្ថា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ទេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ

ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប ធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៤៨៦) កាលបើភិក្ខុនីផងគ្នាបាននិយាយថា នែនាងជាម្ចាស់ចូរនាងរម្ងាប់អធិករណ៍នេះទៅ ភិក្ខុនីក៏ទទួលពាក្យថា សាធុហើយ តែមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី កាលដែលភិក្ខុនីផងគ្នាបាននិយាយថា នែនាងជាម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះទៅ ក៏ទទួលពាក្យថា សាធុហើយ តែមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ១ (ដូចធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៤៨៧) ភិក្ខុនីឲ្យខាទនីយៈឬភោជនីយៈដោយដៃរបស់ខ្លួន ដល់គ្រហស្ថក្តី ដល់បរិព្វាជកក្តី ដល់បរិព្វាជិកាក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គល

អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាគារិកស្ស សហត្ថា ខាទនីយម្បិ ភោជនីយម្បិ អទាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

(៤៨៨) អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។

(៤៨៩) អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ

ណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យខាទនីយៈខ្លះ ភោជនីយៈខ្លះ ដោយដៃរបស់ខ្លួនដល់គ្រហស្ថ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ៗ

(៤៨៨) ភិក្ខុនីមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ចីវរសម្រាប់ភិក្ខុនីមានរដូវ) នៅតែប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទា-ភិក្ខុនី ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនលះបង់អាវសថចីវរ នៅតែប្រើប្រាស់ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ៗ

(៤៨៩) ភិក្ខុនីមិនបានប្រគល់លំនៅ (ដល់គេឯទៀត) ហើយស្រាប់តែចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនបានប្រគល់លំនៅ (ដល់គេឯទៀត) ហើយ

បក្កាមិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកេ) ។

(៤៩០) តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (បទសោធម្មេ) ។

(៤៩១) តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (បទសោធម្មេ) ។

ចិត្តាគារវគ្គោ បញ្ចមោ ។

ស្រាប់តែចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងកឋិនសិក្ខាបទ) ។

(៤៩០) ភិក្ខុនីរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងបទសោធម្មសិក្ខាបទ) ។

(៤៩១) ភិក្ខុនីបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងបទសោធម្មសិក្ខាបទ) ។

ចប់ ចិត្តាគារវគ្គ ទី ៤ ។

(៤៩២) ជានំ សភិក្ខុកំ អារាមំ អនាបុច្ឆា បវិសន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនីយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនីយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បវិសិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ទ្វេ អនុបញ្ញត្តិយោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

(៤៩៣) ភិក្ខុំ អក្កោសន្តិយា បរិភាសន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ វេសាលិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាយស្មន្តំ ឧបាលឹ អក្កោសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៤៩៤) ចណ្ឌីកតាយ គណំ បរិភាសន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត-

(៥៩២) ភិក្ខុនីដឹងហើយចូលទៅកាន់អារាមដែលមានភិក្ខុ ដោយមិនបានប្រាប់មុនត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបមិនបានប្រាប់មុនហើយស្រាប់តែចូលទៅកាន់អារាម (ដែលមានភិក្ខុ) ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ២ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៥៩៣) ភិក្ខុនីជេរគម្រាមភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងវេសាលី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ជេរព្រះឧបាលិមានអាយុ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៥៩៤) ភិក្ខុនីប្រទេចផ្តាសាគណភិក្ខុនី ដោយចិត្តកំណាច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រទេចផ្តាសាគណភិក្ខុនី

ស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌីកតា គណំ បរិភាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៥៩៥) និមន្តិតាយ បវារិតាយ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ភុញ្ជន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ភុត្តាវី(១) បវារិតា អញ្ញត្រ ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៥៩៦) កុលំ មច្ឆរាយន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

---

១ ម. ភុត្តាវិនិយោ ។

ដោយចិត្តកំណាច ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៥៩៥) ភិក្ខុនីដែលគេនិមន្តហើយ បានហាមភោជនរួចហើយ ឆាន់ខាទនីយៈឬភោជនីយៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបឆាន់ហើយ ហាមភោជនហើយ ឆាន់ក្នុងទីដទៃទៀត ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។

(៥៩៦) ភិក្ខុនីកំណាញ់ត្រកូល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីមួយរូប ប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូល ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៤៩៧) អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

(៤៩៨) វស្សំ វុត្ថាយ ភិក្ខុនិយា ឧភតោសង្ឃេ តីហិ ឋានេហិ អប្បវារេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្ថា ភិក្ខុសង្ឃំ នប្បវារេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

(៥៩៧) ភិក្ខុនីនៅចាំវស្សា ក្នុងអាវាសដែលមិនមានភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបនៅចាំវស្សា ក្នុងអាវាសដែលមិនមានភិក្ខុ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៥៩៨) ភិក្ខុនីនៅចាំវស្សារួចហើយ មិនបានបវារណាដោយហេតុ ៣ ប្រការ ក្នុងសំណាក់ឧភតោសង្ឃទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបនៅចាំវស្សារួចហើយ មិនបានបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៥៩៩) ឱវាទាយ វា សំវាសាយ វា ន គច្ឆេយ្យា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវាទំ ន គច្ឆិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(៦០០) ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆិយា ឱវាទំបិ ន យាចិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ឧបោសថំបិ ន បុច្ឆឹសុ ឱវាទំបិ ន យាចឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

(៦០១) បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ វា រុហិតំ(១) វា អនបលោកេត្វា សង្ឃំ វា គណំ វា បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកាយ ភេទាបេយ្យា បាចិត្តិយំ

---

១ បិលកំ វា រុធិរំ វាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ម. រុធិតំ វា ។

(៥៩៩) ភិក្ខុនីមិនទៅដើម្បីស្ដាប់ឱវាទ (គរុធម៌) ក្ដី ដើម្បីសំវាសគឺសួរនូវឧបោសថនឹងបវារណាក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងដែនសក្កៈ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនទៅស្ដាប់ឱវាទ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(៦០០) ភិក្ខុនីមិនសួរឧបោសថក្ដី មិនសូមឱវាទក្ដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបមិនសួរឧបោសថខ្លះ មិនសូមឱវាទខ្លះ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៦០១) ភិក្ខុនីកើតបូសក្ដី ដំបៅក្ដី ត្រង់បសាខប្រទេស (តាំងពីក្រោមផ្ចិតរហូតដល់ក្បាលជង្គង់) ហើយមិនបានប្រាប់ដល់សង្ឃ ឬគណៈ ស្រាប់តែទៅដោះតែមួយរូប ជាមួយនឹងបុរសម្នាក់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡសមហាវារា បាចិត្តិយេ ឆត្តវគ្គោ

កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា ភេទាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កថិនកេ) ។

អារាមវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

(៦០២) គព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ គព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦០៣) បាយន្តឹ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។

ទ្រង់បញ្ញត្តកន្ទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវ ដែលភិក្ខុនីមួយរូបកើតបួស ត្រូវបសាទប្រទេសហើយដោះតែមួយរូបជាមួយនឹងបុរសម្នាក់ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចកន្លងបទសិក្ខាបទ) ។

ចប់ អារាមវគ្គ ទី ៦ ។

(៦០២) ភិក្ខុនីបំបួសស្ត្រីដែលមានគភ៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ: ទ្រង់បញ្ញត្តកន្ទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប បំបួសស្ត្រីដែលមានគភ៌ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦០៣) ភិក្ខុនីបំបួសស្ត្រីដែលមានកូននៅបៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ: ទ្រង់បញ្ញត្តកន្ទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។

សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ បាយន្តិំ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦០៦) ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦០៧) ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេសុំ

ព្រោះរឿងអ្វីដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបបំបួសស្ត្រីដែលមានកូននៅបៅ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ៗ

(៦០៤) ភិក្ខុនីបំបួសសិក្ខមានា ដែលមិនទាន់បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការ គ្រប់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ៗ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងអ្វីដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបបំបួសសិក្ខមានា ដែលមិនទាន់បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការ គ្រប់ពីរឆ្នាំ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្ណាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ៗ

(៦០៥) ភិក្ខុនីបំបួសសិក្ខមានា ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការ គ្រប់ពីរឆ្នាំហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានសម្មតឲ្យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ៗ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងអ្វីដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប បំបួសសិក្ខមានា ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការ គ្រប់ពីរឆ្នាំហើយ តែសង្ឃមិន

តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦០៦) ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦០៧) បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

ទាន់បានសន្មតឲ្យ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦០៦) ភិក្ខុនីបំបួសស្រីជាគិហិគតា[១] ដែលមានអាយុមិនទាន់ គ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្ត ក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនី ច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប បំបួសស្រីជាគិហិគតា ដែលមានអាយុមិនទាន់គ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ។ សិក្ខាបទ នោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦០៧) ភិក្ខុនីបំបួសស្រីជាគិហិគតា ដែលមានអាយុគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ហើយ តែមិនទាន់បានសិក្សាសិក្ខា ក្នុងធម៌ ៦ ប្រការ គ្រប់ពីរឆ្នាំនៅ ឡើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុង សាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប បំបួសស្រី ជាគិហិគតា ដែលមានអាយុគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ តែមិនទាន់សិក្សាសិក្ខា ក្នុងធម៌ ៦ ប្រការគ្រប់ពីរឆ្នាំនៅឡើយ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន៣ ។

---

១ មើលភិក្ខុនីវិភង្គបច្ចេកភាគទី ៥ ត្រង់បទៈ ៣៨១ ទំព័រ ៣២៧ និងបទៈ ៣៨៥ ទំព័រ៣៣៤។

[៦០៨] បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

[៦០៩] សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហន្តិយា ន អនុគ្គហាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គហេសិ ន អនុគ្គហាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

[៦០៨] ភិក្ខុនីបំបួសស្ត្រីជាគិហិគតា ដែលមានអាយុគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ បានសិក្សាសិក្ខាកន្ធម៌ ៦ ប្រការ គ្រប់ពីរឆ្នាំហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានសន្មតឲ្យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប បំបួសស្ត្រីជាគិហិគតាដែលមានអាយុគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ បានសិក្សាសិក្ខាកន្ធម៌ ៦ ប្រការ គ្រប់ពីរឆ្នាំហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានសន្មតឲ្យ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

[៦០៩] ភិក្ខុនីបំបួសកូនសិស្ស ហើយមិនបានអនុគ្រោះ (ទំនុកបំរុង) ដោយខ្លួនឯង ឬមិនបានឲ្យគេអនុគ្រោះ គ្រប់ពីរឆ្នាំទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បំបួសកូនសិស្សហើយ មិនបានអនុគ្រោះដោយខ្លួនឯង មិនបានឲ្យគេអនុគ្រោះ គ្រប់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។

[៦១០] វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

[៦១១] សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេន្តិយា ន វូបកាសាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេសិ ន វូបកាសាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

គព្ភិនីវគ្គោ សត្តមោ ។

[៦១០] ភិក្ខុនីមិនទៅបម្រើបវត្តិនី (ឧបជ្ឈាយ៍) ដែលបំបួសខ្លួនឲ្យគ្រប់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបមិនបម្រើបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនឲ្យគ្រប់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

[៦១១] ភិក្ខុនីបំបួសកូនសិស្សហើយ មិនបានគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនឯង ឬមិនបានប្រើគេឲ្យគ្រប់គ្រង[១] ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងអ្វីដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបំបួសកូនសិស្សហើយ មិនបានគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនឯង មិនបានប្រើគេឲ្យគ្រប់គ្រង ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

ចប់ គព្ភិនីវគ្គ ទី ៧ ។

---

១ ក្នុងអដ្ឋកថាប្រាប់ថា មិនបាននាំយកជាប់ទៅជាមួយនឹងខ្លួន ទាំងមិនបានឲ្យគេនាំយកទៅ ។

(៦១២) ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦១៣) បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦១២) ភិក្ខុនីបំបួសស្រ្តីជាកុមារីកា (សាមណេរី) ដែលមានអាយុមិនទាន់គ្រប់ ២០ ឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបបំបួសស្រ្តីជាកុមារីកា ដែលមានអាយុមិនទាន់គ្រប់ ២០ ឆ្នាំ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦១៣) ភិក្ខុនីបំបួសស្រ្តីជាកុមារីកាដែលមានអាយុគ្រប់ ២០ ឆ្នាំហើយ តែមិនទាន់បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការគ្រប់ពីរឆ្នាំនៅឡើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបបំបួសស្រ្តីជាកុមារីកាដែលមានអាយុគ្រប់ ២០ ឆ្នាំហើយ តែមិនទាន់បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការគ្រប់ពីរឆ្នាំនៅឡើយ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦១៤) បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារិភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារិភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦១៥) ឩនទ្វាទសវស្សាយ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ឩនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦១៤) ភិក្ខុនីបំបួសស្រ្តីជាកុមារីភូតាដែលមានអាយុគ្រប់ ២០ ឆ្នាំ ហើយបានសិក្សាសិក្ខាកន្ទធម៌ ៦ ប្រការគ្រប់ពីរឆ្នាំហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានសន្មតឲ្យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប បំបួសស្រ្តីជាកុមារីភូតាដែលមានអាយុគ្រប់ ២០ ឆ្នាំហើយ បានសិក្សាសិក្ខាកន្ទធម៌ ៦ ប្រការគ្រប់ពីរឆ្នាំហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានសន្មតឲ្យ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦១៥) ភិក្ខុនីមានវស្សាមិនទាន់គ្រប់ ១២ បំបួសគេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប មានវស្សាមិនទាន់គ្រប់ ១២ បំបួសគេ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦១៦) បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ សង្ឃេន អសម្ម-
តាយ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។
សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា
ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា
ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ សង្ឃេន អសម្មតា
វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ
អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦១៧) អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ច-
មានាយ សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ
អាបជ្ជន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា
បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ចណ្ឌកាលឹ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។
កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អលន្តាវ តេ
អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុ-
ណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា
បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋា-
នេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦១៦) ភិក្ខុនីមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានសន្មតឲ្យបំបួសគេ ក៏ទៅតែបំបួស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានសន្មត (ឲ្យបំបួសគេ) ក៏ទៅតែបំបួស ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦១៧) ភិក្ខុនីដែលសង្ឃនិយាយឃាត់ថា នែនាងជាម្ចាស់ នាងកុំបំបួសគេឡើយ បានទទួលពាក្យថា សាធុហើយ ដល់មកខាងក្រោយ ត្រឡប់ពោលតិះដៀលសង្ឃវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី សង្ឃនិយាយឃាត់ថា នែនាងជាម្ចាស់នាងកុំបំបួសគេឡើយ បានទទួលពាក្យថា សាធុហើយ ដល់មកខាងក្រោយត្រឡប់ពោលតិះដៀលសង្ឃវិញ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦១៨) សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេន្តិយា ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេសិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ អកាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។

(៦១៩) សិក្ខមានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេន្តិយា ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខមានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា

(៦១៨) ភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងបំបួសនាង លុះនិយាយយ៉ាងនេះហើយក៏មិនបំបួស ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយនឹងបំបួស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងឲ្យចីវរដល់យើង ៗ នឹងបំបួសនាង លុះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏មិនបំបួស ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយនឹងបំបួសឡើយ ៗ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ៗ

(៦១៩) ភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងតាមបម្រើយើងឲ្យគ្រប់ ២ ឆ្នាំ យើងនឹងបំបួសនាង លុះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏មិនបំបួស ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយនឹងបំបួស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាងបើនាងតាមបម្រើយើងឲ្យគ្រប់ ២ ឆ្នាំ យើងនឹងបំបួសនាង លុះនិយាយយ៉ាង

នេវ វុដ្ឋាបេសិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ អកាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

(៦២០) បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌឹ សោកាវាសំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌឹ សោកាវាសំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦២១) មាតាបិតូហិ វា សាមិកេន វា អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី មាតាបិតូហិបិ សាមិកេនបិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។

នេះហើយក៏មិនបំបួស ទាំងមិនធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយទឹងបំបួសឡើយ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចកឋិនុទ្ធារសិក្ខាបទ) ។

[៦២០] ភិក្ខុនីបំបួសសិក្ខមានាដែលនៅប្រឡូកប្រឡំដោយបុរស ប្រឡូកប្រឡំដោយកុមារ ជាស្រីកាច បណ្ដាលឲ្យកើតសេចក្ដីសោក (ដល់គេឯទៀត) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបំបួសសិក្ខមានា ដែលនៅប្រឡូកប្រឡំដោយបុរស ប្រឡូកប្រឡំដោយកុមារ ជាស្រីកាច បណ្ដាលឲ្យកើតសេចក្ដីសោក (ដល់គេឯទៀត) ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

[៦២១] ភិក្ខុនីបំបួសសិក្ខមានាដែលមាតាបិតាឬប្ដីមិនបានអនុញ្ញាត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបំបួសសិក្ខមានាដែលមាតាបិតាខ្វះ ប្ដីខ្វះ មិនបានអនុញ្ញាត ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ
សិយា វាចតោ សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ន ចិត្តតោ
សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ
សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ
សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៦២២) បារិវាសិកឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋា-
បេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ រាជគហេ បញ្ញត្តំ ។
កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុ-
ស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បារិវាសិកឆន្ទទានេន សិក្ខ-
មានំ វុដ្ឋាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ
អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦២៣) អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ
បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ព-
ហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ព-
ហុលា ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។
ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ ស-
មុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ គឺតាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយអំពីវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

(៦២៥) ភិក្ខុនីបំបួសសិក្ខមានាដោយឲ្យឆន្ទៈ ឈ្មោះបារិវាសិកៈ (ដែលមានបរិស័ទក្រោកចេញទៅហើយ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បំបួសសិក្ខមានាដោយឲ្យឆន្ទៈ ឈ្មោះបារិវាសិកៈ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦២៣) ភិក្ខុនីបំបួសគេរាល់ឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប បំបួសគេរាល់ឆ្នាំ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៦២៤) ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គោ អដ្ឋមោ ។

(៦២៥) ឆត្តុបាហនំ ធារេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តុបាហនំ ធារេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកំ) ។

(៦២៦) យានេន យាយន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។

(៦២៤) ភិក្ខុនីបំបួសស្រ្តី ២ នាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបបំបួសស្រ្តី ២ នាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

ចប់ កុមារីភូតវគ្គ ទី ៨ ។

(៦២៥) ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ឆត្រនិងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ប្រើប្រាស់ឆត្រនិងស្បែកជើង ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៦២៦) ភិក្ខុនីទៅដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។

ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកោ) ។

(៦៦៧) សង្ឃាណឹ ធារេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី សង្ឃាណឹ ធារេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកោ) ។

(៦៦៨) ឥត្ថាលង្ការំ ធារេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្ថាលង្ការំ ធារេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកោ) ។

ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី នាំគ្នាទៅដោយយាន ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៦២៧) ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ខ្សែក្រវាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីមួយរូប ប្រើប្រាស់ខ្សែក្រវាត់ ។ សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៦២៨) ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ស្ត្រី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ស្ត្រី ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោម-សិក្ខាបទ) ។

(៦២៩) គន្ធវណ្ណកេន នហាយន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គន្ធវណ្ណកេន នហាយឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

(៦៣០) វាសិតកេន បិញ្ញាកេន(១) នហាយន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហាយឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

(៦៣១) ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិយា បរិមទ្ទាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ

---

១ វាសិតកេនាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៦២៩) ភិក្ខុនីងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាប ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាប ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៦៣០) ភិក្ខុនីងូតទឹកដោយគ្រឿងអប់នឹងលំអិតម្សៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ងូតទឹកដោយគ្រឿងអប់នឹងលំអិតម្សៅ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៦៣១) ភិក្ខុនីប្រើភិក្ខុនីផងគ្នាឲ្យគក់កិតច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹង

អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេសុំ បរិមទ្ទាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

(៦៣២) សិក្ខមានាយ ឧម្មទ្ទាបេន្តិយា បរិមទ្ទាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ សិក្ខមានាយ ឧម្មទ្ទាបេសុំ បរិមទ្ទាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

(៦៣៣) សាមណេរិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិយា បរិមទ្ទាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ សាមណេរិយា ឧម្មទ្ទាបេសុំ បរិមទ្ទាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។

បុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប ប្រើភិក្ខុនីផងគ្នាឲ្យគក់ រិត ច្របាច់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៦៣៦) ភិក្ខុនីប្រើសិក្ខមានាឲ្យគក់រិតច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូប ប្រើសិក្ខមានាឲ្យគក់ រិត ច្របាច់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងឯឡកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៦៣៧) ភិក្ខុនីប្រើសាមណេរីឲ្យគក់រិតច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបប្រើសាមណេរីឲ្យគក់ រិត ច្របាច់ ។

ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

(៦៣៤) គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តិយា បរិមទ្ទាបេន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេសុំ បរិមទ្ទាបេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (ឯឡកលោមកេ) ។

(៦៣៥) ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តំ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (កឋិនកោ) ។

សិក្ខាបទនោះមានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចគ្នីងឡុកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៦៣៤) ភិក្ខុនីប្រើស្រីគ្រហស្ថឲ្យគក់តែប្រេងប្រាប់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបប្រើស្រីគ្រហស្ថឲ្យគក់តែប្រេងប្រាប់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចគ្នីងឡុកលោមសិក្ខាបទ) ។

(៦៣៥) ភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ ហើយអង្គុយលើអាសនៈពីមុខភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបមិនបានប្រាប់ ហើយអង្គុយលើអាសនៈពីមុខភិក្ខុ ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចគ្នីងកឋិនសិក្ខាបទ) ។

(២៣៦) អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ហំ បុច្ឆឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ (បទសោធម្មេ) ។

(២៣៧) អសង្កច្ចិកាយ គាមំ បវិសន្តិយា បាចិត្តិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អសង្កច្ចិកា គាមំ បាវិសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។

ឆត្តុបាហនវគ្គោ នវមោ ។

នវ វគ្គា ខុទ្ទកា និដ្ឋិតា ។

[៦៣៦] ភិក្ខុនីសួរប្រស្នានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស (ជាមុន) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបសួរប្រស្នានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស (ជាមុន) ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ (ដូចក្នុងបទសោធម្មសិក្ខាបទ) ។

[៦៣៧] ភិក្ខុនីមិនមានសំពត់ចោមពុងចូលទៅកាន់ស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីមួយរូប ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងរ៉ាវដែលភិក្ខុនីមួយរូបមិនមានសំពត់ចោមពុងចូលទៅកាន់ស្រុក ។ សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺ តាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន ។

ចប់ ឆត្តុបាហនវគ្គ ទី ៩ ។

ចប់ ពួកខុទ្ទកសិក្ខាបទ មានចំនួន ៩ វគ្គ តែប៉ុណ្ណោះ ។

តស្សុទ្ទានំ

(៦៣៨) លសុណំ សំហារេ លោមំ

តលមដ្ឋញ្ច សុទ្ធិកំ

ភុញ្ជន្តាមកធញ្ញានំ

ទ្វេ វិឃាសេន ទស្សនា

អន្ធការេ បដិច្ឆន្នេ

អជ្ឈោកាសេ រថិកាយ ច

បុរេ បច្ឆា វិកាលេ ច

ទុគ្គហិ និរយេ វធិ

នគ្គោទកា វិសិព្វេត្វា

បញ្ចាហិកំ សង្កមនីយំ

គណំ វិភង្គសមណំ

ទុព្វលំ កឋិនេន ច

ឧទ្ទានគឺបញ្ជីរឿងនៃខុទ្ទកសិក្ខាបទនោះដូច្នេះ

(៦៣៨) រឿងភិក្ខុនីឲ្យគេដកខ្ទឹម ១ ភិក្ខុនីដករោមកន្លែងបង្កៀត ១ ភិក្ខុនីប្រហារផ្ទៃនិមិត្ត ១ ភិក្ខុនីធ្វើរូបអង្គជាត ១ ភិក្ខុនីលាងនិមិត្ត ១ ភិក្ខុនីបំរើភិក្ខុកំពុងឆាន់ ១ ភិក្ខុនីសូមស្រូវស្រស់ ១ ភិក្ខុនីចោលរបស់ដែលសល់មានពីររឿង ១ ភិក្ខុនីទៅមើលរបាំ ១ ភិក្ខុនីទៅជាមួយនឹងបុរសក្នុងទីងងឹត ១ ភិក្ខុនីទៅជាមួយនឹងបុរសក្នុងទីកំបាំង ១ ភិក្ខុនីទៅជាមួយនឹងបុរសក្នុងទីវាល ១ ភិក្ខុនីទៅជាមួយនឹងបុរសក្នុងច្រកផ្លូវ ១ ភិក្ខុនីចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងវេលាមុនភត្ត ១ ក្រោយភត្ត ១ ក្នុងវេលាវិកាល ១ ភិក្ខុនីពោលទោសគេ ដោយសេចក្តីប្រកាន់អាក្រក់ ១ ភិក្ខុនីប្រទេចផ្តាសាដោយនរក ១ ភិក្ខុនីវាយខ្លួនឯងហើយយំ ១ ភិក្ខុនីមានកាយអាក្រាតងូតទឹក ១ ភិក្ខុនីរះចីវរ ១ ភិក្ខុនីញុំាងភារៈនៃសង្ឃាដិឲ្យកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃ ១ ភិក្ខុនីប្រើសង្កមនីយចីវរ ១ ភិក្ខុនីធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យខូច ១ ភិក្ខុនីឃាត់ការចែកចីវរ ១ ភិក្ខុនីឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថជាដើម ១ ភិក្ខុនីញុំាងសម័យចីវរកាលឲ្យកន្លងទៅដោយចង់បានចីវរទុព្វលភាព ១ ភិក្ខុនីឃាត់ការដកកឋិន។

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាភាគ បាចិត្តិយេ ឧទ្ទានគាថា

ឋាកមញ្ញត្តរោណាច(១)

សញ្ចិច្ច សហាជីវិនី

ឆត្តា សំសដ្ឋអគ្គោ ច

តិរោ វស្សំ ច បក្កមេ

រាជា អាសន្ទិ សុត្តញ្ច

គិហី វូបសមេន ច

ឆណេ ចីវរវសថំ

បរិយាបុណាត្តុ វាចយេ

អារាមក្កោសចណ្ឌី ច

កុច្ឆេយ្យ កុលមច្ឆរី

វសេ បវារណោវាទា

---

១ ឱ. ម. ឯកមញ្ញត្តរណេន ប

ភិក្ខុនីដេកលើគ្រែមួយជាមួយគ្នា ១ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលមួយ
ជាមួយគ្នា ១ ភិក្ខុនីក្លែងធ្វើសេចក្ដីផ្សុកដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ១
ភិក្ខុនីមិនបំរើកូនសិស្សដែលមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុនីឲ្យលំនៅដល់
ភិក្ខុនីផងគ្នា ១ ភិក្ខុនីនៅច្រឡូកច្រឡំ ដោយគ្រហស្ថ ១
ភិក្ខុនីដើរទៅខាងក្នុងដែន ១ ដើរទៅខាងក្រៅដែន ១ ភិក្ខុនី
ដើរទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងស្រុក ១ ភិក្ខុនីចេញវស្សាហើយ
មិនទៅកាន់ចារិក ១ ភិក្ខុនីទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ ១
ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់អាសន្ទិ ១ ភិក្ខុនីកាត់សូត្រ ឬអម្បោះ ១ ភិក្ខុនី
បំរើគ្រហស្ថ ១ ភិក្ខុនីមិនរម្ងាប់អធិករណ៍ ១ ភិក្ខុនីឲ្យខាទនីយ-
ភោជនីយៈដល់គ្រហស្ថជាដើម ១ ភិក្ខុនីមិនលះអាវសថចីវរ ១
ភិក្ខុនីមិនលះផ្ទះសំណាក់ ១ ភិក្ខុនីរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ១ ភិក្ខុនី
បង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ១ ភិក្ខុនីចូលទៅកាន់អារាម ដែលមានភិក្ខុ
ដោយមិនបានប្រាប់ជាមុន ១ ភិក្ខុនីជេរភិក្ខុ ១ ភិក្ខុនីគំរាម
គណភិក្ខុនីដោយចិត្តកំណាច ១ ភិក្ខុនីហាមភោជនហើយឆាន់
ភោជនឯទៀត ១ ភិក្ខុនីកំណាញ់ត្រកូល ១ ភិក្ខុនីនៅចាំវស្សា
ក្នុងអាវាសដែលមិនមានភិក្ខុនី ១ ភិក្ខុនីនៅចាំវស្សាហើយមិន
បវារណាក្នុងឧភតោសង្ឃ ១ ភិក្ខុនីមិនទៅទទួលឱវាទ ១

ទ្វេ ធម្មា បសាទេន ច

កឋិនំ ទាយដ្ឋំ ធធម្មេ

អសម្មតូធញ្ញាធស

បរិបុណ្ណាញ្ញ សង្ឃេន

សហាវុដ្ឋាបនេន ច

កុមារី ទ្វេ ច សង្ឃេន

ញ្ញាធសាសម្មតេន ច

អលំ សាចេ(១) ទ្វេ វស្សំ

---

១ ឱ. ម. សបេ ប ។

ភិក្ខុមិនប្រាថ្នាធម៌ ៥ ប្រការ គឺសួរទុកបោសថ តាំងចូលទៅស្តាប់ឱវាទ ១ ភិក្ខុនីដោះបួស ប្ដូរទៅក្នុងបរសាទប្រទេស ១ ភិក្ខុនីបំបួសស្ត្រីមានគភ៌ ១ បំបួសស្ត្រី មានកូននៅបៅ ១ បំបួសសិក្ខមានាដែលមិនទាន់បានសិក្សាសិក្ខា ក្នុងធម៌ ៦ ប្រការ ១ បំបួសសិក្ខមានាដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ១ បំបួសស្ត្រីជាគិហិគតា ដែលមានអាយុមិនទាន់គ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ១ បំបួសស្ត្រីជាគិហិគតា ដែលមានអាយុគ្រប់១២ឆ្នាំហើយ តែមិនបានសិក្សាសិក្ខាគ្រប់ ២ ឆ្នាំ ១ បំបួសស្ត្រីជាគិហិគតា ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ១ បំបួសកូនសិស្សហើយមិនបានអនុគ្រោះ ១ ភិក្ខុនីមិនបំរើបវត្តិនី ១ ភិក្ខុនីមិនគ្រប់គ្រងកូនសិស្ស ១ ភិក្ខុនីបំបួសស្ត្រីជាកុមារីភូតាមានអាយុមិនទាន់គ្រប់ ២០ឆ្នាំ ១ ភិក្ខុនីបំបួសស្ត្រីជាកុមារីភូតា ដែលមិនទាន់បានសិក្សាសិក្ខាគ្រប់ ២ ឆ្នាំ ១ ភិក្ខុនីបំបួសស្ត្រីជាកុមារីភូតាដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ១ ភិក្ខុនីមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ហើយបំបួសគេ ១ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ហើយបំបួសគេ ១ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃឃាត់មិនឲ្យបំបួសគេ ១ ភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា បើនាងឲ្យចីវរយើង ១ នឹងបំបួសនាង១ ភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា បើនាងបម្រើយើងគ្រប់ពីរឆ្នាំ

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាវិភ បាចិត្តិយេ ឧទ្ទានគាថា

សំសដ្ឋា សាមិកេន ច

ចារិក សិកា ធុរស្សំ

ធុវេ វុដ្ឋាបនេន ច

ឆន្ទយានេន សរង្ឃាណិ

ឥន្ទាលង្ការវណ្ណាកោ

បិញ្ញាកា ភិក្ខុនី ចេវ

សិក្ខា ច សាមណេរិកា

គិហី ភិក្ខុស្ស បុរតោ

អនោកាសំ សង្កច្ចិកាតិ ។

តេសំ វគ្គានំ ឧទ្ទានំ

(២៣៩) លសុណាន្ធការ ន្ហានំ

តុវដ្ដា ចិត្តាគារកា

អាភម៍ គព្ភិនី ចេវ

កុមារី ឆត្តុបាហនាតិ ។

យើងនឹងបំបួសនាង ១ ភិក្ខុនីបំបួសសិក្ខមានាដែលនៅប្រឡូកប្រឡំដោយបុរស ១ បំបួសស្ត្រីដែលប្តីមិនបានអនុញ្ញាត ១ បំបួសសិក្ខមានាដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក ១ បំបួសរាល់ឆ្នាំ ១ បំបួសស្ត្រី ២ នាក់ក្នុងមួយឆ្នាំ ១ ភិក្ខុនីមិនមានជម្ងឺប្រើប្រាស់ឆត្រ ១ ទៅដោយយាន ១ ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ខ្សែក្រវាត់ ១ ប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ស្ត្រី ១ ងូតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាប ១ ងូតទឹកដោយគ្រឿងអបនឹងម្សៅ ១ ភិក្ខុនីប្រើភិក្ខុនីផងគ្នា ឲ្យគក់ រិត ច្របាច់ ១ ឲ្យសិក្ខមានាគក់រិតច្របាច់ ១ ឲ្យសាមណេរីគក់រិតច្របាច់ ១ ឲ្យស្ត្រីគ្រហស្ថគក់រិតច្របាច់ ១ ភិក្ខុនីអង្គុយលើអាសនៈពីមុខភិក្ខុ ១ ភិក្ខុនីសួរប្រស្នានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាសជាមុន ១ ភិក្ខុនីមិនមានសំពត់ហោមពុងចូលទៅកាន់ស្រុក ១ ។

ឧទ្ទាននៃវគ្គទាំង៩នោះដូច្នេះ

(៦៣៩) លសុណវគ្គ ១ អន្ធការវគ្គ ១ នហានវគ្គ ១ តុវដ្តវគ្គ ១ ចិត្តាគារវគ្គ ១ អារាមវគ្គ ១ គព្ភិនីវគ្គ ១ កុមារីភូតវគ្គ ១ ឆត្តុបាហនវគ្គ ១ ។

(៦៦០) សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា បាដិទេសនិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦៦១) តេលំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា បាដិទេសនិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ តេលំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦៦២) មធុំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា បាដិទេសនិយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។

(៦៤០) ភិក្ខុនីសូមទឹកដោះរាវមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីសូមទឹកដោះរាវមកឆាន់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។

(៦៤១) ភិក្ខុនីសូមប្រេងមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីសូមប្រេងមកឆាន់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។

(៦៤២) ភិក្ខុនីសូមទឹកឃ្មុំមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងអ្វីដូចម្តេច ។

ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ មធុំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦២៣) ផាណិតំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា បាដិទេសនីយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ផាណិតំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦២៤) មច្ឆំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា បាដិទេសនីយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ មច្ឆំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជិំសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីសូមទឹកឃ្មុំមកឆាន់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។

(៦៤៣) ភិក្ខុនីសូមទឹកអំពៅមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី បានសូមទឹកអំពៅមកឆាន់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។

(៦៤៤) ភិក្ខុនីសូមត្រីមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងនគរសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី សូមត្រីមកឆាន់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។

(៦៤៥) មំសំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា បាដិទេសនីយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ មំសំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦៤៦) ខីរំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា បាដិទេសនីយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ខីរំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៦៤៧) ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា បាដិទេសនីយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។

(៦៤៥) ភិក្ខុនីសូមសាច់មកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីសូមសាច់មកឆាន់ ។ សិក្ខាបទនោះមានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។

(៦៤៦) ភិក្ខុនីសូមទឹកដោះស្រស់មកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេស-នីយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី សូមទឹកដោះស្រស់មកឆាន់ ។ សិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ ។

(៦៤៧) ភិក្ខុនីសូមទឹកដោះជូរមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី សូមទឹកដោះជូរមកឆាន់ ។

ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

អដ្ឋ បាដិទេសនីយា និដ្ឋិតា ។

តស្សុទ្ទានំ

(៦៤៨) សប្បិ តេលំ មធុញ្ច
ផាណិតំ មច្ឆមេវ ច
មំសំ ខីរំ ទធិញ្ចាបិ
វិញ្ញាបេត្វាន ភិក្ខុនី
បាដិទេសនីយា អដ្ឋ
សយម្ពុទ្ធេន ទេសិតាតិ ។

យេ សិក្ខាបទា ភិក្ខុវិភង្គេ វិត្ថារិតា តេ សង្ខិបិត្វា ភិក្ខុនីវិភង្គេ ។

កត្ថប្បញ្ញត្តិវារំ និដ្ឋិតំ បឋមំ ។

សិក្ខាបទនោះ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយអំពីវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

ចប់ បាដិទេសនីយៈទាំង ៨ ។

ឧទ្ទានគឺបញ្ជីរឿងនៃបាដិទេសនីយៈនោះដូច្នេះ

(៦៤៨) រឿងភិក្ខុនីសូមទឹកដោះរាវ ១ ប្រេង ១ ទឹកឃ្មុំ ១ ទឹកអំពៅ ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ទឹកដោះស្រស់ ១ ទឹកដោះជូរ ១ បាដិទេសនីយៈទាំង ៨ ព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់សំដែងហើយយ៉ាងនេះ ។

សិក្ខាបទទាំងឡាយណាដែលយើងឲ្យពិស្ដារហើយ ក្នុងភិក្ខុវិភង្គ សិក្ខាបទទាំងនោះ យើងសំដែងដោយសង្ខេប ក្នុងភិក្ខុនីវិភង្គ ។

ចប់ កត្ថបញ្ញត្តិវារៈ ជាដំបូង ។

(៦៨៩) អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តី កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តី តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបជ្ជតិ បារាជិកស្ស ឧព្ភក្ខកំ អធោជាណុមណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស កាយប្បដិពទ្ធំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តី ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(៦៩០) វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ភិក្ខុនី វជ្ជំ បដិច្ឆាទេន្តី កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ភិក្ខុនី វជ្ជំ បដិច្ឆាទេន្តី តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស វេមតិកា បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស អាចារវិបត្តិំ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា ភិក្ខុនី វជ្ជំ បដិច្ឆាទេន្តី ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

[៦៤៩] ភិក្ខុនីមានតម្រេកត្រេកអរនឹងកាយសំសគ្គៈ របស់បុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេកដែរ ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុនីមានតម្រេកត្រេកអរនឹងកាយសំសគ្គៈរបស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់សរីរប្រទេស ខាងក្រោមដងកាំបិតចុះមក ខាងលើមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់សរីរប្រទេស ខាងលើដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់វត្ថុដែលជាប់ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីមានតម្រេកត្រេកអរនឹងកាយសំសគ្គៈរបស់បុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេកដែរ ត្រូវអាបត្តិ ៣ នេះឯង ។

[៦៥០] ភិក្ខុនីជាអ្នកបិទបាំងទោស កាលបើបិទបាំងទោសគេ ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុនីជាអ្នកបិទបាំងទោស កាលបើបិទបាំងទោសគេ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺភិក្ខុនីដឹងហើយបិទបាំងអាបត្តិបារាជិក (របស់គេ) ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុនីសង្ស័យហើយបិទបាំង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុនីបិទបាំងអាចារវិបត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីបិទបាំងទោស កាលបើបិទបាំងទោសគេ ត្រូវអាបត្តិ ៣ នេះឯង ។

(៤៨១) ឧក្ខិត្តានុវត្តិកា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តី កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ ឧក្ខិត្តានុវត្តិកា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តី តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ឧក្ខិត្តានុវត្តិកា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តី ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(៤៨២) អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរេន្តី កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរេន្តី តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បុរិសេន ឥត្ថន្នាមំ គន្តុំ គច្ឆាតិ វុត្តា គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស

(៦៥១) ភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនីដែលសង្ឃលើកវត្ត កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនីដែលសង្ឃលើកវត្ត កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រកម្មវាចា[១] ចប់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនីដែលសង្ឃលើកវត្ត កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិ ៣ នេះឯង ។

(៦៥២) ភិក្ខុនីបំពេញវត្ថុទី ៨[២] ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុនីបំពេញវត្ថុទី ៨ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺភិក្ខុនីដែលបុរសនិយាយថា លោកចូរទៅកាន់បន្ទប់ឈ្មោះនេះ ហើយទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ គ្រាន់តែបុរស

---

១ កម្មវាចានេះ ហៅថា ញត្តិចតុត្ថកម្មវាចា កម្មវាចាមានញត្តិជាគម្រប់ ៤ គឺមានញត្តិម្តងជាមុន ហើយមានកម្មវាចា ៣ ជាខាងក្រោយ ។ ក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្កដ ចប់កម្មវាចាទី១ ត្រូវថុល្លច្ច័យ ចប់ទី ២ ត្រូវថុល្លច្ច័យ ចប់ទី៣ ត្រូវបារាជិក ។ ២ ក្នុងសិក្ខាបទនេះមានវត្ថុ ៨ យ៉ាង គឺភិក្ខុនីត្រេកអរនឹងបុរសចាប់ដៃខ្លួន១ ចាប់ជាយសង្ឃាដិ ១ ឋិតនៅជាមួយបុរស ១ និយាយជាមួយនឹងបុរស ១ ទៅកាន់ទីសង្កេត១ ត្រេកអរនឹងបុរសដើរចូលមកជិត១ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំង ១ បន្ទន់កាយទៅដើម្បីសេពអសទ្ធម្ម ១ ។

បុរិសស្ស ហត្ថបាសំ ឱក្កន្តមត្តេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរេតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរេន្តី ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

បារាជិកា និដ្ឋិតា ។

(៦៨៣) ឧស្សយវាទិកា(១) ភិក្ខុនី អឌ្ឌំ ការេន្តី តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឯកស្ស អារោចេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយស្ស អារោចេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស អឌ្ឌបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៦៨៤) ចោរឹ វុដ្ឋាបេន្តី តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៦៨៥) ឯកា គាមន្តរំ គច្ឆន្តី តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស បឋមំ បាទំ បរិក្ខេបំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

១ ឱ. ម. ឧស្សយវាទិកា ។

ដើរចូលទៅដល់ហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះធ្វើវត្តទី ៨ ឲ្យពេញ (បន្ទន់កាយទៅដើម្បីសេពអសទ្ធម្ម) ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុនីបំពេញវត្តទី ៨ ត្រូវអាបត្តិ ៣ នេះឯង ។

ចប់បារាជិក ។

(៦៩៣) ភិក្ខុនីជាអ្នកទាស់ទែងដោយសេចក្តីប្រណែន កាលដែលធ្វើ នូវដំណើរកើតក្តី ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ភិក្ខុនីប្រាប់ពាក្យជនម្ខាង (ដល់ចៅក្រម) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ប្រាប់ពាក្យរបស់ជនជាគំរប់ពីរ (ដល់ចៅក្រម) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះសម្រេចដំណើរក្តីហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៦៩៤) ភិក្ខុនីបំបួសចោរស្រី ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រកម្មវាចាចប់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៦៩៥) ភិក្ខុនីទៅកាន់ចន្លោះស្រុក តែម្នាក់ឯង ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺកំពុងដើរទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានទីមួយចូលទៅក្នុងរបងស្រុក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឈានជំហានទីពីរចូលទៅក្នុងរបងស្រុក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាភិក សង្ឃាទិសេសា

(៦៩៦) សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេន្តី តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៦៩៧) អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គ-លស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជតិ តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ថុល្ល-ច្ចយស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ សង្ឃាទិ-សេសស្ស ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៦៩៨) កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អន-វស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គ-ហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឧយ្យោជេន្តី តិស្សោ អាបត្តិ-

(៦៤៦) ភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ មិនបានដឹងឆន្ទៈរបស់គណៈ ហើយធ្វើឱសារណកម្ម ចំពោះភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រកម្មវាចាចប់ហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៦៤៧) ភិក្ខុនីមានតម្រេក ហើយទទួលខាទនីយៈឬភោជនីយៈ ដោយដៃរបស់ខ្លួន អំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ីនឹងបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ គ្រាន់តែទទួលទឹកនឹងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៤៨) ភិក្ខុនីបញ្ចុះភិក្ខុនីផងគ្នាថា នែនាងជាម្ចាស់ បុរសបុគ្គលនេះទោះមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់នាងបាន នែនាងជាម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ កាលណាបើនាងមិនមានតម្រេកទេ បើបុរសបុគ្គលនោះឲ្យវត្ថុណា ទោះខាទនីយៈក្តី ភោជនីយៈក្តីដល់នាង ចូរនាងទទួលវត្ថុនោះដោយដៃរបស់ខ្លួនហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិ ៣

យោ អាបជ្ជតិ តស្ស វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សា-
មីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ
អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ភោជនបរិយោសានេ
អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៦៥៩) កុបិតា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាស-
នាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តី តស្សា អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ
ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្ម-
វាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៦៦០) កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចាកតា កុ-
បិតា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិ-
និស្សជ្ជន្តី តស្សា អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ
ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ
អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៦៦១) សំសដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ យាវតតិយំ សមនុភា-
សនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយោ តស្សា អាបត្តិយោ អា-
បជ្ជន្តិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា
កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

គឺទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬបរិភោគ តាមពាក្យភិក្ខុនីដែលបញ្ជូនទោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ គ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ លុះសម្រេចការបរិភោគហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៦៥៩) ភិក្ខុនីក្រោធខឹង កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រកម្មវាចាចប់ហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៦៦០) ភិក្ខុនីដែលសង្ឃឲ្យចាញ់គេ ក្នុងអធិករណ៍ណាមួយហើយក្រោធខឹង កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រកម្មវាចាចប់ហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៦៦១) ភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលនៅច្រឡូកច្រឡំ កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រកម្មវាចាចប់ហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៦៦២) សំសដ្ឋាវយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថាតិ ឧយ្យោជេន្តី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ ន បដិនិស្សជ្ជន្តី តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

សង្ឃាទិសេសា និដ្ឋិតា ។

(៦៦៣) បត្តសន្និចយំ ករោន្តី ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៦៤) អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភាជាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ភាជាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៦៥) ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ ចីវរំ បរិវត្តេត្វា អច្ឆិន្ទន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អច្ឆិន្ទតិ បយោគេ ទុក្កដំ អច្ឆិន្នេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៦២) ភិក្ខុនីបញ្ញាន (ភិក្ខុនីផងគ្នា) ថា នែនាងជាម្ចាស់ ចូរនាងទាំងឡាយនៅប្រឡូកប្រឡំចុះ នាងទាំងឡាយ កុំនៅទីទៃពីគ្នាឡើយ កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រកម្មវាចាចប់ហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចប់ សង្ឃាទិសេស ។

(៦៦៣) ភិក្ខុនីធ្វើការសន្សំបាត្រទុក ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺនិស្សគ្គិយ-បាចិត្តិយ: ។

(៦៦៤) ភិក្ខុនីអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរ ហើយឲ្យគេចែក ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេចែក ឲ្យគេចែករួចហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ: ។

(៦៦៥) ភិក្ខុនីបានប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើមយកវិញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលដណ្តើម លុះដណ្តើមបានមកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ: ។

(៦៦៦) អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វិញ្ញាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៦៧) អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ចេតាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៦៨) អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន អញ្ញំ ចេតាបេតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ចេតាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៦៩) អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ចេតាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៧០) អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ

(៦៦៦) ភិក្ខុនីសូមវត្ថុដទៃហើយ ត្រឡប់ជាសូមវត្ថុឯទៀតវិញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលសូម លុះសូមបានមកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយៈបាចិត្តិយៈ ។

(៦៦៧) ភិក្ខុនីឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃហើយ ត្រឡប់ជាឲ្យទិញវត្ថុទៀតវិញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេទិញ លុះឲ្យគេទិញបានមកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៦៨) ភិក្ខុនីឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់សង្ឃ ដែលគេប្រគេនមកបម្រុងវត្ថុឯទៀត ដែលគេឧទ្ទិសចំពោះវត្ថុឯទៀត ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេទិញ លុះឲ្យគេទិញបានមកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៦៩) ភិក្ខុនីឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់សង្ឃ ដែលគេប្រគេនមកបម្រុងវត្ថុឯទៀត ដែលគេឧទ្ទិសចំពោះវត្ថុឯទៀត ទាំងដោយវត្ថុដែលសូមគេបានមកដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេទិញ លុះឲ្យគេទិញបានមកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៧០) ភិក្ខុនីឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់គណៈ ដែលគេប្រគេនមកបម្រុងវត្ថុឯទៀត ដែលគេឧទ្ទិសចំពោះវត្ថុឯទៀត ត្រូវអាបត្តិ ២

អាបជ្ជតិ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ចេតាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៧១) អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ចេតាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៧២) អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុទ្ទិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ចេតាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៧៣) អតិរេកចតុក្កំសបរមំ គរុបាវុរណំ ចេតាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ចេតាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេទិញ លុះឲ្យគេទិញបានមកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៧១) ភិក្ខុនីឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់គណៈ ដែលគេប្រគេនមកបម្រុងវត្ថុឯទៀត ដែលគេទុកសំរាប់វត្ថុឯទៀត នឹងដោយវត្ថុដែលសូមគេបានមកដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេទិញ លុះឲ្យគេទិញបានមកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៧២) ភិក្ខុនីឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខាររបស់បុគ្គល ដែលគេប្រគេនមកបម្រុងវត្ថុឯទៀត ដែលគេទុកសមកចំពោះវត្ថុឯទៀត នឹងដោយវត្ថុដែលសូមគេបានមកដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេទិញ លុះឲ្យគេទិញបានមកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៧៣) ភិក្ខុនីឲ្យគេទិញសំពត់ដណ្តប់មានសាច់ក្រាស់ មានតម្លៃច្រើនជាង ៤ កហាបណៈឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេទិញ លុះឲ្យគេទិញបានមកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៧៤) អតិរេកឌ្ឍតេយ្យកំសបរមំ លហុបាវុរណំ ចេតាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ចេតាបិតេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា ។

(៦៧៥) លសុណំ ខាទន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ខាទិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៧៦) សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ សំហរាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ សំហរាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៧៧) តលឃាតកំ ករោន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ករោតិ បយោគេ ទុក្កដំ កតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៧៨) ជតុមដ្ឋកំ អាទិយន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អាទិយតិ បយោគេ ទុក្កដំ អាទិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៧៤) ភិក្ខុនីឲ្យគេទិញសំពត់ដណ្តប់មានសាច់ស្តើង មានតម្លៃច្រើនជាង ១០ កហាបណៈឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេទិញ លុះឲ្យគេទិញបានមកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

(៦៧៥) ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ទឹម ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៦៧៦) ភិក្ខុនីឲ្យគេដករោមក្នុងទីបង្កៀត ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យគេដក លុះឲ្យគេដករួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៧៧) ភិក្ខុនីធ្វើការប្រហារផ្ទៃនិមិត្ត ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ លុះធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៧៨) ភិក្ខុនីកាន់យករូបអង្គជាតដែលធ្វើដោយជ័រឈើ ឬកាកល័ខដំឡើង ត្រូវអាបត្តិ ២ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលកាន់យក លុះកាន់យករួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៧៩) អតិរេកទ្វង្គុលបព្វបរមំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អាទិយតិ បយោគេ ទុក្កដំ អាទិន្នេ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៨០) ភិក្ខុស្ស ភុញ្ជន្តស្ស(១) បានីយេន វា វិធូបនេន វា ឧបតិដ្ឋន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៦៨១) អាមកធញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៨២) ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា សង្ការំ វា វិឃាសំ វា តិរោកុឌ្ឌេ ឆឌ្ឌេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឆឌ្ឌេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឆឌ្ឌិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៨៣) ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា សង្ការំ វា វិឃាសំ វា ហរិតេ ឆឌ្ឌេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឆឌ្ឌេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឆឌ្ឌិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ភុញ្ជមានស្សាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៦៧៩) ភិក្ខុនីកាន់យកការដម្រះនិមិត្ត ដោយទឹកជ្រៅហួស កំណត់២ធ្នាប់ម្រាមដៃទៅ ត្រូវអាបត្តិ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគ ដែលដម្រះ លុះកាន់យកការដម្រះរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៨០) ភិក្ខុកំពុងឆាន់ ភិក្ខុនីទៅបំរើដោយទឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺឋិតនៅក្នុងហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ឋិតនៅដាច់ពីហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៨១) ភិក្ខុនីសូមស្រូវស្រស់មកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺទទួល ដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ៗ ភរៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៦៨២) ភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី សំរាមក្តី របស់សំណល់ក្តី ខាងក្រៅជញ្ជាំង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលចោល លុះចោលរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៨៣) ភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី សំរាមក្តី របស់សំណល់ក្តី លើឈើឬស្មៅស្រស់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលចោល លុះចោលរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៨៤) នច្ចំ វា គីតំ វា វាទិតំ វា ទស្សនាយ គច្ឆន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស យត្ថ ឋិតា បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

លសុណវគ្គោ បឋមោ ។

(៦៨៥) រត្តន្ធការេ អប្បទីបេ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៦៨៦) បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៦៨៧) អជ្ឈោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ៕

(៦៨៤) ភិក្ខុនីទៅមើលរាំក្តី ស្តាប់ច្រៀងក្តី ភ្លេងប្រគំក្តី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលដើរទៅ លុះទៅឈរមើល ឬស្តាប់ត្រង់ទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ត្រង់ទីនោះ ។

ចប់ លសុណវគ្គ ទី ១ ។

(៦៨៥) ភិក្ខុនីឋិតនៅតែម្នាក់ឯងជាមួយនឹងបុរសម្នាក់ ក្នុងវេលាយប់ ងងឹតឥតមានប្រទីប ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺឋិតនៅក្នុងហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ឋិតនៅក្រៅពីហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៨៦) ភិក្ខុនីឋិតនៅតែម្នាក់ឯង ជាមួយនឹងបុរសម្នាក់ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺឋិតនៅក្នុងហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ឋិតនៅក្រៅពីហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៨៧) ភិក្ខុនីឋិតនៅតែម្នាក់ឯង ជាមួយនឹងបុរសម្នាក់ក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺឋិតនៅក្នុងហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ឋិតនៅក្រៅពីហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៨៨) រថិយាយ វា ព្យូហេ វា សិង្ឃាដកេ វា បុរិសេន សទ្ធឹ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ហត្ថបាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ហត្ថបាសំ វិជហិត្វា តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៦៨៩) បុរេភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កមន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បឋមំ បាទំ អជ្ឈោវស្សកំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៩០) បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និសីទតិ បយោគេ ទុក្កដំ និសិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៩១) វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា អភិនិសីទន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អភិនិសីទតិ បយោគេ ទុក្កដំ អភិនិសិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៨៨) ភិក្ខុនីឋិតនៅតែម្នាក់ឯងជាមួយនឹងបុរសម្នាក់ ក្នុងប្រករហូតក្តី ប្រកពាល់ក្តី ផ្លូវបែកក្តី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺឋិតនៅក្នុងហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ឋិតនៅក្រៅពីហត្ថបាស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៨៩) ភិក្ខុនីចូលទៅកាន់ត្រកូល ក្នុងវេលាមុនភត្ត ហើយអង្គុយលើអាសនៈមិនបានប្រាប់ម្ចាស់គេ ស្រាប់តែចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺឈានជំហានទីមួយចូលទៅ ក្នុងទីដែលភ្លៀងធ្លាក់មិនត្រូវ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានទីមួយចូលទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៩០) ភិក្ខុនីចូលទៅកាន់ត្រកូល ក្នុងវេលាក្រោយភត្តមិនបានប្រាប់ម្ចាស់គេ ហើយស្រាប់តែអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលអង្គុយ លុះអង្គុយស្រេចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៩១) ភិក្ខុនីចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនបានប្រាប់ម្ចាស់គេស្រាប់តែក្រាលឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យក្រាលក្តី នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយសង្កត់លើ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលអង្គុយ លុះអង្គុយស្រេចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៩២) ទុគ្គហិតេន ទូបធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧជ្ឈាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧជ្ឈាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៩៣) អត្តានំ វា បរំ វា និរយេន វា ព្រហ្ម-ចរិយេន វា អភិសបន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អភិសបតិ បយោគេ ទុក្កដំ អភិសបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៩៤) អត្តានំ វធិត្វា វធិត្វា រោទន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វធតិ រោទតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស វធតិ ន រោទតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

រត្តន្ធការវគ្គោ ទុតិយោ ។

(៦៩៥) នគ្គា នហាយន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ នហាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៩៦) បមាណាតិក្កន្តំ ឧទកសាដិកំ ការា-បេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ការាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ការាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៩២) ភិក្ខុនីពោលទោសភិក្ខុនីឯទៀត ដោយការប្រកាន់ខុស ទាំងពិចារណាខុស ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលពោលទោស លុះពោលទោសរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៩៣) ភិក្ខុនីប្រទេចផ្ដាសាខ្លួនឯង ឬឧបសម្បន្នដទៃ ដោយពាក្យថា នរកក្តី ដោយពាក្យថា ព្រហ្មចរិយៈក្តី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលប្រទេច លុះប្រទេចរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៩៤) ភិក្ខុនីវាយខ្លួនឯងរឿយៗ ហើយយំ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺវាយហើយយំផង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រាន់តែវាយមិនយំ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ចប់ រត្តន្ធការវគ្គ ទី ២ ។

(៦៩៥) ភិក្ខុនីមានកាយអាក្រាតងូតទឹក ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលងូតទឹក លុះងូតស្រេចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៩៦) ភិក្ខុនីឲ្យគេធ្វើសំពត់ងូតទឹកកន្លងហួសខ្នាត ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យធ្វើ លុះឲ្យធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៦៩៧) ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា នេវ សិព្វេន្តី ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោន្តី ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៦៩៨) បញ្ចាហិកំ សង្ឃាដិចារំ អតិក្កាមេន្តី ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៦៩៩) ចីវរសង្កមនីយំ ធារេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ធារេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ធារិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧០០) គណស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករោន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ករោតិ បយោគេ ទុក្កដំ កតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧០១) ធម្មិកំ ចីវរវិភង្គំ បដិពាហន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិពាហតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិពាហិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៩៧) ភិក្ខុនីរុះខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យរុះនូវចីវររបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយមិនដេរវិញ ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយឲ្យគេដេរឲ្យវិញ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៦៩៨) ភិក្ខុនីញុំាងវារៈនៃសង្ឃាដិ (ប្រើផ្លាស់ប្តូរនឹងឧត្តរាសង្គៈ) ឲ្យកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៦៩៩) ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់សង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលប្រើប្រាស់ លុះប្រើប្រាស់រួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧០០) ភិក្ខុនីធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យខូចទៅ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ លុះធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧០១) ភិក្ខុនីឃាត់ការចែកចីវរ ដែលប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឃាត់ លុះឃាត់រួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧០២) អាគារិកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សមណចីវរំ ទេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ទេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ទិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧០៣) ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អតិក្កាមេតិ បយោគេ ទុក្កដំ អតិក្កាមិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧០៤) ធម្មិកំ កឋិនុទ្ធារំ បដិពាហន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិពាហតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិពាហិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

នហានវគ្គោ តតិយោ ។

(៧០៥) ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ដេន្តិយោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជន្តិ និបជ្ជន្តិ បយោគេ ទុក្កដំ និបន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧០៦) ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ ឯកត្ថរណបាវុរណា តុវដ្ដេន្តិយោ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជន្តិ និបជ្ជន្តិ បយោគេ ទុក្កដំ និបន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧០២) ភិក្ខុនីឲ្យចីវររបស់សមណៈដល់គ្រហស្ថក្តី ដល់បរិព្វាជកក្តី ដល់បរិព្វាជិកាក្តី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យ លុះឲ្យរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧០៣) ភិក្ខុនីញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅដោយចង់បានចីវរដ៏ទុព្វលភាព ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យកន្លង លុះឲ្យកន្លងហួសទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧០៤) ភិក្ខុនីឃាត់ការដកកឋិនដែលប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលឃាត់ លុះឃាត់រួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ នហានវគ្គ ទី ៣ ។

(៧០៥) ភិក្ខុនីពីររូបដេកលើគ្រែតែមួយ ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងដេក លុះដេកស៊ប់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧០៦) ភិក្ខុនីពីររូបមានកម្រាលនឹងសំពត់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងដេក លុះដេកស៊ប់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាភិក បាចិត្តិយេ តុវដ្ដវគ្គោ

(៧០៧) ភិក្ខុនិយោ សញ្ចិច្ច អផាសុំ ករេយ្យ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ករោតិ បយោគេ ទុក្កដំ កតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧០៨) ទុក្ខិតំ សហជីវិនឹ នេវ ឧបដ្ឋេយ្យ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៧០៩) ភិក្ខុនិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កឌ្ឍេយ្យ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និក្កឌ្ឍតិ បយោគេ ទុក្កដំ និក្កឌ្ឍិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧១០) សំសដ្ឋា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧១១) អន្តោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរេយ្យ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិបន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧០៧) ភិក្ខុនីក្លែងធ្វើសេចក្តីអផ្សុកដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ លុះធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧០៨) ភិក្ខុនីមិនបម្រើ ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយឲ្យគេបម្រុង នឹងបម្រើ នូវកូនសិស្សដែលមានជម្ងឺ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៧០៩) ភិក្ខុនីឲ្យលំនៅដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយស្រាប់តែក្រោធអាក់អន់ចិត្ត បណ្តេញភិក្ខុនីនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលបណ្តេញ លុះបណ្តេញចេញរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧១០) ភិក្ខុនីនៅច្រឡូកច្រឡំ កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់កម្មនោះចេញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងខណៈចប់ញត្តិ លុះសូត្រកម្មវាចាចប់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧១១) ភិក្ខុនីមិនមានពួកឈ្មួញជាគ្នា ទៅកាន់ទីចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថាប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលដើរ លុះដើរហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧១២) តិរោរដ្ឋេ សាសង្កសម្មតេ សប្បដិភយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិបន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧១៣) អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បដិបជ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិបន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧១៤) វស្សំ វុត្ថា ភិក្ខុនី ចារិកំ ន បក្កមន្តី ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

តុវដ្ដវគ្គោ បឋមោ ។

(៧១៥) រាជាគារំ វា ចិត្តាគារំ វា អារាមំ វា ឧយ្យានំ វា បោក្ខរណឹ វា ទស្សនាយ គច្ឆន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ គច្ឆតិ បយោគេ ទុក្កដំ(១) យត្ថ ឋិតា បស្សតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ឱ. ម. គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៧១២) ភិក្ខុនីមិនមានពួកឈ្មួញជាគ្នា ដើរទៅកាន់ទីចារិកខាងក្រៅដែន ដែលគេសន្មតថា ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលដើរ លុះដើរទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧១៣) ភិក្ខុនីដើរទៅកាន់ទីចារិកខាងក្នុងស្រុក ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងប្រយោគដែលដើរ លុះដើរទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧១៤) ភិក្ខុនីនៅចាំវស្សារួចហើយ មិនចៀសចេញទៅកាន់ទីចារិក ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ តុវដ្ដវគ្គៈ ទី ៤ ។

(៧១៥) ភិក្ខុនីដើរទៅដើម្បីមើលដំណាក់សម្រាប់ក្រសាលរបស់ព្រះរាជាក្តី ពេទិ៍វិចិត្រក្តី សួនក្តី ឧទ្យានក្តី ស្រះបោក្ខរណីក្តី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងដើរទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈក្នុងទីនោះ ។

(៧១៦) អាសន្ទឹ វា បល្លង្កំ វា បរិភុញ្ជន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិភុញ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ បរិភុត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧១៧) សុត្តំ កន្តន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ កន្តតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧជ្ជវុជ្ជវេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧១៨) គិហិវេយ្យាវច្ចំ ករោន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ករោតិ បយោគេ ទុក្កដំ កតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧១៩) ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេហីតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា នេវ វូបសមេន្តី ន វូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោន្តី ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៧២០) អាគារិកស្ស វា(១) បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សហត្ថា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ទេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ទេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ទិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ អាគារិកស្ស វា អចេលកស្ស វាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៧១៦) ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់គ្រែអាសន្ទិក្តី បល្ល័ង្កក្តី ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលកំពុងប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះប្រើប្រាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧១៧) ភិក្ខុនីកាត់អំបោះ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងកាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងអរៈដែលបង្វិល ១ ដុំៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧១៨) ភិក្ខុនីធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះធ្វើរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧១៩) ភិក្ខុនីកាលបើភិក្ខុនីផងគ្នានិយាយថា នែនាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុហើយ តែជាមិនរម្ងាប់ ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យរម្ងាប់វិញ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៧២០) ភិក្ខុនីឲ្យខាទនីយៈឬភោជនីយាហារដល់គ្រហស្ថក្តី បរិព្វាជកក្តី បរិព្វាជិកាក្តី ដោយដៃខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ

(៧២១) អាវសថចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិភុញ្ជតិ បយោគេ ទុក្កដំ បរិភុត្តេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧២២) អាវាសំ អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បឋមំ បាទំ បរិក្ខេបំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧២៣) តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិយាបុណាតិ បយោគេ ទុក្កដំ បទេ បទេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧២៤) តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វាចេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បទេ បទេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ចិត្តាគារវគ្គោ បញ្ចមោ ។

(៧៦១) ភិក្ខុនីមិនប្រគល់អាវសថចីវរហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះប្រើប្រាស់រួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦២) ភិក្ខុនីមិនទាន់ប្រគល់ផ្ទះសំណាក់ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺឈានជំហានជាបឋម កន្លងរបងផ្ទះសំណាក់ទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានជាគំរប់ពីរកន្លងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦៣) ភិក្ខុនីរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងរៀន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះរៀនហើយ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ពល់ ១ បទ ។

(៧៦៤) ភិក្ខុនីបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងបង្រៀន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះបង្រៀនហើយ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ពល់ ១ បទ ។

ចប់ ចិត្តាគារវគ្គ ជាគំរប់ ៥ ។

(៧២៥) ជានំ សភិក្ខុកំ អារាមំ អនាបុច្ឆា បវិសន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បឋមំ បាទំ បរិក្ខេបំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧២៦) ភិក្ខុំ អក្កោសន្តី បរិភាសន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អក្កោសតិ បយោគេ ទុក្កដំ អក្កោសិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧២៧) ចណ្ឌីកតា គណំ បរិភាសន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បរិភាសតិ បយោគេ ទុក្កដំ បរិភាសិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧២៨) និមន្តិតា វា បវារិតា វា ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា ភុញ្ជន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧២៩) កុលំ មច្ឆរាយន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ មច្ឆរាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ មច្ឆរិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៦៥) ភិក្ខុនីកាលដឹងហើយចូលទៅកាន់អារាម ដែលមានភិក្ខុ ដោយមិនបានប្រាប់ (ជាមុន) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺឈានជំហានជាបឋម កន្លងរបងអារាមទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានជាគំរប់ពីរកន្លងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦៦) ភិក្ខុនីជេរប្រទេចភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលកំពុងជេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះជេររួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦៧) ភិក្ខុនីប្រទេចផ្តាសាគណភិក្ខុនី ដោយកំណាច ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងផ្តាសា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះផ្តាសារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦៨) ភិក្ខុនីដែលគេនិមន្តហើយក្តី ហាមភោជនហើយក្តី បែរជាទៅឆាន់ខាទនីយភោជនីយាហារ (ក្នុងទីដទៃ) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងទំពាស៊ីនឹងបរិភោគ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៧៦៩) ភិក្ខុនីកំណាញ់ត្រកូល ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងប្រព្រឹត្ត កំណាញ់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះប្រព្រឹត្តកំណាញ់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៣០) អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វស្សំ វសិស្សាមីតិ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ បរិវេណំ សម្មជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស សហ អរុណុគ្គមនា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៣១) វស្សំ វុត្ថា ភិក្ខុនី ឧភតោសង្ឃេ តីហិ ឋានេហិ នប្បវារេន្តី ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៧៣២) ឱវាទាយ វា សំវាសាយ វា ន គច្ឆន្តី ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៧៣៣) ឧបោសថម្បិ ន បុច្ឆន្តី ឱវាទម្បិ ន យាចន្តី ឯកំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៧៣៤) បសាខេ ជាតំ គណ្ឌំ វា រុហិតំ វា(១) អនបលោកេត្វា សង្ឃំ វា គណំ វា បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា ភេទាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភេទាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ភិន្នេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

អារាមវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

---

១ គណ្ឌំ វា បិលកំ វា រុធិរំ វាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ម. រុធិតំ ។

(៧៣០) ភិក្ខុនីនៅចាំវស្សា ក្នុងអាវាសមិនមានភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងក្រាលសេនាសនៈដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងនៅចាំវស្សា ដូច្នេះ ហើយក៏តំកល់ទឹកឆាន់ទឹកប្រើប្រាស់ បោសបរិវេណ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង ។

(៧៣១) ភិក្ខុនីនៅចាំវស្សារួចហើយ មិនបានបវារណានឹងឧភតោសង្ឃ ដោយស្ថាន ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៧៣២) ភិក្ខុនីមិនទៅ ដើម្បីទទួលឱវាទក្តី ដើម្បីនៅរួមគ្នាក្តី ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៧៣៣) ភិក្ខុនីមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផង ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៧៣៤) ភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់សង្ឃឬគណៈ (ហើយនៅតែ) ម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស ឲ្យគេទំលាយពកក្តី របួសក្តី ដែលកើតត្រង់កាយ ខាងក្រោម(១) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យគេទំលាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះទំលាយរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ អារាមវគ្គ ជាគំរប់ ៦ ។

---

១ សរីរប្រទេសខាងក្រោមតាំងពីផ្ចិតទៅទល់ត្រឹមក្បាលជង្គង់ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាវារា បាចិត្តិយេ គព្ភិនីវគ្គោ

(៧៣៥) គព្ភិនឹ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៣៦) បាយន្តឹ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៣៧) ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៣៨) ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខមានំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៣៩) ឩនទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៣៥) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្ត្រីមានគភ៌ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៣៦) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្ត្រីមេដោះ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៣៧) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខមានាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការអស់ ២ វស្សា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៣៨) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខមានាដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការអស់ ២ វស្សា ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៣៩) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្ត្រីគ្រហស្ថ មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៨០) បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៨១) បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិគតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៨២) សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគ្គណ្ហាតិ នានុគ្គហាបេតិ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៧៨៣) វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិនឹ ទ្វេ វស្សានិ នានុពន្ធតិ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៧៨៤) សហជីវិនឹ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វូបកាសេតិ ន វូបកាសាបេតិ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

គព្ភិនីវគ្គោ សត្តមោ ។

(៧៤០) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្ត្រីគ្រហស្ថមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ដែលមិនទាន់បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការអស់ ២ វស្សា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទាហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៤១) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្ត្រីគ្រហស្ថមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការអស់ ២ វស្សាហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានសន្មតឲ្យ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៤២) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនី(កូនសិស្ស) ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង ឬមិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ ២ វស្សា ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៧៤៣) ភិក្ខុនីមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួស (ខ្លួន) អស់ ២ វស្សា ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៧៤៤) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខមានាជាសហជីវិនីហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង ឬមិនឲ្យគេនាំយកទៅ ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ គព្ភិនីវគ្គ ជាគំរប់ ៧ ។

(៧៤៥) ឩនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៤៦) បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៤៧) បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៤៨) ឩនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៤៥) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីមានវស្សា មិនគ្រប់ ២០ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៤៦) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ តែមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការអស់ ២ វស្សា ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៤៧) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ ប្រការអស់ ២ ឆ្នាំ ដែលសង្ឃបានសន្មតឲ្យ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៤៨) ភិក្ខុនីមានវស្សាមិនទាន់គ្រប់ ១២ ហើយឲ្យឧបសម្បទា (គេ) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៤៩) បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៥០) អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ខីយនធម្មំ អាបជ្ជន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ខីយតិ បយោគេ ទុក្កដំ ខីយិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៥១) សិក្ខមានំ សចេ មេ ត្វំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេន្តី ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោន្តី ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៧៥២) សិក្ខមានំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេន្តី ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោន្តី ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយំ ។

(៧៨៩) ភិក្ខុនីមាននៅស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានសន្មតឲ្យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា (គេ) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៩០) ភិក្ខុនី កាលដែលសង្ឃ និយាយថា នែលោកម្ចាស់ លោកមិនគួរឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នេះ ក៏ទទួលថា សាធុហើយ គ្រាក្រោយ ត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងតិះដៀល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះតិះដៀលហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៩១) ភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា (ដល់មកខាងក្រោយ) ក៏មិនឲ្យ (សិក្ខមានានោះ) បានឧបសម្បទា ទាំងមិនធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៧៩២) ភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែនាង បើនាងនឹងបម្រើយើងអស់ ២ ឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា (ដល់មកខាងក្រោយ) ក៏មិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិ ១ គឺបាចិត្តិយៈ ។

(៧៨៣) បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌឹ សោកាវស្សំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៨៤) មាតាបិតូហិ វា សាមិកេន វា អននុញ្ញាតំ សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៨៥) បារិវាសិកឆន្ទទានេន សិក្ខមានំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៨៦) អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៥៣) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខមានាដែលនៅប្រឡូកប្រឡំដោយបុរស ដែលនៅប្រឡូកប្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាចបណ្ដាលឲ្យកើតសេចក្ដីសោក ត្រូវអាបត្តិ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៥៤) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានាដែលមាតាបិតាក្ដី ស្វាមីក្ដី មិនទាន់បានអនុញ្ញាតឲ្យ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៥៥) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិកៈ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៥៦) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៥៧) ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ វុដ្ឋាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ វុដ្ឋាបិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

កុមារីភូតវគ្គោ អដ្ឋមោ ។

(៧៥៨) ឆត្តុបាហនំ ធារេន្តី អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ធារេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ធារិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៥៩) យានេន យាយន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ យាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ យាយិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិ-យស្ស ។

(៧៦០) សង្ឃាណឹ ធារេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ធារេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ធារិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៦១) ឥត្ថាលង្ការំ ធារេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជ-តិ ធារេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ធារិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៦២) គន្ធវណ្ណកេន ន្ហាយន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ន្ហាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ ន្ហាតបរិយោ-សានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៥៧) ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្ត្រីពីរបែកគ្នា ១ ឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលកំពុងឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះឲ្យឧបសម្បទារួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ កុមារីភូតវគ្គ ជាគំរប់ ៨ ។

(៧៥៨) ភិក្ខុនី(មិនឈឺ) ប៉ាំងឆត្រ ពាក់ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងប៉ាំង កំពុងពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះប៉ាំងពាក់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៥៩) ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) ទៅដោយយាន ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦០) ភិក្ខុនីក្រវាត់ខ្សែក្រវាត់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺ ក្នុងប្រយោគដែលកំពុងក្រវាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះក្រវាត់រួច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦១) ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្ត្រី(១) ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងទ្រទ្រង់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះទ្រទ្រង់រួច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦២) ភិក្ខុនី ងូតទឹក ដោយគ្រឿងក្រអូប នឹងគ្រឿងលាប ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងងូត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះងូត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

---

១ អលង្ការរបស់ស្ត្រីមានឈ្មោះ ខ្សែក ខ្សែដៃ កងជើង ខ្សែចង្កេះជាដើម ។

(៧៦៣) វាសិតកេន បិញ្ញាកេន(១) នហាយន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ នហាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៦៤) ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តី បរិមទ្ទាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧម្មទ្ទាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧម្មទ្ទិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៦៥) សិក្ខមានាយ ឧម្មទ្ទាបេន្តី បរិមទ្ទាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧម្មទ្ទាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧម្មទ្ទិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៦៦) សាមណេរិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តី បរិមទ្ទាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧម្មទ្ទាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧម្មទ្ទិតេ អាបជ្ជតិ បាចិត្តិយស្ស ។ គិហិនិយា ឧម្មទ្ទាបេន្តី បរិមទ្ទាបេន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧម្មទ្ទាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ឧម្មទ្ទិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ភិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ និសីទតិ បយោគេ ទុក្កដំ និសិន្នេ អាបត្តិ អាចិត្តិយស្ស ។

---

១ វិញ្ញាតកេនាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៧៦៣) ភិក្ខុនី ងូតទឹក ដោយគ្រឿងអប់និងគ្រឿងលំអិត ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលកំពុងងូត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះងូតស្រេចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦៤) ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នាគក់រឹត ច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះបានគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦៥) ភិក្ខុនីឲ្យសិក្ខមានាគក់រឹត ច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគ ដែលរៀបនឹងគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះបានគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦៦) ភិក្ខុនីឲ្យសាមណេរីគក់រឹត ច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះបានគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីឲ្យស្រ្តីជាគ្រហស្ថគក់រឹតច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលរៀបនឹងគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះបានគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិ២ គឺក្នុងប្រយោគដែលរៀបអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះអង្គុយស៊ប់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦៧) អនោកាសកតំ កត្វា បញ្ហំ បុច្ឆតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បុច្ឆតិ បយោគេ ទុក្កដំ បុច្ឆិតេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៧៦៨) អសង្កច្ចិកា គាមំ បវិសតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បឋមំ បាទំ បរិក្ខេបំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ឆត្តុបាហនវគ្គោ នវមោ ។

នវ វគ្គា ខុទ្ទកា និដ្ឋិតា (១)។

(៧៦៩) សប្បឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

(៧៧០) តេលំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

១ ឱ. ម. ខុទ្ទកំ និដ្ឋិតំ ។

(៧៦៧) ភិក្ខុនីសួរប្រស្នានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកាលប្រយោគដែលកំពុងសួរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះសួររួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៧៦៨) ភិក្ខុនីគ្មានសំពត់ពោមពុង ចូលទៅកាន់ស្រុក ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺឈានជំហានជាបឋម កន្លងរបងស្រុកទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានជាគំរប់ពីរកន្លងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ចប់ ឆត្តុបាហនវគ្គ ជាគំរប់ ៩ ។

ចប់ ខុទ្ទកវគ្គ ទាំង ៩ ។

(៧៦៩) ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះរាវយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងទទួលប្រគេន ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៧៧០) ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមប្រេងគេយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងទទួលប្រគេន ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាវារា អដ្ឋ បាដិទេសនីយា

(៧៧១) មធុំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

(៧៧២) ផាណិតំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

(៧៧៣) មច្ឆំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

(៧៧៤) មំសំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តី ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

(៧៧១) ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកឃ្មុំគេយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងទទួលប្រគេន ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៧៧២) ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមស្ករអំពៅគេយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងទទួលប្រគេន ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៧៧៣) ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមត្រីគេយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងទទួលប្រគេនដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៧៧៤) ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមសាច់អំពីគេយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងទទួលប្រគេន ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៧៧៥) ខីរំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

(៧៧៦) ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។

អដ្ឋ បាដិទេសនីយា និដ្ឋិតា ។

កថាបត្តិវារំ និដ្ឋិតំ ទុតិយំ ។

(៧៧៧) អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។បេ។

(៧៧៥) ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះស្រស់អំពីគេយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងទទួលប្រគេន ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៧៧៦) ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរអំពីគេយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងទទួលប្រគេន ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ។

ចប់ បាដិទេសនីយៈ ទី ៨ ។

ចប់ កតាបត្តិវារៈ ជាគំរប់ ២ ។

(៧៧៧) ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គល ដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គល ដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។

(៧៧៨) ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ វិបត្តឹ ភជន្តិ អាចារវិបត្តឹ ។

វិបត្តិវារំ និដ្ឋិតំ តតិយំ ។

(៧៧៩) អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ តីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ បេ ។

(៧៨០) ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គ-

(៧៧៨) ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរអំពីគេ យកមកឆាន់ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរអំពីគេយកមកឆាន់ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ១ គឺអាចារវិបត្តិ ។

ចប់ វិបត្តិវារៈ ជាគំរប់ ៣ ។

(៧៧៩) ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គល ដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គលដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៣ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។បេ។

(៧៨០) ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរអំពីគេយកមកឆាន់ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ

ហិតា ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ទ្វីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បាដិទេសនីយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។

សង្គហវារំ និដ្ឋិតំ ចតុត្ថំ ។

(៧៨១) អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា អាបត្តិយោ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា អាបត្តិយោ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ។បេ។

(៧៨២) ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា អាបត្តិយោ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា អាបត្តិយោ

ប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនី ដែលសូមទឹកដោះជូរអំពីគេយកមកឆាន់ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ២ គឺកងនៃអាបត្តិបាដិទេសនីយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។

ចប់ សង្គហវារៈ ជាគំរប់ ៤ ។

(៧៨១) ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកជោយតម្រេក អរទឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គល ដែលមានចិត្តជោកជោយតម្រេក បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងអំពីសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកជោយតម្រេក ត្រេកអរទឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គលដែលមានចិត្តជោកជោយតម្រេក បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងអំពីសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បេ ។

(៧៨៦) ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងអំពីសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្តា

ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ។

សមុដ្ឋានវារំ និដ្ឋិតំ បញ្ចមំ ។

(៧៨៣) អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ បេ ។

(៧៨៤) ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។

អធិករណវារំ និដ្ឋិតំ ឆដ្ឋំ ។

សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងអំពីសមុដ្ឋាន ៤ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

ចប់ សមុដ្ឋានវារៈទី ៥ ។

(៧៨៣) ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកជោយតម្រេក ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គល ដែលមានចិត្តជោកជោយតម្រេក: ដែរ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកជោយតម្រេក: ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គលដែលមានចិត្តជោកជោយតម្រេក:ដែរ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។បេ។

(៧៨៤) ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។

ចប់ អធិករណវារៈជាគំរប់ ៦ ។

(៧៨៥) អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ បេ ។

(៧៨៦) ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

សមថវារំ និដ្ឋិតំ សត្តមំ ។

(៧៨៥) ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គល ដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈដែរ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ របស់បុរសបុគ្គល ដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈដែរ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ តែងរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺ ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។បេ។

(៧៨៦) ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ តែងរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

ចប់ សមថភារៈ ជាគំរប់ ៣ ។

(៧៨៧) អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តី កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តី តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ឧព្ភក្ខកំ អធោជាណុមណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស កាយបដិពទ្ធំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តី ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា

(៧៨៧) ភិក្ខុនីមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គលដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ៗ ភិក្ខុនីដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គល ដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រូវអាបត្តិ ៣ គឺត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់ នូវ(សរីរប្រទេស) ពីខាងក្រោមដងកាំបិតចុះមកដល់ខាងលើមណ្ឌលជង្គង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់នូវ(សរីរប្រទេស) ពីខាងលើដងកាំបិតនឹងខាងក្រោមនៃមណ្ឌលជង្គង់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់នូវវត្ថុជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនីមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គលដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រូវអាបត្តិទាំង៣នេះ ៗ បណ្ដាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះរាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ៗ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ៗ បណ្ដាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ៗ បណ្ដាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ៗ បណ្ដាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន

អាចារវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ បេ ។

(៧៨៨) ភិក្ខុនី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ ភិក្ខុនី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ភិក្ខុនី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ ឥមា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិ-

អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៣ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ តែងរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។ បេ ។

(៧៨៨) ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិ ២ គឺកំពុងទទួលប្រគេនដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលឆាន់ហើយ) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ៗវារៈដែលលេបចូលទៅ ភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទាំង ២ នេះ ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះរាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយ

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាវារា សមុច្ចយវារំ

សមុដ្ឋានានិ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ វិបត្តឹ ភជន្តិ អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ទ្វីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បាដិទេសនីយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

សមុច្ចយវារំ និដ្ឋិតំ អដ្ឋមំ ។

សមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ១ គឺអាចារវិបត្តិ ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ រាប់សង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ២ គឺកងនៃអាបត្តិបាដិទេសនីយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ តែងរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

ចប់ សមុច្ចយវារៈ ជាគំរប់ ៨ ។

(៧៨៩) យំ តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន កាយសំសគ្គំ សាទិយនបច្ចយា បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសគ្គំ សាទិយិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តីតិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ អនុបញ្ញត្តិ អនុប្បន្នបញ្ញត្តិ តស្មឹ នត្ថិ ។ សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ បទេសបញ្ញត្តីតិ ។ សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ ។ សាធារណបញ្ញត្តិ អសាធារណបញ្ញត្តីតិ ។ អសាធារណបញ្ញត្តិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ឧភតោ បញ្ញត្តីតិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នន្តិ ។ និទានោគធំ និទានបរិយាបន្នំ ។ កតមេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតីតិ ។ ទុតិយេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តីតិ ។ សីលវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោតិ ។ បារាជិកា-

(៧៨៩) បារាជិកណា ដែលព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ (នូវកាលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍) ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ (របស់បុរសបុគ្គល) បារាជិកនោះទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលសុន្ទរីនន្ទា-ភិក្ខុនីមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយរបស់បុរសបុគ្គលដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈដែរ ៗ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ នឹងអនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិដែរឬ ៗ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បញ្ញត្តិ នឹងអនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិមិនមានក្នុងសិក្ខាបទនោះទេ ៗ (សិក្ខាបទនោះ) ជាសព្វ-ត្ថបញ្ញត្តិ ឬជាបទេសប្បញ្ញត្តិ ៗ ជាសព្វត្ថបញ្ញត្តិ ៗ ជាសាធារណប្បញ្ញត្តិ ឬជាអសាធារណប្បញ្ញត្តិ ៗ ជាអសាធារណប្បញ្ញត្តិ ៗ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ឬជាឧភតោបញ្ញត្តិ ៗ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ៗ បណ្តាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង ៤ ចាត់ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា កប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា ៗ ចាត់ចូលក្នុងនិទា-នុទ្ទេស កប់បញ្ចូលក្នុងនិទានុទ្ទេស ៗ មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសទីប៉ុន្មាន ៗ មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសទី ២ ៗ បណ្តាវិបត្តិ ៤ ជាវិបត្តិអ្វី ៗ ជាសីល-វិបត្តិ ៗ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ ជាកងនៃអាបត្តិអ្វី ៗ ជាកងនៃអាបត្តិ

បត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតិហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ បេ ។ កោធាភជន្តិ ។ បរម្បរកំ ។ បេ ។

(៧៩០) វជ្ជបដិច្ឆាទនបច្ចយា បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនឹ នេវ អត្តនា បដិចោទេសិ ន គណស្ស អារោចេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។

(៧៩១) យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនបច្ចយា បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អរិដ្ឋំ ភិក្ខុំ គទ្ធពាធិបុព្វំ អនុវត្តិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។

បារាជិក ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។បេ។ លោកណាបាននាំមក ។ ព្រះថេរៈទាំងឡាយនាំតៗគ្នាមក ។បេ។

(៧៩០) អាបត្តិបារាជិក ព្រោះបច្ច័យនៃការបិទបាំងទោស ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដឹងថា ភិក្ខុនីផងគ្នាត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនចោទដោយខ្លួនឯង ទាំងមិនបានប្រាប់ដល់គណភិក្ខុនី ។ (សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេប) ។

(៧៩១) អាបត្តិបារាជិក ព្រោះបច្ច័យនៃការមិនលះបង់ (នូវទិដ្ឋិ) ក្នុងវេលាដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម ចប់ជាគំរប់បីដង ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តតាមអរិដ្ឋភិក្ខុ មានបុព្វបុរសជាអ្នកសម្លាប់ត្មាត ដែលសង្ឃបានព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត ។

ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

(៧៩២) អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរណប្បច្ចយា បារាជិកំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរេសុំ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេបេ) ។

បារាជិកា និដ្ឋិតា ។

(៧៩៣) យេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឧស្សយវាទិកាយ ភិក្ខុនិយា អដ្ដករណប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។

(សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។

[៧៩២] អាបត្តិបារាជិក ព្រោះបច្ច័យនៃការបំពេញនូវវត្ថុ ៨(១) ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្ដេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបំពេញនូវវត្ថុ ៨ ។ (សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។

ចប់ បារាជិក ។

[៧៩៣] សង្ឃាទិសេសណា ដែលព្រះមានព្រះភាគជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ (នូវកាលគួរនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍) ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាធ្វើដំណើរក្ដី របស់ភិក្ខុនីជាអ្នកបង្កើតក្ដី សង្ឃាទិសេសនោះ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។

---

១ វត្ថុទាំង ៨ គឺ ១ ត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃរបស់បុរសបុគ្គល ២ ត្រេករនឹងការចាប់ជាយសង្ឃាដីរបស់បុរសបុគ្គល ៣ ឈរជាមួយនឹងបុរសបុគ្គល ៤ បរោជាមួយបុរសបុគ្គល ៥ ទៅកាន់ទីសង្កេត ៦ ត្រេកអរនឹងបុរសដើរចូលមកជិត ៧ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំង ៨ បង្អោនកាយទៅ ដើម្បីសេពនូវអសទ្ធម្ម (ភិក្ខុនីវិភង្គ) ។

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាវារា កត្ថប្បញ្ញត្តិវារំ

ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឧស្សយវាទិកា វិហាសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ អត្ថិ តត្ថ បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តីតិ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ អនុប្បន្នប្បញ្ញត្តិ តស្មឹ នត្ថិ ។ សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ បទេសប្បញ្ញត្តីតិ ។ សព្វត្ថ បញ្ញត្តិ ។ សាធារណប្បញ្ញត្តិ អសាធារណប្បញ្ញត្តីតិ ។ អសាធារណប្បញ្ញត្តិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ឧភតោ បញ្ញត្តីតិ ។ ឯកតោ បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ បាតិមោក្ខុទ្ទេសានំ កត្ថោគធំ កត្ថ បរិយាបន្នន្តិ ។ និទានោគធំ និទានបរិយាបន្នំ ។ កតមេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតីតិ ។ តតិយេន ឧទ្ទេសេន ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតមា វិបត្តីតិ ។ សីលវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតមោ អាបត្តិក្ខន្ធោតិ ។ សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតីតិ ។ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ បេ ។ កោនាកឌ្ឍិ ។ បរម្បភតំ ។

ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាអ្នកប្តឹងផ្តល់ ។ ក្នុងសិក្ខាបទនោះ មានបញ្ញត្តិ អនុប្បញ្ញត្តិ និងអនុប្បន្នបញ្ញត្តិ ដែរឬ ។ មានតែបញ្ញត្តិ ១ ឯអនុប្បញ្ញត្តិ និងអនុប្បន្នបញ្ញត្តិ មិនមានក្នុងសិក្ខាបទនោះឡើយ ។ (សិក្ខាបទនោះ) ជាសព្វត្ថបញ្ញត្តិ ឬជា បទេសបញ្ញត្តិ ។ ជាសព្វត្ថបញ្ញត្តិ ។ ជាសាធារណបញ្ញត្តិ ឬជាអសាធារណបញ្ញត្តិ ។ ជាអសាធារណបញ្ញត្តិ ។ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ឬជាឧភតោបញ្ញត្តិ ។ ជាឯកតោបញ្ញត្តិ ។ បណ្តាបាតិមោក្ខុទ្ទេសទាំង ៤ ចាត់ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា រាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេសណា ។ ចាត់ចូលក្នុងនិទានុទ្ទេស រាប់បញ្ចូលក្នុងនិទានុទ្ទេស ។ មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសណា ។ មកកាន់ឧទ្ទេសត្រង់ឧទ្ទេសទី ៣ ។ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ ចាត់ជាវិបត្តិអ្វី ។ ចាត់ជាសីលវិបត្តិ ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ ចាត់ជាកងនៃអាបត្តិណា ។ ចាត់ជាកងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនិងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយអំពីវាចានិងចិត្តក៏មាន ។ បេ ។ (សិក្ខាបទនោះ) លោកណាបាននាំមក ។ ព្រះថេរៈទាំងឡាយនាំតៗគ្នាមក ។

(៧៩៤) យន្តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ទ្វេ វុដ្ឋាបនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទ្វេ វុដ្ឋាបេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ទ្វីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

(៧៩៥) ឯកាយ[១] គាមន្តរំ គមនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី ឯកា គាមន្តរំ គច្ឆិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ តិស្សោ អនុប្បញ្ញត្តិយោ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកោ) ។

---

១ ម. ឯកា គាមន្តរំ ។

(៧៩៤) សង្ឃាទិសេសណា ដែលព្រះមានព្រះភាគជាអរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ (នូវកាលគួរបញ្ញត្តសិក្ខាបទ) ទ្រង់ឃើញ (នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍) ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាបំបួសស្ត្រីចោរ សង្ឃាទិសេសនោះព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបំបួសស្ត្រីចោរ ៗ (សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ២ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្តក៏មាន ៗ

(៧៩៥) សង្ឃាទិសេស ព្រោះបច្ច័យនៃភិក្ខុនីដើរទៅកាន់ចន្លោះស្រុកម្នាក់ឯង ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ៗ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ៗ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនី ១ រូប ៗ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ៗ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនី ១ រូបដើរទៅកាន់ចន្លោះស្រុកម្នាក់ឯង ៗ (សិក្ខាបទនោះ) មានបញ្ញត្តិ ១ មានអនុប្បញ្ញត្តិ ៣ ៗ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិក) ៗ

(៧៩៦) សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារណាបច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។

(៧៩៧) អវស្សុតាយ ភិក្ខុនិយា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជនបច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។

(៧៩៦) សង្ឃាទិសេសរបស់ភិក្ខុនី ដែលមិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ ទាំងមិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈ ហើយសូត្រហៅភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ឲ្យចូលមកកាន់ពួក ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ ទាំងមិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈ ហើយសូត្រហៅភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា (ឲ្យចូលមកកាន់ពួក) ។ (សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេប) ។

(៧៩៧) សង្ឃាទិសេស ព្រោះបច្ច័យនៃភិក្ខុនី មានចិត្តជោកដោយរាគៈ ទទួលខាទនីយភោជនីយាហារ អំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ដោយដៃខ្លួនឯងហើយឆាន់ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។

សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គ-លស្ស ហត្ថតោ អាមិសំ បដិគ្គហេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (បឋមបារាជិកេ) ។

(៧៩៨) កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឧយ្យោជនប្បច្ចយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ អញ្ញតរំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិ-សបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ

ព្រោះរឿងដែលសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានចិត្តជោកដោយរាគៈទទួលអាមិសៈអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានចិត្តជោកដោយរាគៈ ។ (សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។

(៧៩៨) សង្ឃាទិសេស ព្រោះបច្ច័យនៃភិក្ខុនីបញ្ចុះភិក្ខុនីផងគ្នាដោយពាក្យថា នៃនាង បុរសបុគ្គលនេះមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់នាងបាន នៃនាង ណ្ហើយចុះ កាលណាបើនាងមិនមានតម្រេកហើយ បើបុរសបុគ្គលនេះឲ្យវត្ថុណាជាខាទនីយៈក្តី ជាភោជនីយៈក្តីដល់នាង នាងចូរទទួលវត្ថុនោះ ដោយដៃរបស់ខ្លួនហើយទំពាស៊ីឬបរិ-ភោគចុះ ដូច្នេះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនី ១ រូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនី ១ រូបបញ្ចុះភិក្ខុនីផងគ្នាដោយពាក្យថា នៃនាង បុរសបុគ្គលនោះមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់នាងបាន នៃនាង ណ្ហើយចុះ កាលណាបើនាងមិនមានតម្រេកហើយ បើបុរសបុគ្គលនោះឲ្យវត្ថុណាជាខាទនីយៈក្តី ជាភោជនីយៈក្តី

សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឧយ្យោជេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ ។

(៧៩៩) កុបិតាយ ភិក្ខុនិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ចណ្ឌកាឡឹ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ចណ្ឌកាឡី ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ពុទ្ធំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមីតិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។

(៨០០) កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចាកតាយ កុបិតាយ ភិក្ខុនិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ

ដល់នាង នាងប្អូនទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃរបស់ខ្លួនហើយទំពាស៊ី ឬ បរិភោគចុះ ។ (សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ ។

(៧៩៩) សង្ឃាទិសេស ព្រោះបច្ច័យនៃភិក្ខុនីក្រោធខឹង (ទឹងភិក្ខុនីផងគ្នា) កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ជាគំរប់ ៣ ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់ (នូវអំពើនោះចេញ) ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីខឹងអន់ចិត្តក៏ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខាបទ ។ (សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចកឋិនសិក្ខាបទ) ។

(៨០០) សង្ឃាទិសេស ព្រោះបច្ច័យនៃភិក្ខុនីដែលសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍អ្វីមួយហើយខឹង កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ជាគំរប់៣ដង ហើយនៅតែមិនលះបង់ (នូវអំពើនោះ) ចេញ

បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចាកតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ទោសគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ មោហគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ភយគាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។

(៨០១) សំសដ្ឋានំ ភិក្ខុនីនំ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មិំ វត្ថុស្មិន្តិ ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហរិំសុ តស្មិំ វត្ថុស្មិំ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីដែលសង្ឃឲ្យបាញ់ ព្រោះអធិក-រណ៍អ្វីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខឹងផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីល្ងង់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ (សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេប-សិក្ខាបទ) ។

(៨០១) សង្ឃាទិសេស ព្រោះបច្ច័យនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅប្រ-ឡូកប្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ជាគំរប់៣ដងហើយនៅតែមិនលះបង់ (នូវអំពើនោះ) ចេញ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងភិក្ខុនីច្រើនរូប ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលភិក្ខុនីច្រើនរូបនៅប្រឡូកប្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ។ (សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។

(៨០២) សំសដ្ឋា វយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថាតិ ឧយ្យោជេន្តិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា សង្ឃាទិសេសោ កត្ថ បញ្ញត្តោតិ ។ សាវត្ថិយា បញ្ញត្តោ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វយ្យេ តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរិត្ថាតិ ឧយ្យោជេសិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ (ធុរនិក្ខេប) ។ បេ ។

(៨០៣) ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជន្តិយា បាដិទេសនីយំ កត្ថ បញ្ញត្តន្តិ ។ សាវត្ថិយំ បញ្ញត្តំ ។ កំ អារព្ភាតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ អារព្ភ ។ កិស្មឹ វត្ថុស្មិន្តិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជឹសុ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ ។ ឯកា បញ្ញត្តិ ឯកា អនុប្បញ្ញត្តិ ។ ចតុន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ

(៨០២) សង្ឃាទិសេស ព្រោះបច្ច័យនៃភិក្ខុនីបញ្ជូនភិក្ខុនីផងគ្នា ដោយពាក្យថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅប្រឡូកក្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ កុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ជាគំរប់៣ដងហើយ នៅតែមិនលះបង់ (នូវអំពើនោះ) ចេញ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្ត ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបញ្ជូនភិក្ខុនីផងគ្នាដោយពាក្យថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅប្រឡូកប្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ កុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ ។ (សិក្ខាបទនោះ) មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ (ដូចក្នុងធុរនិក្ខេបសិក្ខាបទ) ។ បេ ។

(៨០៣) បាដិទេសនីយៈ ព្រោះបច្ច័យនៃភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងទីណា ។ ទ្រង់បញ្ញត្តក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងបុគ្គលណា ។ ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ។ ព្រោះរឿងដូចម្តេច ។ ព្រោះរឿងដែលពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី (មិនឈឺ) សូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ ។ (សិក្ខាបទនោះ) មានបញ្ញត្តិ ១ អនុប្បញ្ញត្តិ ១ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើង

សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ(១) ។

កត្ថបញ្ញត្តិវារំ និដ្ឋិតំ បឋមំ ។

(៨០៤) កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស អធក្ខកំ ឧព្ភជានុមណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ភិក្ខុ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស កាយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស កាយបដិពទ្ធេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អង្គុលិបតោទកេ បាចិត្តិយំ កាយសំសគ្គំ សាទិយន្តិយា ឥមា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ សិយា កាយតោ ។ល។ ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតីតិ ន ទិស្សតិ ។

ដោយសមុដ្ឋាន ៦ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

ចប់ កត្ថបញ្ញត្តិវារៈ ជាបឋម ។

(៨០៦) ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់កាយ (របស់បុរសបុគ្គល) ។ ត្រូវអាបត្តិ ៤ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ គឺភិក្ខុនីមានតម្រេកត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់ (នូវសរីរប្រទេស) របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ តាំងពីខាងក្រោមដងកាំបិតចុះមកដល់មណ្ឌលជង្គង់ខាងលើ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុចាប់ពាល់កាយ (ស្រី) ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ចាប់ពាល់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (ស្រី) ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ចាប់ពាល់វត្ថុដែលជាប់ដោយកាយ (ស្រី) ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ចាក់ក្រឡៀកភិក្ខុផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ភិក្ខុនឹងភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ ៤ នេះ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ ។

(៨០៥) វត្ថុំ បដិច្ឆាទនបច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ វត្ថុំ បដិច្ឆាទនបច្ចយា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស វេមតិកា បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសំ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស អាចារវិបត្តិំ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស វត្ថុំ បដិច្ឆាទនបច្ចយា ឥមា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(៨០៦) យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនបច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនបច្ចយា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧក្ខិត្តានុវត្តិកា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ភេទានុវត្តិកា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ

(៨០៥) ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាបិទបាំងទោស ។ ត្រូវអាបត្តិ ៤ យ៉ាង ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាបិទបាំងទោស គឺភិក្ខុនីដឹងថាភិក្ខុនីផងគ្នាត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយបិទបាំងទុក ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យហើយបិទបាំងទុក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុបិទបាំងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស (របស់ភិក្ខុផងគ្នា) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ភិក្ខុបិទបាំងអាចារវិបត្តិត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុនឹងភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទាំង ៤ នេះ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាបិទបាំងទោសទុក ។

(៨០៦) ភិក្ខុនឹងភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាមិនលះបង់ (អំពើនោះ ៗ) ក្នុងវេលាដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ជាគំរប់ ៣ ដង ៗ ត្រូវអាបត្តិ ៥ យ៉ាង ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាមិនលះបង់ (នូវអំពើនោះ ៗ) ក្នុងវេលាដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ជាគំរប់ ៣ ដង ឧក្ខិត្តានុវត្តិកាភិក្ខុនី[1] មិនលះ (អំពើនោះ ៗ) ក្នុងវេលាដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ជាគំរប់ ៣ ដង កាលចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ចប់កម្មវាចាពីរលើក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភេទានុវត្តិកាភិក្ខុនី[2] មិនលះ (អំពើនោះ ៗ)

---

១ ភិក្ខុនីអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃលើកវត្តហើយ ។ ភិក្ខុនីអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុ ភិក្ខុនីអ្នកបំបែកសង្ឃ ។

សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជនប្បច្ចយា ឥមា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

(៨០៧) អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរណប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរណប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បុរិសេន ឥត្ថន្នាមំ អាគច្ឆាតិ វុត្តា គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស បុរិសស្ស ហត្ថបាសំ ឱក្កន្តមត្តេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរេតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស អដ្ឋមំ វត្ថុំ បរិបូរណប្បច្ចយា ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

បារាជិកា និដ្ឋិតា ។

(៨០៨) ឧស្សយវាទិកា(១) ភិក្ខុនី អដ្ដករណប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឯកស្ស អារោចេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយស្ស អារោចេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស អដ្ដបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

---

១ ឱ. ម. ឧស្សយវាទិកា ។

ក្នុងវេលាដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ជាគំរប់ ៣ ដងហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុមិនលះទិដ្ឋិដ៏លាមកក្នុងវេលាដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់ ៣ ដង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ភិក្ខុនឹងភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិទាំង៤ នេះ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាមិនលះបង់ (អំពើនោះៗ) ក្នុងវេលាដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ជាគំរប់ ៣ ដង ។

(៨០៧) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាបំពេញវត្តជាគំរប់ ៨ ។ ត្រូវអាបត្តិ ៣ យ៉ាង ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាបំពេញវត្តជាគំរប់ ៨ គឺភិក្ខុនីកាលបើបុរសនិយាយថា នាងចូរមកកាន់ទីឈ្មោះនេះ ហើយដើរទៅត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លុះដើរចូលទៅកាន់ហត្ថបាសរបស់បុរស ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បំពេញវត្តជាគំរប់៨ ឲ្យពេញ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទាំង ៣ នេះ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាបំពេញវត្តជាគំរប់៨ ។

ចប់ បារាជិក ។

(៨០៨) ភិក្ខុនីជាអ្នកប្ដឹងផល់ ត្រូវអាបត្តិ ៣ យ៉ាង ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាបង្កដំណើរក្តី គឺនិយាយប្រាប់ដល់បុគ្គលម្នាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ និយាយប្រាប់ដល់បុគ្គលជាគំរប់ពីរ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះសម្រេចដំណើរក្តី ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៨០៩) ចោរី វុដ្ឋាបនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៨១០) ឯកា គាមន្តរំ គមនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ គច្ឆតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស បឋមំ បាទំ បរិក្ខេបំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៨១១) សមគ្គេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនឹ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ឆន្ទំ ឱសារណប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៨០៩) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាបំបួសស្រីចោរ គឺចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ចប់កម្មវាចាពីរលើ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ចប់កម្មវាចាសព្វគ្រប់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៨១០) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាដើរទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯង គឺដើរទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានជាបឋមកន្លងរបងស្រុកទៅ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឈានជំហានជាគំរប់ពីរកន្លងទៅ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៨១១) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាមិនប្រាប់ការកសង្ឃ ទាំងមិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈ ហើយសូត្រហៅភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា (ឲ្យចូលមកកាន់ពួក) គឺចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ចប់កម្មវាចាពីរលើក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ចប់កម្មវាចាសព្វគ្រប់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៨១២) អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ឧទកទន្តបោណំ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៨១៣) កិន្តេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សុតោ វា អនវស្សុតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សុតា ឥង្ឃយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ជ វាតិ ឧយ្យោជនប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ តស្សា វចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ភោជនបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៨១២) ភិក្ខុនីមានតម្រេកត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាទទួលខាទនីយៈ ឬភោជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃរបស់ខ្លួនហើយបរិភោគ គឺកំពុងទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងទំពាស៊ី នឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ (លុះទទួលហើយបរិភោគ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ លុះទទួលទឹកនិងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨១៣) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាបញ្ជូនភិក្ខុនីផងគ្នា ដោយពាក្យថា នែនាង បុរសបុគ្គលនោះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់នាងបាន នែនាង ណ្ហើយចុះ កាលណាបើនាងមិនមានតម្រេកទេ បុរសបុគ្គលនោះឲ្យវត្ថុណាជាខាទនីយៈក្តី ជាភោជនីយៈក្តី ដល់នាង ក៏នាងចូរទទួលវត្ថុនោះដោយដៃរបស់ខ្លួនហើយទំពាស៊ីឬបរិភោគចុះ ដូច្នេះ គឺកំពុងទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងទំពាស៊ីនឹងឆាន់ តាមពាក្យរបស់ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យគ្រប់ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ លុះឆាន់រួចហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៨១៤) កុបិតា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៨១៥) កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ បច្ចាកតា កុបិតា[១] ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៨១៦) សំសដ្ឋា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៨១៧) សំសដ្ឋា វយ្យេ[២] តុម្ហេ វិហរថ មា តុម្ហេ នានា វិហរត្ថាតិ ឧយ្យោជេន្តី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិយា តិស្សោ អាបត្តិយោ

---

១ ឱ. ម. កុបិតាតិ ន ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. វ អយ្យេ ។

(៨១៤) ភិក្ខុនីក្រោធខឹង ត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យដែលខ្លួនមិនលះ (អំពើនោះ) ក្នុងវេលាដែលសង្ឃស្វូត្រសមនុភាសនកម្ម ចប់ជាគំរប់ ៣ ដង គឺចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ចប់កម្មវាចាពីរលើក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ចប់កម្មវាចាសព្វគ្រប់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៨១៥) ភិក្ខុនីដែលសង្ឃឲ្យចាញ់ ព្រោះអធិករណ៍អ្វីមួយហើយ ក្រោធខឹង ត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាមិនលះ (អំពើនោះ) ក្នុងវេលាដែលសង្ឃស្វូត្រសមនុភាសនកម្ម ចប់ជាគំរប់ ៣ ដង គឺចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ចប់កម្មវាចាពីរលើក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ចប់កម្មវាចាសព្វគ្រប់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៨១៦) ភិក្ខុនីនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាមិនលះ (អំពើនោះ) ក្នុងវេលាដែលសង្ឃស្វូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ជាគំរប់ ៣ ដង គឺចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ចប់កម្មវាចាពីរលើក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ចប់កម្មវាចាសព្វគ្រប់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៨១៧) ភិក្ខុនីបញ្ចុះភិក្ខុនីផងគ្នា ដោយពាក្យថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនៅច្រឡូកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ កុំនៅបែកខ្ញែកពីគ្នាឡើយ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះបច្ច័យនៃ

អាបជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

សង្ឃាទិសេសា និដ្ឋិតា[១] ។

។ បេ ។

(៨១៨) ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា ឥមា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។

កតិអាបត្តិវារំ និដ្ឋិតំ ទុតិយំ ។

(៨១៩) កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ

១ ឱ· ម. ទសសង្ឃាទិសេសា និដ្ឋិតា ។

កិរិយាមិនលះ (អំពើនោះ) ក្នុងវេលាដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម ចប់ជាគំរប់៣ ផង គឺចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ចប់កម្មវាចាពីរលើក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ចប់កម្មវាចាសព្វគ្រប់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃា-ទិសេស ។

ចប់ សង្ឃាទិសេស ។

។ បេ ។

(៨១៨) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ ២ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ គឺកំពុងទទួលដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ជូរចេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ ២ នេះ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ ។

ចប់ កតិអាបត្តិវារៈ ជាគំរប់ ២ ។

(៨១៩) អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ បណ្តាវិបត្តិ

ទេ្វ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។ បេ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ វិបត្តឹ ភជន្តិ អាចារវិបត្តឹ ។

វិបត្តិវារំ និដ្ឋិតំ តតិយំ ។

(៨២០) កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ បញ្ចហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ បេ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ

ទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។បេ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូម នូវទឹកដោះជូរ យកមកឆាន់ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ១ គឺអាចារវិបត្តិ ។

ចប់ វិបត្តិវារៈ ជាគំរប់ ៣ ។

[៨២០] អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្ដីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្ដីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៤ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។បេ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរ

សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ទ្វីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បាដិទេសនីយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។

សង្គហវារំ និដ្ឋិតំ បឋមំ ។

(៨៦១) កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ។ បេ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច

យកមកឆាន់ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ២ គឺកងនៃអាបត្តិបាដិទេសនីយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។

ចប់ សង្គហវារៈ ជាគំរប់ ៤ ។

(៨២១) អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បេ ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ គឺតាំងឡើងអំពីកាយមិនតាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយវាចា

សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។

សមុដ្ឋានវារំ និដ្ឋិតំ បញ្ចមំ ។

(៨២២) កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ បេ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។

អធិករណវារំ និដ្ឋិតំ ឆដ្ឋំ ។

(៨២៣) កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ

មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។

ចប់ សមុដ្ឋានវារៈ ជាគំរប់ ៥ ។

(៨២២) អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង៤ ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បេ ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។

ចប់ អធិករណវារៈ ជាគំរប់ ៦ ។

(៨២៣) អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ បណ្តាសមថៈទាំង៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិទាំងឡាយ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ បណ្តា

សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ បេ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនបច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនបច្ចយា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

សមថភារំ និដ្ឋិតំ សត្តមំ ។

(៨២៤) កាយសំសគ្គំ សាទិយនបច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ កាយសំសគ្គំ សាទិយនបច្ចយា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អវស្សុតា ភិក្ខុនី អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ភិក្ខុ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស

សមថៈទាំង៧ តែងរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។ បេ ។ អាបត្តិទាំងឡាយព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ តែងរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

ចប់ សមថវារៈ ជាគំរប់ ៧ ។

(៨២៦) ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ ។ ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិ ៤ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ គឺភិក្ខុនីមានតម្រេកត្រេកអរនឹងការចាប់ពាល់ (នូវសរីរប្រទេស) របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ តាំងពីខាងក្រោមដងកាំបិតចុះមក ដល់ខាងលើមណ្ឌលជង្គង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុចាប់ពាល់កាយ (ស្ត្រី) ដោយកាយរបស់ (ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិ

កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អង្គុលិបតោទកេ បាចិត្តិយំ កាយសំសគ្គំ សាទិយនប្បច្ចយា ឥមា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ បញ្ចហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ

សង្ឃាទិសេស ភិក្ខុចាប់ពាល់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (ស្ត្រី) ដោយកាយរបស់(ខ្លួន)ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុចាប់ពាល់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ(ស្ត្រី) ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ភិក្ខុចាក់ក្រឡេកភិក្ខុផងគ្នាដោយម្រាមដៃ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ភិក្ខុឬភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទាំង៥នេះ ព្រោះបច្ច័យនៃសេចក្តីត្រេកអរនឹងការប៉ះពាល់កាយ ។ ពួកអាបត្តិទាំងនោះ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ អាបត្តិទាំងនោះ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ អាបត្តិទាំងនោះ បណ្តាវិបត្តិទាំង៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ អាបត្តិទាំងនោះ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៥ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ អាបត្តិទាំងនោះ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាឡើយ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤

អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ បេ ។

(៨២៨) ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភុញ្ជិស្សាមីតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ទធឹ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជនប្បច្ចយា ឥមា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ

ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ តែងរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។បេ។

(៨២៥) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ ២ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ គឺកំពុងទទួលប្រគេនដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងឆាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (លុះទទួលហើយឆាន់) ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ គ្រប់ ៗ ពារៈដែលលេបចូលទៅ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទាំង ២ នេះ ព្រោះបច្ច័យនៃកិរិយាសូមទឹកដោះជូរយកមកឆាន់ ។ អាបត្តិទាំងនោះ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ អាបត្តិទាំងនោះ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាវារ សមុច្ចយវារំ

កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ វិបត្តិំ ភជន្តិ អាចារវិបត្តិំ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ទ្វីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បា-ចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ចតូហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ចាតិ ។

សមុច្ចយវារំ និដ្ឋិតំ អដ្ឋមំ ។

អដ្ឋ បច្ចយវារា និដ្ឋិតា ។

ភិក្ខុនីវិភង្គេ សោឡស មហាវារា និដ្ឋិតា ។

ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ពួកអាបត្តិទាំងនោះ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ១ គឺអាចារវិបត្តិ ។ បណ្តាអាបត្តិទាំង ៧ កង លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ២ គឺកងនៃអាបត្តិបាដិទេសនីយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទាំង ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៤ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចា នឹងមិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយអំពីចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយវាចា នឹងចិត្តក៏មាន ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ តែងរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

ចប់ សមុច្ចយវារៈជាគំរប់ ៨ ។

ចប់ បច្ចយវារៈទាំង ៨ ។

ចប់ មហាវារៈ ១៦ ក្នុងភិក្ខុនីវិភង្គ ។

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេបំ

(៨២៦) អនិច្ចា សព្វសង្ខារា(១)

ទុក្ខានត្តា ច សង្ខតា

និព្វានញ្ចេវ បណ្ណត្តិ

អនត្តា ឥតិ និច្ឆយា ។

ពុទ្ធចន្ទេ អនុប្បន្នេ

ពុទ្ធាទិច្ចេ អនុគ្គតេ

តេសំ សភាគធម្មានំ

នាមមត្តំ ន ញាយតិ(២) ។

---

១ ឱ. ម. សព្វេ សង្ខារា ។ ២ ឱ. ម. ន ញាយតិ ។

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប

(៨២៦) សង្ខារទាំងពួងទាំងឡាយ ដែលបច្ច័យតាក់តែងហើយ ជារបស់មិនទៀងផង ជាទុក្ខផង ជាអនត្តាផង ។ និព្វាននឹងបញ្ញត្តិក៏លោកវិនិច្ឆ័យថា ជាអនត្តាធម៌ដែរ(១) ។ កាលព្រះពុទ្ធដូចជាព្រះចន្ទមិនទាន់កើតឡើង កាលព្រះពុទ្ធដូចជាព្រះអាទិត្យមិនទាន់បានត្រាស់នៅឡើយ នាមបញ្ញត្តិរបស់សភាគធម៌(២)ទាំងឡាយនោះ ក៏មិនមានអ្នកណាអាចដឹងបាន ។

---

១ អត្តា ប្រែថា ខ្លួន ថា ចិត្ត ឬថា សភាវៈតែងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអំណាចនៃខ្លួន ។ អនត្តា ប្រែថា សភាវៈមិនមែនខ្លួន មិនមែនចិត្ត មិនប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអំណាចនៃខ្លួន ។ យើងបានពិនិត្យមើលត្រង់បទដែលថា អនត្តានោះច្រើនគម្ពីរបានចូលចិត្តដោយច្បាស់លាស់ថា ធម៌ទាំងអស់ គឺ អាយតនៈ ១២ ឬ ខន្ធ ៥ ប្រកាសុទ្ធតែជាអនត្តាគ្រប់ចំណែក សូម្បីព្រះនិព្វានដែលជាធម៌យ៉ាងឯក ក៏គង់បានឈ្មោះថាជា អនត្តា ដែរ តែធម៌ទាំងអស់ក្រៅពីព្រះនិព្វាននោះ នៅមានខន្ធ ៥ ជាហេតុ ជាបច្ច័យឲ្យកើតទៀត ព្រោះធម៌ទាំងនោះជាសសង្ខារនៅឡើយ ។ ឯព្រះនិព្វានជាអនត្តាដែរ ជាធម៌មិនមានហេតុ មិនមានបច្ច័យ ជាកំឡាំងឲ្យកើតឡើយ ។ ព្រោះព្រះនិព្វាននេះជាវិសង្ខារទៅហើយ ព្រះនិព្វាននោះ ពិតមែនតែជាគុណជាតមិនត្រូវកើតទៀត តែមិនមែនជាឋានសូន្យទទេនោះទេ គឺព្រះនិព្វាននៅមានអាយតនៈមួយ ឬមានហេតុម្យ៉ាង គឺអរហត្តផលញាណនោះឯង សមដូចពុទ្ធភាសិតថា អត្ថិ ភិក្ខវេ តទាយតនំ ។ ២ សំដៅយកសង្ខតធម៌ គឺមានបច្ច័យប្រជុំតាក់តែងបាន ជាធម៌មានចំណែកស្មើដោយអាការមានមិនទៀងជាដើម។

សម្ពុជ្ជានសីសសង្ខេប សម្ពុជ្ជានកថា

ទុក្ករំ វិរិយំ កត្វា
បូរយិត្វាន បារមី
ឧបដ្ឋន្តិ មហាវីរា
ចក្ខុភូតា សព្រហ្មកេ
តេ ទេសយន្តិ សទ្ធម្មំ
ទុក្ខហានិំ សុខាវហំ ។
អង្គីរសោ សក្យមុនិ
សព្វភូតានុកម្បកោ
សព្វសត្តុត្តមោ សីហោ
បិដកេ តីណិ ទេសយិ
សុត្តន្តំ អភិធម្មញ្ច(១)
វិនយញ្ច មហាគុណំ ។
ឯវំ នីយតិ សទ្ធម្មោ
វិនយោ យទិ តិដ្ឋតិ
ឧភតោ ច វិភង្គានិ
ខន្ធកា យា ច មាតិកា

១ ឱ. ម. សុត្តន្តអភិធម្មញ្ច ។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ ជាមហាវីរៈ ទ្រង់ធ្វើនូវទុក្ករកិរិយា មានប្រការផ្សេង ៗ បានបំពេញនូវបារមីទាំងឡាយ ព្រះអង្គមានឧបក្ខុកើតហើយ បានត្រាស់ដឹងឡើង ព្រះអង្គទ្រង់សំដែង នូវព្រះសទ្ធម្មដែលសម្រាប់បំផ្លាញ នូវកងទុក្ខ ហើយនាំមកនូវសេចក្ដីសុខ ចំពោះសត្វលោកព្រមទាំងព្រហ្ម-លោក ។ ព្រះអង្គីរសសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាសក្យមុនី ព្រះអង្គមានសេចក្ដីអនុគ្រោះសព្វសត្វ ឧត្តមជាងសព្វសត្វ ជាសីហៈ (របស់នរជន) ទ្រង់សំដែងនូវពុទ្ធវចនៈទាំង ៣ ក្នុងបិដកគឺព្រះវិន័យ ព្រះសូត្រ ព្រះអភិធម្ម ដែលជាពាក្យមានគុណធំ ។ បើព្រះវិន័យ ឋិតនៅហើយ ព្រះសទ្ធម្មក៏ប្រព្រឹត្តទៅបាន យ៉ាងនេះ ឧភតោវិភង្គ ខន្ធកវិន័យ នឹងមាតិកា ដែល

មាលា សុត្តគុណោ ចេវ
បរិយាយេន កិត្តិតា ។
តស្សេវ បរិវារស្ស
សមុដ្ឋានំ និយតោ កតំ
សម្ភេទនិទានញ្ចញ្ញំ
សុត្តេ ទិស្សន្តិ ឧបរិ
តស្មា សិក្ខេ បរិវារំ
ធម្មកាមោ សុបេសលោតិ ។
វិភង្គេ ទ្វីសុ បញ្ញត្តំ
ឧទ្ទិសន្តិ ឧបោសថេ
បវក្ខាមិ សមុដ្ឋានំ
យថាញាយំ សុណាថ មេ ។
បារាជិកំ យំ បឋមំ
ទុតិយញ្ច តតោ បរំ
សញ្ចរិត្តានុភាសញ្ច
អតិរេកញ្ច ចីវរំ
លោមានិ បទសោធម្មោ

សង្គីតិកាចារ្យចងក្រងហើយ ដោយបរិវារៈ បីដូចជាកម្រងផ្កា ដែលគេក្រង ដោយចេសនុ៎ះឯង ។ សមុដ្ឋាននៃបរិវារៈនុ៎ះឯង ជាសមុដ្ឋានដែលអ្នកប្រាជ្ញធ្វើឲ្យទៀងទាត់ គឺធ្វើមិនឲ្យលាយច្រឡំ ដោយសមុដ្ឋានឯទៀត សម្ភេទផងនិទានផង សមុដ្ឋានដទៃផង មានប្រាកដមកក្នុងសូត្រ ដូចសំដែងមកហើយខាងដើម ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ គប្បីសិក្សានូវបរិវារៈ (ទៀតចុះ) ។ សិក្ខាបទណាដែលទ្រង់បញ្ញត្តហើយក្នុងវិភង្គទាំងពីរ ដែលពួកភិក្ខុ នឹងភិក្ខុនីតែងសំដែងគ្រប់ថ្ងៃឧបោសថ ខ្ញុំនឹងពោលនូវសមុដ្ឋាន (នៃសិក្ខាបទនោះ) តាមសមគួរដល់សេចក្តីចេះដឹង អ្នកទាំងឡាយចូរប្រុងស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ ។ សិក្ខាបទទាំងឡាយ ១៣ គឺបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ ១ ទុតិយបារាជិកសិក្ខាបទ ១ តទៅមុខទៀត គឺសញ្ចរិត្តសិក្ខាបទ ១ សមនុភាសនសិក្ខាបទ ១ អតិរេកចីវរសិក្ខាបទ ១ ឯឡកលោមសិក្ខាបទ ១ បទសោធម្មសិក្ខាបទ ១

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេបំ បឋមបារាជិកសមុដ្ឋានំ

ភូតសំវិធានេន ច
ថេយ្យទេសនចោរិញ្ច
អននុញ្ញាយ តេរស ៗ
តេរសេតេ សមុដ្ឋាន-
នយា វិញ្ញុហិ ចិន្តិតា
ឯកេកស្មឹ សមុដ្ឋានេ
សទិសា ឥធ ទិស្សរេ ៗ
(៨២៧) មេថុនំ សុក្កសំសគ្គោ
អនិយតា បឋមិកា
បុព្វបរិបាចិតា
រហោ ភិក្ខុនិយា សហ
សភោជនេ រហោ ទ្វេ ច
អង្គុលិ ឧទកេ ហាសំ
បហារេ ឧគ្គិរេ ចេវ
តេបញ្ញាសា ច សេខិយា
អធក្ខគាមាវស្សុតា(១)

១. ឱ. អធក្ខកំ គាមាវស្សុតា ។

ភូតារោចនសិក្ខាបទ ១ សំវិធានសិក្ខាបទ ១ ថេយ្យសត្ថ-
សិក្ខាបទ ១ ធម្មទេសនាសិក្ខាបទ ១ ចោរីវុដ្ឋាបនសិក្ខាបទ ១
អននុញ្ញាតសិក្ខាបទ ១ ។ សិក្ខាបទទាំង ១៣ នេះ មាន
ន័យរបស់សមុដ្ឋានដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ បានគិតហើយ
ថា ក្នុងសមុដ្ឋាននៃសិក្ខាបទមួយ ៗ ក្នុងវិភង្គទាំងពីរនេះ មាន
សមុដ្ឋានប្រហែល ៗ គ្នាទាំងអស់ ។

(៨៤៧) មេថុនសិក្ខាបទ ១ សុក្កវិសដ្ឋិសិក្ខាបទ ១ កាយ-
សំសគ្គសិក្ខាបទ ១ បឋមានិយតសិក្ខាបទ ១ បុព្វូបគត-
សិក្ខាបទ(១) ១ បរិបាចិតសិក្ខាបទ ១ រហោនិសជ្ជសិក្ខា-
បទ(២) ១ សភោជនសិក្ខាបទ ១ រហោនិសជ្ជសិក្ខាបទ(៣)
ទាំង ២ អង្គុលិបតោទកសិក្ខាបទ ១ ឧទកហាសធម្មសិក្ខាបទ ១
បហារទានសិក្ខាបទ ១ ឧគ្គិរណសិក្ខាបទ(៤) ១ សេខិយ ៥៣
អធក្ខសិក្ខាបទ ១ គាមន្តរគមនសិក្ខាបទ ១ អវស្សុតខាទនីយ-

---

១ គឺអនុប្បខជ្ជសិក្ខាបទ ក្នុងភូតគាមវគ្គសិក្ខាបទទី ៦ ។ ២ គឺភិក្ខុអង្គុយក្នុងទីកំបាំងជាមួយនឹងភិក្ខុនី ។ ៣ គឺបឋមរហោនិសជ្ជៈ ទុតិយរហោនិសជ្ជៈ (អចេលកវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤-៥) ។ ៤ គឺតលសត្តិកសិក្ខាបទ ។

តលមដ្ឋញ្ច សុទ្ធិកា
វស្សំ វុត្ថា ច ឱវាទំ
នានុពន្ធេ បវត្តិនឹ
ឆសត្តតិ ឥមេ សិក្ខា
កាយមានសិកា កតា
សព្វេ ឯកសមុដ្ឋានា
បឋមំ បារាជិកំ យថា ។

បឋមបារាជិកសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

(៨២៨) អទិន្នំ វិគ្គហុត្តរឹ(១)
ទុដ្ឋុល្លា អត្តកាមិនំ
អមូលា អញ្ញភាគិយា
អនិយតា ទុតិយិកា
អច្ឆិន្ទេ បរិណាមនេ
មុសា ឱមសបេសុណា
ទុដ្ឋុល្លា បឋវីខណេ

១ ម. វិគ្គហុត្តរិ ។

គហនសិក្ខាបទ(១) ១ គណភោជនសិក្ខាបទ ១ ជតុមដ្ឋក-សិក្ខាបទ ១ ឧទកសុទ្ធិកសិក្ខាបទ ១ វស្សវុត្ថានសិក្ខាបទ ១ ឧបទគមនសិក្ខាបទ ១ វុដ្ឋាបិតបវត្តនានុពន្ធសិក្ខាបទ ១ រួមត្រូវជា ៧៦ សិក្ខាបទ ទាំងអស់នេះសុទ្ធតែមានសមុដ្ឋានមួយ គឺតាំងឡើងអំពីកាយចិត្ត ដូចបឋមបារាជិកសិក្ខាបទដែរ ។

ចប់ បឋមបារាជិកសមុដ្ឋាន ។

[៨២៨] អទិន្នាទានសិក្ខាបទ ១ មនុស្សវិគ្គហសិក្ខាបទ ១ ឧត្តរិមនុស្សធម្មសិក្ខាបទ ១ ទុដ្ឋុល្លវាចសិក្ខាបទ ១ អត្តកាមបារិចរិយសិក្ខាបទ ១ អមូលកសិក្ខាបទ ១ អញ្ញភាគិយសិក្ខាបទ ១ ទុតិយានិយតសិក្ខាបទ ១ ចីវរច្ឆិន្នសិក្ខាបទ ១ បរិណាមនសិក្ខាបទ ១ មុសាវាទសិក្ខាបទ ១ ឱមសវាទសិក្ខាបទ ១ បេសុញ្ញសិក្ខាបទ ១ ទុដ្ឋុល្លារោចនសិក្ខាបទ ១ បឋវីខណនសិក្ខាបទ ១

១ ដីកាទទឹយគហណសិក្ខាបទ ។

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេបំ ទុតិយបារាជិកសមុដ្ឋានំ

ភូតំ អញ្ញាយ ឧជ្ឈាបេ
និក្កឌ្ឍានំ សិញ្ចនញ្ច
អាមិសហេតុ ភុត្តាវី
ឯហិ អនាទរិ ភឹសា
អបនិធេ ច ជីវិតំ
ជានំ សប្បាណកំ កម្មំ
ឩនសំវាសនាសនា
សហធម្មិកវិលេខា
មោហោ អមូលកេន ច
កុក្កុច្ចំ ធម្មិកំ(១) ទត្វា
បរិណាមេយ្យ បុគ្គលេ
កិន្តេ អកាលអច្ឆិន្នេ
ទុគ្គហិ និរយេន ច
គណំ វិភង្គំ ទុព្ពលំ

---

១ ម. កុក្កុច្ចធម្មិកំ ។

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប ទុតិយបារាជិកសមុដ្ឋាន

ភូតគាមសិក្ខាបទ ១ អញ្ញវាទកសិក្ខាបទ ១ ឧជ្ឈាបនកសិក្ខាបទ ១ និក្កឌ្ឍនសិក្ខាបទ ១ សិញ្ចនសិក្ខាបទ(១) ១ អាមិសហេតុសិក្ខាបទ ១ កុដ្ឋារីសិក្ខាបទ(២) ១ ឯហិសិក្ខាបទ(៣) ១ អនាទរិយសិក្ខាបទ ១ ភឹសាបនសិក្ខាបទ ១ អបនិធានសិក្ខាបទ ១ ជីវិតាវោរោបនសិក្ខាបទ(៤) ១ សប្បាណកសិក្ខាបទ ១ កម្មុក្កោដនសិក្ខាបទ ១ ឩនវីសតិវស្សសិក្ខាបទ ១ សំវាសសិក្ខាបទ(៥) ១ នាសិតកសាមណេរសម្ភោគសិក្ខាបទ(៦) ១ សហធម្មិកសិក្ខាបទ ១ វិលេខនសិក្ខាបទ ១ មោហនកសិក្ខាបទ ១ អមូលកសិក្ខាបទ(៧) ១ កុក្កុច្ចុប្បទានសិក្ខាបទ(៨) ១ ធម្មិកសិក្ខាបទ(៩) ១ ចីវរំទត្វាខិយ្យនធម្មសិក្ខាបទ(១០) ១ បុគ្គលបរិណាមនសិក្ខាបទ ១ កិន្នេសិក្ខាបទ(១១) ១ អកាលចីវរសិក្ខាបទ(ភាជាបនៈ) ១ អច្ឆិន្នសិក្ខាបទ ១ ទុគ្គហិតសិក្ខាបទ (ឧជ្ឈាបនកៈ) ១ និរយសិក្ខាបទ (អភិសបន) ១ គណចីវរលាភសិក្ខាបទ ១ ចីវរវិភង្គសិក្ខាបទ ១ ទុព្វលចីវរសិក្ខាបទ ១

---

១ គឺសប្បាណកសិក្ខាបទទី ១០ ក្នុងភូតគាមវគ្គ ។ ២ គឺទុតិយបវារណាសិក្ខាបទ ។ ៣ គឺឧយ្យោជនសិក្ខាបទ ។ ៤ គឺសញ្ចិច្ចបាណសិក្ខាបទ ។ ៥ គឺឧក្ខិត្តសម្ភោគសិក្ខាបទ ។ ៦ គឺកណ្ដកសិក្ខាបទ ។ ៧ គឺអមូលកសិក្ខាបទទី ៦ ក្នុងសហធម្មិកវគ្គ ។ ៨ គឺសញ្ចិច្ចសិក្ខាបទ ។ ៩ គឺកម្មប្បដិពាហនសិក្ខាបទ ។ ១០ គឺខិយ្យធម្មសិក្ខាបទ ។ ១១ មានក្នុងភិក្ខុនីវិភង្គ ។

កឋិនជាសុបស្សយំ
អក្កោសកណ្ឌី មច្ឆរី
គព្ភិនី ច បាយន្តិយា
ទ្វេ វស្សា សិក្ខា សង្ឃេន
តយោ ចេវ គិហិគតា
កុមារីភូតា តិស្សោ ច
ឩនទ្វាទសសម្មតា
អលន្តាវ សោកាវស្សំ
ឆន្ទា អនុវស្សា ច ទ្វេ
សិក្ខាបទា សត្តតីមេ
សមុដ្ឋានា តិកា កតា
កាយចិត្តេន ន វាចា
វាចាចិត្តា ន កាយិកា
តីហិ ទ្វារេហិ ជាយន្តិ
បារាជិកំ ទុតិយំ យថា ។

ទុតិយបារាជិកសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

កឋិនផាសុកសិក្ខាបទ ១ ឧបស្សយសិក្ខាបទ ១ អក្កាសនសិក្ខាបទ ១ ចណ្ឌីកតាសិក្ខាបទ ១ កុលមច្ឆរីសិក្ខាបទ ១ គព្ភិនីវុដ្ឋាបនសិក្ខាបទ ១ បាយន្តីវុដ្ឋាបនសិក្ខាបទ ១ ទ្វេវស្សអសិក្ខិតសិក្ខមានាសិក្ខាបទ ១ សិក្ខិតសិក្ខាសង្ឃេនអសម្មតាសិក្ខាបទ ១ គិហិគតាសិក្ខាបទ(១) មាន ៣ កុមារីភូតាសិក្ខាបទ(២) មាន ៣ ឩនទ្វាទសវស្សវុដ្ឋាបនសិក្ខាបទ ១ អសម្មតវុដ្ឋាបនសិក្ខាបទ ១ អលន្តាវសិក្ខាបទ ១ សោកាវស្សសិក្ខាបទ ១ បារិវាសិកច្ឆន្ទទានសិក្ខាបទ ១ អនុវស្សសិក្ខាបទ ១ ឯកវស្សទ្វេវុដ្ឋាបនសិក្ខាបទ ១ រួមទាំងអស់ត្រូវជា ៧០ សិក្ខាបទ សិក្ខាបទទាំងនេះសុទ្ធតែមានសមុដ្ឋាន ៣ ។ គឺកើតឡើងអំពីកាយចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីវាចា ១ កើតឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីកាយ ១ កើតឡើងអំពីទ្វារទាំង ៣ គឺកាយវាចាចិត្ត ១ ដូចក្នុងទុតិយបារាជិកសិក្ខាបទ ។

ចប់ ទុតិយបារាជិកសមុដ្ឋាន ។

---

១ គឺឩនទ្វាទសវស្សាគិហិគតា ១ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាអសិក្ខិតសិក្ខាគិហិគតា ១ ទ្វេវស្សានិសិក្ខិតាសង្ឃេនអសម្មតាគិហិគតា ១ ។ ២ គឺចែកដូចគ្នានឹងគិហិគតាសិក្ខាបទ ។

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប សញ្ចរិត្តសមុដ្ឋានំ

(៨២៩) សញ្ចរិ កុដិ វិហារោ
ធោវញ្ច បដិគ្គហោ
វិញ្ញត្តិ អភិហដ្ឋុំ
ឧភិន្នំ ទូតកេន ច
កោសិយា សុទ្ធទ្វេភាគា
ឆព្វស្សានិ និសីទនំ
រិញ្ចន្តិ រូបិកា ចេវ
ឧភោ នានប្បការកា
ឩនពន្ធនវស្សិកា
សុត្តំ វិកប្បនេន ច
ទ្វារទានសិព្វនី ច
បូវបច្ចយជោតិ ច
រតនំ សុចិ មញ្ចោ ច
តូលំ និសីទនកណ្ឌុ ច

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប សញ្ចរិត្តសមុដ្ឋាន

(៨២៩) សញ្ចរិត្តសិក្ខាបទ ១ កុដិការសិក្ខាបទ ១ វិហារសិក្ខាបទ (មហល្លកៈ) ១ ចីវរធោវនសិក្ខាបទ ១ ចីវរប្បដិគ្គហណសិក្ខាបទ ១ អញ្ញាតកវិញ្ញត្តិសិក្ខាបទ ១ តទុត្តរិអភិហដ្ឋុសិក្ខាបទ(១) ១ ឧបក្ខដសិក្ខាបទ ២ (គឺបឋមឧបក្ខដៈ ១ ទុតិយឧបក្ខដៈ ១) ទូតសិក្ខាបទ(២) ១ កោសិយសិក្ខាបទ ១ សុទ្ធកាឡកសិក្ខាបទ ១ ទ្វេភាគសិក្ខាបទ ១ ឆព្វស្សសិក្ខាបទ ៦ និសីទនសន្ថតសិក្ខាបទ ១ វិញ្ចនិសិក្ខាបទ(៣) ១ រូបិយសិក្ខាបទ ១ នានប្បការកសិក្ខាបទ ២ (គឺរូបិយសំវោហារសិក្ខាបទ ១ កយវិក្កយសិក្ខាបទ ១) ឧនបញ្ចពន្ធនសិក្ខាបទ ១ វស្សិកសាដិកសិក្ខាបទ ១ សុត្តវិញ្ញត្តិសិក្ខាបទ ១ វិកប្បនសិក្ខាបទ(៤) ១ ទ្វារសិក្ខាបទ(៥) ១ ចីវរទានសិក្ខាបទ ១ ចីវរសិព្វនសិក្ខាបទ ១ បូវសិក្ខាបទ(៦) ១ បច្ចយសិក្ខាបទ(៧) ១ ជោតិសមាទហនសិក្ខាបទ ១ រតនសិក្ខាបទ ១ សុចិឃរសិក្ខាបទ ១ មញ្ចសិក្ខាបទ ១ តូលោនទ្ធសិក្ខាបទ ១ និសីទនសិក្ខាបទ ១ កណ្ឌុប្បដិច្ឆាទិសិក្ខាបទ ១

---

១ គួរហៅថា តទុត្តរិសិក្ខាបទប៉ុណ្ណោះ ។ ២ គឺរាជសិក្ខាបទ ។ ៣ គឺឯឡកលោមធោវាបនសិក្ខាបទ ។ ៤ គឺមហាបេសការសិក្ខាបទ ។ ៥ គឺមហល្លកសិក្ខាបទទី ៩ ក្នុងភូតគាមវគ្គ ។ ៦ គឺកាណមាតាសិក្ខាបទ ។ ៧ គឺមហានាមសិក្ខាបទ ។

វិស្សដ្ឋា ច សុក្កេន
វិញ្ញត្តិ អញ្ញចេតាបនា
ទ្វេ សង្ឃិកា មហាជនិកា
ទ្វេ បុគ្គលា លហុកា គរុ
ទ្វេ វិឃាសា សាដិកា ច
សមណចីវរេន ច
សមបញ្ញាសិមេ ធម្មា
ឆហិ ឋានេហិ ជាយរេ
កាយតោ ន វាចាចិត្តា
វាចតោ ន កាយមនា
កាយវាចា ន ចិត្តតោ(១)
កាយចិត្តា ន វាចតោ(២)
វាចាចិត្តា ន កាយេន
តីហិ ឋានេហិ(៣) ជាយរេ
ឆសមុដ្ឋានិកា ចេតេ(៤)
សញ្ចរិត្តេន សាទិសា ។

សញ្ចរិត្តសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ឱ. ម. ន ច ចិត្តា ។ ២ ន វាចិកា ។ ៣ ទ្វារេហិ ។ ៤ ឱ. ម. ឯតេ ។

វស្សិកសាដិកាសិក្ខាបទ ១ សុគតចីវរសិក្ខាបទ(១) ១ វិញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទ ១ អញ្ញចេតាបនសិក្ខាបទ ១ សង្ឃិកចីវរសិក្ខាបទ ២ មហាជនិកសិក្ខាបទ ១ បុគ្គលបរិណាមនសិក្ខាបទ ២ លហុ-ប្បាវុរណសិក្ខាបទ ១ គរុប្បាវុរណសិក្ខាបទ ១ វិឃាសាសិក្ខា-បទ ២ ឧទកសាដិកាសិក្ខាបទ ១ សមណចីវរទានសិក្ខាបទ ១ រួមទាំងអស់ត្រូវជាសិក្ខាបទ ៩០ គត់ សិក្ខាបទទាំងនេះ សុទ្ធតែមានសមុដ្ឋានប្រាំមួយ ៗ គឺកើតឡើងអំពីកាយ មិនកើតឡើងអំពីវាចានិងចិត្ត ១ កើតឡើងអំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត ១ កើតឡើងអំពីកាយនិងវាចា មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ កើតឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីវាចា ១ កើតឡើងអំពីវាចានិងចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីកាយ ១ កើតឡើងអំពីទ្វារទាំង ៣ គឺកាយវាចានិងចិត្ត ១ សិក្ខាបទទាំងនេះសុទ្ធតែមានសមុដ្ឋាន ៦ ដូចគ្នានឹងសញ្ចរិត្តសិក្ខាបទដែរ ។

ចប់ សញ្ចរិត្តសមុដ្ឋាន ។

---

១ គឺនន្ទត្ថេរសិក្ខាបទ ។

(៨៣០) ភេទានុវត្តទុព្វច·

ទូសទុដ្ឋុល្លទិដ្ឋិ ច

ឆន្ទំ ឧជ្ជគ្ឃិកា ទ្វេ ច

ទ្វេ ច សទ្ទា ន ព្យាហរេ

ឆមា នីចាសនេ ឋានំ

បច្ឆតោ ឧប្បថេន ច

វជ្ជានុវត្តិ គហណា

ឱសារេ បច្ចាចិក្ខណា

តិស្សី សំសដ្ឋា ទ្វេ វធី

វិសិព្វេ ទុក្ខិតាយ ច

បុន សំសដ្ឋា ន វូបសមេ

អារាមញ្ច បវារណា

អន្វឌ្ឍមាសំ សហជីវិនី

ទ្វេ ចីវរំ អនុពន្ធនា

សត្តតឹស ឥមេ ធម្មា

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប សមនុភាសនសមុដ្ឋាន

(៨៣០) សង្ឃភេទសិក្ខាបទ ១ ភេទានុវត្តកសិក្ខាបទ ១ ទុព្វចជាតិកសិក្ខាបទ ១ កុលទូសកសិក្ខាបទ ១ ទុដ្ឋុល្លប្បដិច្ឆាទនសិក្ខាបទ ១ ទិដ្ឋិអប្បដិនិស្សជ្ជនសិក្ខាបទ ១ ឆន្ទំអទត្វាគមនសិក្ខាបទ ១ ឧជ្ជគ្ឃិកសិក្ខាបទ ២ អប្បសទ្ទសិក្ខាបទ ២ នព្យាហរណសិក្ខាបទ ១ ឆមាយសិក្ខាបទ ១ នីចាសនសិក្ខាបទ ១ ឋានសិក្ខាបទ ១ បច្ឆតោសិក្ខាបទ ១ ឧប្បថេនសិក្ខាបទ ១ វជ្ជប្បដិច្ឆាទនសិក្ខាបទ ១ ឧក្ខិត្តានុវត្តនសិក្ខាបទ ១ ហត្ថគ្គហណសិក្ខាបទ ១ ឱសារណសិក្ខាបទ ១ បច្ចាចិក្ខនាសិក្ខាបទ ១ កិស្មិញ្ចិអធិករណបច្ចាគតាសិក្ខាបទ ១ សំសដ្ឋសិក្ខាបទ(១) ១ វធិសិក្ខាបទ ២ វិសិព្វនសិក្ខាបទ ១ ទុក្ខិតាសហជីវិនីសិក្ខាបទ ១ សំសដ្ឋាសិក្ខាបទ(២) មួយទៀត ១ នវូបសមនសិក្ខាបទ ១ អារាមសិក្ខាបទ ១ ឧភតោសង្ឃបវារណាសិក្ខាបទ ១ អន្វឌ្ឍមាសសិក្ខាបទ ១ សហជីវិនីសិក្ខាបទ(៣) ២ ចីវរទានសិក្ខាបទ ១ អនុពន្ធនសិក្ខាបទ ១ រួមទាំងអស់ត្រូវជា ៣៧ សិក្ខាបទ សិក្ខាបទទាំងអស់នេះ

---

១ គឺភិក្ខុនិយាសំសដ្ឋសិក្ខាបទ ។ ២ គឺគិហិសំសដ្ឋសិក្ខាបទ ។ ៣ សហជីវិនីអននុគ្គហណសិក្ខាបទ ១ សហជីវិនីនវូបកាសនសិក្ខាបទ ១ ។

កាយវាចាយ ចិត្តតោ
សព្វេ ឯកសមុដ្ឋានា
សមនុភាសនា យថា ។

សមនុភាសនសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

(៨៣១) ឧព្ភតំ កឋិនំ តីណិ
បឋមំ បត្តភេសជ្ជំ
អច្ចេកញ្ចាបិ(១) សាសង្កំ
បក្កមន្តេន វា ទុវេ
ឧបស្សយំ បរម្បរា
អនតិរិត្តំ និមន្តនា
វិកប្បំ រញ្ញោ វិកាលេ
វោសាសារញ្ញកេន ច
ឧស្សុយា(២) សន្និចយញ្ច
បុរេ បច្ឆា វិកាលេ ច
បញ្ចាហិកា សង្កមនី

---

១ ឱ. អច្ចេកំ ភាបិ ។ ២ ឱ. ម. ឧស្សយា ។

សុទ្ធតែមានសមុដ្ឋានមួយ ៗ គឺកើតឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្ត ដូចគ្នានឹងសមនុភាសនសិក្ខាបទដែរ[១] ។

ចប់ សមនុភាសនសមុដ្ឋាន ។

(៨៣១) ឧព្ភតកឋិនសិក្ខាបទ[២] ៣ បឋមបត្តសិក្ខាបទ ១ ភេសជ្ជសិក្ខាបទ ១ អច្ចេកចីវរសិក្ខាបទ ១ សាសង្កសិក្ខាបទ ១ បក្កមន្តសិក្ខាបទ[៣] ២ ភិក្ខុនូបស្សយសិក្ខាបទ ១ បរម្បរភោជនសិក្ខាបទ ១ អនតិរិត្តសិក្ខាបទ[៤] ១ និមន្តនសិក្ខាបទ[៥] ១ វិកប្បនសិក្ខាបទ ១ រាជសិក្ខាបទ[៦] ១ វិកាលេគាមប្បវេសនសិក្ខាបទ ១ វោសាសសិក្ខាបទ ១ អារញ្ញកសិក្ខាបទ ១ ឧស្សយវាទិកសិក្ខាបទ ១ បត្តសន្និចយសិក្ខាបទ ១ បុរេភត្តសិក្ខាបទ ១ បច្ឆាភត្តសិក្ខាបទ ១ វិកាលេឧបសង្កមនសិក្ខាបទ ១ បញ្ចាហិកធារណសិក្ខាបទ ១ ចីវរសង្កមនីយ-

---

១ សង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទ ៤ គឺតាំងពីសង្ឃភេទដល់កុលទូសកៈ ឈ្មោះថាសមនុភាសនា ឬហៅថា យាវតតិយកា ។ ២ ឧព្ភតកឋិនសិក្ខាបទ ៣ នោះគឺបឋមកឋិន ១ ទុតិយកឋិន ១ តតិយកឋិន ១ ។ ៣ បក្កមន្តសិក្ខាបទ ២ នោះគឺបឋមសេនាសនៈ ១ ទុតិយសេនាសនៈ ១ ។ ៤ គឺបឋមបវារណា ។ ៥ គឺទុតិយបវារណា ។ ៦ គឺអន្តេបុរសិក្ខាបទ ។ ៧ អាវសថសិក្ខាបទ ២ នោះ គឺអាវសថចីវរនិស្សគ្គិយសិក្ខាបទ ១ អាវសថចីវរបក្កមនៈ ១ ។

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេបំ ឯឡកលោមសមុដ្ឋានំ

ទ្វេបិ(១) អាវសថេន ច
បសាខេ អាសនេ ចេវ
តីសុ ឯកត្តកា ឥមេ
កាយវាចា ច ចិត្តតោ(២)
តីហិ ទ្វារេហិ ជាយរេ
ទ្វិសមុដ្ឋានិកា សព្វេ
កឋិនេន សហា សមា ។

កឋិនសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

(៨៣២) ឯឡកលោមា ទ្វេ សេយ្យា
អាហច្ចបិណ្ឌភោជនំ
គណវិកាលេ សន្និធិ
ទន្តបោណេនចេលកា
ឧយ្យុត្តំ វសេ(៣) ឧយ្យោធិ
សុរា ឱរេន ន្ហាយនា

---

១ ឱ. ម. ទ្វេ ។ ២ ឱ. ន ច ចិត្តា ។ ៣ ឱ. សេនំ ។

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប ឯឡកលោមសមុដ្ឋាន

សិក្ខាបទ ១ អាវសថ(១)សិក្ខាបទ ២ បសាខសិក្ខាបទ ១ អាសន្ទិសីទនសិក្ខាបទ ១ រួមទាំងអស់ត្រូវជា ២៩ សិក្ខាបទ សិក្ខាបទទាំងអស់នេះសុទ្ធតែមានសមុដ្ឋានពីរ ៗ គឺកើតឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ កើតឡើងអំពីទ្វារទាំង ៣ គឺកាយវាចានឹងចិត្ត ១ ដូចកឋិនសិក្ខាបទដែរ ។

ចប់ កឋិនសមុដ្ឋាន ។

(២)

(៨៣២) ឯឡកលោមសិក្ខាបទ ១ សហសេយ្យសិក្ខាបទ ២ អាហច្ចនសិក្ខាបទ(៣) ១ អាវសថបិណ្ឌភោជនសិក្ខាបទ ១ គណភោជនសិក្ខាបទ ១ វិកាលភោជនសិក្ខាបទ ១ សន្និធិការសិក្ខាបទ ១ ទន្តពោណសិក្ខាបទ ១ អចេលកសិក្ខាបទ ១ ឧយ្យុត្តសិក្ខាបទ ១ សេនាវាសសិក្ខាបទ ១ ឧយ្យោធិកសិក្ខាបទ ១ សុរាបានសិក្ខាបទ ១ ឱរេនឌ្ឍមាសនហានសិក្ខាបទ ១

---

១ អាវសថសិក្ខាបទ ២ នោះគឺអាវសថចីវរានិស្សជ្ជនសិក្ខាបទ ១ អាវសថចីវរបក្កមនៈ ១ ។

២ បឋមសហសេយ្យសិក្ខាបទ ១ ទុតិយសហសេយ្យសិក្ខាបទ ១ ។ ៣ វេហាសកុដិសិក្ខាបទ ។

ទុព្វណ្ណោ ទ្វេ ទេសនិកា

លសុណុត្តិដ្ឋេ នច្ចា

ន្ហានំ អត្ថរណំ(១) សេយ្យា

អន្តោរដ្ឋេ តថា ពហិ

អន្តោវស្សំ ចិត្តាគារំ

អាសន្ទិ សុត្តកន្តនា

វេយ្យាវច្ចំ សហត្ថា ច

អភិក្ខុកាវាសេន ច

ឆត្តំ យានញ្ច សង្ឃាណឹ

អលង្ការំ គន្ធវាសិតំ

ភិក្ខុនី សិក្ខមានា ច

សាមណេរី គិហិនិយា

អសង្កច្ចិកា(២) អាបត្តិ

---

១ ឱ. ម. ន្ហានមត្ថរណំ ។ ២ ម. អសង្កច្ចិកា ។

ទុព្វណ្ណករណសិក្ខាបទំ ១ បាដិទេសនីយសិក្ខាបទំ ៨ លសុ-ណសិក្ខាបទំ ១ ឧតិដ្ឋសិក្ខាបទំ ១ នច្ចនសិក្ខាបទំ ១ ។ នហាន-សិក្ខាបទំ ១ អត្ថរណតុវដ្ដសិក្ខាបទំ ១ ឯកសេយ្យតុវដ្ដសិក្ខា-បទំ ១ អន្តោរដ្ឋេសាសង្កសិក្ខាបទំ ១ ពហិរដ្ឋេសាសង្កសិក្ខា-បទំ ១ អន្តោវស្សសិក្ខាបទំ ១ ចិត្តាគារសិក្ខាបទំ ១ អាសន្ទិ-បរិភុញ្ជនសិក្ខាបទំ ១ សុត្តកន្តនសិក្ខាបទំ ១ គិហិវេយ្យាវច្ច-ករណសិក្ខាបទំ ១ សហត្ថាទានសិក្ខាបទំ ១ អភិក្ខុកាវាស-សិក្ខាបទំ ១ ឆត្តធារណសិក្ខាបទំ ១ យានសិក្ខាបទំ ១ សង្ឃា-ណីធារណសិក្ខាបទំ ១ អលង្ការធារណសិក្ខាបទំ ១ គន្ធនហាន-សិក្ខាបទំ ១ វាសិតនហានសិក្ខាបទំ ១ ភិក្ខុនីឧម្មទ្ទាបនសិក្ខាបទំ ១ សិក្ខមានាឧម្មទ្ទាបនសិក្ខាបទំ ១ សាមណេរីឧម្មទ្ទាបនសិក្ខា-បទំ ១ គិហិនីឧម្មទ្ទាបនសិក្ខាបទំ ១ អសង្កច្ចិកាបត្តិសិក្ខាបទំ ១

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេបំ បទសោធម្មសមុដ្ឋានំ

ចត្តារីសា ចតុត្តរិ
កាយេន ន វាចាចិត្តេន
កាយចិត្តេន ន វាចតោ
ទ្វិសមុដ្ឋានិកា សព្វេ
សមា ឯឡកលោមកា ។

ឯឡកលោមសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

(៨៣៣) បទញ្ញត្រ អសម្មតា
តថា អត្ថង្គតេន ច
តិរច្ឆានវិជ្ជា ទ្វេ វុត្តា
អនោកាសេ ច បុច្ឆនា
សត្តសិក្ខាបទា ឯតេ
វាចា ន កាយចិត្តតោ(១)
វាចាចិត្តេន ជាយន្តិ
ន តុ កាយេន ជាយរេ
ទ្វិសមុដ្ឋានិកា សព្វេ
បទសោធម្មសាទិសា ។

បទសោធម្មសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ម. វាចា ន កាយចិត្តតោ ។

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប បទសោធម្មសមុដ្ឋាន

រួមទាំងអស់ត្រូវជា ៤៤ សិក្ខាបទ សិក្ខាបទទាំងអស់នេះសុទ្ធតែមានសមុដ្ឋានពីរ ៗ គឺកើតឡើងអំពីកាយ មិនកើតឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត ១ កើតឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីវាចា ១ ដូចឯឡកលោមសិក្ខាបទដែរ ។

ចប់ ឯឡកលោមសមុដ្ឋាន ។

(៨៣៣) បទសោធម្មសិក្ខាបទ ១ ធម្មទេសនាសិក្ខាបទ ១ អសម្មតោភិក្ខុនោវាទសិក្ខាបទ ១ អត្ថង្គតសិក្ខាបទ ១ តិរច្ឆានវិជ្ជាសិក្ខាបទ ២(១) អនោកាសបុច្ឆនសិក្ខាបទ ១ រួមទាំងអស់ត្រូវជា ៧ សិក្ខាបទ សិក្ខាបទទាំងអស់នេះសុទ្ធតែមានសមុដ្ឋានពីរ ៗ គឺកើតឡើងអំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត ១ កើតឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីកាយ ១ ដូចបទសោធម្មសិក្ខាបទដែរ ។

ចប់ បទសោធម្មសមុដ្ឋាន ។

---

១ តិរច្ឆានវិជ្ជា ២ នោះគឺតិរច្ឆានវិជ្ជាបរិយាបុនសិក្ខាបទ ១ តិរច្ឆានវិជ្ជាវាចនសិក្ខាបទ ១ ។

[៨៣៤] អទ្ធាននាវំ បណីតំ

មាតុគ្គាមេន សំវិធ្យរេ(១)

ធញ្ញំ និមន្តិតា ចេវ

អដ្ឋ ច បាដិទេសនី

សិក្ខា បណ្ណរសា ឯតេ

កាយា ច វាចា ច មនា

កាយវាចាយ ជាយន្តិ

ន តេ ចិត្តេន ជាយរេ

កាយចិត្តេន ជាយន្តិ

ន តេ ជាយន្តិ វាចតោ

កាយវាចាយ(២) ចិត្តេន

សមុដ្ឋានា ចតុព្វិធា

បញ្ញត្តា ពុទ្ធញាណេន

អទ្ធានេន សមា នយា(៣)

អទ្ធានសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ម. សង្ហរេ ។ ២ ម. កាយវាចាហិ ។ ៣ ឱ. សហា សមា ។ ម. សហ សមា ។

[៨៣៦] អទ្ធានគមនសិក្ខាបទ(១)១ នាវាភិរុហនសិក្ខាបទ ១ បណីតភោជនសិក្ខាបទ ១ មាតុគ្គាមសំវិធានសិក្ខាបទ ១ លោមសំហរណសិក្ខាបទ ១ ធញ្ញវិញ្ញាបនសិក្ខាបទ ១ និមន្តនសិក្ខាបទ ១ បាដិទេសនីយសិក្ខាបទ ៨ រួមទាំងអស់ត្រូវជា ១៥ សិក្ខាបទ សិក្ខាបទទាំងអស់នេះ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ញាណ បានបញ្ញត្តហើយដោយសមុដ្ឋានបួន ៗ គឺកើតឡើងអំពីកាយ មិនកើតឡើងអំពីវាចា ទាំងមិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ កើតឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ កើតឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីវាចា ១ កើតឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្ត ១ មានទំនងដូចអទ្ធានគមនសិក្ខាបទដែរ ។

ចប់ អទ្ធានសមុដ្ឋាន ។

---

១ គឺសំវិធានសិក្ខាបទ ។

(៨៣៥) ថេយ្យសត្ថំ ឧបស្សុតិ
សូបវិញ្ញាបនេន ច
រត្តិ ឆន្នញ្ច ឱកាសំ
ឃតេ ព្យូហេន សត្តមា
កាយចិត្តេន ជាយន្តិ
ន តេ ជាយន្តិ វាចតោ
តីហិ ទ្វារេហិ ជាយន្តិ
ទ្វិសមុដ្ឋានិកា ឥមេ
ថេយ្យសត្ថសមុដ្ឋានា
ទេសិតាទិច្ចពន្ធុនា ។

ថេយ្យសត្ថសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

(៨៣៦) ឆត្តបាណិស្ស សទ្ធម្មំ
ន ទេសេន្តិ តថាគតា
តថេវ(១) ទណ្ឌបាណិស្ស
សត្ថអាវុធបាណិនំ
បាទុកុបាហនា យានំ
សេយ្យា បល្លត្ថិកាយ ច

១ ឱ. ម. ឯវមេវ ។

(៨៣៥) ថេយ្យសត្ថសិក្ខាបទ ១ ឧបស្សុតិសិក្ខាបទ ១ សូប-វិញ្ញាបនសិក្ខាបទ ១ រត្តន្ធការសិក្ខាបទ ១ បដិច្ឆន្នសិក្ខាបទ ១ អជ្ឈោកាសសិក្ខាបទ ១ ព្យូហសិក្ខាបទ ១ សិក្ខាបទទាំងអស់នេះរួមគ្នាត្រូវជា ៧ សិក្ខាបទទាំងនោះ ព្រះពុទ្ធជាអាទិច្ចវង្ស ទ្រង់សំដែងហើយថា មានសមុដ្ឋានពីរ ៗ គឺកើតឡើងអំពីកាយនិងចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីវាចា ១ កើតឡើងអំពីទ្វារទាំង ៣ គឺកាយវាចាចិត្ត ១ ដូចសមុដ្ឋានរបស់ថេយ្យសត្ថ-សិក្ខាបទដែរ ៗ

ចប់ ថេយ្យសត្ថសមុដ្ឋាន ។

(៨៣៦) ព្រះតថាគតទាំងឡាយ មិនសំដែងនូវព្រះសទ្ធម្ម ដល់បុគ្គល(មិនមានជម្ងឺ) មានឆត្រក្នុងដៃ ១ មានឈើច្រត់ក្នុងដៃ ១ មានសស្ត្រាក្នុងដៃ ១ មានអាវុធក្នុងដៃ ១ ពាក់ទ្រនាប់ជើងឈើឬស្មៅ ១ ពាក់ទ្រនាប់ជើងស្បែក ១ នៅលើយាន ១ នៅលើដំណេក ១ អង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ ១

វេឋិតោគុណ្ឋិតោ ចេវ
ឯកាទសមនូនកា
វាចាចិត្តេន ជាយន្តិ
ន តេ ជាយន្តិ កាយតោ
សព្វេ ឯកសមុដ្ឋានា
សមកា ធម្មទេសនា(១) ។

ធម្មទេសនាសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

(៨៣៧) ភូតំ កាយេន ជាយតិ
ន វាចាយ ន ចិត្តតោ
វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ
ន កាយា ន ច ចិត្តតោ
កាយវាចាយ ជាយតិ
ន ច(២) ជាយតិ ចិត្តតោ
ភូតារោចនកន្នាម
តីហិ ឋានេហិ ជាយតិ ។

ភូតារោចនសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ឱ ម. ធម្មទេសនេ ។ ២ ឱ. ម. តុ ។

ដួតឈួតក្បាល ១ ទទូរក្បាល ១ (រឿងទាំងនេះរួមគ្នាជា) សិក្ខាបទ ១១ គត់ សិក្ខាបទទាំងអស់នោះ សុទ្ធតែមាន សមុដ្ឋានមួយ ៗ គឺកើតឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនកើតឡើង អំពីកាយទេ ដូចធម្មទេសនាសិក្ខាបទដែរ ។

ចប់ ធម្មទេសនាសមុដ្ឋាន ។

(៨៣៧) ភូតសិក្ខាបទ ឈ្មោះថាភូតារោចនសិក្ខាបទ កើតឡើងអំពីសមុដ្ឋាន ៣ គឺកើតឡើងអំពីកាយ មិនកើតឡើងអំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ កើតឡើងអំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីកាយ ទាំងមិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ កើតឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ ។

ចប់ ភូតារោចនសមុដ្ឋាន ។

(៨៣៨) ចោរី វាចាយ ចិត្តេន
ន តំ ជាយតិ កាយតោ
ជាយតិ តីហិ ទ្វារេហិ
ចោរីវុដ្ឋាបនំ ឥទំ
អកតំ ទ្វិសមុដ្ឋានំ
ធម្មរាជេន ឋបិតំ(១) ។

ចោរីវុដ្ឋាបនសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

(៨៣៩) អននុញ្ញាតំ វាចាយ
ន កាយា ន ច ចិត្តតោ
ជាយតិ កាយវាចាយ
ន តំ ជាយតិ ចិត្តតោ
ជាយតិ វាចាចិត្តេន
ន តំ ជាយតិ កាយតោ
ជាយតិ តីហិ ឋានេហិ(២)
អកតំ ចតុដ្ឋានិកំ ។

អននុញ្ញាតសមុដ្ឋានំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ឱ. ម. ភាសិតំ ។ ២ ឱ. ម. ទ្វារេហិ ។

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប ចោរីវុដ្ឋាបនសមុដ្ឋាននិងអននុញ្ញាតសមុដ្ឋាន

[៣៨៨] ចោរីវុដ្ឋាបនសិក្ខាបទ កើតឡើងអំពីវាចានិងចិត្ត សិក្ខាបទនោះមិនកើតឡើងអំពីកាយ ១ (ម្យ៉ាងទៀត) ចោរី-វុដ្ឋាបនសិក្ខាបទកើតឡើងអំពីទ្វារទាំង ៣ គឺកាយវាចានិងចិត្ត ១ សិក្ខាបទនេះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាធម្មរាជទ្រង់សំដែងហើយថា មានសមុដ្ឋានពីរនិងជាអកិរិយា (ត្រូវអាបត្តិព្រោះមិនធ្វើ គឺមិនបានប្រាប់គេជាមុនហើយបំបួស) ។

ចប់ ចោរីវុដ្ឋាបនសមុដ្ឋាន ។

[៨៣៩] អននុញ្ញាតសិក្ខាបទមានសមុដ្ឋាន ៤ ជាអកិរិយា គឺកើតឡើងអំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីកាយ ទាំងមិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ សិក្ខាបទនោះកើតឡើងអំពីកាយនិងវាចា មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ សិក្ខាបទនោះកើតឡើងអំពីវាចានិងចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីកាយ ១ កើតឡើងអំពីសមុដ្ឋានទាំង ៣ គឺកាយវាចានិងចិត្ត ១ ។

ចប់ អននុញ្ញាតសមុដ្ឋាន ។

(៨៤០) សមុដ្ឋានំ ហិ សង្ខេបំ
ទស តីណិ សុទេសិតំ
អសម្មោហករណដ្ឋានំ(១)
នេត្តិធម្មានុលោមិកំ
ធារយន្តោ ឥមំ វិញ្ញូ
សមុដ្ឋានេ ន មុយ្ហតីតិ ។

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេបំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ឱ. អសម្មោហករណំ ឋានំ ។ ម. អសម្មោហករំ ឋានំ ។

[៨៤០] សេចក្តីថា សមុដ្ឋានសង្ខេបទាំង ១៣ (នេះ)

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់សំដែងប្រាប់ហើយ ដើម្បីធ្វើមិនឲ្យកាន់

ប្រឡំ សមគួរដល់វិន័យនឹងបាលីនឹងធម៌ បណ្ឌិតអ្នកទ្រទ្រង់

វិន័យនេះ កុំកាន់ប្រឡំក្នុងសមុដ្ឋានឡើយ ។

ចប់ សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប ។

កតិបុច្ឆាវារំ

(៨៦១) កតិ អាបត្តិយោ ។ កតិ អាបត្តិក្ខន្ធា ។ កតិ វិនីតវត្ថូនិ ។ កតិ អគារវា ។ កតិ គារវា ។ កតិ វិនីតវត្ថូនិ ។ កតិ វិបត្តិយោ ។ កតិ អាបត្តិសមុដ្ឋានា ។ កតិ វិវាទមូលានិ ។ កតិ អនុវាទមូលានិ ។ កតិ សារណីយា ធម្មា ។ កតិ ភេទករវត្ថូនិ ។ កតិ អធិករណានិ ។ កតិ សមថា ។

(៨៦២) បញ្ច អាបត្តិយោ ។ បញ្ច អាបត្តិក្ខន្ធា ។ បញ្ច វិនីតវត្ថូនិ ។ សត្ត អាបត្តិយោ ។ សត្ត អាបត្តិក្ខន្ធា ។ សត្ត វិនីតវត្ថូនិ ។ ឆ អគារវា ។ ឆ គារវា ។ ឆ វិនីតវត្ថូនិ ។ ចតស្សោ វិបត្តិយោ ។ ឆ អាបត្តិសមុដ្ឋានា ។ ឆ វិវាទមូលានិ ។ ឆ អនុវាទមូលានិ ។

កតិបុច្ឆាវារៈ

(៨៤១) សួរថា អាបត្តិ មានប៉ុន្មាន ។ កងនៃអាបត្តិ មានប៉ុន្មាន ។ វិនីតវត្ថុ មានប៉ុន្មាន ។ សេចក្តីមិនគោរព មានប៉ុន្មាន ។ សេចក្តីគោរព មានប៉ុន្មាន ។ វិនីតវត្ថុ មានប៉ុន្មាន ។ វិបត្តិមានប៉ុន្មាន ។ សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ មានប៉ុន្មាន ។ មូលនៃវិវាទ មានប៉ុន្មាន ។ មូលនៃអនុវាទ មានប៉ុន្មាន ។ សារាណីយធម៌ មានប៉ុន្មាន ។ ភេទករវត្ថុ (រឿងដែលធ្វើឲ្យបែកគ្នា) មានប៉ុន្មាន ។ អធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន ។ សមថៈ មានប៉ុន្មាន ។

(៨៤២) ឆ្លើយថា អាបត្តិមាន ៥ ។ កងនៃអាបត្តិ មាន ៥ ។ វិនីតវត្ថុ មាន ៥ ។ អាបត្តិមាន ៧ ។ កងនៃអាបត្តិមាន ៧ ។ វិនីតវត្ថុមាន ៧ ។ សេចក្តីមិនគោរពមាន ៦ ។ សេចក្តីគោរព មាន ៦ ។ វិនីតវត្ថុ មាន ៦ ។ វិបត្តិ មាន ៤ ។ សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិមាន ៦ ។ មូលនៃវិវាទ មាន ៦ ។ មូលនៃអនុវាទ

ឆ សារណីយា ធម្មា ។ អដ្ឋារស ភេទករវត្ថូនិ ។ ចត្តារិ អធិករណានិ ។ សត្ត សមថា ។

(៨៤៣) តត្ថ កតមា បញ្ច អាបត្តិយោ ។ បារាជិកាបត្តិ សង្ឃាទិសេសាបត្តិ បាចិត្តិយាបត្តិ បាដិទេសនីយាបត្តិ ទុក្កដាបត្តិ ។ ឥមា បញ្ច អាបត្តិយោ ។

(៨៤៤) តត្ថ កតមេ បញ្ច អាបត្តិក្ខន្ធា ។ បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធោ សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធោ បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធោ បាដិទេសនីយាបត្តិក្ខន្ធោ ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឥមេ បញ្ច អាបត្តិក្ខន្ធា ។

(៨៤៥) តត្ថ កតមានិ បញ្ច វិនីតវត្ថូនិ ។ បញ្ចហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ អារតិ វិរតិ បដិវិរតិ វេរមណី អកិរិយា អករណំ អនជ្ឈាបត្តិ វេលាអនតិក្កមោ សេតុឃាតោ ។ ឥមានិ បញ្ច វិនីតវត្ថូនិ ។

មាន ៦ ។ សារាណីយធម៌ មាន ៦ ។ ភេទករវត្ថុ មាន ១៨ ។ អធិករណ៍ មាន ៤ ។ សមថៈ មាន ៧ ។

(៨៤៣) អាបត្តិ ៥ គួរមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (អាបត្តិ ៥) គឺ អាបត្តិបារាជិក ១ អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ១ អាបត្តិបាចិត្តិយៈ ១ អាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ១ អាបត្តិទុក្កដ ១ ។ នេះជាអាបត្តិ ៥ ។

(៨៤៤) កងនៃអាបត្តិទាំង ៥ គួរមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (កងនៃអាបត្តិ ៥) គឺ កងនៃអាបត្តិបារាជិក ១ កងនៃអាបត្តិសង្ឃា-ទិសេស ១ កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ១ កងនៃអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ១ កងនៃអាបត្តិទុក្កដ ១ នេះជាកងនៃអាបត្តិ ៥ ។

(៨៤៥) វិនីតវត្ថុ មាន ៥ គួរមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (វិនីតវត្ថុ ៥) គឺ កិរិយាវៀរឲ្យឆ្ងាយ វៀរឲ្យស្រឡះ វៀរបំពោះ ចៀសវាងចាកកងនៃអាបត្តិទាំង ៥ គឺជាកិរិយាមិនធ្វើ មិនបង្កើត (នូវកងអាបត្តិ) មិនឲ្យត្រូវអាបត្តិ មិនកន្លងនូវដែន (នៃអាបត្តិ) សម្រាប់បង់នូវកងនៃអាបត្តិ ។ នេះជាវិនីតវត្ថុ ៥ ។

(៨៦៦) តត្ថ កតមា សត្ត អាបត្តិយោ ។ បារាជិកាបត្តិ សង្ឃាទិសេសាបត្តិ ថុល្លច្ចយាបត្តិ បាចិត្តិយាបត្តិ បាដិទេសនីយាបត្តិ ទុក្កដាបត្តិ ទុព្ភាសិតាបត្តិ ។ ឥមា សត្ត អាបត្តិយោ ។

(៨៦៧) តត្ថ កតមេ សត្ត អាបត្តិក្ខន្ធា ។ បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធោ សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធោ ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធោ បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធោ បាដិទេសនីយាបត្តិក្ខន្ធោ ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធោ ទុព្ភាសិតាបត្តិក្ខន្ធោ ។ ឥមេ សត្ត អាបត្តិក្ខន្ធា ។

(៨៦៨) តត្ថ កតមានិ សត្ត វិនីតវត្ថូនិ ។ សត្តហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ អារតិ វិរតិ បដិវិរតិ វេរមណី អកិរិយា អករណំ អនជ្ឈាបត្តិ វេលាអនតិក្កមោ សេតុឃាតោ ។ ឥមានិ សត្ត វិនីតវត្ថូនិ ។

កតិបុច្ឆាវារៈ អាបត្តិ ៧ វិនីតវត្ថុ ៨

[៨៤៦] អាបត្តិ ៧ ក្នុងមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ អាបត្តិ ៧ គឺអាបត្តិបារាជិក ១ អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ១ អាបត្តិថុល្លច្ច័យ ១ អាបត្តិបាចិត្តិយៈ ១ អាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ១ អាបត្តិទុក្កដ ១ អាបត្តិទុព្ភាសិត ១ ។ នេះជាអាបត្តិ ៧ ។

[៨៤៧] កងនៃអាបត្តិ ៧ ក្នុងមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (កងនៃអាបត្តិ ៧) គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិក ១ កងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិ-សេស ១ កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ១ កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ១ កងនៃអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ១ កងនៃអាបត្តិទុក្កដ ១ កងនៃអាបត្តិទុព្ភាសិត ១ ។ នេះជាកងនៃអាបត្តិ ៧ ។

[៨៤៨] វិនីតវត្ថុ មាន ៧ ក្នុងមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (វិនីតវត្ថុ មាន ៧) គឺកិរិយាវៀរឲ្យឆ្ងាយ វៀរឲ្យស្រឡះ វៀរចំពោះ ចៀសវាងចាកកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ គឺជាកិរិយាមិនធ្វើ មិនបង្កើត (នូវកងនៃអាបត្តិ) មិនឲ្យត្រូវអាបត្តិ មិនកន្លងនូវដែន (នៃអាបត្តិ) សម្រាប់បង់នូវកងនៃអាបត្តិ ។ នេះជាវិនីតវត្ថុ ៧ ។

(៨៤៩) តត្ថ កតមេ ឆ អគារវា ។ ពុទ្ធេ អគារវោ ធម្មេ អគារវោ សង្ឃេ អគារវោ សិក្ខាយ អគារវោ អប្បមាទេ អគារវោ បដិសន្ថារេ អគារវោ ។ ឥមេ ឆ អគារវា ។

(៨៥០) តត្ថ កតមេ ឆ គារវា ។ ពុទ្ធេ គារវោ ធម្មេ គារវោ សង្ឃេ គារវោ សិក្ខាយ គារវោ អប្បមាទេ គារវោ បដិសន្ថារេ គារវោ ។ ឥមេ ឆ គារវា ។

(៨៥១) តត្ថ កតមានិ ឆ វិនីតវត្ថូនិ ។ ឆហិ អគារវេហិ អារតិ វិរតិ បដិវិរតិ វេរមណី អកិរិយា អករណំ អនជ្ឈាបត្តិ វេលាអនតិក្កមោ សេតុឃាតោ ។ ឥមានិ ឆ វិនីតវត្ថូនិ ។

(៨៤៩) សេចក្តីមិនគោរព ៦ ក្នុងមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (សេចក្តីមិនគោរព ៦) គឺ ការមិនគោរពព្រះពុទ្ធ ១ មិនគោរពព្រះធម៌ ១ មិនគោរពព្រះសង្ឃ ១ មិនគោរពសិក្ខា ១ មិនគោរពសេចក្តីមិនប្រមាទ ១ មិនគោរពការបដិសន្ថារៈ ១ ។ នេះជាសេចក្តីមិនគោរព ៦ ។

(៨៥០) សេចក្តីគោរព ៦ ក្នុងមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (សេចក្តីគោរព ៦) គឺការគោរពព្រះពុទ្ធ ១ គោរពព្រះធម៌ ១ គោរពព្រះសង្ឃ ១ គោរពសិក្ខា ១ គោរពសេចក្តីមិនប្រមាទ ១ គោរពក្នុងការបដិសន្ថារៈ ១ ។ នេះជាសេចក្តីគោរព ៦ យ៉ាង ។

(៨៥១) វិនីតវត្ថុ ៦ ក្នុងមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (វិនីតវត្ថុ ៦) គឺ កិរិយាវៀរឲ្យឆ្ងាយ វៀរឲ្យស្រឡះ វៀរបំពោះ ចៀសវាងចាក សេចក្តីមិនគោរពទាំង ៦ គឺជាកិរិយាមិនធ្វើ មិនបង្កើត (នូវសេចក្តីមិនគោរព) មិនឲ្យត្រូវ មិនកន្លងនូវដែន (នៃសេចក្តីមិនគោរព) សម្រាប់បង់នូវអគារវៈ ។ នេះជាវិនីតវត្ថុ ៦ ។

(៨៤២) តត្ថ កតមា ចតស្សោ វិបត្តិយោ ។ សីលវិបត្តិ អាចារវិបត្តិ ទិដ្ឋិវិបត្តិ អាជីវវិបត្តិ ។ ឥមា ចតស្សោ វិបត្តិយោ ។

(៨៤៣) តត្ថ កតមេ ឆ អាបត្តិសមុដ្ឋានា ។ អត្ថាបត្តិ កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ អត្ថាបត្តិ វាចតោ សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ន ចិត្តតោ អត្ថាបត្តិ កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ អត្ថាបត្តិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ អត្ថាបត្តិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ អត្ថាបត្តិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ ឥមេ ឆ អាបត្តិសមុដ្ឋានា ។

(៨៤៤) តត្ថ កតមានិ ឆ វិវាទមូលានិ ។ ឥធ ភិក្ខុ កោធនោ ហោតិ ឧបនាហី យោ សោ ភិក្ខុ កោធនោ ហោតិ ឧបនាហី សោ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បដិស្សោ ធម្មេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បដិស្សោ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បដិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុ

(៨៩២) វិបត្តិ ៤ គង់មាតិកាតាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ វិបត្តិ ៤ គឺ សីលវិបត្តិ ១ អាចារវិបត្តិ ១ ទិដ្ឋិវិបត្តិ ១ អាជីវវិបត្តិ ១ ។ នេះជាវិបត្តិ ៤ ។

(៨៩៣) សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ គង់មាតិកាតាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦) គឺអាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយ មិនកើតឡើងអំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីកាយ មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយផង អំពីវាចាផង មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយផង អំពីចិត្តផង មិនកើតឡើងអំពីវាចា ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីវាចាផង អំពីចិត្តផង មិនកើតឡើងអំពីកាយ ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយផង អំពីវាចាផង អំពីចិត្តផង ១ ។ នេះជាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិតាំង ៦ ។

(៨៩៤) មូលនៃវិវាទ ៦ គង់មាតិកាតាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (មូលនៃវិវាទតាំង ៦) គឺភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកក្រោធ ចងនូវសេចក្តីក្រោធទុក ភិក្ខុណា ជាអ្នកក្រោធ ចងនូវសេចក្តីក្រោធទុក ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនគោរព មិនកោតក្រែង មិនទុនលំទោន ក្នុងព្រះសាស្តាផង មិនគោរព មិនទុនលំទោន ក្នុងព្រះធម៌ផង មិនគោរព មិនទុនលំទោនក្នុងព្រះសង្ឃផង មិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាផង ។ ភិក្ខុណា

សត្ថរិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេ ។ បេ ។ សង្ឃេ ។ បេ ។ សិក្ខាយ ន បរិបូរការី ហោតិ សោ សង្ឃេ វិវាទំ ជនេតិ ។ យោ សោ ហោតិ វិវាទោ ពហុជនាហិតាយ ពហុជនាសុខាយ ពហុនោ ជ-នស្ស អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ស-មនុបស្សេយ្យាថ តត្ត តុម្ហេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទ-មូលស្ស បហានាយ វាយមេយ្យាថ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ន សមនុបស្សេ-យ្យាថ តត្រ តុម្ហេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវាយ បដិបជ្ជេយ្យាថ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានំ ហោតិ ឯវមេតស្ស

មិនគោរព មិនឱនលំទោនក្នុងព្រះសាស្តាផង ក្នុងព្រះធម៌ផង ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃផង ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ជាអ្នកញុំាងវិវាទឲ្យកើតឡើងក្នុងសង្ឃ ។ វិវាទណាប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីមិនចំរើនដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខ ដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ បើអ្នកទាំងឡាយ ពិ-ចារណាឃើញនូវមូលនៃវិវាទមានសភាពយ៉ាងនេះ ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន ឬក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួនក្តី ក្នុងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ឬក្នុងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃក្តី អ្នកទាំងឡាយត្រូវព្យាយាមលះបង់ នូវមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនោះឯង ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន និងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួន ឬក្នុងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃនោះចេញ បើអ្នកទាំងឡាយ មិនបានពិចារណាឃើញនូវមូលនៃវិវាទមានសភាពយ៉ាងនេះ ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន ឬក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួនក្តី ក្នុងសន្តានបុគ្គលដទៃ ឬក្នុងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទក្តី អ្នកទាំងឡាយត្រូវប្រតិបត្តិ ដើម្បីកុំឲ្យមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនោះឯងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអនាគតទៀតបាន ក្នុងសន្តាននៃខ្លួននិងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួននិងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃនោះ ។ ការលះបង់នូវមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនោះ រមែងមានដោយប្រការយ៉ាងនេះ ការ

បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតិំ អនវស្សវោ ហោតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុ មក្ខី ហោតិ បឡាសី ។បេ។ ឥស្សុកី ហោតិ មច្ឆរី សឋោ ហោតិ មាយាវី បាបិច្ឆោ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី ទុប្បដិនិស្សគ្គី យោ សោ ភិក្ខុ សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី ទុប្បដិនិស្សគ្គី សោ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ ។បេ។ សង្ឃេបិ ។បេ។ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ សោ សង្ឃេ វិវាទំ ជនេតិ ។ យោ សោ ហោតិ វិវាទោ ពហុជនាហិតាយ ពហុជនាសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ

ដែលមិនឲ្យមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនោះប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអនាគតទៀត រមែងមានដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យខាងមុខនៅមានទៀត ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណគេ ជាអ្នកលើកខ្លួន (ប្រណាំងប្រជែង) ។ បេ ។ ជាអ្នកប្រណែន ជាអ្នកកំណាញ់ ជាអ្នកអួតអាង លាក់ពុត ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក មានទិដ្ឋិអាក្រក់ ជាអ្នកប្រកាន់តាមសេចក្តីយល់របស់ខ្លួន ទាំងប្រកាន់មាំ លះបង់បានដោយកម្រ ភិក្ខុណាជាអ្នកប្រកាន់តាមសេចក្តីយល់របស់ខ្លួន ទាំងប្រកាន់មាំ លះបង់បានដោយកម្រ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនគោរព មិនឱនលំទោនក្នុងព្រះសាស្តាផង មិនគោរព មិនឱនលំទោនក្នុងព្រះធម៌ផង មិនគោរព មិនឱនលំទោនក្នុងព្រះសង្ឃផង មិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាផង ។ ភិក្ខុណា មិនគោរព មិនឱនលំទោនក្នុងព្រះសាស្តាផង ក្នុងព្រះធម៌ផង ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃផង ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ញុំាងវិវាទឲ្យកើតឡើងក្នុងសង្ឃ ។ វិវាទណា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីមិនចំរើនដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខ ដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ បើអ្នកទាំងឡាយពិចារណាឃើញនូវមូលនៃវិវាទមានសភាពយ៉ាងនេះ ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន ឬក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួនក្តី ក្នុងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ

តុម្ហេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានាយ វាយមេយ្យាថ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ន សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវាយ បដិបជ្ជេយ្យាថ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានំ ហោតិ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវោ ហោតិ ។ ឥមានិ ឆ វិវាទមូលានិ ។

(៨៥៥) តត្ថ កតមានិ ឆ អនុវាទមូលានិ ។ ឥធ ភិក្ខុ កោធនោ ហោតិ ឧបនាហី ។ យោ សោ ភិក្ខុ កោធនោ ហោតិ ឧបនាហី សោ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុ សត្ថរិបិ

ឬក្នុងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃក្តី អ្នកទាំងឡាយត្រូវព្យាយាមលះបង់នូវមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនោះឯង ក្នុងសន្តាននៃខ្លួនទឹងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួនទឹងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃនោះចេញ បើអ្នកទាំងឡាយមិនបានពិចារណាឃើញនូវមូលនៃវិវាទមានសភាពយ៉ាងនេះ ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន ឬក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួនក្តី ក្នុងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ឬក្នុងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃក្តី អ្នកទាំងឡាយត្រូវប្រតិបត្តិ ដើម្បីកុំឲ្យមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនោះឯងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអនាគតទៀតបាន ក្នុងសន្តាននៃខ្លួនទឹងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួនទឹងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃនោះ ។ ការលះបង់នូវមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនុ៎ះ រមែងមានដោយប្រការយ៉ាងនេះ ការដែលមិនឲ្យមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអនាគតទៀតបាន រមែងបានដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ នេះជាមូលនៃវិវាទ ៦ ។

(៨៥៩) មូលនៃអនុវាទ ៦ ក្នុងមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (មូលនៃអនុវាទ ៦ គឺ) ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកក្រោធ ចងនូវសេចក្តីក្រោធទុក ភិក្ខុណា ជាអ្នកក្រោធ ចងនូវសេចក្តីក្រោធទុក ភិក្ខុនោះឈ្មោះ មិនគោរព មិនឱនលំទោន ក្នុងព្រះសាស្តាផង មិនគោរព មិនឱនលំទោន ក្នុងព្រះធម៌ផង មិនគោរព មិនឱនលំទោនក្នុងព្រះសង្ឃផង មិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាផង ។ ភិក្ខុណា

អគារកេ វិហរតិ អប្បដិសេក្ខ ធម្មេ ។ បេ ។ សង្ឃេ-
ពិ ។ បេ ។ សិក្ខាយបិ ច បរិបូរការី ហោតិ សោ
សង្ឃេ អកុសលំ ជនេតិ ។ យោ សោ ហោតិ អកុសលោ
ពហុជនាហិតាយ ពហុជនាសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស
អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឯវរូបេ
ភិក្ខូ អកុសលំ អជ្ឈត្តំ ច ពហិទ្ធា ច សមនុបស្សេ-
យ្យាម តត្រ ភិក្ខូ តស្សេវ បាបកស្ស អកុសលស្ស
បហានាយ វាយមេយ្យាម ឯវរូបេ ភិក្ខូ អកុសលំ
អជ្ឈត្តំ ច ពហិទ្ធា ច ច សមនុបស្សេយ្យាម តត្រ
ភិក្ខូ តស្សេវ បាបកស្ស អកុសលស្ស អាយតិំ
អនវស្សវាយ បដិបជ្ជេយ្យាម ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស
អកុសលស្ស បហានំ ហោតិ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស

ជាអ្នកមិនគោរព មិនទុនលំទោនក្នុងព្រះសាស្ដាផង ក្នុងព្រះធម៌ផង ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃផង ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ញុំាងអនុវាទឲ្យកើតឡើងក្នុងសង្ឃ ។ អនុវាទណា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមែនជាសេចក្ដីចំរើន ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីទុក្ខ ដល់ទេវតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ។ បើអ្នកទាំងឡាយពិចារណានូវមូលនៃអនុវាទមានសភាពយ៉ាងនេះ ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន ក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួនក្ដី ក្នុងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ឬក្នុងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃក្ដី អ្នកទាំងឡាយត្រូវព្យាយាមដើម្បីលះបង់នូវមូលនៃអនុ-វាទដ៏លាមកនោះឯង ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន នឹងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួន នឹងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃនោះចេញ បើអ្នកទាំងឡាយមិនពិចារណាឃើញនូវមូលនៃអនុវាទមានសភាពយ៉ាងនេះ ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន ឬក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួនក្ដី ក្នុងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ឬក្នុងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃក្ដី អ្នកទាំងឡាយត្រូវប្រតិបត្តិ ដើម្បីកុំឲ្យមូលនៃអនុវាទដ៏លាមកនោះឯង ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអនាគតទៀតបាន ក្នុងសន្តាននៃខ្លួននឹងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួននឹងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃនោះ ។ ការលះបង់នូវមូលនៃអនុវាទដ៏លាមកនុ៎ះ រមែងមានដោយប្រការយ៉ាងនេះ ការ

អនុវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវាយ ហោតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុ មក្ខី ហោតិ បលាសី ។ បេ ។ ឥស្សុកី ហោតិ មច្ឆរី សឋោ ហោតិ មាយាវី បាបិច្ឆោ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី ទុប្បដិនិស្សគ្គី ។ យោ សោ ភិក្ខុ សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី ទុប្បដិនិស្សគ្គី សោ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ ។ បេ ។ សង្ឃេបិ ។ បេ ។ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ សោ សង្ឃេ អនុវាទំ ជនេតិ ។ យោ សោ ហោតិ អនុវាទោ ពហុជនាហិតាយ ពហុជនាសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឯវរូបញ្ចេ

ដែលមិនឲ្យមូលនៃអធិករណ៍ដ៏លាមកនោះ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអនាគតទៀតបាន រមែងមានដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ មានពាក្យតទៅទៀតថា ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណគេ ជាអ្នកលើកខ្លួន ។ បេ ។ ជាអ្នកប្រណែន ជាអ្នកកំណាញ់ ជាអ្នកអួតអាង ជាអ្នកលាក់ពុត ជាអ្នកមានប្រាថ្នាលាមក មានទិដ្ឋិអាក្រក់ ជាអ្នកប្រកាន់តាមសេចក្ដីយល់របស់ខ្លួន ទឹងប្រកាន់មាំ លះបង់បានដោយកម្រ ។ ភិក្ខុណា ដែលប្រកាន់តាមសេចក្ដីយល់ របស់ខ្លួន ប្រកាន់មាំ លះបង់បានដោយកម្រ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាមិនគោរព មិនឱនលំទោនក្នុងព្រះសាស្ដាផង មិនគោរព មិនឱនលំទោន ក្នុងព្រះធម៌ផង មិនគោរព មិនឱនលំទោនក្នុងព្រះសង្ឃផង មិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាផង ។ បេ ។ ភិក្ខុណា មិនគោរព មិនឱនលំទោនក្នុងព្រះសាស្ដាផង ក្នុងព្រះធម៌ផង ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃផង ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ញុំាងអធិករណ៍ឲ្យកើតឡើងក្នុងសង្ឃ ។ អធិករណ៍ណា ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនចំរើនដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីទុក្ខ ដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ បើអ្នកទាំងឡាយ

តុម្ហេ អនុវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ តស្សេវ បាបកស្ស អនុវាទមូលស្ស បហានាយ វាយមេយ្យាថ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ អនុវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ន សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ តស្សេវ បាបកស្ស អនុវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវាយ បដិបជ្ជេយ្យាថ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស អនុវាទមូលស្ស បហានំ ហោតិ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស អនុវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវោ ហោតិ ។ ឥមានិ ឆ អនុវាទមូលានិ ។

(៨៨៦) តត្ថ កតមេ ឆ សារាណីយា ធម្មា ។ ឥធ ភិក្ខុនោ មេត្តំ កាយកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ សព្រហ្មចារីសុ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ

ពិចារណាឃើញ នូវមូលនៃអនុក្ខមានសភាពយ៉ាងនេះ ក្នុងសន្តាននៃខ្លួនឬក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួនក្តី ក្នុងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ឬក្នុងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃក្តី អ្នកទាំងឡាយត្រូវព្យាយាមលះបង់នូវមូលនៃអនុក្ខដ៏លាមកនោះឯង ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន នឹងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួននឹងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃនោះចេញ បើអ្នកទាំងឡាយមិនពិចារណាឃើញ នូវមូលនៃអនុក្ខមានសភាពយ៉ាងនេះ ក្នុងសន្តាននៃខ្លួនឬក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួនក្តី ក្នុងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ឬក្នុងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃក្តី អ្នកទាំងឡាយត្រូវប្រតិបត្តិ ដើម្បីកុំឲ្យមូលនៃអនុក្ខដ៏លាមកនោះឯង ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអនាគតបាន ក្នុងសន្តាននៃខ្លួននឹងសន្តាននៃបុគ្គលដទៃ ក្នុងបរិស័ទនៃខ្លួននឹងបរិស័ទនៃបុគ្គលដទៃនោះ ។ ការលះបង់នូវមូលនៃអនុក្ខដ៏លាមកនុ៎ះ រមែងមានដោយប្រការយ៉ាងនេះ ការដែលមិនឲ្យមូលនៃអនុក្ខដ៏លាមកនុ៎ះ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអនាគតបាន រមែងមានដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ នេះជាមូលនៃអនុក្ខ ៦ យ៉ាង ។

(៨៩៦) សារាណីយធម៌ ៦ ក្នុងមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ (សារាណីយធម៌ ៦ គឺ) ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានតាំងកាយកម្មប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ទាំងក្នុងទីចំពោះមុខទាំងក្នុងទីកំបាំងមុខ ធម៌នេះឯង ឈ្មោះថាជាធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីរលឹក

សារាណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ
អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន
ចបរំ ភិក្ខុនោ មេត្តំ វចីកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ ស-
ព្រហ្មចារីសុ អាវិ ចេវ រហោ ច ។ អយម្បិ ធម្មោ
សារាណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ
អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន
ចបរំ ភិក្ខុនោ មេត្តំ មនោកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ
សព្រហ្មចារីសុ អាវិ ចេវ រហោ ច ។ អយម្បិ ធម្មោ
សារាណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ
អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន
ចបរំ ភិក្ខុ យេ តេ លាភា ធម្មិកា ធម្មលទ្ធា អន្តមសោ
បត្តបរិយាបន្នមត្តម្បិ តថារូបេហិ លាភេហិ អប្បដិវិ-
ភត្តភោគី ហោតិ សីលវន្តេហិ សព្រហ្មចារីហិ សាធា-

ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្ដីគោរព ដល់សព្រហ្មចារីបុគ្គល ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនវិវាទ ដើម្បីព្រមព្រៀង ដើម្បីសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ ។ មានពាក្យតទៅទៀតថា ភិក្ខុ (ក្នុងសាសនានេះ) បានតាំងវចីកម្មប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ទាំងក្នុងទីចំពោះមុខ ទាំងក្នុងទីកំបាំងមុខ ធម៌នេះឯង ឈ្មោះថាជាធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីរលឹក ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ ឈ្មោះថា ធ្វើនូវសេចក្ដីគោរពដល់សព្រហ្មចារីបុគ្គល ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដើម្បីសេចក្ដីមិនវិវាទ ដើម្បីព្រមព្រៀង ដើម្បីសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ ។ មានពាក្យតទៅទៀតថា ភិក្ខុ (ក្នុងសាសនានេះ) បានតាំងមនោកម្មប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងពួកព្រហ្មចារីបុគ្គល ទាំងក្នុងទីចំពោះមុខ ទាំងក្នុងទីកំបាំងមុខ ធម៌នេះឯង ឈ្មោះថាជាធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីរលឹក ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្ដីគោរពដល់សព្រហ្មចារីបុគ្គល ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដើម្បីសេចក្ដីមិនវិវាទ ដើម្បីព្រមព្រៀង ដើម្បីសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ ។ មានពាក្យតទៅទៀតថា លាភណាដែលប្រកបដោយធម៌ បានមកដោយធម៌ ដោយហោចទៅ សូម្បីគ្រាន់តែអាហារបិណ្ឌបាត ភិក្ខុអ្នកមិនទាន់បានបរិភោគ ទាំងមិនទាន់បានចែកលាភដូច្នោះនៅឡើយ ជាអ្នកបរិភោគ សាធារណៈ

រណោ ហោតិ អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកី-ភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ យានិ តានិ សីលានិ អខណ្ឌានិ អច្ឆិទ្ទានិ អសពលានិ អកម្មាសានិ ភុជិស្សានិ វិញ្ញុប្បសត្ថានិ អបរាមដ្ឋានិ សមាធិសំវត្តនិ-កានិ តថារូបេសុ សីលេសុ សីលសាមញ្ញគតោ វិហរតិ សព្រហ្មចារីហិ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ យាយំ ទិដ្ឋិ អរិយា និយ្យានិកា និយ្យាតិ តក្ករស្ស សម្មាទុក្ខក្ខយាយ តថារូបាយ ទិដ្ឋិយា

(ជាមួយ) នឹងសព្រហ្មចារីបុគ្គលអ្នកមានសីលទាំងឡាយ ធម៌នេះឯង ឈ្មោះថាជាធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីរលឹក ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ដល់សព្រហ្មចារីបុគ្គល ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនវិវាទ ដើម្បីព្រមព្រៀង ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ មានពាក្យតទៅទៀតថា សីលណា ដែលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពពាល មិនពព្រុះ ជាសីលជាល្អ ជាសីលដែលអ្នកប្រាជ្ញតែងសរសើរ ជាសីលដែលតណ្ហា និងទិដ្ឋិមិនបានប៉ះពាល់ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ(១) ភិក្ខុជាអ្នកមានសីលស្មើគ្នា ក្នុងសីលទាំងឡាយ មានសភាពដូច្នោះ ជាមួយនឹងសព្រហ្មចារីបុគ្គល ទាំងក្នុងទីចំពោះមុខ ទាំងក្នុងទីកំបាំងមុខ ធម៌នេះឯង ឈ្មោះថាជាធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីរលឹក ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្តីគោរពដល់សព្រហ្មចារីបុគ្គល ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនវិវាទ ដើម្បីព្រមព្រៀង ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ ពាក្យតទៅទៀតថា ទិដ្ឋិណា ដ៏ប្រសើរ ជាទីនាំសត្វចេញចាកវដ្តទុក្ខ របស់បុគ្គលអ្នកធ្វើយ៉ាងនោះ ដើម្បីជាទីអស់ទៅនៃកងទុក្ខដោយប្រពៃ ភិក្ខុប្រកបដោយសេចក្តី

---

១ អដ្ឋកថា ជាប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីឧបចារសមាធិនឹងអប្បនាសមាធិ ។

ទិដ្ឋិសាមញ្ញគតោ វិហរតិ សព្រហ្មចារីហិ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកី-ភាវាយ សំវត្តតិ ។ ឥមេ ឆ សារណីយា ធម្មា ។

(៨៥៧) តត្ថ កតមានិ អដ្ឋារស ភេទករវត្ថូនិ ។ ឥធ ភិក្ខុ អធម្មំ ធម្មោតិ ទីបេតិ ធម្មំ អធម្មោតិ ទីបេតិ អវិនយំ វិនយោតិ ទីបេតិ វិនយំ អវិនយោតិ ទីបេតិ អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេន ភាសិតំ លបិតំ តថា-គតេនាតិ ទីបេតិ ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អនាចិណ្ណំ តថាគតេន អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន

យល់ឃើញស្មើគ្នា ដោយទិដ្ឋិមានសភាពដូច្នោះ (ជាមួយ) នឹងសព្រហ្មចារីបុគ្គល ទាំងក្នុងទីចំពោះមុខ ទាំងក្នុងទីកំបាំងមុខ ធម៌នេះឯង ឈ្មោះថាជាធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីរលឹក ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ ឈ្មោះថាធ្វើនូវសេចក្ដីគោរពដល់សព្រហ្មចារីបុគ្គល ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនវិវាទ ដើម្បីព្រមព្រៀង ដើម្បីសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ ។ នេះជាសារាណីយធម៌ ៦ ។

(៨៩៧) ភេទករវត្ថុ ១៨ ដែលមកក្នុងមាតិកាទាំងនោះ ដូចម្ដេចខ្លះ ។ (ភេទករវត្ថុ ១៨ នោះគឺ) ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សំដែងនូវសភាវៈមិនមែនធម៌ថាជាធម៌ ១ សំដែងនូវធម៌ ថាមិនមែនធម៌ ១ សំដែងនូវសភាវៈមិនមែនវិន័យ ថាជាវិន័យ ១ សំដែងនូវវិន័យថាមិនមែនវិន័យ ១ សំដែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគត មិនបានសំដែង មិនបានពោល ថាតថាគតបានសំដែងបានពោល ១ សំដែងនូវធម្មវិន័យដែលតថាគត បានសំដែង បានពោល ថាតថាគតមិនបានសំដែង មិនបានពោល ១ សំដែងនូវវត្តដែលតថាគត មិនបានសន្សំមកហើយ ថាជាវត្តដែលតថាគតបានសន្សំមក ១ សំដែងនូវវត្តដែលតថាគតបានសន្សំមកហើយ ថាជាវត្តដែលតថាគត មិនបានសន្សំមកហើយ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទដែលតថាគតមិនបានបញ្ញត្ត ថាតថាគតបានបញ្ញត្ត ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទដែលតថាគត

អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អាបត្តិំ អនាបត្តីតិ ទីបេតិ អនាបត្តិំ អាបត្តីតិ ទីបេតិ លហុកំ អាបត្តិំ គរុកា អាបត្តីតិ ទីបេតិ គរុកំ អាបត្តិំ លហុកា អាបត្តីតិ ទីបេតិ សាវសេសំ អាបត្តិំ អនវសេសា អាបត្តីតិ ទីបេតិ អនវសេសំ អាបត្តិំ សាវសេសា អាបត្តីតិ ទីបេតិ ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តិំ អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ ទីបេតិ អទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តិំ ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ ទីបេតិ ។ ឥមានិ អដ្ឋារស ភេទករវត្ថូនិ ។

(៤៨៤) តត្ថ កតមានិ ចត្តារិ អធិករណានិ ។ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ។ ឥមានិ ចត្តារិ អធិករណានិ ។

(៤៨៥) តត្ថ កតមេ សត្ត សមថា ។ សម្មុខាវិនយោ សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ យេភុយ្យសិកា តស្សបាបិយសិកា[១] តិណវត្ថារកោ ។ ឥមេ សត្ត សមថា ។

កតិបុច្ឆាវារំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ឱ. តស្សបាបិយ្យសិកា ។

បានបញ្ញត្ត ថាតថាគតមិនបានបញ្ញត្ត ១ សំដែងនូវអាបត្តិ ថាជាអនាបត្តិ ១ សំដែងនូវអនាបត្តិ ថាជាអាបត្តិ ១ សំដែងនូវលហុកាបត្តិ ថាជាគរុកាបត្តិ ១ សំដែងនូវគរុកាបត្តិ ថាជាលហុកាបត្តិ ១ សំដែងនូវសាវសេសាបត្តិ ថាជាអនវសេសាបត្តិ ១ សំដែងនូវអនវសេសាបត្តិ ថាជាសាវសេសាបត្តិ ១ សំដែងនូវទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ថាជាអទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ១ សំដែងនូវអទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ថាជាទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ១ ។ នេះជាភេទករវត្ថុ ១៨ ។

(៨៥៨) អធិករណ៍ ៤ ដែលមកក្នុងមាតិកាតាំងនោះ ដូចម្ដេចខ្លះ ។ (អធិករណ៍ ៤ នោះគឺ) វិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវាទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ ។ នេះជាអធិករណ៍ ៤ ។

(៨៥៩) សមថៈ ៧ ដែលមកក្នុងមាតិកាតាំងនោះ ដូចម្ដេចខ្លះ ។ (សមថៈ ៧ នោះគឺ) សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ យេភុយ្យសិកា ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ នេះជាសមថៈ ៧ ។

ចប់ កតិបុច្ឆាវារៈ ។

តស្សុទ្ទានំ

(៤៦០) អាបត្តិ អាបត្តិក្ខន្ធា
វិនីតា សត្តធា បុន
វិនីតាការណា ចេវ
ការណា មូលមេវ ច
បុន វិនីតា វិបត្តិ
សមុដ្ឋានវិវាទនា[១]
អនុវាទា សារណីយំ
កេនាធិករណេន ច ។
សត្តេវ សមថា វុត្តា
បទា សត្តរសា[២] ឥមេតិ ។

---

១ ឱ. សមុដ្ឋានំ វិវាទនា ។ ២ ឱ. សត្តរស ។

ឧទ្ទាននៃកតិបុច្ឆាវារៈនោះដូច្នេះ

(៨៦០) និយាយពីអាបត្តិ ១ កងនៃអាបត្តិ ១ វត្ថុដែលព្រះអង្គទ្រង់វិនិច្ឆ័យហើយ ១ អាបត្តិ ៧ យ៉ាង ១ នឹងកងនៃអាបត្តិ ៧ ទៀត ១ វត្ថុដែលព្រះអង្គទ្រង់វិនិច្ឆ័យហើយ ៧ ទៀត ១ អគារវៈ ១ គារវៈជាមូល ១ វត្ថុដែលព្រះអង្គទ្រង់វិនិច្ឆ័យហើយ ៦ ទៀត ១ វិបត្តិ ១ សមុដ្ឋាន (នៃអាបត្តិ) ១ វិវាទមូល ១ អនុវាទមូល ១ សារាណីយធម៌ ១ ភេទករវត្ថុ ១ អធិករណ៍ ១ ។ សមថៈ ៧ ដែលលោកពោលហើយ រួមជាបទ ១៧ នេះឯង ។

វីសតិ ភាគ

(៨៦១) បឋមេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន បារាជិកំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ ន ហីតិ វត្តព្វំ ។ សង្ឃាទិសេសំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ថុល្លច្ចយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាចិត្តិយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាដិទេសនីយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ទុក្កដំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ទុព្ភាសិតំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ ន ហីតិ វត្តព្វំ ។

(៨៦២) ទុតិយេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន បារាជិកំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ ន ហីតិ វត្តព្វំ ។ សង្ឃាទិសេសំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ថុល្លច្ចយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាចិត្តិយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាដិទេសនីយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ ន ហីតិ វត្តព្វំ ។ ទុក្កដំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ទុព្ភាសិតំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ ន ហីតិ វត្តព្វំ ។

វីសតិវារៈ

(៨៦១) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិជាបឋមដែរឬទេ ។ មិនត្រូវទេ ។ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស (ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិជាបឋម) ឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត (ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិជាបឋម) ឬទេ ។ មិនត្រូវទេ ។

(៨៦២) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី២ ឬទេ ។ មិនត្រូវទេ ។ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈឬទេ ។ មិនត្រូវទេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតឬទេ ។ មិនត្រូវទេ ។

(៨៦៣) តតិយេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន បារាជិកំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ ន ហីតិ វត្តព្វំ ។ សង្ឃាទិសេសំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ថុល្លច្ចយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាចិត្តិយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាដិទេសនីយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ទុក្កដំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ទុព្ភាសិតំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ ន ហីតិ វត្តព្វំ ។

(៨៦៤) ចតុត្ថេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន បារាជិកំ អាបជ្ជេយ្យា ។ តិសិយាតិ វត្តព្វំ ។ សង្ឃាទិសេសំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ថុល្លច្ចយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាចិត្តិយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាដិទេសនីយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ទុក្កដំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ទុព្ភាសិតំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ ន ហីតិ វត្តព្វំ ។

(៨៦៣) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិក ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៣ ឬទេ ។ មិនត្រូវទេ ។ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតឬទេ ។ មិនត្រូវទេ ។

(៨៦៤) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិក ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៤ ឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតឬទេ ។ មិនត្រូវទេ ។

(៨៦៨) បញ្ចមេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន បារាជិកំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ សង្ឃាទិសេសំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ថុល្លច្ចយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាចិត្តិយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាដិទេសនីយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ ន ហីតិ វត្តព្វំ ។ ទុក្កដំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ទុព្ភាសិតំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។

(៨៦៩) ឆដ្ឋេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន បារាជិកំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ សង្ឃាទិសេសំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ថុល្លច្ចយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាចិត្តិយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ បាដិទេសនីយំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ទុក្កដំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ សិយាតិ វត្តព្វំ ។ ទុព្ភាសិតំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ ន ហីតិ វត្តព្វំ ។

ធេអាបត្តិសមុដ្ឋានវារំ និដ្ឋិតំ បឋមំ ។

(៨៦៥) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិក ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៤ ឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈឬទេ ។ មិនត្រូវទេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។

(៨៦៦) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិក ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៦ ឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដឬទេ ។ មានត្រូវដែរ ។ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតឬទេ ។ មិនត្រូវទេ ។

ចប់ វារៈនៃអាបត្តិសមុដ្ឋាន ៦ ជាបឋម ។

(៨៦៧) បឋមេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ បឋមេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភិក្ខុ កប្បិយសញ្ញី សញ្ញាចិកាយ កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ បយោគេ ទុក្កដំ ឯកំបិណ្ឌំ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មឹ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ កប្បិយសញ្ញី វិកាលេ ភោជនំ ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ភិក្ខុ កប្បិយសញ្ញី អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា អន្តរឃរំ បវិដ្ឋាយ ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ បឋមេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន ឥមា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។

(៨៦៧) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ហ្ន៎ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ១ ។ ត្រូវអាបត្តិ ៤ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ១ គឺភិក្ខុសំគាល់ថាគួរ ហើយធ្វើកុដិដោយការសូមគេមកដោយខ្លួនឯង តែឥតមានសង្ឃសំដែងទីឲ្យ ធ្វើឲ្យហួសប្រមាណ មានហេតុពាស់ មិនមានទីឧបចារៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដកល់ប្រយោគ កាលនៅតែបាយអបួកមួយដុំទៀតហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ កាលបើបួកបាយអមួយដុំនោះហើយស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាគួរ ហើយបរិភោគភោជនីយាហារក្នុងវេលាវិកាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាគួរ ហើយទទួលខាទនីយៈ ឬភោជនីយាហារអំពីដៃភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិ ដែលចូលទៅកាន់ចន្លោះផ្ទះដោយដៃខ្លួនឯង យកមកបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទាំង ៤ នេះ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ១ ។ បណ្ដាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាអធិករណ៍ ៤ ជាអធិករណ៍អ្វី ។ បណ្ដាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។

តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ បញ្ចហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាដិទេសនីយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

(៨៦៨) ទុតិយេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ ទុតិយេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភិក្ខុ កប្បិយសញ្ញី

បណ្ដាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកង នៃអាបត្តិ ៥ គឺកងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាដិទេសនីយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចា ទាំងមិនបានតាំងឡើងអំពីចិត្តឡើយ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៦៨) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ២ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៤ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ២ គឺភិក្ខុសំគាល់ថាគួរ

សមាទិសតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ បយោគេ ទុក្កដំ ឯកំ បិណ្ឌំ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មឹ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ កប្បិយសញ្ញី អនុបសម្បន្នំ បទសោ ធម្មំ វាចេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទុតិយេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន ឥមា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ បេ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ចតូហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ វាចតោ សមុដ្ឋហន្តិ ន កាយតោ ន ចិត្តតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ

ក៏បបួល (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា លោកទាំងឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ធ្វើកុដិ ចំពោះភិក្ខុនោះ ឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ធ្វើឲ្យហួសប្រ-មាណ មានហេតុចាស់ មិនមានទីចុះបហារៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ប្រយោគ កាលនៅតែបាយអបុកមួយដុំនឹងហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះបុកបាយអមួយដុំនោះហើយស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា គួរ ក៏បង្រៀនធម៌ជាបទ ចំពោះអនុបសម្ប័ន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៤ នេះ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ២ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងអាបត្តិ ៤ គឺកងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តឡើយ ។ បណ្តាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជា

អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

(៨៦៩) តតិយេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តតិយេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភិក្ខុ កប្បិយសញ្ញី សំវិទហិត្វា កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ បយោគេ ទុក្កដំ ឯកបិណ្ឌេ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មឹ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ កប្បិយសញ្ញី បណីតភោជនានិ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ភិក្ខុ កប្បិយសញ្ញី ភិក្ខុនិយា វោសាសន្តិយា ន និវារេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ តតិយេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន ឥមា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ បេ ។ សត្តន្នំ សមថានំ

អាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៦៩) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៣ ។ ត្រូវអាបត្តិ ៥ ដោយសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទី ៣ គឺភិក្ខុសំគាល់ថាគួរក៏ចាត់ចែងធ្វើកុដិ ឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ធ្វើឲ្យហួសប្រមាណ មានហេតុពាស់ មិនមានទីឧបចារៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដកាលប្រយោគ កាលនៅតែបាយអបូកមួយដុំនឹងហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះបូកបាយអមួយដុំនោះហើយស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាគួរក៏សូមបណីតភោជនដើម្បីខ្លួនមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាគួរហើយកាលបើមានភិក្ខុនីមកឈរបង្គាប់ (ឲ្យគេអង្គាសភោជន) មិនបានហាមឃាត់ហើយឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៥ នេះ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៣ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ គប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។ បណ្តាសមថៈ៧ យ៉ាង

កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តិ សិយា អាចារវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ បញ្ចហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាដិទេសនីយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន ចិត្តតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

(៨៧០) ចតុត្ថេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ ចតុត្ថេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភិក្ខុ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ ភិក្ខុ អកប្បិយសញ្ញី សញ្ញាចិកាយ កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ

រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកង នៃអាបត្តិ ៥ គឺកងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាដិទេសនីយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានតែ ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្ត ។ បណ្ដាអធិ-ករណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៧០) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ដោយសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទី ៤ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៦ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៤ គឺភិក្ខុសេពមេថុន-ធម្ម ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនគួរ ក៏ធ្វើកុដិដោយការសូមគេខ្លួនឯង ឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ធ្វើឲ្យហួសប្រមាណ មាន

សារត្ថំ អបរិក្ខមជំ បយោគេ ទុក្កដំ ឯកបិណ្ឌេ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មឹ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ អកប្បិយសញ្ញី វិកាលេ ភោជនំ ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ភិក្ខុ អកប្បិយសញ្ញី អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា អន្តរឃរំ បវិដ្ឋាយ ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា សហត្ថា បដិគ្គហេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ ចតុត្ថេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន ឆ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។បេ។ សត្តន្នំ សម-ឋានំ កតីហិ សមឋេហិ សមុដ្ឋន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តិ សិយា អាចារវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ឆហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាដិទេសនីយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។

ហេតុតាស់ មិនមានទីឧបចារៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដកាលប្រយោគ កាលទៅតែធាយអប្បកមួយដុំនឹងហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះបួកធាយអមួយដុំនោះហើយស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនគួរក៏បរិភោគភោជនាហារក្នុងវិកាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ: ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនគួរ ក៏ទទួលខាទនីយភោជនីយាហារ អំពីដៃភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិ ដែលចូលទៅក្នុងចន្លោះផ្ទះ ដោយដៃរបស់ខ្លួន យកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ: ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៦ នេះ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៤ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។ បណ្តាសមថ: ៧ រម្ងាប់ដោយសមថ:ប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារ-វិបត្តិក៏មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៦ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិសង្ឃា-ទិសេសក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយ:ក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាដិទេសនីយ:ក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។

ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

(៨៧១) បញ្ចមេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ បញ្ចមេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន ឆ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភិក្ខុ បាបិច្ឆោ ឥច្ឆាបកតោ អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ ភិក្ខុ អកប្បិយសញ្ញី សមាទិសតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ បយោគេ ទុក្កដំ ឯកំ បិណ្ឌំ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មឹ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ អកប្បិយសញ្ញី អនុបសម្បន្នំ បទសោ ធម្មំ វាចេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ

បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្តមិនតាំងឡើងអំពីវាចា ។ បណ្តាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៧១) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ដោយសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទី៤ ។ ត្រូវអាបត្តិ ៦ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៤ គឺភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាអាក្រក់ លុះក្នុងអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ក៏ពោលអួតឧត្តរិ-មនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន មិនពិត ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនគួរ ក៏បបួល (ភិក្ខុផងគ្នា) ថា លោកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិដើម្បីយើង ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើកុដិចំពោះភិក្ខុនោះ ឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យធ្វើឲ្យហួសប្រមាណ មានហេតុចាស់ មិនមានទីឧបចារៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដកាលប្រយោគ កាលនៅតែបាយអបូកមួយដុំនឹងហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះបូកបាយអមួយដុំនោះហើយស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិ-សេស ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនគួរ ក៏បង្រៀនធម៌ជាបទចំពោះអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុមិនប្រាថ្នាដើម្បីដេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច

ន មង្កុំ កត្តុកាមោ ទវកម្យតា ហីនេន ហីនំ វទេតិ
អាបត្តិ ទុព្ភាសិតស្ស ។ បញ្ចមេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន
ឥមា ឆ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ
ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ បេ ។ សត្តន្នំ
សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ
ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ
សិយា អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ឆហិ
អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន
សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយា-
បត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្ក-
ដាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុព្ភាសិតាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ
អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ
វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន កាយតោ ។
ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សម-
ថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន
ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច
តិណវត្ថារកេន ច ។

មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង ពោលសំដៅបុគ្គលថោកទាបដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៦ នេះ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៤ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូល ក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។បេ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូល ក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកង នៃអាបត្តិ ៦ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុព្ភាសិតក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៧២) ឆន្ទេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ ឆន្ទេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន ឆ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភិក្ខុ សំវិទហិត្វា ភណ្ឌំ អវហរតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ ភិក្ខុ អកប្បិយសញ្ញី សំវិទហិត្វា កុដឹ ការេតិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ បយោគេ ទុក្កដំ ឯកំ បិណ្ឌំ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មិំ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ អកប្បិយសញ្ញី បណីតភោជនានិ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ភិក្ខុ អកប្បិយសញ្ញី ភិក្ខុនិយា វោសាសន្តិយា ន និវារេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ ឆន្ទេន អាបត្តិសមុដ្ឋានេន ឥមា ឆ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ

(៨៧២) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ដោយសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិទី ៦ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៦ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៦ គឺ ភិក្ខុបបួល (ភិក្ខុផងគ្នា) ទៅលួចទ្រព្យគេ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនគួរ ក៏ចាត់ចែងធ្វើកុដិ ឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ធ្វើឲ្យហួសប្រមាណ មានហេតុចាស់ មិនមានទីឧបចារៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដកាលប្រយោគ កាលនៅតែបាយអបុកមួយដុំនឹងហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះបុកបាយអមួយដុំនោះហើយស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនគួរ ក៏សូមបណីតភោជនដើម្បីខ្លួនយកមកឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនគួរ កាលបើមានភិក្ខុនីមកឈរបង្គាប់ (ឲ្យគេអង្គាសខាទនីយភោជនីយាហារ) មិនបានហាមឃាត់ហើយឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយៈ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៦ នេះ ដោយសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិទី ៦ ។ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកង នៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ។ បណ្តាអធិករណ៍ ៤ ជាអធិករណ៍ណា ។ បណ្តាសមថៈ ៧

កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ឆហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាដិទេសនីយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច(១) ។

ឆអាបត្តិបមុដ្ឋានកថាបត្តិភារំ និដ្ឋិតំ ទុតិយំ ។

---

១ ឱ. ម បាតិ ។

រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះ ដោយកងនៃអាបត្តិ ៦ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាដិទេសនីយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចាចិត្ត ។ បណ្ដាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

ចប់ សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ និងកតាបត្តិភារៈ ជាគំរប់ពីរ ។

(៨៧៣) សមុដ្ឋានា កាយិកា អនន្តនស្សិតា
អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា
អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា កតិ
បុច្ឆាមិ តំ ព្រូហិ វិភង្គកោវិទ ។

សមុដ្ឋានា កាយិកា អនន្តនស្សិតា
អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា
អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា បញ្ច ។
ឯតន្តេ អក្ខាមិ វិភង្គកោវិទ ។

សមុដ្ឋានា វាចសិកា អនន្តនស្សិតា
អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា
អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា កតិ
បុច្ឆាមិ តំ ព្រូហិ វិភង្គកោវិទ ។

(៨៧៣) សួរថា សមុដ្ឋានដែលប្រកបដោយកាយ ព្រះមាន
ព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មានព្រះហឫទ័យ
ជាប្រយោជន៍ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវវិវេកធម៌ បាន
សំដែងហើយថា អាបត្តិប៉ុន្មាន ដែលតាំងឡើងអំពីកាយ
នោះ បពិត្រលោកអ្នកឈ្លាសក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំសូមសួរសមុដ្ឋាន
ដែលកើតអំពីកាយនោះ សូមលោកឆ្លើយមក ។ ឆ្លើយថា
សមុដ្ឋានដែលប្រកបដោយកាយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់
ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មានព្រះហឫទ័យជាប្រយោជន៍
ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវវិវេកធម៌ បានសំដែងហើយថា
អាបត្តិដែលតាំងឡើងអំពីកាយនោះ មាន ៥ កង ។ បពិត្រ
លោកអ្នកឈ្លាសក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំនឹងប្រាប់សមុដ្ឋាន ដែលកើត
ឡើងអំពីកាយនុ៎ះដល់លោក ។ សមុដ្ឋានដែលប្រកបដោយ
វាចា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មាន
ព្រះហឫទ័យជាប្រយោជន៍ ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវ
វិវេកធម៌ បានសំដែងហើយថា អាបត្តិប៉ុន្មាន ដែលតាំង
ឡើងអំពីវាចានោះ បពិត្រលោកអ្នកឈ្លាសក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំសូម
សួរសមុដ្ឋានដែលកើតអំពីវាចានោះ សូមលោកឆ្លើយមក ។

វីសតិ ភាគ អាបត្តិសមុដ្ឋានគាថា

សមុដ្ឋានា វាចសិកា អនន្តទស្សិនា

អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា

អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា ចតស្សោ ។

ឯតន្តេ អក្ខាមិ វិភង្គកោវិទ ។

សមុដ្ឋានា កាយិកា វាចសិកា អនន្តទស្សិនា

អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា

អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា កតិ

បុច្ឆាមិ តំ ព្រូហិ វិភង្គកោវិទ ។

សមុដ្ឋានា កាយកា វាចសិកា អនន្តទស្សិនា

អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា

សមុដ្ឋានដែលប្រកបដោយវាចា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មានព្រះហឫទ័យជាប្រយោជន៍ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវវិវេកធម៌ បានសំដែងហើយថា អាបត្តិដែលតាំងឡើងអំពីវាចានោះ មាន ៤ ។ បពិត្រលោកអ្នកឈ្លាសក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំប្រាប់សមុដ្ឋាន ដែលកើតអំពីវាចានោះដល់លោក ។ សមុដ្ឋានដែលតាំងឡើងអំពីកាយនឹងតាំងឡើងអំពីវាចា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មានព្រះហឫទ័យជាប្រយោជន៍ ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវវិវេកធម៌ បានសំដែងហើយថា អាបត្តិប៉ុន្មាន ដែលតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា នោះ បពិត្រលោកអ្នកឈ្លាសក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំសូមសួរសមុដ្ឋាន ដែលតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានោះ សូមលោកឆ្លើយមក ។ សមុដ្ឋានដែលតាំងឡើង អំពីកាយនឹងវាចា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មានព្រះហឫទ័យ ជាប្រយោជន៍ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវវិវេកធម៌ បានសំដែងហើយ

អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា បញ្ច ។

ឯតន្តេ អក្ខាមិ វិភង្គកោវិទ ។

សមុដ្ឋានា កាយិកា មានសិកា អនន្តទស្សិនា

អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា

អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា កតិ

បុច្ឆាមិ តំ ព្រូហិ វិភង្គកោវិទ ។

សមុដ្ឋានា កាយិកា មានសិកា អនន្តទស្សិនា

អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា

អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា ន ។

ឯតន្តេ អក្ខាមិ វិភង្គកោវិទ ។

សមុដ្ឋានា វាចសិកា មានសិកា អនន្តទស្សិនា

ថា អាបត្តិដែលតាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចានោះ មាន ៤ ។ បពិត្រលោកអ្នកឈ្មោះក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំប្រាប់នូវសមុដ្ឋានទុំះដល់លោក ។ សមុដ្ឋានដែលតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មានព្រះហឫទ័យជាប្រយោជន៍ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវវិវេកធម៌ បានសំដែងហើយថា អាបត្តិប៉ុន្មាន ដែលតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្តនោះ បពិត្រលោកអ្នកឈ្មោះក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំសូមសួរនូវសមុដ្ឋានដែលតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្តនោះ សូមលោកឆ្លើយមក ។ សមុដ្ឋានដែលតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្ត ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មានព្រះហឫទ័យជាប្រយោជន៍ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវវិវេកធម៌ បានសំដែងហើយថា អាបត្តិដែលតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្តនោះមាន ៦ ។ បពិត្រលោកអ្នកឈ្មោះក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំប្រាប់សមុដ្ឋានដែលតាំងឡើងអំពីកាយនឹងចិត្តនោះ ដល់លោក ។ សមុដ្ឋានដែលតាំងឡើងអំពីវាចានឹងចិត្ត ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត

អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា

អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា កតិ

បុច្ឆាមិ តំ ព្រូហិ វិភង្គកោវិទ ។

សមុដ្ឋានា វចសិកា មានសិកា អនន្តទស្សិនា

អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា

អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា ឆ ។

ឯតន្តេ អក្ខាមិ វិភង្គកោវិទ ។

សមុដ្ឋានា កាយិកា វចសិកា មានសិកា អនន្តទស្សិនា

អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា

អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា កតិ

បុច្ឆាមិ តំ ព្រូហិ វិភង្គកោវិទ ។

មានព្រះហឫទ័យជាប្រយោជន៍ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវវិវេកធម៌ បានសំដែងហើយថា អាបត្តិប៉ុន្មាន ដែលតាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្តនោះ បពិត្រលោកអ្នកឈ្លាសក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំសូមសួរសមុដ្ឋាន ដែលតាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្តនោះ សូមលោកឆ្លើយមក ។ សមុដ្ឋានដែលតាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្ត ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មានព្រះហឫទ័យជាប្រយោជន៍ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវវិវេកធម៌ បានសំដែងមកហើយថា អាបត្តិដែលតាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្តនោះ មាន ៦ ។ បពិត្រលោកអ្នកឈ្លាសក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំប្រាប់សមុដ្ឋាន ដែលតាំងឡើងអំពីវាចានិងចិត្តនោះដល់លោក ។ សមុដ្ឋានដែលតាំងឡើងអំពីកាយវាចានិងចិត្ត ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មានព្រះហឫទ័យជាប្រយោជន៍ ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញ នូវវិវេកធម៌ បានសំដែងហើយថា អាបត្តិប៉ុន្មាន ដែលតាំងឡើងអំពីកាយវាចានិងចិត្តនោះ បពិត្រលោកអ្នកឈ្លាសក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំសូមសួរសមុដ្ឋាន ដែលតាំងឡើងអំពីកាយវាចានិងចិត្តនោះ សូមលោកឆ្លើយមក ។

សមុដ្ឋានា កាយិកា វាចសិកា មានសិកា អនន្តទស្សិនា
អក្ខាតា លោកហិតេន វិវេកទស្សិនា
អាបត្តិយោ តេន សមុដ្ឋិតា ច ។
ឯតន្តេ អក្ខាមិ វិភង្គកោវិទាតិ ។

អាបត្តិសមុដ្ឋានគាថា និដ្ឋិតា តតិយា ។

(៨៧៤) សីលវិបត្តិប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ សីលវិបត្តិប្បច្ចយា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ វេមតិកា បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសំ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អត្តនោ ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សីលវិបត្តិប្បច្ចយា ឥមា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ បេ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ។

សមុដ្ឋានដែលតាំងឡើង អំពីកាយវាចានឹងចិត្ត ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឃើញនូវធម៌គ្មានទីបំផុត មានព្រះហឫទ័យជាប្រយោជន៍ដល់សត្វលោក ទ្រង់ឃើញនូវវិវេកធម៌ បានសំដែងហើយថាអាបត្តិ ដែលតាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្តនោះមាន ៦ ។ បពិត្រលោកអ្នកឈ្លាសក្នុងវិភង្គ ខ្ញុំប្រាប់សមុដ្ឋានដែលតាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្តនោះដល់លោក ។

ចប់ អាបត្តិសមុដ្ឋានគាថាជាគំរប់ ៣ ។

[៨៧៤] សួរថា ភិក្ខុ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះសីលវិបត្តិជាបច្ច័យ ។ ឆ្លើយថា ត្រូវអាបត្តិ ៤ ព្រោះសីលវិបត្តិ ជាបច្ច័យ គឺភិក្ខុនីដឹងថា (ភិក្ខុនីផងគ្នា) ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយបិទបាំងទុក ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យហើយបិទបាំងទុក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុបិទបាំងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុបិទបាំងអាបត្តិអាក្រក់របស់ខ្លួន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៤ នេះ ព្រោះសីលវិបត្តិជាបច្ច័យ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះរាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយ

តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ចតូហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

(៨៧៨) អាចារវិបត្តិប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អាចារវិបត្តិប្បច្ចយា ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ អាចារវិបត្តឹ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាចារវិបត្តិប្បច្ចយា ឥមំ ឯកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ។ សា អាបត្តិ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជតិ ។ បេ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ សា អាបត្តិ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ

សមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិទាំង ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះ ដោយកងនៃអាបត្តិ ៤ គឺកងនៃអាបត្តិ បារា-ជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្ត ។ បណ្តាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៧៩) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះអាចារវិបត្តិ ជាបច្ច័យ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ១ ព្រោះអាចារវិបត្តិ ជាបច្ច័យ គឺភិក្ខុបិទបាំងអាចារវិបត្តិ (របស់ភិក្ខុផងគ្នា) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ១ នេះ ព្រោះអា-ចារវិបត្តិ ជាបច្ច័យ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិនោះរាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិនោះ រាប់បញ្ចូល ក្នុងវិបត្តិ ១

វិបត្តិ កតិនំ អាចារវិបត្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ឯកេន អាបត្តិក្ខន្ធេន សង្គហិតា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

(៨៧២) ទិដ្ឋិវិបត្តិបច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អា-បជ្ជតិ ។ ទិដ្ឋិវិបត្តិបច្ចយា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទិដ្ឋិវិបត្តិបច្ចយា ឥមា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ បេ ។

គឺអាចារវិបត្តិ ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ១ គឺកងនៃអាបត្តិទុក្កដ ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចានិងចិត្ត ។ បណ្តាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនិងបដិញ្ញាតករណៈ ក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនិងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៤៧៦) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះទិដ្ឋិវិបត្តិ ជាបច្ច័យ ។ ត្រូវអាបត្តិ ២ ព្រោះទិដ្ឋិវិបត្តិ ជាបច្ច័យ គឺកាលភិក្ខុទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មចប់ ជាគំរប់ ៣ ដងហើយ ភិក្ខុមិនព្រមលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ កាលបើចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើចប់កម្មវាចា ២ លើក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដទាំងឡាយ លុះចប់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ២ នេះ ព្រោះទិដ្ឋិវិបត្តិ ជាបច្ច័យ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូល ក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។

សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ វិបត្តឹ ភជន្តិ អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ទ្វីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

(៨៧៧) អាជីវវិបត្តិប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អាជីវវិបត្តិប្បច្ចយា ឆ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ អាជីវហេតុ អាជីវការណា បាបិច្ឆោ ឥច្ឆាបកតោ អសន្តំ អភូតំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឧល្លបតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ អាជីវហេតុ អាជីវការណា សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អាជីវហេតុ អាជីវការណា យោ តេ វិហារេ វសតិ សោ ភិក្ខុ អរហាតិ

បណ្ដាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្ដាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ១ គឺអាចារវិបត្តិ ។ បណ្ដាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ២ គឺកងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចាចិត្ត ។ បណ្ដាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៧៧) ភិក្ខុភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះអាជីវវិបត្តិជាបច្ច័យ ។ ត្រូវអាបត្តិ ៦ ព្រោះអាជីវវិបត្តិជាបច្ច័យ គឺ ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នាអាក្រក់ លុះក្នុងអំណាចសេចក្ដីប្រាថ្នា ក៏ពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមាន មិនពិត ព្រោះហេតុអាជីវៈ ព្រោះដំណើរអាជីវៈ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុនិយាយដឹកនាំបុរសស្ត្រីឲ្យបានគ្នាជាប្ដីប្រពន្ធ ព្រោះហេតុអាជីវៈ ព្រោះដំណើរអាជីវៈ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុនិយាយ (ប្រាប់គេ) ថា ភិក្ខុណា នៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះជាអរហន្ត ដូច្នេះ ព្រោះហេតុអាជីវៈ ព្រោះដំណើរអាជីវៈ កាលបើអ្នកស្ដាប់ដឹង

ភណតិ បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ អាជីវហេតុ អាជីវការណា ភិក្ខុ បណីតភោជនានិ អគិលានោ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អាជីវហេតុ អាជីវការណា ភិក្ខុនី បណីតភោជនានិ អគិលានា អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ បាដិទេសនីយស្ស ។ អាជីវហេតុ អាជីវការណា ភិក្ខុ(១) សូបំ វា ឱទនំ វា អគិលានោ អត្តនោ អត្ថាយ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាជីវវិបត្តិប្បច្ចយា ឥមា ឆ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ បេ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ឆហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា

---

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ ភិក្ខូតិ បាឋោ ន បញ្ញាយតិ ។

សេចក្តីច្បាស់ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុសូមបណីត-ភោជន ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឆាន់ ព្រោះហេតុអាជីវៈ ព្រោះដំណើរអាជីវៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីសូមបណីតភោជន ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឆាន់ ព្រោះហេតុអាជីវៈ ព្រោះដំណើរអាជីវៈ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេស-នីយៈ ។ ភិក្ខុមិនឈឺ សូមសម្លក្តី បាយក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនយកមកឆាន់ ព្រោះហេតុអាជីវៈ ព្រោះដំណើរអាជីវៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ ៦ នេះ ព្រោះអាជីវវិបត្តិជាបច្ច័យ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូល ក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូល ក្នុងវិបត្តិ ២ គឺ សីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៦ គឺ កងនៃអាបត្តិបារាជិក ក៏មាន កងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ក៏មាន កងនៃ

បាដិទេសនីយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឆហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋាតិ សិយា កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ សិយា វាចតោ សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

វិបត្តិប្បច្ចយភាវំ និដ្ឋិតំ ចតុត្ថំ ។

(៨៧៨) វិវាទាធិករណប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ វិវាទាធិករណប្បច្ចយា ទ្វេ អាបត្តិយោ

អាបត្តិបាដិទេសនីយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាន នៃអាបត្តិ ៦ អាបត្តិទាំងនោះតាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៦ គឺតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីវាចា មិនបានតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចា មិនតាំងឡើងអំពីកាយ មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយនឹងវាចា មិនតាំងឡើងអំពីចិត្តក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចាចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយវាចានឹងចិត្តក៏មាន ។ បណ្តាអធិក-រណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

ចប់ វិបត្តិប្បច្ចយភារៈជាគំរប់ ៤ ។

[៨៧៨] ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះវិវាទាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ២ ព្រោះវិវាទាធិករណ៍ ជាបច្ច័យ គឺភិក្ខុពោលពាក្យ

អាបជ្ជតិ ឧបសម្បន្នំ ឱមសតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ ឱមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ វិវាទាធិករណប្បច្ចយា ឥមា ទ្វេ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ បេ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ឯកំ វិបត្តឹ ភជន្តិ អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ទ្វីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ សិយា កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

ដាក់ដោតឧបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុពោលពាក្យដាក់ដោត អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ២ នេះ ព្រោះវាចា-អធិករណ៍ជាបច្ច័យ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ១ គឺ អាចារវិបត្តិ ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយ កងនៃអាបត្តិ ២ គឺកងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដ ក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ អាបត្តិទាំងនោះតាំងឡើងដោយ សមុដ្ឋាន ៣ គឺតាំងឡើងអំពីកាយចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីវាចាក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចាចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយ វាចាចិត្តក៏មាន ។ បណ្តាអធិករណ៍ ៤ ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹង បដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៧៩) អនុវាទាធិករណប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អនុវាទាធិករណប្បច្ចយា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភិក្ខុំ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អមូលកេន សង្ឃាទិសេសេន អនុទ្ធំសេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អមូលិកាយ អាចារវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុវាទាធិករណប្បច្ចយា ឥមា តិស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។បេ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តិំ សិយា អាចារវិបត្តិំ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ តីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ តីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ សិយា កាយតោ ច

(៨៧៩) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះអនុវាទាធិករណ៍ ជាបច្ច័យ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ ព្រោះអនុវាទាធិករណ៍ ជាបច្ច័យ គឺភិក្ខុចោទភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ១ ភិក្ខុចោទភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមិនមានមូល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ១ ភិក្ខុចោទភិក្ខុផងគ្នាដោយអាចារវិបត្តិមិនមានមូល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ១ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិ ៣ នេះ ព្រោះអនុវាទាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៣ គឺ កងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ៣ គឺតាំងឡើងអំពី

ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ សិយា វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ សិយា កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

(៨៨០) អាបត្តាធិករណប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ អាបត្តាធិករណប្បច្ចយា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ភិក្ខុនី ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ វេមតិកា បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសំ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អាចារវិបត្តិំ បដិច្ឆាទេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អាបត្តាធិករណប្បច្ចយា ឥមា ចតស្សោ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ បេ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ តា អាបត្តិ-

កាយចិត្ត មិនបានតាំងឡើងអំពីវាចា ក៏មាន តាំងឡើងអំពីវាចាចិត្ត មិនតាំងឡើងអំពីកាយ ក៏មាន តាំងឡើងអំពីកាយវាចាចិត្ត ក៏មាន ។ បណ្តាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៨០) ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះអាបត្តាធិករណ៍ ជាបច្ច័យ ។ ត្រូវអាបត្តិ ៤ ព្រោះអាបត្តាធិករណ៍ជាបច្ច័យ គឺភិក្ខុនីដឹងថា (ភិក្ខុនីផងគ្នា) ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ហើយបិទបាំងទុក ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យហើយ បិទបាំង (នូវអាបត្តិបារាជិកដែលខ្លួនដឹងហើយ) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុបិទបាំងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុបិទបាំងអាចារវិបត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិ ៤ នេះ ព្រោះអាបត្តាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តា

យោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ សិយា សីលវិបត្តី សិយា អាចារវិបត្តី ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ចតូហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋាតិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

(៨៨១) កិច្ចាធិករណប្បច្ចយា កតិ អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។ កិច្ចាធិករណប្បច្ចយា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ឧក្ខិត្តានុវត្តិកា ភិក្ខុនី យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ បារាជិកស្ស ។ ភេទការានុវត្តកា ភិក្ខូ យាវតតិយំ សម-

វិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ លោកសង្គ្រោះហើយកងនៃអាបត្តិ ៤ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចាចិត្ត ។ បណ្តាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៨១) ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិប៉ុន្មាន ព្រោះកិច្ចាធិករណ៍ ជាបច្ច័យ ។ ត្រូវអាបត្តិ ៥ ព្រោះកិច្ចាធិករណ៍ជាបច្ច័យ គឺភិក្ខុនីជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនី ដែលសង្ឃលើកវត្ត កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់ ៣ ដងចប់ហើយ នៅតែមិនលះបង់ លុះចប់ញត្តិត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ចប់កម្មវាចាពីរលើក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ លុះចប់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ពួកភិក្ខុប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃ កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់ ៣ ដងចប់ហើយ នៅ

នុភាសនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេ-
សស្ស ។ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា យាវតតិយំ សមនុភា-
សនាយ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។
កិច្ចាធិករណបច្ចយា ឥមា បញ្ច អាបត្តិយោ អាបជ្ជតិ ។
តា អាបត្តិយោ សត្តន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ
។ បេ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។
តា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ទ្វេ វិបត្តិយោ ភជន្តិ
សិយា សីលវិបត្តឹ សិយា អាចារវិបត្តឹ ។ សត្តន្នំ អា-
បត្តិក្ខន្ធានំ បញ្ចហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា សិយា
បារាជិកាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា សង្ឃាទិសេសាបត្តិក្ខន្ធេន
សិយា ថុល្លច្ចយាបត្តិក្ខន្ធេន សិយា បាចិត្តិយាបត្តិក្ខ-
ន្ធេន សិយា ទុក្កដាបត្តិក្ខន្ធេន ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋា-
នានំ ឯកេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ ។ កាយតោ ច
វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណា-
នំ អាបត្តាធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ តីហិ សមថេ-
ហិ សម្មន្តិ សិយា សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន
ច សិយា សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

តែមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុមានទិដ្ឋិអាក្រក់ កាលបើសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់ ៣ ដងចប់ហើយ នៅតែមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ត្រូវអាបត្តិ ៤ នេះ ព្រោះកិច្ចាធិករណ៍ ជាបច្ច័យ ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះរាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ។ បេ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ បណ្តាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងនោះ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិ ២ គឺសីលវិបត្តិក៏មាន អាចារវិបត្តិក៏មាន ។ បណ្តាកងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះដោយកងនៃអាបត្តិ ៤ គឺកងនៃអាបត្តិបារាជិកក៏មាន កងនៃអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក៏មាន កងនៃអាបត្តិថុល្លច្ច័យក៏មាន កងនៃអាបត្តិបាចិត្តិយៈក៏មាន កងនៃអាបត្តិទុក្កដក៏មាន ។ បណ្តាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋាន ១ គឺតាំងឡើងអំពីកាយវាចាចិត្ត ។ បណ្តាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្តាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺ ដោយសម្មុខាវិន័យផងបដិញ្ញាតករណៈក៏មាន សម្មុខាវិន័យផងតិណវត្ថារកៈក៏មាន ។

(៨៨២) ឋបេត្វា សត្ត អាបត្តិយោ សត្ត អាបត្តិក្ខន្ធេ អវសេសា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ កតិ វិបត្តិយោ ភជន្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ កតីហិ អាបត្តិក្ខន្ធេហិ សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ កតីហិ សមុដ្ឋានេហិ សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ ឋបេត្វា សត្ត អាបត្តិយោ សត្ត អាបត្តិក្ខន្ធេ អវសេសា អាបត្តិយោ ចតុន្នំ វិបត្តីនំ ន កតមំ វិបត្តឹ ភជន្តិ ។ សត្តន្នំ អាបត្តិក្ខន្ធានំ ន[១] កតមេន អាបត្តិក្ខន្ធេន សង្គហិតា ។ ឆន្នំ អាបត្តិសមុដ្ឋានានំ ន[២] កតមេន សមុដ្ឋានេន សមុដ្ឋហន្តិ ។ ចតុន្នំ អធិករណានំ ន[៣] កតមំ អធិករណំ ។ សត្តន្នំ សមថានំ ន[៤] កតមេន សមថេន សម្មន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឋបេត្វា សត្ត អាបត្តិយោ សត្ត អាបត្តិក្ខន្ធេ នត្ថញ្ញា អាបត្តិយោតិ ។

អធិករណប្បច្ចយភាវំ និដ្ឋិតំ បញ្ចមំ ។

អនន្តរបេយ្យាលំ និដ្ឋិតំ ។

១-២-៣-៤ ឱ. ពោត្ថកេ នសទ្ទោ ន បញ្ញាយតិ ។

វីសតិភារៈ អធិករណប្បច្ចយភារៈ

(៨៨២) បណ្ដាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងឡាយដ៏សេស ក្រៅអំពីអាបត្តិ ៧ ទីងគងនៃអាបត្តិ ៧ (នោះ) រាប់បញ្ចូល ក្នុងវិបត្តិប៉ុន្មាន ៗ បណ្ដាគងនៃអាបត្តិ ៧ លោកសង្គ្រោះ ដោយគងនៃអាបត្តិប៉ុន្មាន ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ តាំងឡើងដោយសមុដ្ឋានប៉ុន្មាន ៗ បណ្ដាអធិករណ៍ ៤ ចាត់ជាអធិករណ៍ណា ៗ បណ្ដាសមថៈ ៧ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ៗ បណ្ដាវិបត្តិ ៤ អាបត្តិទាំងឡាយដ៏សេស ក្រៅអំពីអាបត្តិ ៧ ទីងគងនៃអាបត្តិ ៧ (នោះ) មិនរាប់បញ្ចូលក្នុងវិបត្តិណាមួយឡើយ ៗ បណ្ដាគងនៃអាបត្តិ ៧ លោកមិនសង្គ្រោះ ដោយគងនៃអាបត្តិណាមួយឡើយ ៗ បណ្ដាសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ មិនបានតាំងឡើង ដោយសមុដ្ឋានណាមួយឡើយ ៗ បណ្ដាអធិករណ៍ ៤ មិនបានចាត់ជាអធិករណ៍ណាមួយឡើយ ៗ បណ្ដាសមថៈ ៧ មិនបានរម្ងាប់ដោយសមថៈណាមួយឡើយ ៗ សេចក្ដីនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ៗ ព្រោះហេតុអាបត្តិដទៃ ក្រៅអំពីអាបត្តិ ៧ នោះក៏ឥតមានឡើយ ៗ

ចប់ អធិករណប្បច្ចយភារៈ ជាគំរប់ ៤ ។

ចប់អនន្តរបេយ្យាលតែប៉ុណ្ណោះ ។

ពស្សុព្ពុឍំ

(៨៨៣) កតិបុដ្ឋា សមុដ្ឋានា
កាតាបត្តិ កថេវ ច
សមុដ្ឋានា វិបត្តិ ច
កថាធិករណេន ចាតិ ។

---

(៨៨៤) វិវាទាធិករណស្ស កឹ បុព្វង្គមំ កតិ ឋានានិ កតិ វត្ថូនិ កតិ ភូមិយោ កតិ ហេតូ កតិ មូលានិ កតីហាការេហិ វិវទតិ វិវាទាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ អនុវាទាធិករណស្ស កឹ បុព្វង្គមំ កតិ ឋានានិ កតិ វត្ថូនិ កតិ ភូមិយោ កតិ ហេតូ កតិ មូលានិ កតីហាការេហិ អនុវទតិ អនុវាទាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ អាបត្តាធិករណស្ស កឹ បុព្វង្គមំ កតិ ឋានានិ កតិ វត្ថូនិ កតិ ភូមិយោ កតិ ហេតូ កតិ មូលានិ កតីហាការេហិ អាបត្តិ អាបជ្ជតិ អាបត្តាធិករណំ

ឧទ្ទានគឺបញ្ជីរឿងនៃអន្តរបេយ្យាលនោះ ដូច្នេះ

[៨៨៣] និយាយអំពីកតិបុច្ឆាវារៈ ១ សមុដ្ឋានវារៈ១ កតាបត្តិវារៈ ១ សមុដ្ឋានវារៈដូចគ្នា ១ អាបត្តិសមុដ្ឋានវារៈ ១ វិបត្តិវារៈ ១ អធិករណវារៈ ១ ។

---

(៨៨៤) សួរថា អ្វីជាប្រធាននៃវិវាទាធិករណ៍ វិវាទាធិករណ៍នោះ មានឋានប៉ុន្មាន មានវត្ថុប៉ុន្មាន មានភូមិប៉ុន្មាន មានហេតុប៉ុន្មាន មានមូលប៉ុន្មាន ភិក្ខុជជែកគ្នាដោយអាការប៉ុន្មាន វិវាទាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ អ្វីជាប្រធាននៃអនុវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍នោះ មានឋានប៉ុន្មាន មានវត្ថុប៉ុន្មាន មានភូមិប៉ុន្មាន មានហេតុប៉ុន្មាន មានមូលប៉ុន្មាន ភិក្ខុចោទប្រកាន់គ្នាដោយអាការប៉ុន្មាន អនុវាទាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ អ្វីជាប្រធាននៃអាបត្តាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍នោះ មានឋានប៉ុន្មាន មានវត្ថុប៉ុន្មាន មានភូមិប៉ុន្មាន មានហេតុប៉ុន្មាន មានមូលប៉ុន្មាន ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិដោយអាការប៉ុន្មាន អាបត្តាធិករណ៍

កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ កិច្ចាធិករណស្ស កឹ បុព្វង្គមំ កតិ ឋានានិ កតិ វត្ថូនិ កតិ ភូមិយោ កតិ ហេតូ កតិ មូលានិ កតីហាការេហិ កិច្ចំ ជាយតិ កិច្ចាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។

(៨៨៤) វិវាទាធិករណស្ស កឹ បុព្វង្គមន្តិ ។ លោភោ បុព្វង្គមោ ទោសោ បុព្វង្គមោ មោហោ បុព្វង្គមោ អលោភោ បុព្វង្គមោ អទោសោ បុព្វង្គមោ អមោហោ បុព្វង្គមោ ។ កតិ ឋានានីតិ ។ អដ្ឋារស ភេទករវត្ថូនិ ឋានានិ ។ កតិ វត្ថូនីតិ ។ អដ្ឋារស ភេទករវត្ថូនិ ។ កតិ ភូមិយោតិ ។ អដ្ឋារស ភេទករវត្ថូនិ ភូមិយោ ។ កតិ ហេតូតិ ។ នវ ហេតូ តយោ កុសលហេតូ តយោ អកុសលហេតូ តយោ អព្យាកតហេតូ ។ កតិ មូលានីតិ ។ ទ្វាទស មូលានិ ។ កតីហាការេហិ វិវទតីតិ ។ ទ្វីហាការេហិ វិវទតិ ធម្មវាទី វា អធម្មវាទី វា ។ វិវាទាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតីតិ ។ វិវាទាធិករណំ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច ។

រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ អ្វីជាប្រធាននៃកិច្ចាធិករណ៍ កិច្ចាធិករណ៍នោះ មានឋានប៉ុន្មាន មានវត្ថុប៉ុន្មាន មានភូមិប៉ុន្មាន មានហេតុប៉ុន្មាន មានមូលប៉ុន្មាន កិច្ចកើតឡើងដោយអាការប៉ុន្មាន កិច្ចាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។

(៨៨៩) ត្រង់ពាក្យសួរថា អ្វីជាប្រធាននៃវិវាទាធិករណ៍ ។ ឆ្លើយថា លោភៈជាប្រធាន ទោសៈជាប្រធាន មោហៈជាប្រធាន អលោភៈជាប្រធាន អទោសៈជាប្រធាន អមោហៈជាប្រធាន ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា វិវាទាធិករណ៍មានឋានប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានភេទករវត្ថុ ១៨ ជាឋាន ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានភូមិប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានភេទករវត្ថុ ១៨ ជាវត្ថុ ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានភូមិប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានភេទករវត្ថុ ១៨ ជាភូមិ ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានហេតុប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថាមានហេតុ ៩ គឺកុសលហេតុ ៣ អកុសលហេតុ ៣ អព្យាកតហេតុ ៣ ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានមូលប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានមូល ១២ ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា កិច្ចកើតឡើងដោយអាការប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា កិច្ចកើតឡើងដោយអាការ ២ គឺ សេចក្តីយល់ឃើញថាជាធម៌ ១ សេចក្តីយល់ឃើញថាមិនមែនធម៌ ១ ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា វិវាទាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈ ២ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ ។

[៨៨៦] អនុវាទាធិករណស្ស កឹ បុព្វង្គមន្តិ ។ លោភោ បុព្វង្គមោ ទោសោ បុព្វង្គមោ មោហោ បុព្វង្គមោ អលោភោ បុព្វង្គមោ អទោសោ បុព្វង្គមោ អមោហោ បុព្វង្គមោ ។ កតិ ឋានានីតិ ។ ចតស្សោ វិបត្តិយោ ឋានានិ ។ កតិ វត្ថូនីតិ ។ ចតស្សោ វិបត្តិយោ វត្ថូនិ ។ កតិ ភូមិយោតិ ។ ចតស្សោ វិបត្តិយោ ភូមិយោ ។ កតិ ហេតូតិ ។ នវ ហេតូ តយោ កុសលហេតូ តយោ អកុសលហេតូ តយោ អព្យាកតហេតូ ។ កតិ មូលានីតិ ។ ចុទ្ទស មូលានិ ។ កតីហាការេហិ អនុវទតីតិ ។ ទ្វីហាការេហិ អនុវទតិ វត្ថុតោ វា អាបត្តិតោ វា ។ អនុវាទាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតីតិ ។ អនុវាទាធិករណំ ចតូហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ។

[៨៨៦] ត្រង់ពាក្យសួរថា អ្វីជាប្រធាននៃអនុវាទាធិករណ៍ ៗ ឆ្លើយថា លោភ:ជាប្រធាន ទោស:ជាប្រធាន មោហ:ជាប្រធាន អលោភ:ជាប្រធាន អទោស:ជាប្រធាន អមោហ:ជាប្រធាន ៗ ត្រង់ពាក្យសួរថា អនុវាទាធិករណ៍មានឋានប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា មានវិបត្តិ ៤ ជាឋាន ៗ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានវត្ថុប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា មានវិបត្តិ ៤ ជាវត្ថុ ៗ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានភូមិប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា មានវិបត្តិ ៤ ជាភូមិ ៗ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានហេតុប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា មានហេតុ ៩ គឺកុសលហេតុ ៣ អកុសលហេតុ ៣ អព្យាកតហេតុ ៣ ៗ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានមូលប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា មានមូល ១៤ ៗ ត្រង់ពាក្យសួរថា ភិក្ខុចោទប្រកាន់គ្នាដោយអាការប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា ភិក្ខុចោទប្រកាន់គ្នាដោយអាការ ២ គឺ វត្ថុ ១ អាបត្តិ ១ ៗ ត្រង់ពាក្យសួរថា អនុវាទាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថ:ប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា អនុវាទាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថ: ៤ គឺ ដោយសម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ ៗ

(៨៨៧) អាបត្តាធិករណស្ស កឹ បុព្វង្គមំ ។ លោភោ បុព្វង្គមោ ទោសោ បុព្វង្គមោ មោហោ បុព្វង្គមោ អលោភោ បុព្វង្គមោ អទោសោ បុព្វង្គមោ អមោហោ បុព្វង្គមោ ។ កតិ ឋានានិ ។ សត្ត អាបត្តិក្ខន្ធា ឋានានិ ។ កតិ វត្ថូនិ ។ សត្ត អាបត្តិក្ខន្ធា វត្ថូនិ ។ កតិ ភូមិយោ ។ សត្ត អាបត្តិក្ខន្ធា ភូមិយោ ។ កតិ ហេតូ ។ នវ ហេតូ តយោ កុសលហេតូ តយោ អកុសលហេតូ តយោ អព្យាកតហេតូ ។ កតិ មូលានិ ។ ឆ អាបត្តិសមុដ្ឋានា(១) មូលានិ ។ កតីហាការេហិ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ ។ ឆហាការេហិ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ អលជ្ជិតា អញ្ញាណតា កុក្កុច្ចបកតតា អកប្បិយេ កប្បិយសញ្ញិតា កប្បិយេ អកប្បិយសញ្ញិតា សតិសម្មោសា ។ អាបត្តាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ អាបត្តាធិករណំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

១ ឱ ម អាបត្តិសមុដ្ឋានានិ ។

(៨៨៧) គ្រន់ពាក្យសួរថា អ្វីជាប្រធាននៃអាបត្តាធិករណ៍ ។ ឆ្លើយថា លោភៈជាប្រធាន ទោសៈជាប្រធាន មោហៈជាប្រធាន អលោភៈជាប្រធាន អទោសៈជាប្រធាន អមោហៈជាប្រធាន ។ គ្រន់ពាក្យសួរថា អាបត្តាធិករណ៍មានឋានប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានកងនៃអាបត្តិ ៧ ជាឋាន ។ គ្រន់ពាក្យសួរថា មានវត្ថុប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានកងនៃអាបត្តិ ៧ ជាវត្ថុ ។ គ្រន់ពាក្យសួរថា មានភូមិប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានកងនៃអាបត្តិ ៧ ជាភូមិ ។ គ្រន់ពាក្យសួរថា មានហេតុប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានហេតុ ៩ គឺកុសលហេតុ ៣ អកុសលហេតុ ៣ អព្យាកតហេតុ ៣ ។ គ្រន់ពាក្យសួរថា មានមូលប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានសមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ ជាមូល ។ គ្រន់ពាក្យសួរថា ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិដោយអាការប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា ត្រូវអាបត្តិដោយអាការ ៦ គឺត្រូវដោយមិនមានខ្មាស ១ ដោយមិនស្គាល់អាបត្តិ ១ ដោយសង្ស័យហើយធ្វើបំពាន ១ ដោយសំគាល់ថាគួរក្នុងវត្ថុដែលមិនគួរ ១ ដោយសំគាល់ថាមិនគួរក្នុងវត្ថុដែលគួរ ១ ដោយភ្លេចស្មារតី ១ ។ គ្រន់ពាក្យសួរថា អាបត្តាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា អាបត្តាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺ ដោយសម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។

(៨៨៨) កិច្ចាធិករណស្ស កឹ បុព្វង្គមន្តិ ។ លោភោ បុព្វង្គមោ ទោសោ បុព្វង្គមោ មោហោ បុព្វង្គមោ អលោភោ បុព្វង្គមោ អទោសោ បុព្វង្គមោ អមោហោ បុព្វង្គមោ ។ កតិ ឋានានីតិ ។ ចត្តារិ កម្មានិ ឋានានិ ។ កតិ វត្ថូនីតិ ។ ចត្តារិ កម្មានិ វត្ថូនិ ។ កតិ ភូមិយោតិ ។ ចត្តារិ កម្មានិ ភូមិយោ ។ កតិ ហេតូតិ ។ នវ ហេតូ តយោ កុសលហេតូ តយោ អកុសលហេតូ តយោ អព្យាកតហេតូ ។ កតិ មូលានីតិ ។ ឯកំ មូលំ សង្ឃោ ។ កតីហាការេហិ កិច្ចំ ជាយតីតិ ។ ទ្វីហាការេហិ កិច្ចំ ជាយតិ ញត្តិតោ វា អបលោកនតោ វា ។ កិច្ចាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតីតិ ។ កិច្ចាធិករណំ ឯកេន សមថេន សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ។

(៨៨៩) កតិ សមថាតិ ។ សត្ត សមថា សម្មុខាវិនយោ សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ

(៨៨៨) ត្រង់ពាក្យសួរថា អ្វីជាប្រធាននៃកិច្ចាធិករណ៍ ។ ឆ្លើយថា លោភៈជាប្រធាន ទោសៈជាប្រធាន មោហៈជាប្រធាន អលោភៈជាប្រធាន អទោសៈជាប្រធាន អមោហៈជាប្រធាន ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា កិច្ចាធិករណ៍មានឋានប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានកម្ម ៤ យ៉ាងជាឋាន ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានវត្ថុប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានកម្ម ៤ ជាវត្ថុ ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានភូមិប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានកម្ម ៤ ជាភូមិ ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានហេតុប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានហេតុ ៩ គឺ កុសលហេតុ ៣ អកុសលហេតុ ៣ អព្យាកតហេតុ ៣ ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា មានមូលប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា មានមូល ១ គឺសង្ឃ ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា កិច្ចកើតអំពីអាការប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា កិច្ចកើតអំពីអាការ ២ គឺ ញត្តិ ១ អបលោកនៈ ១ ។ ត្រង់ពាក្យសួរថា កិច្ចាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា កិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ១ គឺ សម្មុខាវិន័យ ។

(៨៨៩) សួរថា សមថៈមានប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា សមថៈមាន ៧ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១

យេភុយ្យសិកា តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកោ ឥមេ សត្ត សមថា ។ សិយា ឥមេ សត្ត សមថា ទស សមថា ហោន្តិ ទស សមថា សត្ត សមថា ហោន្តិ វត្ថុវសេន បរិយាយេន ។ សិយាតិ ។ កថញ្ច សិយា ។ វិវាទាធិករណស្ស ទ្វេ សមថា អនុវាទាធិករណស្ស ចត្តារោ សមថា អាបត្តាធិករណស្ស តយោ សមថា កិច្ចាធិករណស្ស ឯកោ សមថោ ។ ឯវំ ឥមេ សត្ត សមថា ទស សមថា ហោន្តិ ទស សមថា សត្ត សមថា ហោន្តិ វត្ថុវសេន បរិយាយេន ។

បរិយាយភាវំ និដ្ឋិតំ ឆដ្ឋំ ។

(៨៩០) កតិ សមថា វិវាទាធិករណស្ស សាធារណា កតិ សមថា វិវាទាធិករណស្ស អសាធារណា ។ កតិ សមថា អនុវាទាធិករណស្ស សាធារណា កតិ សមថា អនុវាទាធិករណស្ស អសាធារណា កតិ សមថា អាបត្តាធិករណស្ស សាធារណា កតិ សមថា

យេភុយ្យសិកា ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ នេះជាសមថៈ ៧ ៗ សមថៈទាំង ៧ នេះ បែកទៅជាសមថៈ ១០ មានវត្ថុ សមថៈ ១០ (បំប្រួញ) ជាសមថៈ ៧ ដោយអំណាចនៃវត្ថុនិងបរិយាយ មានវត្ថុ ៗ ហើយជា មាន ៗ ព្រោះហេតុអ្វីបានជាថា មាន ៗ ព្រោះវិវាទាធិករណ៍មានសមថៈ ២ អនុវាទាធិករណ៍មានសមថៈ ៤ អាបត្តាធិករណ៍មានសមថៈ ៣ កិច្ចាធិករណ៍មានសមថៈ ១ ៗ សមថៈទាំង ៧ នេះ (បែកទៅ) ជាសមថៈ ១០ សមថៈទាំង ១០ (បំប្រួញទៅ) ជាសមថៈ ៧ ដោយអំណាចនៃវត្ថុនិងបរិយាយ ដូចបែកមកនេះ ៗ

ចប់ បរិយាយភារៈ ជាគំរប់ ៦ ។

(៨៩០) សួរថា សមថៈដែលទូទៅដល់វិវាទាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន សមថៈដែលមិនទូទៅដល់វិវាទាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន ៗ សមថៈដែលទូទៅដល់អនុវាទាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន សមថៈដែលមិនទូទៅដល់អនុវាទាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន ៗ សមថៈដែលទូទៅដល់អាបត្តាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន

អាបត្តាធិករណស្ស អសាធារណា ។ កតិ សមថា
កិច្ចាធិករណស្ស សាធារណា កតិ សមថា កិច្ចា-
ធិករណស្ស អសាធារណា ។ ទ្វេ សមថា វិវាទាធិក-
រណស្ស សាធារណា សម្មុខាវិនយោ យេភុយ្យសិកា ។
បញ្ច សមថា វិវាទាធិករណស្ស អសាធារណា សតិ-
វិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ តស្សបាបិយ-
សិកា តិណវត្ថារកោ ។ ចត្តារោ សមថា អនុវាទា-
ធិករណស្ស សាធារណា សម្មុខាវិនយោ សតិវិនយោ
អមូឡ្ហវិនយោ តស្សបាបិយសិកា ។ តយោ សមថា
អនុវាទាធិករណស្ស អសាធារណា យេភុយ្យសិកា
បដិញ្ញាតករណំ តិណវត្ថារកោ ។ តយោ សមថា អា-
បត្តាធិករណស្ស សាធារណា សម្មុខាវិនយោ បដិញ្ញាត-
ករណំ តិណវត្ថារកោ ។ ចត្តារោ សមថា អាបត្តាធិ-
ករណស្ស អសាធារណា យេភុយ្យសិកា សតិវិនយោ
អមូឡ្ហវិនយោ តស្សបាបិយសិកា ។ ឯកោ សមថោ
កិច្ចាធិករណស្ស សាធារណោ សម្មុខាវិនយោ ។

សមថៈដែលមិនទូទៅដល់អាបត្តាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន ។ សមថៈដែលទូ-ទៅដល់កិច្ចាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន សមថៈដែលមិនទូទៅដល់កិច្ចាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន ។ ហើយថា សមថៈដែលទូទៅដល់វិវាទាធិករណ៍មាន ២ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ ។ សមថៈដែលមិនទូទៅដល់វិវាទាធិ-ករណ៍ មាន ៥ គឺ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សមថៈដែលទូទៅដល់អនុវាទា-ធិករណ៍មាន ៤ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្ស-បាបិយសិកា ១ ។ សមថៈដែលមិនទូទៅដល់អនុវាទាធិករណ៍ មាន ៣ គឺ យេភុយ្យសិកា ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សមថៈដែលទូទៅដល់អាបត្តាធិករណ៍ មាន ៣ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាត-ករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សមថៈដែលមិនទូទៅដល់អាបត្តាធិករណ៍មាន ៤ គឺ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយ-សិកា ១ ។ សមថៈដែលទូទៅដល់កិច្ចាធិករណ៍ មាន ១ គឺ សម្មុខាវិន័យ

ច សមថា កិច្ចាធិករណស្ស អសាធារណា យេភុយ្យសិកា សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកោ ។

សាធារណវារំ និដ្ឋិតំ សត្តមំ ។

(៨៩១) កតិ សមថា វិវាទាធិករណស្ស តព្ភាគិយា កតិ សមថា វិវាទាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយា ។ កតិ សមថា អនុវាទាធិករណស្ស តព្ភាគិយា កតិ សមថា អនុវាទាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយា ។ កតិ សមថា អាបត្តាធិករណស្ស តព្ភាគិយា កតិ សមថា អាបត្តាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយា ។ កតិ សមថា កិច្ចាធិករណស្ស តព្ភាគិយា កតិ សមថា កិច្ចាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយា ។ ទ្វេ សមថា វិវាទាធិករណស្ស តព្ភាគិយា សម្មុខាវិនយោ យេភុយ្យសិកា ។ បញ្ច សមថា វិវាទាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយា សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកោ ។ ចត្តារោ សមថា អនុវាទាធិករណស្ស

សមថៈដែលមិនទូទៅ ដល់កិច្ចាធិករណ៍មាន ៦ គឺយេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។

ចប់ សាធារណភារៈ ជាគំរប់ ៣ ។

(៨៩១) សួរថា សមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងវិវាទាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន សមថៈដែលមានចំណែកផ្សេងអំពីវិវាទាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន ។ សមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងអនុវាទាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន សមថៈដែលមានចំណែកផ្សេងអំពីអនុវាទាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន ។ សមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងអាបត្តាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន សមថៈដែលមានចំណែកផ្សេងអំពីអាបត្តាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន ។ សមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងកិច្ចាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន សមថៈដែលមានចំណែកផ្សេងអំពីកិច្ចាធិករណ៍ មានប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា សមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងវិវាទាធិករណ៍ មាន ២ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ ។ សមថៈដែលមានចំណែកផ្សេងអំពីវិវាទាធិករណ៍ មាន ៥ គឺ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងអនុវាទាធិករណ៍ មាន ៤ គឺ

តព្ភាគិយា សម្មុខាវិនយោ សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ តស្សបាបិយសិកា ។ តយោ សមថា អនុវាទាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយា យេភុយ្យសិកា បដិញ្ញាតករណំ តិណវត្ថារកោ ។ តយោ សមថា អាបត្តាធិករណស្ស តព្ភាគិយា សម្មុខាវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ តិណវត្ថារកោ ។ ចត្តារោ សមថា អាបត្តាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយា យេភុយ្យសិកា សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ តស្សបាបិយសិកា ។ ទ្វេ សមថា កិច្ចាធិករណស្ស តព្ភាគិយោ សម្មុខាវិនយោ ។ ឆ សមថា កិច្ចាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយា យេភុយ្យសិកា សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកោ ។

តព្ភាគិយវារំ និដ្ឋិតំ អដ្ឋមំ ។

(៨៩២) សមថា សមថស្ស សាធារណា សមថា សមថស្ស អសាធារណា សិយា សមថា សមថស្ស សាធារណា សិយា សមថា សមថស្ស អសាធារណា ។

សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ ។ សមថៈដែលមានចំណែកផ្សេងអំពីអនុវាទាធិករណ៍ មាន ៣ គឺ យេភុយ្យសិកា ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងអាបត្តាធិករណ៍ មាន ៣ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សមថៈដែលមានចំណែកផ្សេងអំពីអាបត្តាធិករណ៍ មាន ៤ គឺ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ ។ សមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងកិច្ចាធិករណ៍ មាន ១ គឺ សម្មុខាវិន័យ ។ សមថៈដែលមានចំណែកផ្សេងអំពីកិច្ចាធិករណ៍ មាន ៦ គឺ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។

ចប់តព្ភាគិយវារៈ ជាគំរប់ ៨ ។

[៨៩២] សមថៈទូទៅដល់សមថៈ សមថៈមិនទូទៅដល់សមថៈ សមថៈទូទៅដល់សមថៈក៏មាន សមថៈមិនទូទៅដល់សមថៈក៏មាន ។

វីសតិ ភាគ សមថា សមថស្ស សាធារណាទិ

កថំ សិយា សមថា សមថស្ស សាធារណា កថំ សិយា សមថា សមថស្ស អសាធារណា ។ យេភុយ្យសិកា សម្មុខាវិនយស្ស សាធារណា សតិវិនយស្ស អមូឡ្ហវិនយស្ស បដិញ្ញាតករណស្ស តស្សបាបិយសិកាយ តិណវត្ថារកស្ស អសាធារណា ។ សតិវិនយោ សម្មុខាវិនយស្ស សាធារណា អមូឡ្ហវិនយស្ស បដិញ្ញាតករណស្ស តស្សបាបិយសិកាយ តិណវត្ថារកស្ស យេភុយ្យសិកាយ អសាធារណោ ។ អមូឡ្ហវិនយោ សម្មុខាវិនយស្ស សាធារណោ បដិញ្ញាតករណស្ស តស្សបាបិយសិកាយ តិណវត្ថារកស្ស យេភុយ្យសិកាយ សតិវិនយស្ស អសាធារណោ ។ បដិញ្ញាតករណំ សម្មុខាវិនយស្ស សាធារណំ តស្សបាបិយសិកាយ តិណវត្ថារកស្ស យេភុយ្យសិកាយ សតិវិនយស្ស អមូឡ្ហវិនយស្ស អសាធារណំ ។ តស្សបាបិយសិកា សម្មុខាវិនយស្ស សាធារណា តិណវត្ថារកស្ស យេភុយ្យសិកាយ សតិវិនយស្ស អមូឡ្ហវិនយស្ស បដិញ្ញាតករណស្ស អសាធារណា ។

វីសតិការៈ ភារៈនៃសមថៈដែលទូទៅដល់សមថៈ

សួរថា សមថៈដែលទូទៅដល់សមថៈក៏មាន នោះ តើដូចម្តេច សមថៈមិនទូទៅដល់សមថៈក៏មាន នោះ តើដូចម្តេច ។ ឆ្លើយថា យេភុយ្យសិកាទូទៅដល់សម្មុខាវិន័យ (តែម្យ៉ាង) មិនទូទៅដល់សតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា និងតិណវត្ថារកៈទេ ។ សតិវិន័យទូទៅដល់សម្មុខាវិន័យ (តែម្យ៉ាង) មិនទូទៅដល់អមូឡ្ហវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកៈ និងយេភុយ្យសិកាទេ ។ អមូឡ្ហវិន័យទូទៅដល់សម្មុខាវិន័យ (តែម្យ៉ាង) មិនទូទៅដល់បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកៈ យេភុយ្យសិកា និងសតិវិន័យទេ ។ បដិញ្ញាតករណៈទូទៅដល់សម្មុខាវិន័យ (តែម្យ៉ាង) មិនទូទៅដល់តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកៈ យេភុយ្យសិកា សតិវិន័យ និងអមូឡ្ហវិន័យទេ ។ តស្សបាបិយសិកា ទូទៅដល់សម្មុខាវិន័យ (តែម្យ៉ាង) មិនទូទៅដល់តិណវត្ថារកៈ យេភុយ្យសិកា សតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ និងបដិញ្ញាតករណៈទេ ។

តិណវត្ថារកោ សម្មុខាវិនយស្ស សាធារណោ យេភុយ្យ-សិកាយ សតិវិនយស្ស អមូឡ្ហវិនយស្ស បដិញ្ញាត-ករណស្ស តស្សបាបិយសិកាយ អសាធារណោ ។ ឯវំ សិយា សមថា សមថស្ស សាធារណា ឯវំ សិយា សមថា សមថស្ស អសាធារណា ។

សមថា សមថស្ស សាធារណវារំ និដ្ឋិតំ នវមំ ។

(៨៩៣) សមថា សមថស្ស តព្ភាគិយា សមថា សមថស្ស អញ្ញភាគិយា សិយា សមថា សមថស្ស តព្ភាគិយា សិយា សមថា សមថស្ស អញ្ញភាគិ-យា ។ កថំ សិយា សមថា សមថស្ស តព្ភាគិយា កថំ សិយា សមថា សមថស្ស អញ្ញភាគិយា ។ យេភុយ្យសិកា សម្មុខាវិនយស្ស តព្ភាគិយា សតិវិ-នយស្ស អមូឡ្ហវិនយស្ស បដិញ្ញាតករណស្ស តស្ស-បាបិយសិកាយ តិណវត្ថារកស្ស អញ្ញភាគិយា ។ សតិវិនយោ សម្មុខាវិនយស្ស តព្ភាគិយោ អមូឡ្ហវិ-

គិលានុដ្ឋាកៈ ទួទៅដល់សម្មុខាវិន័យ (តែម្យ៉ាង) មិនទួទៅដល់យេភុយ្យ-សិកា សតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ និងតស្សបាបិយសិកា ទេ ។ សមថៈដែលទួទៅដល់សមថៈក៏មាន យ៉ាងនេះ សមថៈដែលមិនទួទៅដល់សមថៈក៏មាន យ៉ាងនេះ ។

ចប់ វារៈនៃសមថៈដែលទួទៅដល់សមថៈ ជាគំរប់ ៩ ។

(៨៩៣) សមថៈមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសមថៈ សមថៈមានចំណែកផ្សេងអំពីសមថៈ សមថៈមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសមថៈក៏មាន សមថៈមានចំណែកផ្សេងអំពីសមថៈក៏មាន ។ សួរថា សមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសមថៈក៏មាន នោះ តើដូចម្ដេច សមថៈដែលមានចំណែកផ្សេងអំពីសមថៈក៏មាន នោះ តើដូចម្ដេច ។ ឆ្លើយថា យេភុយ្យសិកា មានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ មានចំណែកផ្សេងអំពីសតិវិន័យ អមូឡ្ហ-វិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា និងតិណវត្ថារកៈ ។ សតិវិន័យ មានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ មានចំណែកផ្សេងអំពីអមូឡ្ហវិន័យ

នយស្ស បដិញ្ញាតករណស្ស តស្សបាបិយសិកា-
យ តិណវត្ថារកស្ស យេភុយ្យសិកាយ អញ្ញភា-
គិយោ ។ អមូឡ្ហវិនយោ សម្មុខាវិនយស្ស តព្ភាគិ-
យោ បដិញ្ញាតករណស្ស តស្សបាបិយសិកាយ តិ-
ណវត្ថារកស្ស យេភុយ្យសិកាយ សតិវិនយស្ស អញ្ញ-
ភាគិយោ ។ បដិញ្ញាតករណំ សម្មុខាវិនយស្ស តព្ភាគិ-
យំ តស្សបាបិយសិកាយ តិណវត្ថារកស្ស យេភុយ្យ-
សិកាយ សតិវិនយស្ស អមូឡ្ហវិនយស្ស អញ្ញភាគិយំ ។
តស្សបាបិយសិកា សម្មុខាវិនយស្ស តព្ភាគិយា តិ-
ណវត្ថារកស្ស យេភុយ្យសិកាយ សតិវិនយស្ស
អមូឡ្ហវិនយស្ស បដិញ្ញាតករណស្ស អញ្ញភាគិយា ។
តិណវត្ថារកោ សម្មុខាវិនយស្ស តព្ភាគិយោ យេភុយ្យ-
សិកាយ សតិវិនយស្ស អមូឡ្ហវិនយស្ស បដិញ្ញាត-
ករណស្ស តស្សបាបិយសិកាយ អញ្ញភាគិយោ ។
ឯវំ សិយា សមថា សមថស្ស តព្ភាគិយា ឯវំ សិយា
សមថា សមថស្ស អញ្ញភាគិយា ។

សមថា សមថស្ស តព្ភាគិយភាវំ និដ្ឋិតំ ទសមំ ។

វីសតិការៈ ការៈនៃសមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសមថៈ

បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកៈ នឹងយេភុយ្យសិកា ៗ អម្មូឡ្ហវិន័យ មានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ មានចំណែកផ្សេងអំពី បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកៈ យេភុយ្យសិកា នឹងសតិវិន័យ ៗ បដិញ្ញាតករណៈ មានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ មានចំណែកផ្សេងអំពីតស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកៈ យេភុយ្យសិកា សតិ-វិន័យ នឹងអម្មូឡ្ហវិន័យ ៗ តស្សបាបិយសិកា មានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ មានចំណែកផ្សេងអំពីតិណវត្ថារកៈ យេភុយ្យសិកា សតិ-វិន័យ អម្មូឡ្ហវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈ ៗ តិណវត្ថារកៈ មានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ មានចំណែកផ្សេងអំពីយេភុយ្យសិកា សតិវិន័យ អម្មូឡ្ហវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈនឹងតស្សបាបិយសិកា ៗ សមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសមថៈក៏មាន យ៉ាងនេះ សមថៈដែលមានចំណែកផ្សេងអំពីសមថៈក៏មាន យ៉ាងនេះ ៗ

ចប់ ការៈនៃសមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសមថៈ ជាគំរប់ ១០ ៗ

(៨៩៤) សមថោ សម្មុខាវិនយោ សម្មុខាវិនយោ សមថោ ។ សមថោ យេភុយ្យសិកា យេភុយ្យសិកា សមថោ ។ សមថោ សតិវិនយោ សតិវិនយោ សមថោ ។ សមថោ អមូឡ្ហវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ សមថោ ។ សមថោ បដិញ្ញាតករណំ បដិញ្ញាតករណំ សមថោ ។ សមថោ តស្សបាបិយសិកា តស្សបាបិយសិកា សមថោ ។ សមថោ តិណវត្ថារកោ តិណវត្ថារកោ សមថោ ។ យេភុយ្យសិកា សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកោ ឥមេ សមថា សមថា នោ សម្មុខាវិនយោ សម្មុខាវិនយោ សមថោ ចេវ សម្មុខាវិនយោ ច ។ សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកោ សម្មុខាវិនយោ ឥមេ សមថា សមថា នោ យេភុយ្យសិកា យេភុយ្យសិកា សមថោ ចេវ យេភុយ្យសិកា ច ។ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ

(៨៩៦) សមថៈ ហៅថា សម្មុខាវិន័យ សម្មុខាវិន័យ ហៅថា សមថៈវិញក៏បាន ។ សមថៈ ហៅថា យេភុយ្យសិកា យេភុយ្យសិកា ហៅថាសមថៈវិញក៏បាន ។ សមថៈហៅថា សតិវិន័យ សតិវិន័យហៅថា សមថៈវិញក៏បាន ។ សមថៈ ហៅថាអមូឡ្ហវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យហៅថា សមថៈវិញក៏បាន ។ សមថៈ ហៅថា បដិញ្ញាតករណៈ បដិញ្ញាតករណៈ ហៅថាសមថៈវិញក៏បាន ។ សមថៈ ហៅថាតស្សបាបិយសិកា តស្សបា-បិយសិកា ហៅថាសមថៈវិញក៏បាន ។ សមថៈ ហៅថាតិណវត្ថារកៈ តិណវត្ថារកៈ ហៅថាសមថៈវិញក៏បាន ។ យេភុយ្យសិកា សតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា នឹងតិណវត្ថារកៈ ទាំងនេះ ហៅថាសមថៈតែម្យ៉ាង ឯសម្មុខាវិន័យ មិនហៅថាសមថៈតែម្យ៉ាងទេ ដ្បិត សម្មុខាវិន័យ ហៅថាសមថៈផង ហៅថាសម្មុខាវិន័យផង ។ សតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកៈ នឹងសម្មុខាវិន័យ ទាំងនេះ ហៅថាសមថៈតែម្យ៉ាង ឯ យេភុយ្យសិកា មិនហៅថាសមថៈតែម្យ៉ាងទេ ដ្បិត យេភុយ្យសិកា ហៅថា សមថៈផង ហៅថាយេភុយ្យសិកាផង ។ អមូឡ្ហវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ

តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកោ សម្មុខាវិនយោ យេភុយ្យសិកា ឥមេ សមថា សមថា នោ សតិវិនយោ សតិវិនយោ សមថោ ចេវ សតិវិនយោ ច ។ បដិញ្ញាតករណំ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកោ សម្មុខាវិនយោ យេភុយ្យសិកា សតិវិនយោ ឥមេ សមថា សមថា នោ អមូឡ្ហវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ សមថោ ចេវ អមូឡ្ហវិនយោ ច ។ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកោ សម្មុខាវិនយោ យេភុយ្យសិកា សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ ឥមេ សមថា សមថា នោ បដិញ្ញាតករណំ បដិញ្ញាតករណំ សមថោ ចេវ បដិញ្ញាតករណញ្ច ។ តិណវត្ថារកោ សម្មុខាវិនយោ យេភុយ្យសិកា សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ ឥមេ សមថា សមថា នោ តស្សបាបិយសិកា តស្សបាបិយសិកា សមថោ ចេវ តស្សបាបិយសិកា ច ។ សម្មុខាវិនយោ យេភុយ្យសិកា សតិវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ បដិញ្ញាតករណំ

តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកៈ សម្មុខាវិន័យ ទាំងយេភុយ្យសិកា ទាំងនេះ ហៅថាសមថៈតែម្យ៉ាង ឯសតិវិន័យមិនហៅថាសមថៈ តែម្យ៉ាងទេ ដ្បិត សតិវិន័យ ហៅថាសមថៈផង ហៅថាសតិវិន័យផង ៗ បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកៈ សម្មុខាវិន័យ យេភុយ្យសិកា ទាំងសតិ-វិន័យ ទាំងនេះ ហៅថាសមថៈតែម្យ៉ាង ឯអមូឡ្ហវិន័យ មិនហៅថាសមថៈ តែម្យ៉ាងទេ ដ្បិត អមូឡ្ហវិន័យ ហៅថាសមថៈផង ហៅថាអមូឡ្ហវិន័យផងៗ តស្សបាបិយសិកា តិណវត្ថារកៈ សម្មុខាវិន័យ យេភុយ្យសិកា សតិវិន័យ ទាំងអមូឡ្ហវិន័យ ទាំងនេះ ហៅថា សមថៈតែម្យ៉ាង ឯបដិញ្ញាតករណៈ មិនហៅថាសមថៈតែម្យ៉ាងទេ ដ្បិត បដិញ្ញាតករណៈ ហៅថាសមថៈផង ហៅថាបដិញ្ញាតករណៈផង ៗ តិណវត្ថារកៈ សម្មុខាវិន័យ យេភុយ្យសិកា សតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ ទាំងបដិញ្ញាតករណៈ ទាំងនេះ ហៅថា សមថៈតែម្យ៉ាង ឯតស្សបាបិយសិកា មិនហៅថាសមថៈតែម្យ៉ាងទេ ដ្បិត តស្សបាបិយសិកា ហៅថាសមថៈផង ហៅថាតស្សបាបិយសិកាផង ៗ សម្មុខាវិន័យ យេភុយ្យសិកា សតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ

តស្សបាបិយសិកា ន មេ សមថា សមថា តោ តិណវត្ថារកោ តិណវត្ថារកោ សមថោ ចេវ តិណ-វត្ថារកោ ច ។

(៨៩៥) វិនយោ សម្មុខាវិនយោ សម្មុខាវិនយោ វិនយោ ។ វិនយោ យេភុយ្យសិកា យេភុយ្យសិកា វិនយោ ។ វិនយោ សតិវិនយោ សតិវិនយោ វិនយោ ។ វិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ វិនយោ ។ វិនយោ បដិញ្ញាតករណំ បដិញ្ញាតករណំ វិនយោ ។ វិនយោ តស្សបាបិយសិកា តស្សបាបិយសិកា វិនយោ ។ វិនយោ តិណវត្ថារកោ តិណវត្ថារកោ វិនយោ ។

សមថសម្មុខាវិនយភាវំ និដ្ឋិតំ ឯកាទសមំ ។

(៨៩៦) វិនយោ សិយា សម្មុខាវិនយោ សិយា ន សម្មុខាវិនយោ សម្មុខាវិនយោ វិនយោ ចេវ សម្មុខាវិន-យោ ច ។ វិនយោ សិយា យេភុយ្យសិកា សិយា ន យេភុយ្យសិកា យេភុយ្យសិកា វិនយោ ចេវ យេ-ភុយ្យសិកា ច ។ វិនយោ សិយា សតិវិនយោ សិយា

និងតស្សប្បាបិយសិកា ទាំងនេះ ហៅថាសមថៈតែម្យ៉ាង ឯតិណវត្ថារកៈ មិនហៅថាសមថៈតែម្យ៉ាងទេ ដ្បិត តិណវត្ថារកៈ ហៅថាសមថៈផង ហៅថាតិណវត្ថារកៈផង ។

(៨៩៥) វិន័យ ហៅថាសម្មុខាវិន័យ សម្មុខាវិន័យ ហៅថាវិន័យវិញក៏បាន ។ វិន័យ ហៅថាយេភុយ្យសិកា យេភុយ្យសិកា ហៅថាវិន័យវិញក៏បាន ។ វិន័យ ហៅថាសតិវិន័យ សតិវិន័យ ហៅថាវិន័យវិញក៏បាន ។ វិន័យ ហៅថាអមូឡ្ហវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ ហៅថាវិន័យវិញក៏បាន ។ វិន័យ ហៅថាបដិញ្ញាតករណៈ បដិញ្ញាតករណៈ ហៅថាវិន័យវិញក៏បាន ។ វិន័យ ហៅថាតស្សប្បាបិយសិកា តស្សប្បាបិយសិកា ហៅថាវិន័យវិញក៏បាន ។ វិន័យ ហៅថាតិណវត្ថារកៈ តិណវត្ថារកៈ ហៅថាវិន័យវិញក៏បាន ។

ចប់ វារៈនៃសមថៈដែលហៅថាសម្មុខាវិន័យ ជាគំរប់ ១០ ។

(៨៩៦) វិន័យ ជាសម្មុខាវិន័យក៏មាន មិនមែនជាសម្មុខាវិន័យក៏មាន ព្រោះថា សម្មុខាវិន័យជាវិន័យផង ជាសម្មុខាវិន័យផង ។ វិន័យជាយេភុយ្យសិកាក៏មាន មិនមែនជាយេភុយ្យសិកាក៏មាន ព្រោះថា យេភុយ្យសិកាជាវិន័យផង ជាយេភុយ្យសិកាផង ។ វិន័យ ជាសតិវិន័យក៏មាន

ច សតិវិនយោ សតិវិនយោ វិនយោ ចេវ សតិវិនយោ ច ។ វិនយោ សិយា អមូឡ្ហវិនយោ សិយា ន អមូឡ្ហវិនយោ អមូឡ្ហវិនយោ វិនយោ ចេវ អមូឡ្ហវិនយោ ច ។ វិនយោ សិយា បដិញ្ញាតករណំ សិយា ន បដិញ្ញាតករណំ បដិញ្ញាតករណំ វិនយោ ចេវ បដិញ្ញាតករណញ្ច ។ វិនយោ សិយា តស្សបាបិយសិកា សិយា ន តស្សបាបិយសិកា តស្សបាបិយសិកា វិនយោ ចេវ តស្សបាបិយសិកា ច ។ វិនយោ សិយា តិណវត្ថារកោ សិយា ន តិណវត្ថារកោ តិណវត្ថារកោ វិនយោ ចេវ តិណវត្ថារកោ ច ។

វិនយកំ និដ្ឋិតំ ចុទ្ទសមំ ។

(៨៩៧) សម្មុខាវិនយោ កុសលោ អកុសលោ អព្យាកតោ ។ យេភុយ្យសិកា កុសលា អកុសលា អព្យាកតា ។ សតិវិនយោ កុសលោ អកុសលោ អព្យាកតោ ។ អមូឡ្ហវិនយោ កុសលោ អកុសលោ អព្យាកតោ ។ បដិញ្ញាតករណំ កុសលំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។ តស្សបាបិយសិកា កុសលា អកុសលា

មិនមែនជាសតិន្ទ្រិយក៏មាន (ព្រោះថា) សតិន្ទ្រិយ ជាឥន្ទ្រិយផង ជាសតិន្ទ្រិយផង ។ ឥន្ទ្រិយ ជាអមូហិន្ទ្រិយក៏មាន មិនមែនជាអមូហិន្ទ្រិយក៏មាន (ព្រោះថា) អមូហិន្ទ្រិយ ជាឥន្ទ្រិយផង ជាអមូហិន្ទ្រិយផង ។ ឥន្ទ្រិយ ជាបដិញ្ញាតតករណៈក៏មាន មិនមែនជាបដិញ្ញាតតករណៈក៏មាន (ព្រោះថា) បដិញ្ញាតតករណៈជាឥន្ទ្រិយផង ជាបដិញ្ញាតតករណៈផង ។ ឥន្ទ្រិយ ជាតស្សប្បាបិយសិកាក៏មាន មិនមែនជាតស្សប្បាបិយសិកាក៏មាន (ព្រោះថា) តស្សប្បាបិយសិកាជាឥន្ទ្រិយផង ជាតស្សប្បាបិយសិកាផង ។ ឥន្ទ្រិយ ជាតិណវត្ថារកៈក៏មាន មិនមែនជាតិណវត្ថារកៈក៏មាន (ព្រោះថា) តិណវត្ថារកៈ ជាឥន្ទ្រិយផង ជាតិណវត្ថារកៈផង ។

ចប់ ឥន្ទ្រិយភារៈ ជាគំរប់ ១២ ។

(៨៩៧) សួរថា សម្មុខាវិន័យ ជាកុសល ឬជាអកុសល ឬជាអព្យាកតៈ ។ យេភុយ្យសិកា ជាកុសល ឬជាអកុសល ឬជាអព្យាកតៈ ។ សតិវិន័យ ជាកុសល ឬជាអកុសល ឬជាអព្យាកតៈ ។ អមូឡ្ហវិន័យ ជាកុសល ឬជាអកុសល ឬជាអព្យាកតៈ ។ បដិញ្ញាតតករណៈ ជាកុសល ឬជាអកុសល ឬជាអព្យាកតៈ ។ តស្សប្បាបិយសិកា ជាកុសល ឬជាអកុសល

អព្យាកតា ។ តិណវត្ថារកោ កុសលោ អកុសលោ អព្យាកតោ ។ សម្មុខាវិនយោ សិយា កុសលោ សិយា អព្យាកតោ នត្ថិ សម្មុខាវិនយោ អកុសលោ ។ យេភុយ្យសិកា សិយា កុសលា សិយា អកុសលា សិយា អព្យាកតា ។ សតិវិនយោ សិយា កុសលោ សិយា អកុសលោ សិយា អព្យាកតោ ។ អមូឡ្ហវិនយោ សិយា កុសលោ សិយា អកុសលោ សិយា អព្យាកតោ ។ បដិញ្ញាតករណំ សិយា កុសលំ សិយា អកុសលំ សិយា អព្យាកតំ ។ តស្សបាបិយសិកា សិយា កុសលា សិយា អកុសលា សិយា អព្យាកតា ។ តិណវត្ថារកោ សិយា កុសលោ សិយា អកុសលោ សិយា អព្យាកតោ ។

(៨៩៨) វិវាទាធិករណំ កុសលំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។ អនុវាទាធិករណំ កុសលំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។ អាបត្តាធិករណំ កុសលំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។ កិច្ចាធិករណំ កុសលំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។ វិវាទាធិករណំ សិយា កុសលំ សិយា អកុសលំ សិយា អព្យាកតំ ។ អនុវាទាធិករណំ

ឬជាអព្យាកតៈ ។ តិណវត្ថារកៈ ជាកុសល ឬជាអកុសល ឬជាអព្យាកតៈ ។ ឆ្លើយថា សម្មុខាវិន័យ ជាកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន សម្មុខាវិន័យ ជាអកុសលមិនមានទេ ។ យេភុយ្យសិកា ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។ សតិវិន័យ ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។ អមូឡ្ហវិន័យ ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។ បដិញ្ញាតករណៈ ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។ តស្សបាបិយសិកា ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។ តិណវត្ថារកៈ ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។

(៨៩៨) សួរថា វិវាទាធិករណ៍ ជាកុសល ឬជាអកុសល ឬជាអព្យាកតៈ ។ អនុវាទាធិករណ៍ ជាកុសល ឬជាអកុសល ឬជាអព្យាកតៈ ។ អាបត្តាធិករណ៍ ជាកុសល ឬជាអកុសល ឬជាអព្យាកតៈ ។ កិច្ចាធិករណ៍ ជាកុសល ឬជាអកុសល ឬជាអព្យាកតៈ ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។ អនុវាទាធិករណ៍

សិយា កុសលំ សិយា អកុសលំ សិយា អព្យាកតំ ។ អាបត្តាធិករណំ សិយា កុសលំ សិយា អកុសលំ សិយា អព្យាកតំ ។ នត្ថិ អាបត្តាធិករណំ កុសលំ ។ កិច្ចាធិករណំ សិយា កុសលំ សិយា អកុសលំ សិយា អព្យាកតំ ។

កុសលវារំ និដ្ឋិតំ តេរសមំ ។

(៨៩៩) យត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ន តត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ។ យត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ

ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។ អាបត្តាធិករណ៍ ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។ អាបត្តាធិករណ៍ ជាកុសលមិនមានទេ ។ កិច្ចាធិករណ៍ ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។

ចប់ កុសលភាវៈ ជាគំរប់ ១៣ ។

(៨៩៩) បើអ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) បាន កម្ពស់អធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន កម្ពស់អធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន កម្ពស់អធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) បានកម្ពស់អធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) កម្ពស់អធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) កម្ពស់អធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) កម្ពស់អធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) កម្ពស់អធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) កម្ពស់អធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។ បើអ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន កម្ពស់អធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យក

តត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ន តត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ន តត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ។ យត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ន តត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ន តត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ ។ យត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ

សម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។ បើអ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។ អ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ

លព្ភតិ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ច តត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ច តត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ច តត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ច តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ ច តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ។ យត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ច តត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ច តត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ច តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ ច តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ច តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ។ យត្ថ តិណវត្ថារ-

(ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។ បើអ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យក តស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែថាកំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះ មិនបានទេ ។ បើអ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យក

កោ លព្ភតិ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ យត្ថ សម្មុ-
ខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ន តត្ថ
យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ
ន តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ បដិញ្ញាតក-
រណំ លព្ភតិ ន តត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ។

(៩០០) យត្ថ យេភុយ្យសិកា តត្ថ សម្មុខាវិនយោ
យត្ថ សម្មុខាវិនយោ តត្ថ យេភុយ្យសិកា ន តត្ថ
សតិវិនយោ ន តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ ន តត្ថ បដិញ្ញាត-
ករណំ ន តត្ថ តស្សបាបិយសិកា ន តត្ថ តិណវត្ថា-
រកោ ។ យត្ថ សតិវិនយោ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ

សម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខា-វិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិ-ករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករ-ណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករ-ណ៍នោះមិនបានទេ ។

(៩០០) បើអ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិ-ករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតស្សបាបិយ-សិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។ បើអ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកសតិវិន័យ

យត្ថ សម្មុខាវិនយោ តត្ថ សតិវិនយោ ច តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ ច តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ ច តត្ថ តស្សបាបិយសិកា ច តត្ថ តិណវត្ថារកោ ច តត្ថ យេភុយ្យសិកា ។ (សម្មុខាវិនយំ កាតូន មូលំ) ។ បេ ។ យត្ថ តិណវត្ថារកោ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ តត្ថ តិណវត្ថារកោ ច តត្ថ យេភុយ្យសិកា ច តត្ថ សតិវិនយោ ច តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ ច តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ ច តត្ថ តស្សបាបិយសិកា ។

ចក្កបេយ្យាលំ ។ យត្ថការំ និដ្ឋិតំ បឋមំ ។

(ទៅរម្ងាប់) បានក្ដីអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្ដីអធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្ដីអធិករណ៍ណា កំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្ដីអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្ដីអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្ដីអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្ដីអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្ដីអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្ដីអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។ (ធ្វើសម្មុខាវិន័យឲ្យជាមូល[1]) ។បេ។ អ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) បានក្ដីអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្ដីអធិករណ៍នោះកំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្ដីអធិករណ៍ណា កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) បានក្ដីអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្ដីអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្ដីអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្ដីអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្ដីអធិករណ៍នោះមិនបាន នឹងកំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្ដីអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។

ចប់ ចក្កបេយ្យាលៈ ។ ចប់ យត្ថភារៈជាគំរប់ ១៤ ។

---

១ ត្រង់កន្លែងបេយ្យាលៈនេះត្រូវធ្វើសម្មុខាវិន័យមុនគេ លុះចប់ហើយត្រូវនិយាយពីសតិវិន័យ រហូតដល់តិណវត្ថារកៈទៅ ។

(៩០៨) យស្មឹ សមយេ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច អធិករណំ វូបសម្មតិ យត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ន តត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ។ យស្មឹ សមយេ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច អធិករណំ វូបសម្មតិ យត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ន តត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ

(៩០១) អធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងយេភុយ្យសិកាក្នុងសម័យណា អ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់)ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ(ទៅរម្ងាប់)ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់)ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។ អធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងសតិវិន័យក្នុងសម័យណា អ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់)បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា កំណត់យកសតិវិន័យ(ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន

តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ន តត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ។ យស្មឹ សមយេ សម្មុខាវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច អធិករណំ វូបសម្មតិ យត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ន តត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ន តត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ ។ យស្មឹ សមយេ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច អធិករណំ វូបសម្មតិ យត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ន តត្ថ តស្សបាបិយសិកា

វីសតិវារៈ សមថវារៈ

កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។ អធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងអមូឡ្ហវិន័យ ក្នុងសម័យណា អ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់)បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។ អធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងបដិញ្ញាតករណៈ ក្នុងសម័យណា អ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) បាន ក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះ

លព្ភតិ ន តត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ន តត្ថ យេ-
ភុយ្យសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ
អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ។ យស្មឹ សមយេ សម្មុខាវិន-
យេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច អធិករណំ វូប-
សម្មតិ យត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ តត្ថ សម្មុខា-
វិនយោ លព្ភតិ យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ
តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ តិណវត្ថារកោ
លព្ភតិ ន តត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ន តត្ថ សតិ-
វិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ន តត្ថ
បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ។ យស្មឹ សមយេ សម្មុខា-
វិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច អធិករណំ វូបសម្មតិ
យត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ តត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ

មិនបាន កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះ
មិនបាន កំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះ
មិនបាន កំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន
កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ៗ
អធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងតស្សបាបិយសិកា ក្នុងសម័យណា
អ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកតស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍
ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍នោះ កំ-
ណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យក
តស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍នោះដែរ តែកំណត់
យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យក
យេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន ក៏កំណត់យកសតិ-
វិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ
(ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យកបដិញ្ញាតករណៈ (ទៅ
រម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ៗ អធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសម្មុខា-
វិន័យនឹងតិណវត្ថារកៈ ក្នុងសម័យណា អ្នកប្រាជ្ញកំណត់យកតិណវត្ថារកៈ
(ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់)

យត្ថ សម្មុខាវិនយោ លព្ភតិ តត្ថ តិណវត្ថារកោ លព្ភតិ ច តត្ថ យេភុយ្យសិកា លព្ភតិ ច តត្ថ សតិវិនយោ លព្ភតិ ច តត្ថ អមូឡ្ហវិនយោ លព្ភតិ ច តត្ថ បដិញ្ញាតករណំ លព្ភតិ ច តត្ថ តស្សបាបិយសិកា លព្ភតិ ។

សមថភេទំ និដ្ឋិតំ បណ្ណរសមំ ។

[៩០២] អធិករណន្តិ វា សមថាតិ វា ឥមេ ធម្មា សំសដ្ឋា ឧទាហុ វិសំសដ្ឋា លព្ភា ច ឥមេសំ[១] ធម្មានំ វិនិព្ភុជិត្វា វិនិព្ភុជិត្វា[២] នានាករណំ បញ្ញាបេតុំ ។ អធិករណន្តិ វា សមថាតិ វា ឥមេ ធម្មា សំសដ្ឋា នោ វិសំសដ្ឋា លព្ភា ច ឥមេសំ ធម្មានំ វិនិព្ភុជិត្វា វិនិព្ភុជិត្វា នានាករណំ បញ្ញាបេតុន្តិ ។ សោ មា ហេវន្តិស្ស វចនីយោ អធិករណន្តិ វា សមថាតិ វា ឥមេ ធម្មា សំសដ្ឋា នោ វិសំសដ្ឋា ន ច លព្ភា ឥមេសំ ធម្មានំ វិនិព្ភុជិត្វា វិនិព្ភុជិត្វា នានាករណំ បញ្ញាបេតុំ ។

---

១ ឱ. ម. លព្ភា បនិមេសំ ។ ២ ម. វិនិព្ភុជ្ជិត្វា វិនិព្ភុជ្ជិត្វា ។

បានក្នុងអធិករណ៍នោះ កំណត់យកសម្មុខាវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុង អធិករណ៍ណា ក៏កំណត់យកតិណវត្ថារកៈ (ទៅរម្ងាប់) បានក្នុងអធិករណ៍ នោះ តែកំណត់យកយេភុយ្យសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិន បាន កំណត់យកសតិវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំ-ណត់យកអមូឡ្ហវិន័យ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យក បដិញ្ញាតករណៈ (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបាន កំណត់យក តស្សបាបិយសិកា (ទៅរម្ងាប់) ក្នុងអធិករណ៍នោះមិនបានទេ ។

ចប់ សមថវារៈ ជាគំរប់ ១៤ ។

(៩០៦) សួរថា អធិករណ៍នឹងសមថៈ ធម៌ទាំងនេះ លាយប្រឡំគ្នា ឬមិនលាយគ្នាទេ មួយទៀត លោកបែកលែកធម៌ទាំងនេះ ហើយបញ្ញត្តឲ្យផ្សេងគ្នាបានឬទេ ។ ឆ្លើយថា អធិករណ៍នឹងសមថៈ ធម៌ទាំងនេះរមែងលាយប្រឡំគ្នា មិនមែនមិនលាយគ្នាទេ តែលោកបែកលែកធម៌ទាំងនេះចេញពីគ្នា ហើយបញ្ញត្តឲ្យផ្សេងគ្នាបាន ។ អ្នកចោទត្រូវពោលឃាត់អ្នកឆ្លើយនោះថា អ្នកកុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ អធិករណ៍នឹងសមថៈ ធម៌ទាំងនេះរមែងលាយប្រឡំគ្នា មិនមែនមិនលាយគ្នាទេ មួយទៀតលោកមិនបានបែកលែកធម៌ទាំងនេះចេញពីគ្នា ហើយបញ្ញត្តឲ្យផ្សេងគ្នាទេ ។

តំ កិស្ស ហេតុ ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា ចត្តារីមានិ(១) ភិក្ខវេ អធិករណានិ សត្ត សមថា អធិករណា សមថេហិ សម្មន្តិ សមថា អធិករណេហិ សម្មន្តិ ឯវំ ឥមេ ធម្មា សំសដ្ឋា នោ វិសំសដ្ឋា ន ច លព្ភា ឥមេសំ ធម្មានំ វិនិព្ភុជិត្វា វិនិព្ភុជិត្វា នានាករណំ បញ្ញាបេតុន្តិ ។

សំសដ្ឋវារំ និដ្ឋិតំ សោឡសមំ ។

(៩០៣) វិវាទាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ អនុវាទាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ អាបត្តា-ធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ កិច្ចាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ វិវាទាធិករណំ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិ-កាយ ច អនុវាទាធិករណំ ចតូហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច អាបត្តាធិករណំ តីហិ

១ ចត្តារីមានីតិបិ ។

ពាក្យនោះ ព្រោះហេតុដូចម្ដេច ។ (ព្រោះថា) ក្រែងព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អធិករណ៍ទាំង ៤ នេះ ហៅថា សមថៈ ៧ ក៏បាន ដ្បិតពួកអធិករណ៍តែងរម្ងាប់ដោយពួកសមថៈ ពួកសមថៈតែងរម្ងាប់ ដោយពួកអធិករណ៍ (ក៏មាន) កាលបើយ៉ាងនេះ ធម៌ទាំងនេះរមែងលាយប្រឡំគ្នា មិនមែនមិនលាយគ្នាទេ មួយទៀត លោកមិនបានចែករំលែកធម៌ទាំងនេះ ហើយបញ្ញត្តឲ្យផ្សេងគ្នាឡើយ ដូច្នេះមិនមែនឬ ។

ចប់ សំសដ្ឋវារៈ ជាគំរប់ ១៦ ។

(៩០៣) សួរថា វិវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន អនុវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន អាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន កិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ២ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ អនុវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ អាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣

សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ កិច្ចាធិករណំ ឯកេន សមថេន សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ។ វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច បញ្ចហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ។ វិវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ វិវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច ចតូហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ វិវាទាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ វិវាទាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច ។ អនុវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ អនុវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករ-

វីសតិភារៈ សម្ពន្ធិភារៈ

គឺ សម្មុខាវិន័យ១ បដិញ្ញាតករណៈ១ តិណវត្ថារកៈ១ កិច្ចាធិករណៈ រម្ងាប់ដោយសមថៈ១ គឺ សម្មុខាវិន័យ ៗ សួរថា វិវាទាធិករណ៍នឹងអនុវាទា-ធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍នឹងអនុវាទា-ធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ៥ គឺ សម្មុខាវិន័យ១ យេភុយ្យសិកា១ សតិ-វិន័យ១ អមូឡ្ហវិន័យ១ តស្សបាបិយសិកា១ ៗ សួរថា វិវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យ-សិកា ១ បដិញ្ញាតករណៈ១ តិណវត្ថារកៈ១ ៗ សួរថា វិវាទាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ២ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យ-សិកា ១ ៗ សួរថា អនុវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយ សមថៈប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា អនុវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍

ណញ្ច ឆហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិណវត្ថារកេន ច ។ អនុវាទាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ អនុវាទាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច ចតូហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ។ អាបត្តាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ អាបត្តាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច តីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច សត្តហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិណវត្ថារកេន ច ។

រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៦ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សួរថា អនុវាទាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា អនុវាទាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺសម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ ។ សួរថា អាបត្តាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា អាបត្តាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺសម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សួរថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៧ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។

វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច បញ្ចហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ។ វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច កិច្ចាធិកណរញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ ។ វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច សត្តហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិណវត្ថារកេន ច ។

សម្មន្តិវារំ និដ្ឋិតំ សត្តរសកំ ។

(៩០៨) វិវាទាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មតិ ។ អនុវាទាធិករណំ ។បេ។ អាបត្តាធិករណំ ។បេ។ កិច្ចាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មតិ ។

វីសតិការៈ ការៈនៃអធិករណ៍ដែលរម្ងាប់នឹងមិនរម្ងាប់

សួរថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ និងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ និងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ ។ សួរថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍ និងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍ និងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថ ៧ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។

ចប់ សមុដ្ឋិការៈ ជាគំរប់ ១៧ ។

(៩០៤) សួរថា វិវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ អនុវាទាធិករណ៍ ។បេ។ អាបត្តាធិករណ៍ ។បេ។ កិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។

វិវាទាធិករណំ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិ-
នយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច បញ្ចហិ សម-
ថេហិ ន សម្មតិ សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន
ច បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច
តិណវត្ថារកេន ច ។ អនុវាទាធិករណំ ចតូហិ សម-
ថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច
អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តីហិ
សមថេហិ ន សម្មតិ យេភុយ្យសិកាយ ច បដិញ្ញាត-
ករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ អាបត្តាធិករណំ
តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញា-
តករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ចតូហិ សមថេហិ
ន សម្មតិ យេភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច
អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ។ កិច្ចា-
ធិករណំ ឯកេន សមថេន សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន
ឆហិ សមថេហិ ន សម្មតិ យេភុយ្យសិកាយ ច
សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន
ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិណវត្ថារកេន ច ។

ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ២ គឺ សម្មុខាវិន័យ១ យេភុយ្យសិកា១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ៥ គឺ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ១ តស្សបាបិយសិកា១ តិណវត្ថារកៈ១ ។ អនុវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺ យេភុយ្យសិកា ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ អាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ ។ កិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ១ គឺ សម្មុខាវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៦ គឺ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។

វីសតិ ភាគ សម្មតិនសម្មតិកំ

វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មតិ ។ វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច បញ្ចហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ទ្វីហិ សមថេហិ ន សម្មតិ បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ វិវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មតិ ។ វិវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច ចតូហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច តីហិ សមថេហិ ន សម្មតិ សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ។ វិវាទាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មតិ ។ វិវាទាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករ-

វីសតិភារៈ ភារៈនៃអធិករណ៍ដែលរម្ងាប់នឹងមិនរម្ងាប់

សួរថា វិវាទាធិករណ៍ នឹងអនុវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ នឹងអនុវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ សតិ-វិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ២ គឺ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សួរថា វិវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយ-សិកា ១ ។ សួរថា វិវាទាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍នឹងកិច្ចា-

ណញ្ច ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច បញ្ចហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិណវត្ថារកេន ច ។ អនុវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ ។ អនុវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច ឆហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិណវត្ថារកេន ច ឯកេន សមថេន ន សម្មន្តិ យេភុយ្យសិកាយ ។ អនុវាទាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ ។ អនុវាទាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច ចតូហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តីហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ យេភុយ្យសិកាយ ច

ធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ២ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៥ គឺ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សួរថា អនុវាទាធិករណ៍នឹងអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា អនុវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៦ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ១ គឺ យេភុយ្យសិកា ។ សួរថា អនុវាទាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា អនុវាទាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺយេភុយ្យសិកា ១

បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ អា-
បត្តាធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេ-
ហិ សម្មន្តិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ ។ អាបត្តា-
ធិករណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច តីហិ សមថេហិ
សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច
តិណវត្ថារកេន ច ចតូហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ
យេភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន
ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ។ វិវាទាធិករណញ្ច អនុ-
វាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេ-
ហិ សម្មន្តិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ ។ វិវាទា-
ធិករណញ្ច អនុវាទាធិករណញ្ច អាបត្តាធិករណញ្ច
សត្តហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច យេ-
ភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច
បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិ-
ណវត្ថារកេន ច ។ វិវាទាធិករណញ្ច អនុវាទាធិករ-
ណញ្ច កិច្ចាធិករណញ្ច កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ

បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សួរថា អាបត្តាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា អាបត្តាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣ គឺសម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ ។ សួរថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ នឹងអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៧ គឺសម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សួរថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ នឹងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន

កតីហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ ។ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ បញ្ចហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកា ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ទ្វីហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ ។ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ឆហិ សមថេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិណវត្ថារកេន ច ។ ឯកេន សមថេន ន សម្មន្តិ យេភុយ្យសិកាយ ។ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មន្តិ កតីហិ សមថេហិ ន សម្មន្តិ ។ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ សត្តហិ សម-

មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ និងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ២ គឺ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ សួរថា អនុវាទាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍ និងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា អនុវាទាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍ និងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៦ គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈ ១ គឺ យេភុយ្យសិកា ។ សួរថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍ និងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ៗ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍ និងកិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៧ គឺ

ទេហិ សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិណវត្ថារកេន ច ។

សម្មន្តិនសម្មន្តិវារំ និដ្ឋិតំ អដ្ឋារសមំ ។

(៩០៥) សមថា សមថេហិ សម្មន្តិ សមថា អធិករណេហិ សម្មន្តិ អធិករណា សមថេហិ សម្មន្តិ អធិករណា អធិករណេហិ សម្មន្តិ ។ សិយា សមថា សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា សមថា សមថេហិ ន សម្មន្តិ សិយា សមថា អធិករណេហិ សម្មន្តិ សិយា សមថា អធិករណេហិ ន សម្មន្តិ សិយា អធិករណា សមថេហិ សម្មន្តិ សិយា អធិករណា សមថេហិ ន សម្មន្តិ សិយា អធិករណា អធិករណេហិ សម្មន្តិ សិយា អធិករណា អធិករណេហិ ន សម្មន្តិ ។

(៩០៦) កថំ សិយា សមថា សមថេហិ សម្មន្តិ កថំ សិយា សមថា សមថេហិ ន សម្មន្តិ ។ យេភុយ្យសិកា សម្មុខាវិនយេន សម្មតិ សតិវិនយេន ន សម្មតិ

សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ បដិញ្ញា-
តករណៈ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។

ចប់ ភាគៈនៃអធិករណ៍ដែលរម្ងាប់នឹងមិនរម្ងាប់ ជាគំរប់ ១៨ ។

[៩០៥] សមថៈ រម្ងាប់ដោយសមថៈ សមថៈរម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ អធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈ អធិករណ៍រម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ ។ សមថៈ រម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មាន សមថៈមិនរម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មាន សមថៈ រម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន សមថៈមិនរម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន អធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មាន អធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយ សមថៈក៏មាន អធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន អធិករណ៍ មិន រម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន ។

[៩០៦] សួរថា សមថៈរម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មាន នោះ តើដូច ម្តេច សមថៈមិនរម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មាន តើដូចម្តេច ។ ឆ្លើយថា យេភុយ្យសិកា រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយសតិវិន័យ

អមូឡ្ហវិនយេន ច សម្មតិ បដិញ្ញាតករណេន ច សម្មតិ តស្សបាបិយសិកាយ ច សម្មតិ តិណវត្ថារកេន ច សម្មតិ ។ សតិវិនយោ សម្មុខាវិនយេន សម្មតិ អមូឡ្ហវិនយេន ច សម្មតិ បដិញ្ញាតករណេន ច សម្មតិ តស្សបាបិយសិកាយ ច សម្មតិ តិណវត្ថារកេន ច សម្មតិ យេភុយ្យសិកាយ ច សម្មតិ ។ អមូឡ្ហវិនយោ សម្មុខាវិនយេន សម្មតិ បដិញ្ញាតករណេន ច សម្មតិ តស្សបាបិយសិកាយ ច សម្មតិ តិណវត្ថារកេន ច សម្មតិ យេភុយ្យសិកាយ ច សម្មតិ សតិវិនយេន ច សម្មតិ ។ បដិញ្ញាតករណំ សម្មុខាវិនយេន សម្មតិ តស្សបាបិយសិកាយ ច សម្មតិ តិណវត្ថារកេន ច សម្មតិ យេភុយ្យសិកាយ ច សម្មតិ សតិវិនយេន ច សម្មតិ អមូឡ្ហវិនយេន ច សម្មតិ ។ តស្សបាបិយសិកា សម្មុខាវិនយេន សម្មតិ តិណវត្ថារកេន ច សម្មតិ យេភុយ្យសិកាយ ច សម្មតិ សតិវិនយេន ច សម្មតិ អមូឡ្ហវិនយេន ច សម្មតិ បដិញ្ញាតករណេន ច សម្មតិ ។ តិណវត្ថារកោ

មិនរម្ងាប់ដោយអមូឡ្ហវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយបដិញ្ញាតករណៈ មិនរម្ងាប់ដោយតស្សបាបិយសិកា មិនរម្ងាប់ដោយតិណវត្ថារកៈទេ ។ សតិវិន័យ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយអមូឡ្ហវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយបដិញ្ញាតករណៈ មិនរម្ងាប់ដោយតស្សបាបិយសិកា មិនរម្ងាប់ដោយតិណវត្ថារកៈ មិនរម្ងាប់ដោយយេភុយ្យសិកាទេ ។ អមូឡ្ហវិន័យ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយបដិញ្ញាតករណៈ មិនរម្ងាប់ដោយតស្សបាបិយសិកា មិនរម្ងាប់ដោយតិណវត្ថារកៈ មិនរម្ងាប់ដោយយេភុយ្យសិកា មិនរម្ងាប់ដោយសតិវិន័យ ។ បដិញ្ញាតករណៈ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយតស្សបាបិយសិកា មិនរម្ងាប់ដោយតិណវត្ថារកៈ មិនរម្ងាប់ដោយយេភុយ្យសិកា មិនរម្ងាប់ដោយសតិវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយអមូឡ្ហវិន័យទេ ។ តស្សបាបិយសិកា រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយតិណវត្ថារកៈ មិនរម្ងាប់ដោយយេភុយ្យសិកា មិនរម្ងាប់ដោយសតិវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយអមូឡ្ហវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយបដិញ្ញាតករណៈទេ ។ តិណវត្ថារកៈ

សម្មុខាវិនយេន សម្មតិ យេភុយ្យសិកា ច សម្មតិ សតិវិនយេន ច សម្មតិ អមូឡ្ហវិនយេន ច សម្មតិ បដិញ្ញាតករណេន ច សម្មតិ តស្សបាបិយសិកាយ ច សម្មតិ ។ ឯវំ សិយា សមថា សមថេហិ សម្មន្តិ ឯវំ សិយា សមថា សមថេហិ ច សម្មន្តិ ។

[៩០៧] កតិ សិយា សមថា អធិករណេហិ សម្មន្តិ កតិ សិយា សមថា អធិករណេហិ ច សម្មន្តិ ។ សម្មុខាវិនយោ វិវាទាធិករណេន ច(១) សម្មតិ អនុវាទាធិករណេន ច សម្មតិ អាបត្តាធិករណេន ច សម្មតិ កិច្ចាធិករណេន សម្មតិ ។ យេភុយ្យសិកា វិវាទាធិករណេន ច(២) សម្មតិ អនុវាទាធិករណេន ច(៣) សម្មតិ អាបត្តាធិករណេន ច សម្មតិ កិច្ចាធិ-ករណេន(៤) សម្មតិ ។ សតិវិនយោ វិវាទាធិករណេន ច សម្មតិ អនុវាទាធិករណេន ច សម្មតិ អាបត្តាធិ-ករណេន ច សម្មតិ កិច្ចាធិករណេន(៥) សម្មតិ ។ អមូឡ្ហវិនយោ វិវាទាធិករណេន ច សម្មតិ អនុវាទាធិ-

១-២ ឱ. នសម្មតិ ន ទិស្សតិ ។ ៣ ម. នសម្មតិ ន ទិស្សតិ ។ ៤-៥ ឱ. នសម្មតិ ឯត្ថន្តរេ ទិស្សតិ ។

រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយយេភុយ្យសិកា មិនរម្ងាប់ដោយសតិវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយអមូឡ្ហវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយបដិញ្ញាតករណៈមិនរម្ងាប់ដោយតស្សបាបិយសិកាទេ ។ សមថៈរម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មាននោះ ដូចពោលមក យ៉ាងនេះ សមថៈមិនរម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មាន ដូចពោលមក យ៉ាងនេះ ។

(៩០៧) សួរថា សមថៈរម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន នោះ តើដូចម្តេច សមថៈមិនរម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន តើដូចម្តេច ។ ឆ្លើយថា សម្មុខាវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ យេភុយ្យសិកា មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ សតិវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ អមូឡ្ហវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយ

ករណេន ន សម្មតិ អាបត្តាធិករណេន ន សម្មតិ កិច្ចាធិករណេន(១) សម្មតិ ។ បដិញ្ញាតករណំ វិវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អនុវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អាបត្តាធិករណេន ន(២) សម្មតិ កិច្ចាធិករណេន (៣) សម្មតិ ។ តស្សបាបិយសិកា វិវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អនុវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អាបត្តាធិករណេន ន សម្មតិ កិច្ចាធិករណេន (៤) សម្មតិ ។ តិណវត្ថារកោ វិវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អនុវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អាបត្តាធិករណេន ន សម្មតិ កិច្ចាធិករណេន (៥) សម្មតិ ។ ឯវំ សិយា សមថា អធិករណេហិ សម្មន្តិ ឯវំ សិយា សមថា អធិករណេហិ ន សម្មន្តិ ។

(៩០៨) កថំ សិយា អធិករណា សមថេហិ សម្មន្តិ កថំ សិយា អធិករណា សមថេហិ ន សម្មន្តិ ។ វិវាទាធិករណំ សម្មុខាវិនយេន ច យេ-

---

១ ម. នសម្មតិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. នសម្មតិ ន ទិស្សតិ ។ ៣. ៤-៥ ម. នសម្មតិ ទិស្សតិ ។

អនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ បដិញ្ញាតករណៈ មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ តស្សបាបិយសិកា មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ តិណវត្ថារកៈ មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ សមថៈរម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន ដូចពោលមកហើយនេះ សមថៈមិនរម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន ដូចពោលមក ហើយនេះ ។

(៩០៨) សួរថា អធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មាន នោះ តើដូចម្តេច អធិករណ៍មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មានតើដូចម្តេច ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងយេភុយ្យសិកា មិនរម្ងាប់

ភុយ្យសិកាយ ច សម្មន្តិ សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិណវត្ថារកេន ច ន សម្មន្តិ ។ អនុវាទាធិករណំ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច សម្មន្តិ យេភុយ្យសិកាយ ច បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ន សម្មន្តិ ។ អាបត្តាធិករណំ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច សម្មន្តិ យេភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ន សម្មន្តិ ។ កិច្ចាធិករណំ សម្មុខាវិនយេន សម្មន្តិ យេភុយ្យសិកាយ ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច តិណវត្ថារកេន ច ន សម្មន្តិ ។ យំ សិយា អធិករណា សមថេហិ សម្មន្តិ យំ សិយា អធិករណា សមថេហិ ន សម្មន្តិ ។

ដោយសតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា នឹងតិណវត្ថារកៈទេ ។ អនុវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ សតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ នឹងតស្សបាបិយសិកា មិនរម្ងាប់ដោយយេភុយ្យសិកា បដិញ្ញាតករណៈ នឹងតិណវត្ថារកៈទេ ។ អាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ នឹងតិណវត្ថារកៈ មិនរម្ងាប់ដោយយេភុយ្យសិកា សតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ នឹងតស្សបាបិយសិកាទេ ។ កិច្ចាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ មិនរម្ងាប់ដោយយេភុយ្យសិកា សតិវិន័យ អមូឡ្ហវិន័យ បដិញ្ញាតករណៈ តស្សបាបិយសិកា នឹងតិណវត្ថារកៈទេ ។ អធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មាន ដូចពោលមកហ្នឹងនេះ អធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយសមថៈក៏មាន ដូចពោលមកហ្នឹងនេះ ។

(៩០៩) កតិ សិយា អធិករណា អធិករណេហិ សម្មន្តិ កតិ សិយា អធិករណា អធិករណេហិ ន សម្មន្តិ ។ វិវាទាធិករណំ វិវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អនុវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អាបត្តាធិករណេន ន សម្មតិ កិច្ចាធិករណេន សម្មតិ ។ អនុវាទាធិករណំ វិវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អនុវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អាបត្តាធិករណេន ន សម្មតិ កិច្ចាធិករណេន សម្មតិ ។ អាបត្តាធិករណំ វិវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អនុវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អាបត្តាធិករណេន ន សម្មតិ កិច្ចាធិករណេន សម្មតិ ។ កិច្ចាធិករណំ វិវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អនុវាទាធិករណេន ន សម្មតិ អាបត្តាធិករណេន ន សម្មតិ កិច្ចាធិករណេន សម្មតិ ។ ឯវំ សិយា អធិករណា អធិករណេហិ សម្មន្តិ ឯវំ សិយា អធិករណា អធិករណេហិ ន សម្មន្តិ ។

[៩០៩] សួរថា អធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន នោះតើដូចម្តេច អធិករណ៍មិនរម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន តើដូចម្តេច ។ ឆ្លើយថា វិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ទេ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ អនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ទេ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ អាបត្តាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ទេ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ កិច្ចាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយវិវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយ អនុវាទាធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអាបត្តាធិករណ៍ទេ រម្ងាប់ដោយកិច្ចាធិករណ៍ (តែម្យ៉ាង) ។ អធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន ដូចពោលមកយ៉ាងនេះ អធិករណ៍ មិនរម្ងាប់ដោយអធិករណ៍ក៏មាន ដូចពោលមកយ៉ាងនេះ ។

វីសតិ ភាគ សមុដ្ឋាបេតិកាំ

[៩១០] ឥមេ សមថា ចត្តារោ អធិករណា សម្មុខាវិនយេន សម្មន្តិ សម្មុខាវិនយោ ន កេនចិ សម្មតិ ។

សមថាធិករណភាគំ និដ្ឋិតំ ឯកូនវីសតិមំ[១] ។

[៩១១] វិវាទាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ សមុដ្ឋាបេតិ ។ វិវាទាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ ន កតមំ អធិករណំ សមុដ្ឋាបេតិ អបិច វិវាទាធិករណប្បច្ចយា ចត្តារោ[២] អធិករណា ជាយន្តិ ។ យថាកថំ វិយ ។ ឥធ ភិក្ខូ វិវទន្តិ ធម្មោតិ វា អធម្មោតិ វា វិនយោតិ វា អវិនយោតិ វា ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ វា អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ វា អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ វា អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ វា បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ វា អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ វា អាបត្តីតិ វា

---

១ ឱ. ឩនវីសតិមំ ។ ២ ឱ. ម. ចត្តារោ ។

វីសតិការៈ សមុដ្ឋានបេតិការៈ

(៩១០) សមថៈទាំង ៦ នឹងអធិករណ៍ទាំង ៤ តែងរម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ តែសម្មុខាវិន័យ មិនបានរម្ងាប់ដោយសមថៈ ឬអធិករណ៍ណាមួយទេ ។

ចប់ សមថាធិករណភារៈ ជាគំរប់ ១៩ ។

(៩១១) សួរថា បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ វិវាទាធិករណ៍ ញុំាងអធិករណ៍ណាឲ្យតាំងឡើង ។ ឆ្លើយថា បណ្តាអធិករណ៍ទាំង៤ វិវាទាធិករណ៍ មិនបានញុំាងអធិករណ៍ណាឲ្យតាំងឡើងទេ ប៉ុន្តែអធិករណ៍ទាំង ៤ តែងកើតឡើង ព្រោះវិវាទាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ។ ដូចជាអ្វី ។ (ដូចជា) ភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងសាសនានេះជជែកគ្នា ថា (នេះ) ជាធម៌ក្តី ថាមិនមែនជាធម៌ក្តី ថាជាវិន័យក្តី ថាមិនមែនជាវិន័យក្តី ថាជាភាសិតដែលព្រះតថាគតទ្រង់ពោលហើយក្តី ថាមិនមែនជាភាសិតដែលព្រះតថាគតទ្រង់ពោលហើយក្តី ថាជាកិច្ចវត្តដែលព្រះតថាគតធ្លាប់សន្សំហើយក្តី ថាជាកិច្ចវត្តដែលព្រះតថាគតមិនធ្លាប់សន្សំហើយក្តី ថាជាសិក្ខាបទដែលព្រះតថាគតទ្រង់បញ្ញត្តហើយក្តី ជាសិក្ខាបទដែលព្រះតថាគតមិនបានបញ្ញត្តហើយក្តី ថាជាអាបត្តិក្តី

អញ្ញាបត្តិ ច លហុកា អាបត្តិ ច គរុកា អាបត្តិ ច សាវសេសា អាបត្តិ ច អនវសេសា អាបត្តិ ច ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តិ ច អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តិ ច យំ តត្ថ ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ នានាវាទោ អញ្ញថាវាទោ វិបច្ចតាយ វោហារោ មេធគំ ឥទំ វុច្ចតិ វិវាទាធិករណំ ។ វិវាទាធិករណេ សង្ឃោ វិវទតិ វិវាទាធិករណំ ។ វិវទមានោ អនុវទតិ អនុវាទាធិករណំ ។ អនុវទមានោ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ អាបត្តាធិករណំ ។ តាយ អាបត្តិយា សង្ឃោ កម្មំ ករោតិ កិច្ចាធិករណំ ។ ឯវំ វិវាទាធិករណប្បច្ចយា ចត្តារោបិ អធិករណា ជាយន្តិ ។

(៩១២) អនុវាទាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ សមុដ្ឋាបេតិ ។ អនុវាទាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ ន កតមំ អធិករណំ សមុដ្ឋាបេតិ អបិច អនុវាទាធិករណប្បច្ចយា ចត្តារោបិ អធិករណា ជាយន្តិ ។ យថាកថំ វិយ ។ ឥធ ភិក្ខូ

ជាអនាបត្តិក៏ ថាជាលហុកាបត្តិក៏ ជាគរុកាបត្តិក៏ ថាជាសាវសេសាបត្តិក៏ ជាអនវសេសាបត្តិក៏ ថាជាទុដ្ឋុល្លាបត្តិក៏ ជាអទុដ្ឋុល្លាបត្តិក៏ សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ជម្លោះ ប្រកាន់ខុស ទាស់ទែង ជជែកផ្សេង ៗ និយាយទទៃពីគ្នា (មិនមូលមាត់គ្នា) និយាយពាក្យសត្រូវដល់គ្នា នឹងសេចក្តីបង្អៀតបង្អល់ណា ក្នុងហេតុទាំងនោះ ហេតុមានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់គ្នាជាដើមនេះ ហៅថាវិវាទាធិករណ៍ ។ (បើ)សង្ឃគ្រាន់តែជជែក ព្រោះវិវាទាធិករណ៍ ហៅថាវិវាទាធិករណ៍ ។ កាលបើសង្ឃជជែក ទាំងចោទផង ហៅថាអនុវាទាធិករណ៍ ។ កាលបើសង្ឃចោទ ត្រូវអាបត្តិខ្លះឯង ហៅថាអាបត្តាធិករណ៍ ។ សង្ឃធ្វើកម្ម ចំពោះអាបត្តិដែលត្រូវនោះ ហៅថាកិច្ចាធិករណ៍ ។ អធិករណ៍ទាំង ៤ តែងកើតឡើង ព្រោះវិវាទាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ដូចពោលមកយ៉ាងនេះ ។

(៩១២) សួរថា បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ អនុវាទាធិករណ៍ ញុំាងអធិករណ៍ណាឲ្យតាំងឡើង ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ អនុវាទាធិករណ៍ មិនបានញុំាងអធិករណ៍ណា ឲ្យតាំងឡើងទេ ប៉ុន្តែអធិករណ៍ទាំង ៤ តែងកើតឡើង ព្រោះអនុវាទាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ។ ដូចជាអ្វី ។ (ដូចជា) កិក្ខុ

ភិក្ខុំ អនុវទន្តិ សីលវិបត្តិយា វា អាចារវិបត្តិយា វា ទិដ្ឋិវិបត្តិយា វា អាជីវវិបត្តិយា វា យោ តត្ថ អនុវាទោ អនុវទនា អនុល្លបនា អនុភណនា អនុសម្បវង្កតា អព្ភុស្សហនតា អនុពលប្បទានំ ឥទំ វុច្ចតិ អនុវាទាធិករណំ ។ អនុវាទាធិករណេ សង្ឃោ វិវទតិ វិវាទាធិករណំ ។ វិវទមានោ អនុវទតិ អនុវាទាធិករណំ ។ អនុវទមានោ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ អាបត្តាធិករណំ ។ តាយ អាបត្តិយា សង្ឃោ កម្មំ ករោតិ កិច្ចាធិករណំ ។ ឯវំ អនុវាទាធិករណបច្ចយា ចត្តារោបិ អធិករណា ជាយន្តិ ។

(៩១៣) អាបត្តាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ សមុដ្ឋាបេតិ ។ អាបត្តាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ ន កតមំ អធិករណំ សមុដ្ឋាបេតិ អបិច អាបត្តាធិករណបច្ចយា ចត្តារោបិ អធិករណា ជាយន្តិ ។ យថាកថំ វិយ ។ បញ្ចបិ អាបត្តិក្ខន្ធា អាបត្តាធិករណំ សត្តបិ អាបត្តិក្ខន្ធា

ទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ចោទប្រកាន់ក្តីក្តុំផងគ្នាដោយសីលវិបត្តិក្តី ដោយអាចារវិបត្តិក្តី ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិក្តី ដោយអាជីវវិបត្តិក្តី ការចោទប្រកាន់ ការពោលដេញដោលគ្នា ការជជែកតវ៉ា ការពោលបង្អាក់ ការពោលបង្ខុច ការខំពោលបង្អែង ការបង្ខំមកម្ខាងឲ្យ ណានីមួយ ក្នុងវិបត្តិទាំងនោះ ហេតុមានពោលចោទជាដើមទាំងនេះ ហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ ។ សង្ឃជជែកគ្នា ព្រោះអនុវាទាធិករណ៍ ហៅថា វិវាទាធិករណ៍ ។ កាលបើសង្ឃជជែកទាំងចោទប្រកាន់ផង ហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ ។ កាលបើសង្ឃចោទប្រកាន់ ត្រូវអាបត្តិ (ខ្ទង់ឯង) ហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ ។ សង្ឃធ្វើកម្មចំពោះអាបត្តិ ដែលត្រូវនោះ ហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ ។ អធិករណ៍ទាំង៤ តែងកើតឡើងព្រោះអនុវាទាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ដូចពោលមកយ៉ាងនេះ ។

(៩១៣) បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តាធិករណ៍ញុំាងអធិករណ៍ណាឲ្យតាំងឡើង ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តាធិករណ៍ មិនបានញុំាងអធិករណ៍ណាឲ្យតាំងឡើងទេ ប៉ុន្តែអធិករណ៍ទាំង ៤ តែងកើតឡើង ព្រោះអាបត្តាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ។ ដូចជាអ្វី ។ (ដូចជា) កងនៃអាបត្តិទាំង៥ ហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ កងនៃអាបត្តិទាំង ៧ ក៏ហៅថា

អាបត្តាធិករណំ ឥទំ វុច្ចតិ អាបត្តាធិករណំ ។ អាបត្តាធិករណេ សង្ឃោ វិវទតិ វិវាទាធិករណំ ។ វិវទមានោ អនុវទតិ អនុវាទាធិករណំ ។ អនុវទមានោ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ អាបត្តាធិករណំ ។ តាយ អាបត្តិយា សង្ឃោ កម្មំ ករោតិ កិច្ចាធិករណំ ។ ឯវំ អាបត្តាធិករណប្បច្ចយា ចត្តារិ អធិករណា ជាយន្តិ ។

(៩១៤) កិច្ចាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ សមុដ្ឋាបេតិ ។ កិច្ចាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ ន កតមំ អធិករណំ សមុដ្ឋាបេតិ អបិច កិច្ចាធិករណប្បច្ចយា ចត្តារិ អធិករណា ជាយន្តិ ។ យថាកថំ វិយ ។ យា សង្ឃស្ស កិច្ចយតា ករណីយតា អបលោកនកម្មំ ញត្តិកម្មំ ញត្តិទុតិយកម្មំ ញត្តិចតុត្ថកម្មំ ឥទំ វុច្ចតិ កិច្ចាធិករណំ ។ កិច្ចាធិករណេ សង្ឃោ វិវទតិ វិវាទាធិករណំ ។ វិវទមានោ អនុវទតិ អនុវាទាធិករណំ ។ អនុវទមានោ អាបត្តឹ អាបជ្ជតិ អាបត្តាធិករណំ ។

អាបត្តាធិករណ៍ដែរ ប្រជុំកងនៃអាបត្តិទាំង ៧ ពួកនេះ ហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ ។ សង្ឃជជែកគ្នា ព្រោះអាបត្តាធិករណ៍ ហៅថា វិវាទាធិករណ៍ ។ កាលបើសង្ឃជជែក ទាំងចោទប្រកាន់ផង ហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ ។ កាលបើសង្ឃចោទ ត្រូវអាបត្តិ (ខ្លួនឯង) ហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ ។ សង្ឃធ្វើកម្ម ចំពោះអាបត្តិដែលត្រូវនោះ ហៅថា កិច្ចាធិករណ៍ ។ អធិករណ៍ទាំង ៤ តែងកើតឡើង ព្រោះអាបត្តាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ដូចពោលមកយ៉ាងនេះ ។

[៩១៤] សួរថា បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ កិច្ចាធិករណ៍ ញុំាងអធិករណ៍ណាឲ្យតាំងឡើង ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ កិច្ចាធិករណ៍ មិនបានញុំាងអធិករណ៍ណាឲ្យតាំងឡើងទេ ប៉ុន្តែអធិករណ៍ទាំង ៤ តែងតាំងឡើង ព្រោះកិច្ចាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ។ ដូចជាអ្វី ។ (ដូចជា) កិច្ចការនឹងកម្មណាដែលសង្ឃត្រូវធ្វើ គឺ អបលោកនកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ញត្តិចតុត្ថកម្ម កម្មដែលសង្ឃត្រូវធ្វើទាំងនេះ ហៅថា កិច្ចាធិករណ៍ ។ សង្ឃជជែកគ្នា ព្រោះកិច្ចាធិករណ៍ ហៅថា វិវាទាធិករណ៍ ។ កាលបើសង្ឃជជែក ទាំងចោទផង ហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ ។ កាលបើសង្ឃចោទ ត្រូវអាបត្តិ (ខ្លួនឯង) ហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ ។

តាយ អាបត្តិយា សង្ឃោ កម្មំ ករោតិ កិច្ចាធិករណំ ។ ឯវំ កិច្ចាធិករណបច្ចយា ចត្តារោបិ អធិករណា ជាយន្តិ ។

សមុដ្ឋាបេតិវារំ(១) និដ្ឋិតំ វីសតិមំ ។

[៩១៥] វិវាទាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ភជតិ កតមំ អធិករណំ ឧបនិស្សិតំ កតមំ អធិករណំ បរិយាបន្នំ កតមេន អធិករណេន សង្គហិតំ ។ អនុវាទាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ភជតិ កតមំ អធិករណំ ឧបនិស្សិតំ កតមំ អធិករណំ បរិយាបន្នំ កតមេន អធិករណេន សង្គហិតំ ។ អាបត្តាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ភជតិ កតមំ អធិករណំ ឧបនិស្សិតំ កតមំ អធិករណំ បរិយាបន្នំ កតមេន អធិករណេន សង្គហិតំ ។ កិច្ចាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ កតមំ អធិករណំ ភជតិ កតមំ អធិករណំ ឧបនិស្សិតំ កតមំ អធិករណំ បរិយាបន្នំ កតមេន អធិករណេន

១ ឱ. សមុដ្ឋាបនវារំ ។

សង្ឃធ្វើកម្មចំពោះអាបត្តិដែលត្រូវនោះ ហៅថា កិច្ចាធិករណ៍ ។ អធិ-ករណ៍ទាំង ៤ តែងកើតឡើង ព្រោះកិច្ចាធិករណ៍ជាបច្ច័យ ដូចពោលមកយ៉ាងនេះ ។

ចប់ សមុដ្ឋាបេតិភាគៈ ជាគំរប់ ២០ ។

(៩១៥) សួរថា បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ វិវាទាធិករណ៍ រួមចូលទីងអធិករណ៍ណា អាស្រ័យទីងអធិករណ៍ណា រាប់បញ្ចូលក្នុងអធិករណ៍ណា សង្គ្រោះដោយអធិករណ៍ណា ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង ៤ អនុវាទាធិករណ៍ រួមចូលទីងអធិករណ៍ណា អាស្រ័យទីងអធិករណ៍ណា រាប់បញ្ចូលក្នុងអធិករណ៍ណា សង្គ្រោះដោយអធិករណ៍ណា ។ បណ្តាអធិ-ករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តាធិករណ៍ រួមចូលទីងអធិករណ៍ណា អាស្រ័យទីងអធិករណ៍ណា រាប់បញ្ចូលក្នុងអធិករណ៍ណា សង្គ្រោះដោយអធិករណ៍ណា ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំង៤ កិច្ចាធិករណ៍ រួមចូលទីងអធិករណ៍ណា អាស្រ័យទីងអធិករណ៍ណា រាប់បញ្ចូលក្នុងអធិករណ៍ណា សង្គ្រោះដោយ

សង្គហិតំ ។ វិវាទាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ វិវាទាធិករណំ ភជតិ វិវាទាធិករណំ ឧបនិស្សិតំ វិវាទាធិករណំ បរិយាបន្នំ វិវាទាធិករណេន សង្គហិតំ ។ អនុវាទាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ អនុវាទាធិករណំ ភជតិ អនុវាទាធិករណំ ឧបនិស្សិតំ អនុវាទាធិករណំ បរិយាបន្នំ អនុវាទាធិករណេន សង្គហិតំ ។ អាបត្តាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ អាបត្តាធិករណំ ភជតិ អាបត្តាធិករណំ ឧបនិស្សិតំ អាបត្តាធិករណំ បរិយាបន្នំ អាបត្តាធិករណេន សង្គហិតំ ។ កិច្ចាធិករណំ ចតុន្នំ អធិករណានំ កិច្ចាធិករណំ ភជតិ កិច្ចាធិករណំ ឧបនិស្សិតំ កិច្ចាធិករណំ បរិយាបន្នំ កិច្ចាធិករណេន សង្គហិតំ ។

(៩១៦) វិវាទាធិករណំ សត្តន្នំ សមថានំ កតិ សមថេ ភជតិ កតិ សមថេ ឧបនិស្សិតំ កតិ សមថេ បរិយាបន្នំ កតីហិ សមថេហិ សង្គហិតំ កតីហិ

អធិករណ៍ណា ។ ឆ្លើយថា បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ វិវាទាធិករណ៍ រួមមូលនឹងវិវាទាធិករណ៍ អាស្រ័យនឹងវិវាទាធិករណ៍ រាប់បញ្ចូលក្នុងវិវាទាធិករណ៍ សង្គ្រោះដោយវិវាទាធិករណ៍ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ អនុវាទាធិករណ៍ រួមមូលនឹងអនុវាទាធិករណ៍ អាស្រ័យនឹងអនុវាទាធិករណ៍ រាប់បញ្ចូលក្នុងអនុវាទាធិករណ៍ សង្គ្រោះដោយអនុវាទាធិករណ៍ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ អាបត្តាធិករណ៍ រួមមូលនឹងអាបត្តាធិករណ៍ អាស្រ័យនឹងអាបត្តាធិករណ៍ រាប់បញ្ចូលក្នុងអាបត្តាធិករណ៍ សង្គ្រោះដោយអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ កិច្ចាធិករណ៍ រួមមូលនឹងកិច្ចាធិករណ៍ អាស្រ័យនឹងកិច្ចាធិករណ៍ រាប់បញ្ចូលក្នុងកិច្ចាធិករណ៍ សង្គ្រោះដោយកិច្ចាធិករណ៍ ។

(៩១៦) សួរថា បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ វិវាទាធិករណ៍ រួមមូលនឹងសមថៈប៉ុន្មាន អាស្រ័យនឹងសមថៈប៉ុន្មាន រាប់បញ្ចូលក្នុងសមថៈប៉ុន្មាន សង្គ្រោះដោយសមថៈប៉ុន្មាន រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន

សមថេហិ សម្មតិ ។ អនុវាទាធិករណំ ។ បេ ។ អា-
បត្តាធិករណំ ។ បេ ។ កិច្ចាធិករណំ សត្តន្នំ សម-
ថានំ កតិ សមថេ គច្ឆតិ កតិ សមថេ ឧបនិស្សិតំ
កតិ សមថេ បរិយាបន្នំ កតីហិ សមថេហិ សង្គហិ-
តំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ វិវាទាធិករណំ
សត្តន្នំ សមថានំ ទ្វេ សមថេ គច្ឆតិ ទ្វេ សមថេ
ឧបនិស្សិតំ ទ្វេ សមថេ បរិយាបន្នំ ទ្វីហិ សមថេហិ
សង្គហិតំ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេ-
ន ច យេភុយ្យសិកាយ ច ។ អនុវាទាធិករណំ
សត្តន្នំ សមថានំ ចត្តារោ សមថេ គច្ឆតិ ចត្តារោ
សមថេ ឧបនិស្សិតំ ចត្តារោ សមថេ បរិយាបន្នំ
ចតូហិ សមថេហិ សង្គហិតំ ចតូហិ សមថេហិ
សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិន-
យេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ។ អាបត្តាធិករ-
ណំ សត្តន្នំ សមថានំ តយោ សមថេ គច្ឆតិ តយោ
សមថេ ឧបនិស្សិតំ តយោ សមថេ បរិយាបន្នំ
តីហិ សមថេហិ សង្គហិតំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ

យ៉ាង ។ អនុវាទាធិករណ៍ ។ បេ ។ អាបត្តាធិករណ៍ ។ បេ ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ កិច្ចាធិករណ៍ រួមចូលនឹងសមថៈប៉ុន្មាន អាស្រ័យនឹងសមថៈប៉ុន្មាន រាប់បញ្ចូលក្នុងសមថៈប៉ុន្មាន សង្គ្រោះដោយសមថៈប៉ុន្មាន រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មាន ។ ឆ្លើយថា បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ វិវាទាធិករណ៍ រួមចូលនឹងសមថៈ ២ អាស្រ័យនឹងសមថៈ ២ រាប់បញ្ចូលក្នុងសមថៈ ២ សង្គ្រោះដោយសមថៈ ២ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ២ គឺសម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ អនុវាទាធិករណ៍ រួមចូលនឹងសមថៈ ៤ អាស្រ័យនឹងសមថៈ ៤ រាប់បញ្ចូលក្នុងសមថៈ ៤ សង្គ្រោះដោយសមថៈ ៤ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ គឺសម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ ។ បណ្ដាសមថៈទាំង ៧ អាបត្តាធិករណ៍ រួមចូលនឹងសមថៈ ៣ អាស្រ័យនឹងសមថៈ ៣ រាប់បញ្ចូលក្នុងសមថៈ ៣ សង្គ្រោះដោយសមថៈ ៣ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៣

សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារ-
កេន ច ។ កិច្ចាធិករណំ សត្តន្នំ សមថានំ ឯកំ
សមថំ គច្ឆតិ ឯកំ សមថំ ឧបនិស្សិតំ ឯកំ សមថំ
បរិយាបន្នំ ឯកេន សមថេន សង្គហិតំ ឯកេន
សមថេន សម្មតិ សម្មុខាវិនយេនាតិ ។

សមថភេទំ និដ្ឋិតំ ។

តស្សុទ្ទានំ

(៩១៧) អធិករណំ បរិយាបន្នំ
សាធារណា ច ភាគិយា
សមថា សាធារណិកា
សមថស្ស តព្ភាគិយា
សមថា សម្មុខា ចេវ
វិនយេ កុសលេន ច
យត្ថសមយសំសដ្ឋា
សម្មតិ ន សម្មតិ ច
សមថាធិករណេហេវ
សមុដ្ឋានំ គច្ឆតិ ចាតិ ។

គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។ បណ្តាសមថៈទាំង ៧ កិច្ចាធិករណ៍ រមែងរួលនឹងសមថៈ ១ អាស្រ័យនឹងសមថៈ ១ ពប់បញ្ចូលក្នុងសមថៈ ១ សង្គ្រោះដោយសមថៈ ១ រម្ងាប់ដោយសមថៈ ១ គឺ សម្មុខាវិន័យ ។

ចប់ សមថភេទ ។

ឧទ្ទានគឺ បញ្ជីរឿងនៃវិសតិវារៈនោះ ដូច្នេះ

(៩១៧) និយាយអំពីអធិករណបច្ច័យវារៈ ១ បរិយាយវារៈ ១ សាធារណវារៈ ១ តព្ភាគិយវារៈ ១ សមថាសមថសាធារណវារៈ ១ សមថាសមថតព្ភាគិយវារៈ ១ សមថសម្មុខាវិនយវារៈ ១ វិនយវារៈ ១ កុសលវារៈ ១ យត្ថវារៈ ១ សមយវារៈ ១ សំសដ្ឋវារៈ ១ សម្មតិវារៈ ១ សម្មន្និនសម្មន្និវារៈ ១ សមថាធិករណវារៈ ១ សមុដ្ឋាបេតិវារៈ ១ កជ្ជន្និវារៈ ១ ។

សន្លឹកចង្អុលប្រាប់មាតិកា

		លេខទំព័រ
	ក្នុងមហាវិភង្គ មានភារៈ ១៦	១
មហាភារៈ ១៦	បឋមបារាជិក	៣
	តាមរបស់ព្រះថេរទាំងឡាយ	៧
	ទុតិយបារាជិក	៩
	បារាជិកទី ៤ និងឧទ្ទានគាថា	១១
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ សង្ឃាទិសេសទី ១	១៣
មហាភារៈ ១៦	សង្ឃាទិសេសទី ៣-៤	១៧
	សង្ឃាទិសេសទី ៦-៧	១៩
	សង្ឃាទិសេសទី ១០-១១	២១
	ឧទ្ទានគាថា	២៣
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ អនិយតទី ១	២៥
	អនិយតទី ២	២៩
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ និស្សគ្គិយកណ្ឌ កឋិនវគ្គ .	៣១
និស្សគ្គិយកណ្ឌ	កោសិយវគ្គ	៣៧
	បត្តវគ្គ	៤៣
	មហាវិភង្គ អហាភារៈ ១៦ បាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ .	៤៩
បាចិត្តិយកណ្ឌ	មុសាវាទវគ្គ និងឧទ្ទានគាថា	៥៣
	ភូតគាមវគ្គ	៥៥
	ឱវាទវគ្គ	៥៩
	ភោជនវគ្គ	៦៥
	អចេលកវគ្គ	៧០

សន្លឹកចង្អុលប្រាប់មាតិកា

		លេខទំព័រ
	អចេលកវគ្គ ឧទ្ទានគាថា	៧៥
	សុរាមេរយវគ្គ	៧៧
	សប្បាណកវគ្គ	៨១
	សប្បាណកវគ្គ ឧទ្ទានគាថា	៨៥
	សហធម្មិកវគ្គ	៨៧
ជាចិត្តិយកណ្ឌ	រាជវគ្គ	៩៣
	ឧទ្ទានគាថា	៩៧
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ ជាដិទេសនីយកណ្ឌ	៩៩
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ សេខិយកណ្ឌ បរិមណ្ឌលវគ្គ .	១០១
សេខិយកណ្ឌ	ឧជ្ជគ្ឃិកវគ្គ	១០៥
	ខម្ភកតវគ្គ	១០៩
	បិណ្ឌជាតវគ្គ	១១១
	កពឡវគ្គ	១១៣
	សុរុសុរុវគ្គ	១១៥
	ជាទុកាវគ្គ	១១៩
	ឧទ្ទានគាថា	១២៥
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ ជារាជិក ៤	១២៧
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ សង្ឃាទិសេស ១៣	១២៩
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ និស្សគ្គិយកណ្ឌ កឋិនវគ្គ . .	១៣៣
និស្សគ្គិយកណ្ឌ	កោសិយវគ្គ	១៣៥
	បត្តវគ្គ	១៣៧
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ ជាចិត្តិយកណ្ឌ មុសាវាទវគ្គ . .	១៣៩

លេខទំព័រ

បាចិត្តិយកណ្ឌ	ភូតគាមវគ្គ	១៤១
	ឱវាទវគ្គ	១៤៥
	ភោជនវគ្គ	១៤៧
	អចេលកវគ្គ	១៤៩
	សុរាមេរយវគ្គ	១៥១
	សប្បាណកវគ្គ	១៥៣
	សហធម្មិកវគ្គ	១៥៥
	រាជវគ្គ	១៥៩
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ បាដិទេសនីយកណ្ឌ	១៦១
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ និស្សគ្គិយកណ្ឌ វគ្គទី ១	១៦៣
និស្សគ្គិយកណ្ឌ	វគ្គទី ២	១៦៥
	វគ្គទី ៤	១៦៧
	វគ្គទី ៥	១៦៩
	វគ្គទី ៧	១៧១
	មហាវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ សង្គហិតាភារៈ និងសមុដ្ឋានភារៈ	១៧៥
មហាភារៈ ១៦	សមថភារៈ	១៧៧
	សមុច្ចយភារៈ	១៧៩
	កត្តបញ្ញត្តិភារៈ	១៨១
	កតាបត្តិភារៈ	១៩៥
	កតាបត្តិភារៈ វិបត្តិភារៈ	២០១
	សមុដ្ឋានភារៈ	២០៣

សន្លឹកចង្អុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

សមុច្ចយវារៈ ២០៥

ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាវារៈ ១៦ . . . . ២០៨

មហាវារៈ ១៦ បារាជិក ៨ . . . . ២០៩

ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាវារៈ ១៦ សង្ឃាទិសេស ១០ . . . . . . ២១៥

ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាវារៈ ១៦ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ១២ . . . . ២២៣

ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាវារៈ ១៦ បាចិត្តិយៈ លសុណវគ្គ ២៣១

បាចិត្តិយៈ រត្តន្ធការវគ្គ ២៣៥

រត្តន្ធការវគ្គ និងនហានវគ្គ ២៣៩

តុវដ្តវគ្គ ២៤៥

ចិត្តាគារវគ្គ ២៤៩

អារាមវគ្គ ២៥៣

គព្ភិនីវគ្គ ២៥៧

កុមារីភូតវគ្គ ២៦៣

ឆត្តុបាហនវគ្គ ២៦៩

ឧទ្ទានគាថា ២៧៥

ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាវារៈ ១៦ បាដិទេសនីយៈ ៨ . . . . . . ២៧៩

មហាវារៈ ១៦ ឧទ្ទានគាថា ២៨១

ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាវារៈ ១៦ បារាជិក ២៨៣

ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាវារៈ ១៦ សង្ឃាទិសេស ២៨៥

ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាវារៈ ១៦ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ២៨៧

លេខទំព័រ

	ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ បាចិត្តិយៈ លសុណវគ្គ. .	២៩១
បាចិត្តិយៈ	រត្តន្ធការវគ្គ	២៩៣
	នហានវគ្គ	២៩៥
	តុវដ្តវគ្គ	២៩៧
	ចិត្តាគារវគ្គ	២៩៩
	អារាមវគ្គ	៣០១
	គព្ភិនីវគ្គ	៣០៣
	កុមារីភូតវគ្គ	៣០៥
	ឆត្តុបាហនវគ្គ	៣០៩
	ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ បាដិទេសនីយៈ ៨ . .	៣១១
មហាភារៈ ១៦	សង្គហភារៈ	៣១៣
	សមុដ្ឋានភារៈ នឹងអធិករណភារៈ	៣១៥
	សមុច្ចយភារៈ	៣១៧
	បារាជិក	៣២១
	កត្ថ បញ្ញត្តិភារៈ	៣២៣
	កត្ថ បញ្ញត្តិភារៈ	៣២៧
	កតិអាបត្តិភារៈ បារាជិក	៣៣០
	សង្ខេបវិសេស	៣៣២
	វិបត្តិភារៈ	៣៣៦
	សង្គហភារៈ	៣៣៧
	សមុដ្ឋានភារៈ	៣៣៨
	អធិករណភារៈ នឹងសមថភារៈ	៣៣៩

លេខទំព័រ

ភិក្ខុនីវិភង្គ មហាភារៈ ១៦ សមុច្ចយភារៈ ៣៤០

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប ៣៤៤

សមុដ្ឋានសីសសង្ខេប សមុដ្ឋានកឋិន ៣៤៥

បឋមបារាជិកសមុដ្ឋាន ៣៤៧

ទុតិយបារាជិកសមុដ្ឋាន ៣៤៨

សញ្ចរិត្តសមុដ្ឋាន ៣៥១

សមនុភាសនសមុដ្ឋាន ៣៥៣

កឋិនសមុដ្ឋាន ៣៥៤

ឯឡកលោមសមុដ្ឋាន ៣៥៥

បទសោធម្មសមុដ្ឋាន ៣៥៧

អទ្ធានសមុដ្ឋាន ៣៥៨

ថេយ្យសត្ថសមុដ្ឋាន នឹងធម្មទេសនាសមុដ្ឋាន . . ៣៥៩

ភូតារោចនសមុដ្ឋាន ៣៦០

ចោរីវុដ្ឋាបនសមុដ្ឋាន នឹងអននុញ្ញាតសមុដ្ឋាន . ៣៦១

កតិបុច្ឆាភារៈ ៣៦៣

កតិបុច្ឆាភារៈ អាបត្តិ ៧ វិនីតវត្ថុ ៧ . . . . ៣៦៥

សេចក្តីមិនគោរព ៦ យ៉ាង សេចក្តីគោរព ៦ យ៉ាង នឹងវិនីតវត្ថុ ៦ យ៉ាង ៣៦៦

វិបត្តិ ៤ សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ មូលនៃវិវាទ ៦ . . . . ៣៦៧

មូលនៃអនុវាទ ៦ យ៉ាង ៣៧០

លេខទំព័រ

កតិបុច្ឆាភារៈ សាភាណីយធម៌ ៦ យ៉ាង ៣៧៣
ភេទករវត្ថុ ១៨ យ៉ាង ៣៧៦
អធិករណៈ ៤ និង សមថៈ ៧ . . . . ៣៧៧
ឧទ្ទាននៃកតិបុច្ឆាភារៈ ៣៧៨

វិសតិភារៈ ៣៧៩

វិសតិភារៈ ភារៈនៃអាបត្តិសមុដ្ឋាន ៦ យ៉ាង ៣៨០
សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ យ៉ាង និងកតាបត្តិភារៈ ៣៨២
អាបត្តិសមុដ្ឋានគាថា ៣៩២
វិបត្តិបច្ចយភារៈ ៣៩៦
អធិករណប្បច្ចយភារៈ ៤០១
ឧទ្ទាននៃអនន្តរបេយ្យាល ៤០៨
បរិយាយភារៈ . . . . 〃
សាធារណភារៈ ៤១៣
តព្ភាគិយភារៈ ៤១៥
ភារៈនៃសមថៈដែលទូទៅដល់សមថៈ ៤០៦
ភារៈនៃសមថៈដែលមានចំណែកត្រូវគ្នានឹងសមថៈ ៤១៨
ភារៈនៃសមថៈដែលហៅថាសម្មុខាវិន័យ ៤២០
វិនយភារៈ ៤២២
កុសលភារៈ ៤២៣
បក្កបេយ្យាល យត្ថភារៈ ៤២៥
សមយភារៈ ៤៣០
សំសដ្ឋភារៈ ៤៣៣

លេខទំព័រ

វីសតិវារៈ	សម្មតិវារៈ	៤៣៤
	វារៈនៃអធិករណ៍ដែលរម្ងាប់ និង មិនរម្ងាប់	៤៣៧
	សមថាធិករណវារៈ	៤៤៣
	សមុដ្ឋាបេតិវារ	៤៤៩
	សមថភេទ	៤៥៣
	ឧទ្ទាននៃវីសតិវារៈ	៤៥៦

វិរុទ្ធាវិរុទ្ធបត្តំ

វិរុទ្ធបាឋោ	អវិរុទ្ធបាឋោ	អង្កេ	ឧជ្ឈុលេខាយំ
សិក្ខុីតិ	សិក្ខីតិ	៤	៩
បិតិ	បិតំ	២៧	១៤
អនុវស្ស	អនុវស្សំ	៣៨	១០
ទុក្ខវេគ្គា គតិយោ	ទុក្ខវេគ្គា គតិយោ ។	៦៤	,,
សារត្តិយា	សារត្តិយា	៦៧	៤
សក្យ	សក្យ–	៧១	១៤
បរិសិស្សកិមា	បរិសិស្សមាតិ	”	១៧
វត្តសឹ	វត្តសឹ ។	៨៤	៧
កឋមបាកដិកេ	បឋមបាកដិកេ	១១១	,,
វិមំសតិ	វីមំសតិ	១៣០	៦
វិមំសតិ	វីមំសតិ	”	៨
បាចិត្តិយំ	បាចិត្តិយំ ។	១៣៤	១៦
សង្ឃកេ	សង្ឃិកេ	១៤២	១៤
អាបត្តិបាចិត្តិយស្ស	អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស	១៥១	១០
នយបិដកេ	វិនយបិដកេ	១៥២	១

វិរុទ្ធបាឋោ	អវិរុទ្ធបាឋោ	អង្កេ	បង្តិលេខាយំ
កិក្ខុសទ្ទោ	កិក្ខុតិ បទំ	១៥៥	១៥
ហធម្មិកវគ្គោស	សហធម្មិកវគ្គោ	១៥៧	១
កត្តប្យញ្ញត្តិកំ	កត្ត បញ្ញត្តិកំ	១៨១	,,
សព្វប្យញ្ញត្តិ	សព្វត្ត បញ្ញត្តិ	,,	១៣
កត្តប្យញ្ញត្តិកំ	កត្ត បញ្ញត្តិកំ	១៨៣	១
សិយោ	សិយា	២០២	២
បត្តន	បត្តនំ	២០៤	៧
នាទេតិ	ឆាទេតិ	២១៤	១២
កុញ្ឆា	កុញ្ឈា	២២០	២
អារព្ភតិ	អារព្ភតិ ។	២២៩	៤
តុវដ្ដវគ្គា	តុវដ្ដវគ្គា	២៤៨	៩
សមុដ្ឋានេហ	សមុដ្ឋានេហិ	,,	១៧
សមុដ្ឋាត	សមុដ្ឋាតិ	,,	,,
បញ្ញត្តំ	បញ្ញត្តំ ។	២៥៧	២
អាបជ្ជ	អាបជ្ជតិ	២៩៤	១៣

វិរុទ្ធបាឋ	អវិរុទ្ធបាឋ	អង្កេ	បង្ក្តិលេខាយំ
វញ្ញាបេត្វា	វិញ្ញាបេត្វា	៣១០	១៤
វិញ្ញាបេត្វា	វិញ្ញាបេត្វា	៣៣៩	១១
អនជ្យាបត្តិ	អនជ្ឈាបត្តិ	៣៦៦	១១
តតិយន	តតិយេន	៣៨០	២
អាបជ្ឈេយ្យា ៗ តិ	អាបជ្ឈេយ្យាតិ ៗ	៣៨០	១០
កប ្បយសញ្ញី	កប្បិយសញ្ញី	៣៨៣	១៥
សង្ឃាទិសសស្ស	សង្ឃាទិសេសស្ស	៣៨៤	៦
ី ត ហក	វីសតិ ហក	៣៩៣	១
អាបត្តាអធិករណំ	អាបត្តាធិករណំ	៤០៥	៩
យេភុយ្យ	យេភុយ្យ—	៤២៩	៤
តិណវត្ថាកោ	តិណវត្ថារកោ	៤៣២	១៣
តស្សបាបិសិកា	តស្សបាបិយសិកា	៤៣៣	៥
ិ និព្ពជិត្វា	វិនិព្ពជិត្វា	,,	១៥
កិច្ចាធិកណំ	កិច្ចាធិករណំ	៤៣៥	៣
អមូឡ្ហវិយេន	អមូឡ្ហវិនយេន	៤៣៩	៦
តិណវត្ថាកេន	តិណវត្ថារកេន	,,	៨
វិវាទាធិរណេន	វិវាទាធិករណេន	៤៤៥	៩

សន្លឹកប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
ព្រះឆន្ទមានអាយុ	ព្រះឆន្ទៈមានអាយុ	១៩	១៣
ព្រះមហិន្ទ	ព្រះមហិន្ទៈ	២៨	៩
ដោយរូបិយ	ដោយរូបិយៈ	៤០	១៧
កាលត្រូវសាកសួរ	កាលត្រូវគេសាកសួរ	៥៤	៨
មានតែបញ្ញាត	មានតែបញ្ញាតិ	៥៧	១៦
ទូន្មានពួភិក្ខុនី	ទូន្មានពួកភិក្ខុនី	៦១	៦
មានបញ្ញាត	មានបញ្ញាតិ	៦២	១៤
នឹងបត្តិ	ទឹងបត្ត	"	១៨
ភិក្ខ	ភិក្ខុ	៦៤	១២
ចូលទៅ ន្មាន	ចូលទៅទូន្មាន	"	១៣
អាមស:	អាមិស:	"	១៥
មិនបានប្រគេន	មិនបានប្រគេន ១	៧០	១០
មានតែបញ្ញាត ១	មានតែបញ្ញាតិ ១	៨៦	១៥
ប្រព្រឹត្ត ទៅក្នុងសង្ឃ	ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសង្ឃ	៩០	១៤
ក្នុងបន្ទោះផ្ទះ	ក្នុងបន្ទោះផ្ទះ ៗ	១០២	៧

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ១	ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ	១១៤	៧
ចប់ កតព្វវត្តទី៥	ចប់ កតព្វវត្តទី៥ ។	១១៥	៥
ចប់ សុរាសុរាវត្តទី ៦	ចប់ សុរាសុរាវត្តទី ៦ ។	១១៨	១៤
ប៉ុន្មានយ៉ាង	ប៉ុន្មាន	១២៦	១០
អាបត្តិ ៣ យ៉ាង	អាបត្តិ ៣	,,	១១
អាបត្តិ ៣ យ៉ាង	អាបត្តិ ៣	,,	១៥
អាបត្តិ ៣ យ៉ាង	អាបត្តិ ៣	១២៧	១៤
អាបត្តបាចិត្តិយ:	អាបត្តិបាចិត្តិយ:	១៤៣	១៤
ត្រូវអាបត្តិចិត្តិយ:	ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ:	១៤៩	៧
ត្រកូលទាំឡាយ	ត្រកូលទាំងឡាយ	,,	១០
ភិក្ខុទទួល	ភិក្ខុទទួល	១៥០	១១
ភិក្ខុ	ភិក្ខុ	១៧៦	៨
កង្វិបត្តិណា	កង្វិបត្តិណា	១៧៨	,,
កតប្បញ្ញត្តិការ:	កត បញ្ញត្តិការ:	១៨១	១
សព្វតប្បញ្ញត្តិ	សព្វត បញ្ញត្តិ	,,	១៧
ដែលហៅសម្បត្តិ	ដែលហៅថាសម្បត្តិ	២០៨	១៨
ផ្តឹងផ្តល់	ប្តឹងផ្តល់	២១៥	១៦

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
អាត្តិនោះ	អាបត្តិនោះ	២៥០	១៣
ប្រើរូប	ប្រើនរូប	២៥៨	៩
មិបាន	មិនបាន	២៦១	១៤
មានបតែបញ្ញត្តិ ១	មានតែបញ្ញត្តិ ១ ។	”	១៥
ភិក្ខុនី	ភិក្ខុនី	២៧៥	១០
នឹងបរិភោគ	នឹងបរិភោគ	២៨៥	”
ឧបសម្បទា	ឧបសម្បទា	៣០៣	៥
គ្រែគអរ	គ្រែគអរ	៣៦២	១៦
វិលេខនសិក្ខាបទ	វិលេខនសិក្ខាបទ	៣៤៩	៩
អាបត្តិទុក្កដ ១	អាបត្តិទុក្កដ ១ ។	៣៦៤	១០
នៃបុគ្គលដទ	នៃបុគ្គលដទៃ	៣៦៨	១៤
កគាបត្តិក់ :	កគាបត្តិករ:	៣៩១	១២
មានមូលប៉ុត្មាន	មានមូលប៉ុន្មាន	៤០៩	១៤
គឺកុសលហេតុ	គឺកុសលហេតុ	៤១០	៨
ដ្យត	ដ្បិត	៤៣៤	៤
កិច្ចាអធិករណ:	កិច្ចាធិករណ:	៤៣៥	២
គស្សប្បាបិយយិកា	គស្សប្បាបិយសិកា	៤៤៧	២

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ
INSTITUT BOUDDHIQUE